Dinah Jefferies

De la autoarea bestsellerurilor
Soția plantatorului de ceai
și *Fiica negustorului de mătase*

Văduva de safir

DAMEN TANGO

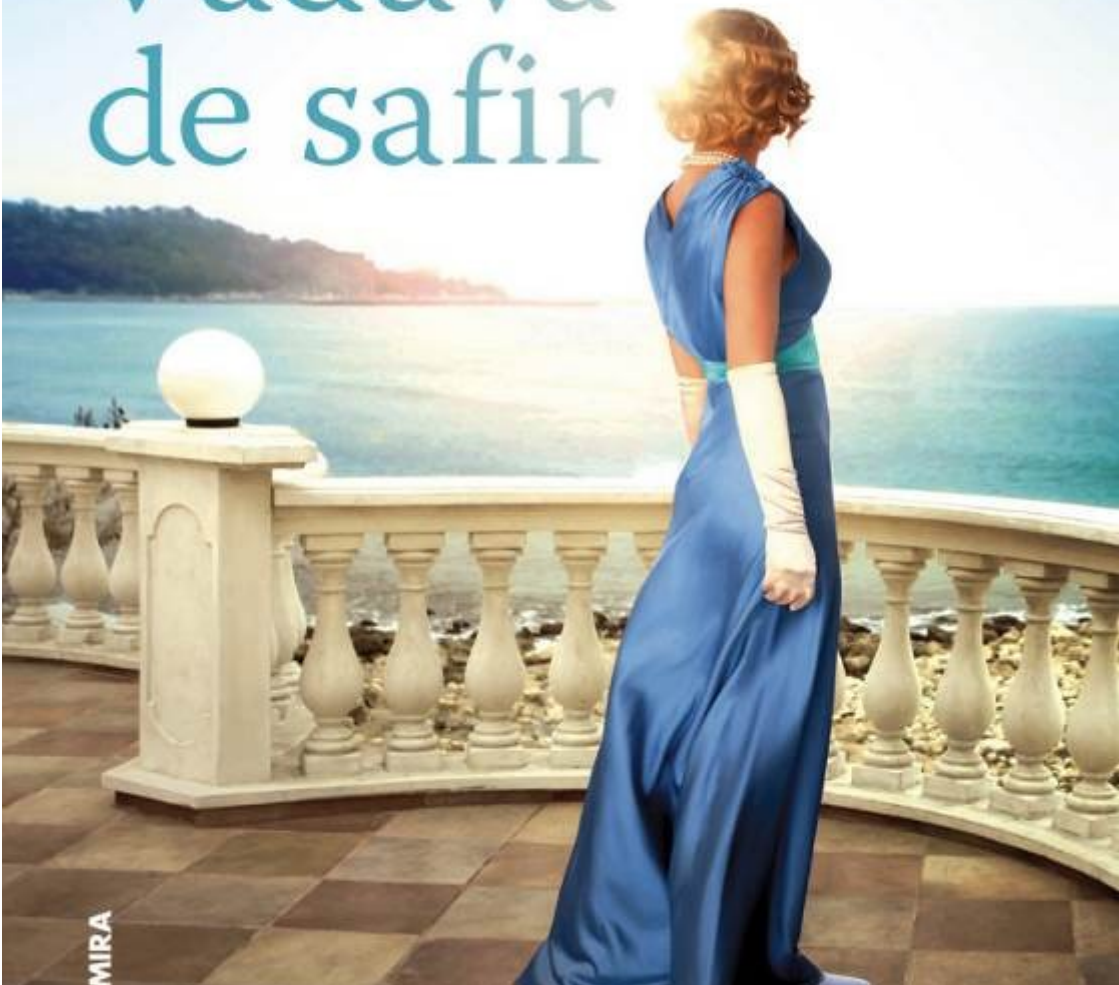

MIRA

„Louisa rămase nemișcată
un moment. În timp ce un stol
de fluturi zbură deasupra ei,
aroma copacilor și magia
umbroasă a locului
îi ridicară moralul.
Aici, pe plantația de scorțișoară,
exista sentimentul veșniciei,
ba chiar al unei alte lumi,
care, chiar dacă nu-i alină
îngrijorările, o ajută să se simtă
ciudat de liniștită.
Dar apoi, într-un mic luminiș,
Louisa dădu peste
o femeie roșcată rezemată
de trunchiul unui copac imens;
avea ochii închiși și chipul umflat,
ca și cum plânsese până atunci."

De acelaşi autor la Editura Nemira:

Soţia plantatorului de ceai
Fiica negustorului de mătase
Înainte de ploi

Dinah Jefferies s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult şi a rămas foarte ataşată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock şi a l ucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman *The Separation. Soţia plantatorului de ceai* este al doilea v olum pe care l-a publicat, urmat de *Fiica negustorului de mătase.* Cel mai recent roman al autoarei se numeşte *The Missing Sister* (2019). În prezent locuieşte în Gloucestershi re împreună ru soţul.

Dinah Jefferies

Văduva de safir

Traducere din limba engleză
Edith Negulici

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEFFERIES, DINAH
Văduva de safir / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Edith Negulici. –
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978 – 606 – 43 – 0547 – 3

I. Negulici, Edith (trad.)

821.111

Dinah Jefferies
THE SAPPHIRE WIDOW
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London în 2018
Text Copyright © Dinah Jefferies, 2018
The author has asserted her moral rights. All rights reserved.

© Nemira, 2019

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI
Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 – 606 – 43 – 0547 – 3

1

CEYLON, 1935

O *plantaţie de scorţişoara*

Având în vedere statura lui delicată, e dificil să-i ghiceşti vârsta, dar, stând sub ramurile înclinate ale banianului[1], pare singur, iar lumina soarelui ce se strecoară printre frunzele lucioase îi dansează pe membrele subţiri. Băiatul, care pare mai mult un spiriduş al pădurii decât un copil în carne şi oase, este genul de copil pe care orice mamă şi-ar dori să-l îmbrăţişeze. Îşi alege câte o pietricică şi, încruntându-se, se concentrează şi o aruncă, pentru a vedea unde nimereşte. Satisfăcut că piatra a zburat mai departe decât cea dinainte, copilul sare în picioare şi ţopăie în jurul tufei mici de rododendron proaspăt tăiate, aflată lângă el, târşâindu-şi sandalele printre crengile şi frunzele care trosnesc şi i se sfărâmă sub tălpi.

Copilul ascultă bufniţele care-şi înfoaie penele şi zboară printre copaci, urmăreşte o veveriţă dungată, sărind grăbită pe trunchiul copacului şi

1 O varietate de smochin; reprezintă arborele naţional al Indiei (n.tr.).

apoi adulmecă aerul parfumat – miroase aroma lămâilor, a pământului ars şi a scorţişoarei, însoţită de izul sărat al oceanului, căruia aproape că-i simte gustul. Alege o floare albă de cais şi îşi îngroapă nasul în parfumul ei dulce, fructat. Floarea asta e pentru mama lui.

Priveşte o libelulă stacojie care zboară de pe o frunză pe alta şi-şi doreşte să-şi fi adus manualul de entomologie. E prima dată când vede această insectă în realitate, până acum a mai admirat-o doar în planşele albumului ilustrat, alături de alte libelule, zigoptere şi fluturi. Ştie că există mii de asemenea insecte în Ceylon – locul pe care mama lui îl numeşte „perlă”.

Pe măsură ce briza proaspătă adie, copilul o simte pe braţe şi pielea i se înfioară. Aici este cel mai frumos loc din lume, cu pădurea strălucitoare scăldată de razele soarelui, şi el aşteaptă cu nerăbdare plimbarea cu mama sa, în răcoarea serii. Mama lui consideră căldura zilei obositoare, dar el ştie toate locurile umbroase şi întotdeauna găseşte vreun ungher răcoros unde să se ascundă. Dar apoi intervine o schimbare în atitudinea lui şi o umbră de tristeţe îi întunecă faţa. Deşi se mulţumeşte să se joace singur, ceva din el tânjeşte după mai mult şi se cutremură din cauza unui sentiment incomod de vinovăţie.

Momentul trece.

Atunci când se plimbă cu mama lui, copilul e învăluit de parfumul ei şi-i place să-i spună tot

felul de nume de păsări exotice pentru ca ea să râdă şi să se prefacă surprinsă de vastele lui cunoştinţe. Mama lui nu râde destul, deşi nu este deloc surprinzător, crede el, date fiind circumstanţele. Aceasta este fraza pe care copilul o aude tot timpul: „Dată fiind situaţia în care ne aflăm”, probabil nu este o idee prea bună. Sau: „Având în vedere situaţia noastră”, poate ar fi mai bine să nu…

Băieţelul a urcat acum până aproape de vârful dealului, în spaţiul larg-deschis preferat de el. De aici poate vedea la câţiva kilometri distanţă şi, dacă-şi închide ochii pe jumătate, aproape simte oceanul. El îşi imaginează răcoarea valurilor stropindu-i pielea încinsă. Se vede alergând pe plajă cât poate de repede, cu vântul jucându-i-se prin plete. Îşi imaginează pescari seara, devreme, înainte de apusul soarelui, înainte ca cerul să se coloreze în roz şi oceanul să capete nuanţe violet.

Copilul tresare brusc din cauza unui foşnet care vine dintre copaci şi pe care se opreşte să-l asculte nemişcat. Este probabil o maimuţă macac, se gândeşte, sau una dintre maimuţele languri cu cozile foarte lungi. Nu trebuie să încerci să te împrieteneşti cu ele sau să le hrăneşti, îi spune mama lui. Dacă le dai mâncare, vor crede că le eşti subordonat. Adică te vor considera mai mic decât ele. Subordonatul lor. Şi asta n-ar fi bine. Nimeni nu vrea să fie mai puţin important decât este cu adevărat, nu-i aşa?

2

CEYLON, 23 DECEMBRIE 1935

Galle[2]*, oraşul fortificat, cu o vechime de 300 de ani*

Oraşul Galle se sufocase toată ziua din cauza căldurii înăbuşitoare, cu temperaturi medii de 28°C în timpul zilei şi, chiar şi acum, la ora şapte seara, continua să fie zăpuşeală, erau cel puţin 23°C. Louisa Reeve poartă o rochie de mătase argintie, satinată, cu o croială în linii simple, creată în Colombo şi imitând modelul rochiei pe care o admirase în revista americană *Vogue.* Până când revista ajunsese la ea, rochia nu mai era de mult la modă, totuşi, s-a făcut tot posibilul. Croitorii din Galle, deşi demni de încredere, nu erau moderni şi toate obiectele vestimentare

2 Unul dintre cele mai frumoase oraşe din sud-vestul Sri Lankăi, Galle se află la 120 de kilometri distanţă de capitala Colombo şi reuşeşte să cucerească orice turist cu edificiile sale istorice interesante. Amprenta cea mai importantă asupra istoriei oraşului este legată de sosirea portughezilor, în secolul al XV-lea, când ei au înfiinţat aici unul dintre cele mai importante porturi ale insulei. Astăzi, Galle este considerat unul dintre cele mai bune exemple de oraş fortificat de portughezi în sud-estul Asiei, unde clădirile încă reflectă stilul arhitectural colonial cu influenţe din arhitectura tradiţională asiatică. Fortul, protejat de UNESCO, este apreciat drept cea mai mare fortăreaţă construită de europeni în Asia, ce a trecut proba timpului (n. tr.).

create de ei păstrau întrucâtva un aer singhalez[3], dar în Colombo există croitori care ar putea copia orice. La statura ei impozantă de 1,75 m, eleganţa graţioasă a stilului feminin îi venea bine şi, cu siguranţă, reprezenta o schimbare evidentă faţă de cămaşa de in şi pantalonii confortabili pe care îi purta de obicei la plimbările cu bicicleta.

Elliot a venit prin spatele ei şi a îmbrăţişat-o.

— Fericită? îi şopti la ureche, înainte să-şi treacă degetele prin părul ei.

— Mi-am dedicat mult timp acestui proiect! îi răspunse ea netezindu-şi buclele blonde, prinse într-o parte cu o agrafă împodobită cu imitaţie de safir.

— Te simţi bine? o întrebă Elliot, privind-o grav şi îngrijorat.

Ea a întins mâna spre el.

— Mă simt bine, deşi mai devreme mă gândeam la Julia.

— Serios?

Femeia a dat din cap.

— Sunt în regulă.

— Bine. O să fie un Crăciun minunat şi arăţi încântător.

Elliot s-a întors, cu intenţia să plece.

— Dacă eşti sigură că te simţi bine… mă duc să mă ocup de vin.

— Tot te mai pregăteşti să pleci pe mare de

3 Popor de religie budistă, care s-a constituit ca naţiune în Sri Lanka (n. tr.)

Ziua Boxului[4]?

— Aşa cred. Doar câteva ore. Sper că nu te superi? Jeremy are o şalupă nou-nouţă şi vrem să testăm echipamentul naval ultramodern cu hamuri în formă de trapez. I le-a executat un localnic, după planurile trimise din Anglia. Şalupa este perfectă pentru curse, aşa mi s-a spus.

Trecu pe lângă ea îndreptându-se spre uşă şi ea surprinse parfumul de cedru pe pielea lui, îi zâmbi şi-l privi în oglinda din spate cum se îndepărtează. Chiar şi după doisprezece ani de căsătorie, încă îl considera un bărbat cu adevărat atrăgător, şaten cu păr scurt şi cârlionţat, ochi verzi, energici şi un farmec care cucerea întreaga lume. Nici nu trebuia să depună prea mari eforturi. Se împrietenea repede şi cu uşurinţă şi întotdeauna stârnea admiraţie în preajma lui. Şi ea avea prieteni, deşi ei îi lua mai mult timp până să cunoască oamenii şi nu avea felul direct de-a fi al lui Elliot. Şi totuşi, îi plăcea să înţeleagă motivele comportamentului oamenilor, încercând să desluşească ce anume îi motiva sau ce-i determina să se comporte într-un anumit fel şi, pentru ea, odată ce se împrietenea cu cineva, era de obicei o prietenie pe viaţă.

Se aplecă pe fereastra de la ultimul etaj şi contemplă albastrul cerului senin şi marea în nuanţe de turcoaz strălucitoare, care înconjura oraşul Galle. Prezentul alunecă în trecut şi îşi

4 Sărbătoare care are loc a doua zi de Crăciun (n. tr.).

aminti momentul în care-i dăduse fiicei ei numele Julia. Chiar în acest loc, o ţinuse în braţe timp de o oră preţioasă, până când ochii i se umpluseră de lacrimi. Când murise? Înainte sau în timpul naşterii? Să te naşti fără viaţă. Ce însemna asta? Iată întrebările care încă o bântuiau. Dacă ar mai fi trăit o zi, Julia ar fi fost botezată la Biserica Anglicană a tuturor Sfinţilor – locul unde ea şi Elliot se căsătoriseră şi unde ea însăşi fusese botezată.

Chiar şi acum, când trecuseră doi ani, trecutul o acaparase iar şi, copleşită de vinovăţie, simţi că trebuie să mai fi fost ceva ce ar fi putut face. Închise ochii şi-şi imagină o zi minunată, scăldată în soare. Julia jucându-se pe bancă împreună cu câinii, Tommy, Bouncer şi Zip, căţeluşul pipernicit din litieră, toţi trei acoperiţi de nisip strălucitor, cu blana udă de apa mării şi mirosind a sare şi fetiţa ei râzând în hohote. O fotografiase pe plajă culegând scoici şi alergând, alergând, alergând şi împiedicându-se de propriile-i picioare, grăbită, înnebunită să se laude cu recompensa ei preţioasă, doar ca să uite de ea câteva momente mai târziu. Şi apoi, totul era încă atât de real, îşi imagina cum îşi strângea fiica în braţe, după baie, simţindu-i în plete aroma şamponului pentru copii, mirosind toată a măr şi a mentă.

Femeia respiră adânc, lăsă visul să se destrame şi se întoarse la prezent.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se

asigure că angajaţii lucrează şi că nicio floare nu se ofilise. Ieşi pe verandă, luă un chibrit şi apoi aprinse lămpile cu petrol şi lumânările cu aromă de lămâie, care ţineau ţânţarii la distanţă. Păşind în vârful degetelor, ea verifică un abajur unde privighetoarea roşcată îşi făcuse cuib şi se asigură că becul fusese îndepărtat. Auzi trilurile muzicale ale privighetorii, pe măsură ce continuă să o privească.

— E în regulă, micuţo, îi şopti ea. Becul nu va fi înlocuit până când puii tăi nu îşi vor lua zborul departe.

Veranda era înconjurată de grădină, unde florile de hibiscus roz se împrăştiau în adierea brizei şi ei îi plăcea să stea şi să asculte refrenul zorilor, în timp ce totul strălucea în lumina matinală a soarelui.

Se întoarse în living, privind grinzile de lemn din secolul al XVIII-lea ale vilei coloniale, unde lămpile discrete răspândeau sclipiri de aur. Ea însăşi pictase camera în portocaliu, iar cadrul uşii în turcoaz: o viziune originală, care-i surprinsese pe unii, obişnuiţi cu pereţii coloniali de culoare crem, banală, dar ei îi plăcea strălucirea. Pe tavan, două ventilatoare de lemn închise la culoare răcoreau aerul şi, aşezat într-un colţ, un palmier de interior trimitea umbre pe peretele înalt. Melodia *I Only Have Eyes For You* se auzea la gramofon.

Apartamentul lor aflat la parter găzduia

bucătăria, camera menajerei care lucra cu jumătate de normă, principalele spaţii de locuit şi birourile. Camerele de oaspeţi şi cele două băi erau situate la etajul superior, împreună cu salonul de cusut al Louisei. Apoi, la ultimul etaj, se aflau dormitorul ei şi al lui Elliot, baia lor şi, în plus, un salon spaţios, liniştit, plin de soare, care dădea spre terasa de pe acoperiş. În spatele grădinii se afla o altă clădire – apartamentul slujitorilor, deşi unii dintre ei locuiau chiar în Galle.

Puţin mai târziu, până ce au ajuns şi ultimii oaspeţi, Louisa şi Elliot au rămas împreună în holul de la intrare pentru a-i întâmpina. Louisa a aruncat o privire spre lucarna prin care lumina generoasă a soarelui strălucea în timpul zilei. Obloanele vilei situate pe terasamentul ferestrelor din faţa casei fuseseră lăsate deschise, deşi ferestrele rămăseseră închise împotriva insectelor. Spera că din afară luminile strălucitoare răspândeau o căldură primitoare. Îşi dorea ca toţi oaspeţii lor să fie fericiţi de această seară splendidă, strălucitoare şi simţea un val de emoţie.

Sosi unul dintre prietenii lui Elliot. Jeremy Pike era fiul unui prosper plantator de arbore de cauciuc şi îl cunoscuse pe Elliot în Colombo. Era un bărbat bine îmbrăcat, îngrijit, cu mustaţă, care petrecuse de multe ori câteva zile la reşedinţa de vară a familiei din Galle, iar el şi Elliot navigau

deseori împreună, deşi Louisa nu ajunsese niciodată să-l cunoască prea bine. Era ceea ce se chema un bărbat care se simte mai bine în compania bărbaţilor decât a femeilor. După el sosi un cuplu în vârstă, prieteni ai tatălui ei, care începuseră să se plângă de căldura apăsătoare când, în spatele lor, văzu un cuplu de tineri plantatori de ceai, ieşind dintr-un Daimler.

— Ce bine! A venit familia Hooper! exclamă Elliot.

Louisa se uita la figura delicată a unei brunete îmbrăcate în rochie violet, apropiindu-se încet de uşă, însoţită de soţul ei înalt. Femeia era foarte drăguţă, cu părul ondulat în bucle naturale şi ochii albaştri, asortaţi perfect cu nuanţa rochiei. Ţinea în braţe un copil înfăşurat într-un şal de dantelă şi când se împiedică uşor, bătrâna doică din spatele ei îi întinse mâna s-o sprijine. Bărbatul îşi lăsă braţul pe umerii femeii şi Louisa se gândi cât de protector părea. Elliot făcu un pas înainte, să-i întâmpine, zâmbind larg.

— Laurence şi Gwendolyn, e minunat c-aţi reuşit să ajungeţi!

Louise îi întinse mâna bărbatului şi apoi soţia lui îi încredinţa bebeluşul bonei şi veni s-o sărute pe Louise pe obraz.

— Mă bucur nespus să vă revăd.

Louise îi zâmbi.

— Au trecut luni de bune când ne-am întâlnit în Colombo.

— Am luat ceaiul la Galle Face Hotel, nu-i aşa? Mi-a plăcut să privesc oceanul şi să-mi imaginez oraşul Galle la orizont. Şi acum, iată-ne aici!

— Nici nu aveai copilul atunci.

Gwen aprobă din cap.

— Dumnezeule, nu. Într-adevăr, a trecut prea mult timp de la ultima noastră întâlnire.

— Ei bine, sunt mai mult decât fericită că acum eşti aici. Cum ţi se pare Galle?

— Îmi place la nebunie. Am mai fost odată aici, când m-am mutat prima dată în Ceylon, dar a trecut mult timp de-atunci. Oraşul e atât de adormit, încât mâine-dimineaţă de abia aştept să-l descopăr!

— Vrei să-ţi arăt împrejurimile?

Gwen încuviinţă dând din cap.

— Dacă ai timp?

— Am tot timpul şi cunosc oraşul ca pe buzunarul meu.

— Ai trăit aici toată viaţa, nu-i aşa?

— Da, în afară de anii petrecuţi în Anglia, la internat. În cea mai mare parte a timpului, îmi place să mă plimb cu bicicleta. Aşa cum probabil ai observat, suntem pe un promontoriu şi suntem înconjuraţi pe trei laturi de ocean, deci este foarte sigur.

— Mi-ar plăcea să văd oraşul aşa cum se cuvine.

— Deci rămâne stabilit. Probabil stai la New

Oriental Hotel?

Gwen o aprobă.

— Atunci te sun. Să spunem, pe la ora opt? Dimineaţa devreme e cel mai bun moment pentru a vizita oraşul, pe urmă, din cauza caniculei totul în jur o să fie umed.

— Minunat! Înseamnă că amândouă vom avea un moment de respiro. Mama mea a revenit din Anglia şi are ea grijă de fiul nostru, Hugh, dar o să ne întoarcem la timp acasă pentru cina de Crăciun.

Louisa îi zâmbi soţului ei, care tocmai se pregătea să intervină, dar Elliot îl întrerupse.

— Ce zici, Laurence…? N-ai bea un pahar bun de whisky?

În timp ce Laurence îţi manifesta interesul, Elliot îl bătu amical pe umăr.

— Să le lăsăm pe soţiile noastre să converseze în voie, îi spuse Elliot lui Laurence, făcându-i cu ochiul şi atinse fugitiv mâna Louisei.

— E în regulă?

Louise îi răspunse printr-o privire pe care ceilalţi n-au sesizat-o, sperând că el nu va bea prea mult. Dar nu, Elliot sigur renunţase de mult la poker şi la beţiile de altă dată. Apoi ea se întoarse şi-i zâmbi lui Gwen:

— Cum o cheamă pe micuţa ta? o întrebă.

— Alice. Astăzi împlineşte şase săptămâni, era prea mică să o las acasă.

Gwen aruncă o privire în jur.

— Hai să-ţi arăt camera unde ai putea să o laşi pe Alice să doarmă!

Cât timp Gwen şi doica îl instalau pe bebeluş, Louise se plimbă prin casă. În timp ce socializa cu oaspeţii ei, adulmecă aerul amestecat cu aromă de lămâie şi cu parfumul proaspăt al salcâmului înflorit din grădină. Din ramurile lui înflorite, ar fi creat ghirlande răspândite prin toată casa, aşezate în amfore mari de ceramică, înflorite prea devreme în acest an, florile mici şi delicate, de un violet-pal, erau printre preferatele ei.

La petrecere îi invitase pe câţiva dintre prietenii tatălui ei, precum şi pe câţiva prietenii de-ai ei, inclusiv pe mulţi dintre comercianţii din apropierea oraşului Galle. Câţiva erau acum pe verandă, purtând cele mai bune haine, reuniţi pe lângă lumânările cu aromă de lămâie. Hohotele lor de râs reverberau pe hol. În Galle asta era frumos: că măcar unii dintre britanici se amestecau cu musulmani, budişti sau hinduşi. Galle era un loc cu adevărat multinaţional, multiconfesional. În plus, erau şi multe alte lucruri minunate, cum ar fi încântătorul labirint al străzilor clandestine, drepte şi înguste, iar Louisa cunoştea numele tuturor locuitorilor, îi plăcea să savureze aroma ghimbirului proaspăt sau a ceaiului de mentă într-o dimineaţă strălucitoare, dar şi peisajul turmelor de capre, al cirezilor de vaci şi numeroasele şopârle pe care le întâlnea în plimbările ei. Avea să-i facă plăcere să-i arate lui Gwen toate aceste

minunăţii ale oraşului.

Plantaţia de ceai era situată la o distanţă destul de mare de Galle, aşadar faptul că soţii Hooper veniseră la petrecere era o surpriză minunată. Din moment ce Louise cunoştea deja pe toată lumea în Galle, revederea cu Gwen îi oferi dulcea promisiune a bucuriei. Avea să fie distractiv. O mai întâlnise de câteva ori ocazional şi o plăcuse încă de la început.

În timp ce se îndepărta, îl văzu pe tatăl ei, un văduv înalt, subţire, cu sprâncene şi barbă stufoase. Purta ochelari şi era puţin cam vehement dacă nu-l cunoşteai dinainte. Această observaţie îi susţinea punctul de vedere, pentru că un om mai generos decât Jonathan Hardeastle, ar fi fost greu de găsit. Mereu în căutarea dreptăţii, el îşi trata angajaţii impecabil, deşi spiritul său de pionierat nu fusese întotdeauna bine văzut de autorităţi.

Jonathan se îndreptă spre ea, cu braţele larg deschise.

— Iubito! Ai organizat o petrecere frumoasă, ca de obicei.

Se îmbrăţişară şi Louise îi zâmbi.

— Mereu spui asta.

— Şi întotdeauna menţionez că mama ta ar fi fost mândră de tine.

Se priviră. Soţia lui murise când Louisa avea doar şapte ani şi, deşi de-abia şi-o amintea pe mama ei, ştia că tatăl ei nu o va uita niciodată.

Avea aceiaşi ochi căprui, cu străluciri aurii, că

ai mamei ei, şi tatăl ei remarca adesea cât de mult semănau. El nu se recăsătorise niciodată, ceea ce însemnase că Louisa crescuse cu o doică ce îi permisese o mai mare libertate decât cea pe care i-ar fi acordat-o mama ei. Deci de la o vârstă fragedă Louise a mers pe bicicletă şi s-a plimbat de la o persoană la alta, dintr-un loc într-altul şi, aşa cum îi plăcea ei să spună, s-a bucurat de simplitatea vieţii ei. Nu a durat mult până ce a străbătut cu bicicleta vechiul fort şi astfel s-a obişnuit să se plimbe zilnic, iar oamenilor părea să le placă faptul că ea se oprea să le vorbească.

— Mergem împreună? o întrebă tatăl ei.

— Ia-o tu înainte! Vreau să-l anunţ pe Ashan că poate să-i dea drumul. Cred că e momentul să fie servită masa.

— Pot să fac eu asta.

— Nu te mai preocupa, tată!

Louise îi strânse mâna.

— Seară frumoasă, papa!

În timp ce traversa holul mic din spate, care ducea la bucătărie, Louisa trecu pe lângă uşa deschisă a biroului lui Elliot şi, oprindu-se, văzu că soţul ei era acolo cu un bărbat pe care îl recunoştea vag. Un tip brunet, cu sprâncene rebele şi o figură impasibilă, unul din descendenţii primilor portughezi care descoperiseră oraşul Galle. Era surprinsă că Elliot nu-i spusese că l-a invitat la petrecere, aşa că făcu un pas înainte pentru a se prezenta. Elliot o văzu şi se încruntă.

Ceva din privirea lui iritată o tulbură, dar înainte să apuce să vorbească, o mişcare bruscă îi atrase atenţia şi ea observă o maimuţă langur cu faţa roşie, care intra în bucătărie. Trebuia să discute imediat serios cu angajaţii. Anumite ferestre şi uşi nu trebuiau să rămână deschise. Maimuţele erau inteligente şi, dacă le dădeai un deget, îţi luau toată mâna. Louisa de-abia îndrăzni să-şi amintească cum tatăl ei îi spusese cândva ceva asemănător despre Elliot.

3

În dimineaţa de Crăciun, Louisa ieşi din casa ei situată pe Church Street şi-şi continuă drumul, traversă Middle Street şi se duse să o sune pe Gwen, aşa cum stabilise. Trebuia să se întâlnească în holul stil Regency din New Oriental Hotel, impunător datorită pereţilor săi de gresie, de trei metri grosime. Louisa ridică privirea spre plafonul înalt, din lemn. Hotelul fusese construit de olandezi în 1684, ca o cazarmă, pentru a găzdui ofiţerii din armată, iar acum era sediul plantatorilor şi al comercianţilor veniţi în vizită la Galle, precum şi al afluxului constant de turişti din prezent. Impresionantul hol de la intrare, aglomerat cu scaune şi canapele fine, din abanos, cu doar câteva fotolii din împletitură de ratan între ei, era deja ocupat.

Ceara de albine şi fumul de ţigară

impregnaseră pereţii, împreună cu cea mai proastă aromă de whisky vechi şi un pin imens, devenit o constelaţie strălucitoare, era împodobit cu bibelouri şi lumânările în suport. Deşi frumos, era un permanent pericol de incendiu, iar lumânările, odată aprinse, trebuiau permanent supravegheate de unul dintre servitori. Anul trecut, unul dintre ei fusese prins dormind şi fusese cât pe ce să fie învinuit pentru incendiul iscat.

Louisei îi plăcea hotelul cu clădirea celebră şi impunătoare, în faţa portului, şi chiar îl desenase la un moment dat, împreună cu majoritatea clădirilor oraşului Galle. Întotdeauna îi plăcuse la nebunie să deseneze şi-şi dorise să devină arhitect, dar în Ceylon nu exista niciun loc potrivit, care să-i permită unei femei să studieze. Ar fi putut pleca în Europa sau în America, dar nu voia să-şi lase tatăl singur şi astfel, încântată de arhitectură şi clădiri, interioarele deveniseră pasiunea ei. De multe ori, Louisa stătea aşezată la frumosul ei birou de mahon, din camera unde se găsea maşina de cusut Singer, cosând perdele sau făcând huse de perne până târziu în noapte. Sau, dacă nu, crea desene complexe şi picta peisaje în acuarelă ale clădirilor din Galle, pentru a le expune pe pereţi. Îşi strica ochii, cum spunea Irene, mama lui Elliot.

Atitudinea de snobism suburban şi pretenţiile Irenei erau tipice pentru anumiţi europeni, iar

Louisa de-abia dacă îndrăznea să recunoască faţă de ea cât de uşurată se simţise să afle că anul ăsta soacra ei nu avea să vină în vizită de Crăciun. Membrii familiei Reeve, Irene şi Harold – funcţionar public – fuseseră invitaţi de Crăciun la prietenii lor din Colombo, aşa că mai rămâneau doar Elliot, Louisa şi tatăl ei.

Un moment mai târziu, Gwen apăru purtând o pălărie mare de soare şi o rochie diafană de bumbac, lungă până la jumătatea gambei.

— Bună dimineaţa! spuse ea şi o sărută pe Louisa pe obraz, înainte de a-şi răsuci borurile pălăriei.

— Nu e prea în spiritul Crăciunului, nu-i aşa? Trebuie s-o port tot timpul. Am tenul sensibil, se arde destul de repede.

Louisa se uită la pielea ei bronzată.

— Din fericire, eu n-am problema asta. Im place să mă plimb cu bicicleta atât de mult, încât arăt întotdeauna ca şi cum aş fi fost lăsată la soare.

— Măcar bronzul e la modă zilele astea.

— Deci, zise Louisa în timp ce se plimbau pe străzile pietruite, trecând pe lângă bungalouri de dimensiuni reduse, cu ornamente superficiale deasupra uşilor principale şi a acoperişurilor de teracotă susţinute de şiruri de coloane care asigurau umbră verandelor. Spune-mi cum aţi intrat în posesia acelei plantaţii de ceai!

— Ei bine, noi suntem destul de retraşi, nu

prea socializăm… Mai facem doar câte o excursie mai puţin obişnuită la Colombo sau la Nuwara Eliya, la vreun bal. Deşi odată am călătorit până la New York, unde am stat o lună.

— Presupun că fost distractiv.

— A fost, un timp… Pe atunci eram ocupaţi să transformăm Hooper’s Tea într-o marcă potrivită.

— A avut succes?

— Destul de mult, deşi nu sunt chiar implicată în afacere. În principal, eu prepar brânza.

— Serios?

— Dacă o să vii vreodată în vizită, trebuie să o guşti. E delicioasă, dacă pot să mă laud…

Gwen îi zâmbi, iar ochii ei strălucitori reflectară lumina soarelui.

Toate casele pe lângă care treceau aveau obloane, deschise sau închise; copacii răsuciţi de frangipan creşteau prin pasaje şi maimuţele mormăiau, în timp ce se legănau pe crengile lor strălucitoare.

Louisa se gândi la momentul în care ea şi Elliot de-abia se mutaseră în casa lor, imediat după ce tatăl ei îi încredinţase lui Elliot tăierea pietrelor preţioase şi dezvoltarea firmei. Tatăl ei trebuise să ducă o muncă de convingere până să-l angajeze pe Elliot, dar în cele din urmă, în ciuda rezervelor evidente ale lui Jonathan, Elliot reuşise să se afirme. Era un post important, care presupunea întreaga răspundere şi consta în înregistrarea tuturor pietrelor preţioase care le

treceau prin mâini.

Cele două femei vorbeau în timp ce se străduiau să treacă pe lângă călugării budişti, precum şi bărbaţi musulmani în alb, cu şaluri de lână pe cap, iar Louisa îi salută pe toţi înclinând din cap.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, spuse Gwen. Trebuie să plecăm mai devreme decât m-am aşteptat.

— Hai să ne strecurăm pe aici, bine? Lasă-mă să te conduc pe dig. Elliot şi cu mine ne plimbam adesea în dreptul lor, chiar înainte ca acest cer să devină indigo la amurg şi apoi să se lase întunericul.

— Ce romantic! Eşti o norocoasă. Aici ai tot ce ţi-ai putea dori!

Louisa zâmbi, dar nu-i răspunse.

— Cred că e un oraş foarte drăguţ, de fapt, magic.

Fericite, ele simţiră mirosul de peşte înainte de a ajunge în dreptul lui, era atârnat pe tarabă în faţa unui magazin şi lăsat să se usuce la soare. Acelaşi magazin vindea, de asemenea, sos de ton ţinut în butoaie mari şi picante. Era destul de devreme pentru a-l vedea în magazin pe vânzătorul de peşte, care le făcu semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă ele, echilibrând coşurile de peşte proaspăt pe fiecare parte a bicicletei, urmat de o mulţime de pisici. Toată lumea o salută pe Louisa.

— Bărbatul livrează peşte în tot oraşul şi le aruncă pisicilor capetele şi cozile, a spus ea. După cum vezi, sunt cam grăsuţe.

Trecură pe lângă un copac frangipani enorm, parfumat şi, în curând, ajunseră la zidurile vechi, construite din corali, tei şi chirpici, de unde contemplară oceanul strălucitor care se întindea cât vedeai cu ochii.

— E aşa de frumos! exclamă Gwen. Şi îmi place mirosul.

Louisa râse.

— De peşte?

— Da, de peşte, dar şi mirosul minunat, sărat al oceanului. Noi locuim pe malul lacului, dar de multe ori m-am întrebat cum ar fi să locuim aproape de mare.

— Marea se schimbă mereu şi asta iubesc la ea. Uneori este argintie şi senină şi mi se pare liniştitor doar să stau pe malul ei şi să o privesc, alteori, ca acum, e smălţată cu stropi de aur.

În timp ce se rezemau de metereze, Louisa se simţi mai relaxată, aşa cum nu se mai simţise de mult timp. Îi era dor să se confeseze cuiva, dar nu găsise nici momentul potrivit şi nici confidenta. Gwen era prima persoană în care simţise că ar putea avea încredere că nu o va bârfi.

— M-ai întrebat dacă sunt fericită, a spus ea.

— Da.

— Adevărul e că mă străduiesc… Acum două luni, am pierdut o sarcină.

— O, Doamne! Ce îngrozitor!

— Dar nu era prima.

Louise înghiţi în sec înainte de a continua discuţia. Bebeluşul care i se născuse mort şi cel pierdut în avortul spontan pentru ea erau oameni, omuleţi pe care îi plângea. Copii care ar fi trebuit să-i umple braţele şi sufletul. Nu era un lucru uşor de spus şi ea nici nu-şi dorea să vorbească despre asta, dar constată că nici nu putea să tacă.

— Am născut un bebeluş mort acum mai puţin de doi ani şi am mai pierdut încă o sarcină, acum opt ani.

Chipul lui Gwen se întunecă.

— Îmi pare rău… trebuie să fi fost îngrozitor!

Louisa îi mulţumi în şoaptă.

Gwen încuviinţă încet, ca şi cum s-ar fi gândit ce să-i spună în continuare.

— Şi eu am pierdut un copil, îi mărturisi în cele din urmă. Încă mi-e greu să vorbesc despre asta. Probabil de asta nu ţi-am povestit atunci când ne-am întâlnit la ceai, în Colombo, pur şi simplu nu puteam vorbi despre asta.

Louisa îşi muşcă buzele ca să-şi reţină lacrimile.

— E o poveste lungă. Am păstrat-o doar pentru noi. O chema Liyoni, continuă Gwen. Pierderea ei mi-a frânt inima.

Louisa înţelegea.

— Dar acum măcar o ai pe micuţa Alice.

Şi chiar în timp ce rosti aceste cuvinte,

înţelese că sunau greşit.

— O, Doamne, iartă-mi lipsa de tact! Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Gwen o privi.

— Nu-ţi face griji. Însă, presupun că ştii, nimic nu poate înlocui pierderea…

Louisa dădu din cap.

După aceste confidenţe, ceva se schimbă între ele şi Louisa simţi o afinitate puternică cu Gwen.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, zise ea.

În timp ce lacrimile îi umpleau ochii, Gwen îi întinse mâna şi cele două femei rămaseră împreună în tăcerea care le învăluia.

În seara următoare, după prânzul copios de Crăciun, luat în compania tatălui ei, Louisa şi Elliot merseră să se plimbe pe dig, aproape de locul unde ea fusese cu Gwen în ziua precedentă. Oamenii luau gustări în timp ce se rezemau de metereze, iar Louisa aruncă o privire corbilor care aşteptau, pândind cu ochi de vulturi şi urmărind să cadă bucăţi de mâncare.

— Cred c-am băut prea mult coniac cu bătrânul tău tată, îi spuse Elliot şi închise ochii.

— Aerul proaspăt o să-ţi facă bine, spuse ea, simţindu-se puţin dezamăgită.

Pe măsură ce temperatura scădea, localnicii începeau să iasă pentru plimbarea de seară.

Recâştigându-şi echilibrul, Louise îi zâmbi.

— Petrecerea a fost minunată, nu-i aşa? Ce

mult mă bucur că i-ai invitat pe Gwen şi pe Laurence. Dar de ce nu l-ai invitat să rămână şi pe tipul cu care te-am văzut în biroul tău? Burghezul?

— L-am invitat, dar De Vos avea alte treburi.

— Păreai supărat când era să vă întrerup…

— Deloc.

— Şi? De ce a venit?

— Nişte afaceri.

— Elliot! Fără afaceri de Crăciun, ai promis!

— Îmi pare rău.

Elliot o îmbrăţişă.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să ne bucurăm pur şi simplu de seara asta. Suntem fericiţi, nu-i aşa? Eşti bine?

Louise se sprijini de el.

— Da.

Odată ce soarele o porni spre apus, cerul îşi etală culorile uimitoare de roşu intens şi roz, iar apoi auziră venind dinspre moschee chemarea melodioasă la rugăciune. Dintr-odată, toţi oamenii îmbrăcaţi în alb se întoarseră pe călcâie şi o rupseră la fugă în acea direcţie.

Louisei îi plăcea liniştea aceea vagă, deşi uneori atmosfera avea aproape nuanţa tristeţii. Căci Galle era cu siguranţă mai liniştit zilele astea. Tatăl ei îşi aminti când aici veneau zilnic câte cinci sute de pasageri cu vaporul şi vasele încărcate cu mirodenii, aglomerate pe docuri, şi flotilele de luptă soseau pentru a-şi reînnoi proviziile. Acum, unii europeni cosmopoliţi începuseră să trăiască

aici, cel puţin pentru o perioadă din an şi, deşi Galle rămăsese un important centru comercial pentru bijuterii, scorţişoară şi cauciuc, o mare parte din comerţul cu ceai se mutase la Colombo.

Între timp, Louisa se bucură de întâlnirea cu negustorii care încă mai veneau din Malaya, India şi China. Acelaşi succes îl avea şi Galle, iar ei îi plăcea să asculte melodioasa chemare islamică la rugăciune în zorii zilei, la amiază, în mijlocul după-amiezii.

Imediat după apusul soarelui şi două ore mai târziu. Toată viaţa ascultase acest sunet şi, deşi acum erau mai puţini musulmani – majoritatea singhalezilor fiind budişti ei trăiau în armonie unul cu altul. Louisa ştia de izbucnirea lor ocazională împotriva britanicilor, toată lumea procedase la fel, dar acum aceste rebeliuni aveau loc mai rar, deoarece toată lumea avea drept de vot şi rămăseseră foarte puţini britanici în Colombo. Da, lucrurile se schimbaseră în Serendip, aşa cum era supranumit cândva Ceylon – insula bijuteriilor – şi se schimbaseră în bine.

4

La o săptămână după Crăciun, de Anul Nou, Elliot plecă să facă scufundări în Flag Rock, punctul cel mai sudic al fortăreţei Galle. Louisa considera că era o distracţie riscantă, dar Elliot era dependent de pericol. De asemenea, soţului ei

îi plăcea să conducă prea repede, adora întrecerile cu şalupe şi îşi trăia viaţa la viteza maximă. Deşi încercase, Louisei i se părea greu să ţină pasul cu el, dar Elliot nu asimila lucrurile la fel ca ea. Ura tensiunea pe care o vedea pe chipul ei. Louise îi ceruse să-i aducă o surpriză de la piaţa unde găsise agrafa cu safir pe care i-o dăruise. Era, desigur, o imitaţie, şi el şi-ar fi permis cu uşurinţă o bijuterie veritabilă, dar amândurora le plăcea să-şi ofere cadouri din diferite pieţe şi bazaruri. Fusese un obicei de-al lor de-a lungul anilor, deşi în ultima vreme Elliot era prea ocupat.

Săptămâna trecută soţul ei fusese plecat la Cinnamon Hills, o plantaţie cu arbori de scorţişoară, situată în mediul rural, la mai puţin de douăzeci de kilometri de Galle, unde el deţinea o parte din afaceri. Elliot spusese că proprietatea respectivă fusese neglijată de foştii proprietari şi, din moment ce era nevoie de muncă susţinută pentru a o pune iar pe picioare, el se oferise să-i ajute. În ultima lună, el fusese şi în Colombo, verificându-şi afacerea locală cu mirodenii şi această ocupaţie era ca şi cum ar fi avut un loc de muncă cu normă întreagă la firma tatălui ei.

Ea încercase să nu se lasă pradă depresiei din cauza recentului avort spontan şi să rămână pozitivă, dar nu era întotdeauna uşor. Se gândi la întâlnirea cu Gwen Hooper. Era ceva fragil la această femeie, dar, deşi pierduse şi ea un copil, Gwen rămăsese optimistă. Prin câtă suferinţă trec

femeile, se gândi Louisa. Prin câtă suferinţă trec ele şi cum reuşesc, totuşi, să mai zâmbească.

După un mic dejun pe bază de fructe, caş din lapte de bivoliţă şi coşuleţe de dantelă umplute cu biscuiţi şi câteodată cu ouă fierte – Louisa îşi luă cei trei cockeri spanieli springer şi-şi propuse să-i plimbe până la poarta principală a Fortului şi de-a lungul canalului din parc. În timp ce trecu pe lângă vânzătorul de flori cocoţat pe vechea lui bicicletă, îşi aminti cum, la începutul căsătoriei lor, ea şi Elliot aveau obiceiul să meargă în parc înainte de micul dejun şi apoi reveneau acasă plimbându-se pe Lighthouse Beach. Şi-a amintit cum odată îşi propuseseră să meargă cât mai departe în largul recifului, în timp ce nivelul mării scăzuse şi apele se retrăseseră. Simţindu-se ca doi copii care descoperă o lume necunoscută şi râzând atât de mult, au alunecat şi, ţinându-se unul de altul, au căzut şi apoi a trebuit să se întoarcă uzi şi plini de nisip, furişându-se la etaj, astfel încât slujitorii să nu-i observe. Viaţa fusese întotdeauna amuzantă în compania lui Elliot.

Tatăl ei era un om mult mai serios şi mai profund decât soţul ei. În Ceylon existau patru tipuri de bărbaţi britanici: ofiţeri în armată, plantatori, funcţionari publici şi oameni de afaceri. Tatăl ei făcea parte din ultima categorie. Probabil pierderea soţiei îl făcuse să devină mai grav decât alţi bărbaţi. Pe Louisa o întrista că nu-şi putea aminti cum fusese tatăl ei înainte de moartea

mamei ei.

După plimbare, femeia se întinse pe pat privind ventilatorul din tavan şi-şi aşează palma pe pântece. „Doar dacă…”, se gândi ea, dar îşi păstră cumpătul.

Elliot nu-şi arătase niciodată tristeţea din cauza pierderii Juliei, dar Louisa ştia că era rănit. Elliot era făcut să fie tată, mai ales că demult îşi pierduse un frate mai mic, din cauza holerei. Copilul avea doar cinci ani, iar Elliot şapte, în timp ce sora lor mai mică, Margo, era doar un bebeluş. Tocmai de aceea, în ciuda tuturor evidenţelor, Louisei îi era milă de Irene Reeve, deşi era evident că pierderea copilului nu era singurul motiv pentru care mama lui Elliot părea permanent nemulţumită. Oftă, simţind aroma de nucă de cocos a mâncării preparate în bucătărie. Irene urma să ajungă de la Colombo la timp pentru cină, aşa că era momentul ca Louisa să-şi netezească buclele şi să-şi aranjeze puţin ţinuta.

La cină înfiripară o conversaţie de complezenţă, reuniţi în jurul unei farfurii de orez şi curry, tipic singhaleză. Tatăl lui Elliot nu reuşise să-şi însoţească soţia în această vizită prelungită, din cauza serviciului.

— Păcat că Harold nu a reuşit să ajungă! spuse Louisa. Speram c-o să vină şi el, nu-i aşa, Elliot?

Bărbatul dădu din cap.

— Nu-i nimic, mamă. Ne bucurăm să te avem pe tine aici.

— Într-adevăr, Irene, e minunat, spuse Louisa îndatoritoare.

Irene pufni ţâfnoasă – chiar şi după atâţia ani, încă părea să-i displacă atunci când nora ei i se adresa pe numele mic.

— Am făcut tot posibilul, dar ştiţi cum e el. Dacă ar fi avut o funcţie de conducere, ar fi putut avea mai multe opţiuni, dar tu, Elliot, îţi cunoşti tatăl. Nici măcar nu este membru al Clubului din Colombo.

— Sunt sigur că tata face tot ce poate.

Irene îi zâmbi.

— Tu, dragă Elliot, întotdeauna vezi ce e mai bun în oameni, dar ştiu că tatăl tău ar fi putut fi mai mult. Însă suntem unde suntem şi asta e... Louisa, eşti foarte norocoasă că te-ai măritat cu un bărbat ca fiul meu.

Louisa aprobă din cap, dar intenţiona să evite această conversaţie. I se spusese asta de atâtea ori, încât anticipa ceea ce avea să urmeze şi prefera să nu fie ea în prim-planul conversaţiei.

Elliot mormăi ceva liniştitor, aşa cum era de aşteptat şi apoi veni un slujitor să strângă masa şi familia tăcu. Camille, o servitoare tânără cu ochii de abanos şi păr întunecat, le aduse budincă cu lapte de ananas, dar Louisa clătină din cap atunci când i se oferi o porţie.

Camille îi servi pe ceilalţi şi apoi ieşi din

cameră.

— Ştiu că nu e treaba mea, spuse Irene. Dar nu crezi că o felie de budincă de lapte te-ar ajuta să mai câştigi puţin în greutate? De ce nu vă luaţi un bucătar englez sau poate chiar unul francez? Sunt sigură că bucătăria singhaleză nu-ţi prieşte. În afară de budincă, vreau să spun.

— De fapt, avem o servitoare franceză, Camille, care lucrează ca ajutor de bucătar. Tocmai ne-a servit budinca. N-ai observat-o? Deşi e franţuzoaică, de obicei poartă sari. Probabil de-asta n-ai remarcat-o.

— Ce neobişnuit! O europeană să lucreze ca umilă servitoare la bucătărie.

— De fapt, e o poveste neobişnuită. Se pare că tânăra franţuzoaică s-a îndrăgostit de marinarul care i-a făcut rost de un loc de muncă la bucătăria vasului pe care el însuşi lucra. Dar apoi el a abandonat-o aici, în Galle, fără niciun ban.

— Aşa că ai intervenit tu şi ai luat-o, pur şi simplu, la tine. Ce frumos din partea ta!

Louisa înţelese din privirea dezaprobatoare a Irenei că soacra ei gândea exact pe dos.

— Camille e singură, n-are familie. Am simţit că trebuia să o ajut şi oricum, înaintea ei, ne plecase băiatul care lucra la noi în bucătărie.

Irene înclină capul.

— Înţeleg. Ei bine, cu permisiunea ta, desigur, cred că ar fi oportun să mai rămân aici puţin mai mult decât îmi planificasem iniţial. Cineva trebuie

să se asigure că mănânci cum trebuie.

Louisa gemu în sinea ei.

5

Louisa se aşează lângă Elliot, gândindu-se la tot felul de lucruri, în timp ce el citea. Era întotdeauna extrem de înţelegător atunci când ea nu se simţea bine şi ea se gândea că, probabil, lui îi convine când nu se simte bine, fiindcă ceva din neputinţa ei îl face să se simtă necesar. Se ghemui lângă el şi-l mângâie pe abdomen. E ciudat cât de uşor se strecoară îndoielile, chiar şi-n cea mai solidă căsnicie. Dar când el îşi închise cartea şi se întinse spre ea, Louisa renunţă imediat la gândurile aiurea şi apoi făcură dragoste cu blândeţe, pentru prima dată de la avortul ei.

După aceea Elliot adormi.

Însă ea nu reuşi. Îşi simţea pielea iritată şi picioarele de plumb. Oricum se aşeza, nu reuşea să se simtă confortabil şi după câteva momente începea să se foiască. Aşteptă o vreme, dar după o oră în care se răsucise pe toate părţile, coborî din pat şi aprinse o lumânare, ca să nu facă lumina prea puternică şi să nu-l trezească pe Elliot. Soţul ei nu suporta să se trezească brusc şi, dacă se întâmpla să fie astfel deranjat, rămânea prost dispus tot restul zilei.

În baie, Louisa aprinse lumina. De şapte ani, fusese instalat curentul electric în Galle şi, deşi

lumina electrică le schimbase viaţa, Louisei îi era dor de romantismul lămpilor cu petrol şi de strălucirea blândă a lumânărilor din interior. Uneori, nopţile i se păreau insuportabile şi atunci petrecea o vreme pe marginea căzii de baie. Se uita în jurul ei, apoi mergea să deschidă fereastra şi se apleca peste pervaz, închizând ochii şi respirând aerul parfumat al nopţii. Umed. Dulce. Sărat. Petrecându-şi singură noaptea în acest fel, Louisa avea sentimentul intens al eternităţii, care îi liniştea imediat mintea răvăşită. Ea privi luna plină şi grădina strălucitoare scânteind în lumina ei albastră. N-ar fi minunat ca după noaptea asta să rămână iar însărcinată?

Louisa îşi stropi faţa cu apă rece şi, după o jumătate de oră, se întoarse în pat să se culce, gândindu-se la copiii ei. În mintea ei, se jucau, alergau şi strigau aşa cum fac copiii, dar gândurile erau înşelătoare şi o durea prea tare că micuţii nu erau acolo cu adevărat.

La un moment dat, Elliot se trezi şi o cuprinse cu braţele.

— Te iubesc, şopti ea.

— Şi eu, murmură el, pe jumătate adormit.

Apoi Louisa reuşi să aţipească.

În următoarele săptămâni, viaţa Louisei continuă firesc. Ea îi lua pe Tommy, Bouncer şi Zip în plimbări lungi, îşi concentra atenţia la cusut şi ieşea în grădină să-şi tundă arbuştii. Serile îi

aduceau o consolare în plus – atunci când cerul se transforma brusc în roşu şi purpuriu şi ea auzea chemarea la rugăciune venind dinspre moschee. Cerul copleşitor şi impresionant, întins deasupra oceanului violet până la Polul Sud, o surprindea întotdeauna dându-i un sentiment de veneraţie. Dar imediat ce totul era armonios şi echilibrat şi Louisa se simţea fericită cu adevărat, Elliot pleca din nou şi petrecea şi mai mult timp pe plantaţia de scorţişoară.

Louisa a continuat să-şi plimbe câinii şi să aibă grijă de treburile casei, dar într-o dimineaţă de la începutul lui februarie, după ce Elliot se întorsese acasă, tatăl ei a venit să stea cu ea pe verandă. Era o zi călduroasă, plină de praf, cu musculiţe care roiau în jurul lor şi nu le dădeau pace, aşa că Louisa se freca mereu la ochi. Li se servi ceaiul pe verandă şi înainte să se apuce să citească *Ceylon Times*, el mormăi uşor şi îi întinse mâna. Louisa i-o strânse uşor.

— Fetiţa mea!

Louisa dădu din cap şi apoi îi lăsă mâna. Apoi, bătrânul se cufundă în lectura ziarului, dar ea se simţea întotdeauna alinată în prezenţa lui. Stând aşa, contemplând grădina şi ascultând păsările care zburau printre ramuri, Louisa simţi un fior de plăcere. Era încă devreme, dar dimineaţa era intensă şi aroma iasomiei o făcea fericită. Viaţa trebuia să continue. Al treilea avort spontan ar fi fost o lovitură, dar avea o casă frumoasă, un soţ

bun şi un tată pe care îl iubea. Nu mulţi ar fi putut spune acelaşi lucru şi, în curând, va începe să strângă iar fonduri pentru copiii de la orfelinatul din Colombo. Probabil un dineu cu tematică franceză ar fi ceva diferit... cu ajutorul Camillei, bineînţeles. Până acum Louise organizase întâlniri matinale la cafea, vânzări caritabile – la care oamenii aduceau obiecte de vânzare şi le cumpărau pe cele aduse de alţii – şi prânzuri extravagante, toate pentru a veni în sprijinul orfelinatului. Elliot glumea de fiecare dată când Louise mergea acolo, aşteptându-se ca ea să revină acasă cu doi bebeluşi în braţe.

Soţul ei apăru puţin mai târziu şi mama lui li se alătură pe verandă. Louisa trebuia să accepte faptul că avea de gând să insiste să o convingă pe Irene să se întoarcă în curând la Colombo. Soacra ei profitase prea mult de ospitalitatea lor şi locuia la ei de peste o lună. Louisa se temea că Irene ar putea să rămână la ei până la sfârşitul lunii, când ea şi Elliot vor da petrecerea tradiţională în cinstea aniversării căsătoriei lor.

— Mai doriţi ceai? îi întrebă Louisa şi sună clopoţelul.

Ashan, valetul lor micuţ, ferchezuit, care purta sarong tradiţional bărbătesc înnodat în faţă, apăru brusc lângă ea. Părul lui lung era strâns într-un coc şi prins în creştetul capului cu un pieptene din carapace de broască-ţestoasă, suflat cu argint.

— Îţi mulţumesc, Ashan, spuse ea.

Întotdeauna mă pot baza pe tine.

El îi zâmbi larg.

— Aşa sper, doamnă.

Louisa aruncă o privire spre soţul ei. După lumina de pe chipul lui, se părea că Elliot avea veşti bune. Pentru câteva clipe, el tăcu, zâmbind cu o privire impenetrabilă.

— Ei bine, ce se întâmplă? întrebă tatăl ei, privindu-l cu atenţie. Spune odată!

Încruntându-se, Louisa se uita curioasă la soţul ei.

— Elliot?

El scoase din buzunar un pachet de ţigări Camel şi aprinse un chibrit. Apoi făcu o pauză înainte de a vorbi.

— Am cumpărat vechea tipografie.

Se aplecă pe spătarul scaunului, zâmbind satisfăcut şi dând din cap categoric.

— O, dragule! E minunat! izbucni Irene, strălucind de mândrie maternă.

Jonathan Hardeastle ridică privirea din ziar, departe de a fi încântat.

— *Ce* ai făcut?

— Am avut o idee excelentă!

În ciuda atitudinii socrului său, Elliot continua să fie mulţumit de el însuşi.

— Ce idee, scumpule? îl întrebă Louisa cu blândeţe.

— Mi-a venit din senin, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun. Spaţiul era demult vacant şi m-

am gândit că l-am putea transforma în cel mai mare magazin de bijuterii şi condimente din Ceylon. Va fi cea mai importantă parte a afacerii. Trebuie doar să mai plătesc ultima tranşă.

— Ce a fost în mintea ta? Noi nu suntem bijutieri! protestă Jonathan. Noi suntem negustori de pietre preţioase.

Expresia lui Elliot rămase neschimbată şi, privindu-i lumina din ochi, Louisa ştiu că nimic n-avea să-i umbrească entuziasmul.

— Dar Jonathan, oare nu e momentul să ne extindem? Să ne asumăm riscuri?

Tatăl ei clătină din cap.

— În timp ce suntem atât de strâmtoraţi financiar? Nu! Categoric nu!

— Tată, de ce nu vrei să-l asculţi pe Elliot?

— Nu vreau s-ascult nimic! Comerţul cu pietre preţioase e riscant din cauza îmbunătăţirii tehnologiei imitaţiei pietrelor preţioase şi ştii prea bine că asta ne omoară.

— Iată un motiv şi mai întemeiat să ne extindem afacerea în altă direcţie, a spus Elliot.

— Nu. E o nebunie. A trebuit să mă concentrez pe bijuterii de lux, de înaltă calitate şi asta blochează sumele mari de capital disponibile în stoc.

Ashan le aduse şi mai mult ceai, iar ei încetară să mai vorbească până când el se retrase. Servitorul lucra pentru familia lor de ani buni şi era discreţia întruchipată, dar, în acelaşi timp,

Louisa prefera să păstreze confidenţiale chestiunile personale.

— Tată, cu siguranţă vei găsi bani-gheaţă, spuse Louisa. Este o idee bună, nu-i aşa?

— Nu, nu e. Absolut deloc. Acum nu e momentul potrivit.

— Dar…

Jonathan ridică o mână.

— Nu sunt deloc de acord şi ăsta e adevărul. Acum am de lucru.

Sper să nu mai aud nimic despre ideea asta stupidă. Îşi împături ziarul şi, ţinându-l sub braţ, părăsi veranda vădit nemulţumit.

Dezamăgit, Elliot pufni dispreţuitor.

Louisa se simţi sfâşiată. Voia să-şi susţină soţul, dar îşi iubea şi tatăl.

— Ei bine, spuse Elliot clătinând din cap. A mers ca uns!

— Mă duc să mă întind puţin, spuse Irene simţind pericolul şi apoi făcu câţiva paşi. Simt că mă apucă migrena. Neînţelegerile nu-i priesc constituţiei mele delicate.

— Îţi aduc nişte ceai de mentă, mamă.

După plecarea Irenei, Louisa îl privi pe Elliot. Vrând să găsească o modalitate de a-l susţine, oftă.

— Sunt sigură c-o să se răzgândească.

— Tatăl tău greşeşte, dar ştii că nu se va răzgândi.

Elliot bău ultima ceaşcă de ceai.

— Nu m-a plăcut niciodată.

— Nu mai fi atât de irascibil. Bineînţeles că te place. Dar poate c-ar fi trebuit să discuţi cu mine mai întâi, decât să ne anunţi aşa brusc, îi răspunse Louisa.

El ridică din umeri.

— Poate. Am vrut să atrag atenţia. Am crezut c-o să fii de partea mea.

— Ei, haide, Elliot, ştii că sunt de partea ta, dar îl cunoşti pe tata. Trebuie să-l convingă cineva.

— Crezi că încă mai poţi face asta?

— Pot încerca. Doar promite-mi că ăsta nu e încă unul din planurile tale nebuneşti.

— Acum eşti paznicul meu?

Louisa oftă iar.

— Nu, bineînţeles că nu, dar dacă ai nevoie de ajutorul meu…

— Te-ai gândit vreodată cum mă simt atunci când trebuie să vă cer sprijin financiar?

— Elliot, n-am vrut să…

— Presupun că te referi la momentul când am pariat la cursele de cai?

Louisa zâmbi.

— Ei bine, a fost *jalnic*.

Elliot se ridică şi o privi.

— Louisa, zău aşa, n-ai să mă laşi niciodată să uit? Ştiu că sunt o dezamăgire pentru tine, dar de data asta e cu totul altceva.

— Linişteşte-te! Ce prostie! Nu eşti deloc o

dezamăgire, întinse ea mâna spre el.

Elliot îi luă mâna şi veni să se aşeze lângă ea.

— Întâmplător, cred că magazinul ar putea fi o idee bună. Spune-mi cum ai de gând să-l finanţezi!

— Afacerea cu mirodenii a adus mult profit. Asta mi-a permis să mă ocup de achitarea ultimei tranşe. Şi încă la un preţ bun.

— Ai luat în considerare costurile efective ale renovării?

— Desigur. N-ar trebui să fie prea scump. Locul este în bună stare. Va trebui doar să-l curăţăm, apoi să-l redecorăm şi să mai facem câteva mici reparaţii, pe ici, pe colo. Dar totul se poate rezolva.

— Va dura mult?

— Nu şi dacă o să găsim oamenii potriviţi.

— Mă întreb dacă ne-am putea autofinanţa, ca să-i dovedim tatălui meu că magazinul e o idee bună?

Elliot păru să ezite puţin înainte de a-i răspunde.

— Lou, chestia e că acum sunt cam strâmtorat cu banii.

— Nu înţeleg, spuse ea. Tocmai ai zis că totul merge bine.

— Da. Desigur. E doar o problemă temporară, aştept livrarea plăţii de la un transport mare, aflat în tranzit.

— Şi asta e tot?

— Absolut.

— N-o să te întorci la vechile tale probleme?

Elliot arăta îngrozit şi rănit.

— Sigur că nu. În câteva zile, cum se face plata, totul va fi perfect. Doar ştii cum merg lucrurile…

Louisa avea încredere în Elliot, desigur, dar se opri să se gândească. Îi era greu să uite şi să ierte anumite lucruri şi totuşi voia să aibă încredere în el. Zâmbetul lui, de o blândeţe dezarmantă, o convinse.

— E posibil să fie riscant, spuse ea, dar, pe de altă parte, tatăl meu s-ar putea înşela.

— Aşa cred.

— Ei bine, hai să vedem, şi dacă e o afacere solidă, sunt sigură c-o să reuşesc să găsesc o modalitate să achit ultima tranşă pentru tipografie. Mi-ar prinde bine un nou proiect.

— Nu vreau să te cerţi cu Jonathan.

Ea clătină din cap.

— Sunt acţiunile mele şi suntem o echipă, nu uita! Vreau să văd şi eu locul, iar pe urmă vând repede câteva acţiuni, ca să putem încheia afacerea.

— Ce fată bună! Ştiam eu că pot conta pe tine.

— Şi, între timp, o să mă asigur că ai destui bani în cont cât să acopere renovarea. Doar până când îţi reglezi conturile.

— Minunat.

— Şi apoi facem planurile împreună. Îmi place să mă ocup de acest proiect.

Era adevărat. Un proiect putea fi exact ceea ce avea nevoie.

— Ce-ai zice să zugrăvim pereţii în alb strălucitor, pentru a contrasta cu tejghelele de abanos? Întunericul în contrast cu lumina merge atât de bine, iar abanosul de Ceylon este şi mai închis la culoare. O să fie grozav!

— Speram c-o să vrei să te ocupi de asta.

— Ai cumpărat spaţiul pentru mine?

— Ei bine, nu chiar. Dar m-am gândit că un nou început te-ar ajuta.

— Şi odată ce tata va vedea cât de bine va arăta magazinul şi cât de mulţi bijutieri vor fi interesaţi să-şi expună acolo produsele, se va răzgândi, sunt sigură.

— Sunt atât de norocos că te am!

Ea zâmbi şi-i strânse mâna.

— Amândoi suntem norocoşi.

— Uite! spuse el. Dacă tot te simţi mai fericită acum, trebuie să-ţi spun că e nevoie de mine pe plantaţia de scorţişoară.

Inspirând adânc, Louisa încercă să nu-i arate cât de distrusă se simţea pe dinăuntru.

— Iar? Credeam c-o să facem planuri pentru magazin.

— Asta mai poate aştepta. Dar sunt multe lucruri de făcut urgent pe plantaţie.

— Ca de exemplu?

— Până acum nu te-a interesat deloc.

— Ei bine, mă interesează acum.

Elliot nu păru încântat să fie luat la întrebări, aşa din scurt, şi-şi cântări cu atenţie cuvintele înainte de a-i răspunde.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat să ştii, caut noi modalităţi de a creşte productivitatea plantaţiei de scorţişoară. Elimin jungla de pe teren. Chestii de genul ăsta.

— Poate data viitoare vin şi eu cu tine. Facem o excursie departe, doar noi doi.

Elliot nu-i răspunse.

În liniştea care creştea în jurul lor, totul părea suspendat în aşteptare.

6

Peste două zile, când se întoarse de pe plantaţia de scorţişoară, Elliot avea o stare de spirit foarte bună. De fapt, radia. Louisa îi propusese din nou să-l însoţească la următoarea lui vizită, dar la început el nu fusese prea încântat, susţinând că plantaţia era oarecum primitivă şi că ei n-o să-i placă. Ea, totuşi, stăruise, iar acum, câteva zile mai târziu, erau pe drum. El insistase că trebuiau să vadă plantaţia de scorţişoară neapărat în ziua aceea, fără a-i explica de ce, dar cel puţin mergeau împreună. Era doar o vizită scurtă, plecau şi se întorceau în aceeaşi zi, pentru că Hardeastle Gems avea pietre preţioase noi şi Elliot trebuia să supravegheze registrele.

Drumul spre Cinnamon Hills îi scoase din

Galle, ocoliră docuri şi scripeţi unde cauciucul şi alte bunuri fuseseră depozitate înainte de a fi încărcate pe nave şi unde Louisa îşi ţinu respiraţia: în cazul transportului de cauciuc, mirosul era îngrozitor. Ocoliră apele calme ale golfului Galle, unde se aflau ancorate vase mai mari, şi capătul sudic al dealului Rumassala, cunoscut sub denumirea de Watering Point, locul unde cândva navele îşi încărcau apă proaspătă în rezervor. Şi de acolo se vedeau cele două recife stâncoase, unde se sfărâmaseră atât de multe corăbii în timpul musonului sud-vestic.

— Priveliştea e minunată din vârful dealului Rumassala, nu-i aşa? întrebă Louisa. Ar trebui să mergem acolo din nou.

Trecură de micul cimitir, locul de veci al funcţionarilor publici britanici şi al marinarilor, iar după aceea, Louisa deschise fereastra, bucurându-se de aerul proaspăt.

— Îmi place legenda lui Rumassala.

Rāmāyana, străvechea epopee sanscrită povestea despre vremurile când Hanuman, zeul indian războinic al maimuţelor, avea nevoie de ierburi pentru a-şi trata răniţii din armata lui, în timpul luptei împotriva regelui demonic Ravana din Ceylon. Dar aici nu erau plante medicinale, aşa că Hanuman se întorsese în India şi revenise cu o bucată din Himalaya unde creşteau plantele medicinale de care el avea nevoie, dar o scăpase din greşeală la Rumassala. Louisa ştia că

populaţia locală credea în această legendă, pentru că în zonă se găseau plante medicinale rare.

— Mă gândesc să încerc tratamente naturiste, spuse ea. Să vedem dacă o să mă ajute.

— Doctorul Russell va fi îngrozit.

— Nu trebuie să ştie şi merită să încerc. Localnicii jură că au efect şi totul depinde de mine, nu-i aşa?

Peste o jumătate de oră, când ajunseră, Louisei îi plăcu singurătatea austeră de pe plantaţia de scorţişoară. Sus, la jumătatea dealului era o casă veche, sau *walauwa*, un bungalou situat în mijlocul unei pajişti înverzite şi înconjurat de copaci în care orhideele dese pline de fluturi decorau grădina. Dincolo de drumul care ducea spre casă, razele firave de lumină arătau cât de adâncă şi întunecată era pădurea. Un loc în care să te pierzi, se gândi ea. Unde nimeni nu-ţi va vedea mişcările din umbră şi unde orice s-ar putea întâmpla.

În timp ce se îndreptau spre drumul principal, Louisa întrezări o altă clădire mai sus, chiar în vârful dealului, o casă modernă, spectaculos amplasată chiar deasupra plantaţiei. Şi atunci când în sfârşit ajunseră la casă şi coborâră din maşina, Louisa privi în jos şi admiră cea mai spectaculoasă privelişte a oceanului, apoi îşi întoarse privirea pe uscat pentru a contempla dealurile violete înfăşurate în ceaţă, care se contopeau cu cerul.

— Aici lumina se schimbă permanent, de la răsărit până la apus. Îţi place?

— E absolut impresionant.

— Să văd dacă Leo McNairn e înăuntru. El administrează plantaţia.

Elliot urcă până la uşa principală, servitorul îi deschise şi-i răspunse că Leo era plecat în Colombo.

Se întoarse la locul unde Louisa încă mai contempla oceanul.

— Leo e plecat, dar nimic nu ne opreşte să ne petrecem timpul cât mai plăcut aici. Haide să-ţi arăt nişte arbori de scorţişoară!

— Îmi place parfumul, spuse ea. E doar scorţişoară?

— Cred că şi lămâie.

— Nu e de mirare că-ţi place să vii aici atât de des! Data viitoare, rămân aici câteva zile, de-abia aştept.

— Ei bine, aşa cum spuneam, plantaţia lui Leo este destul de primitivă. Dar când vin aici, nimic nu mai contează.

— Nici pe mine nu mă deranjează aspectul primitiv. Sigur ştii asta.

— Vrei să vedem împrejurimile?

Louisa îl urmă pe Elliot pe o cărare sinuoasă, străjuită de arbuşti mici şi orhidee, dincolo de care arborii întunecaţi înalţi ademeneau încrezători întunericul. Le simţea elanul, deşi Dumnezeu ştie ce puteau ascunde.

— Ai grijă la şerpi, spuse el, întrerupându-i gândurile.

— Sunt veninoşi?

— Krait, alb şi negru.

— Şerpii doar noaptea reprezintă o problemă, nu-i aşa?

Louisa privi în jurul ei.

— Mi-ar plăcea să ştiu cum se fabrică scorţişoara.

— Procesul e cam anost.

— Totuşi…

— Ei bine, arborii de scorţişoară sunt de obicei tăiaţi după aproximativ trei ani. Atunci dau şi mai mare randament, dar, în acelaşi timp, păstrează aspectul natural şi recoltarea e mai uşoară.

— Cum se face recoltarea?

— Este un proces ceva mai laborios, dar în principiu scoarţa se descojeşte şi apoi este prelucrată atent.

După câteva minute de mers pe jos, Louisa auzi un sunet în spatele ei. Se uită în direcţia aceea, dar la început nu văzu nimic. Merse mai departe, dar ar fi putut jura că a auzit paşi şi se răsuci să mai privească o dată. De data asta i se păru că a surprins o scânteie roşie ca de aramă. Rămase nemişcată şi, pentru o clipă, i se păru că femeia roşcată o privea de la distanţă. Louisa alergă şi-l strigă pe Elliot, dar când se uită în urma ei, femeia dispăruse.

— Ce este? o întrebă Elliot. S-a întâmplat

ceva?

— Mi s-a părut c-am văzut o femeie care mă privea.

— Probabil vreo localnică.

— Da. N-am distins-o clar. Dar cred că i-am văzut pletele roşcate.

— Puţin probabil o roşcată aici. Probabil purta o eşarfă. Aş spune mai degrabă că era una dintre soţiile celor care descojesc scoarţa arborilor de scorţişoară.

— Da. Poate ai dreptate. Hai să urcăm în vârful dealului şi să mai contemplăm odată peisajul!

Pe măsură ce urcau din nou dealul, Louisa observă o pereche de granguri cu cap negru, păsări cu penaj negru şi galben strălucitor, cântând triluri frumoase, melodioase. Tocmai se pregătea să i le arate lui Elliot, dar el păru distras, surprins, în mod evident, să vadă o motocicletă Royal Enfield parcată lângă maşina lor.

— Cred că e timpul să mă întorc la birou, spuse el, şi Louisa observă fruntea încruntată din cauza tensiunii neaşteptate.

Apoi, un bărbat înalt şi slab ieşi cu paşi mari din casă. Lumina puternică a soarelui cădea pieziş prin copaci şi proiecta umbre pe obrajii lui. El purta pantaloni scurţi, o cămaşă descheiată la gât şi era foarte bronzat. Louisa se holbă la chipul lui frumos şi colţuros, la maxilarul nebărbierit, la părul castaniu roşcat şi se întrebă dacă pe el îl

văzuse mai devreme. Cât de ciudat era să revadă părul roşcat atât de repede, se gândi ea, dar nu, nu pe el îl văzuse mai devreme printre copaci. Din moment ce Elliot nu spunea nimic, Louisa îi întinse mâna.

— Bună, sunt Louisa Reeve. Elliot îmi arăta împrejurimile.

Bărbatul se încruntă uşor şi se scărpină în cap.

— Înţeleg.

— Aşadar… spuse ea.

— Iartă-mă… Leo McNairn, îi răspunse el.

Louisa observă că arăta înfierbântat şi uşor transpirat.

Se lăsă un moment de tăcere, timp în care ea îl privi intens. Ceva din intensitatea ochilor săi negri o tulbura profund. Se aştepta ca Leo să-i zâmbească, dar el îi susţinu privirea tăcut. Sentimentul de a fi ţinută sub observaţie şi imposibilitatea de a-şi dezlipi privirea de el o jenau. Momentul păru să se prelungească prea mult, dar apoi sclipirea bruscă a soarelui aproape o orbi. Louisa clipi imediat, înainte de a-şi muta ochii în altă parte. Apoi, el vorbi din nou.

— Tocmai am tăiat nişte copaci bătrâni, spuse el. În partea cealaltă a plantaţiei.

— Bine, îi replică Elliot. Noi plecăm. Hai, Louisa!

El se întoarse spre Leo.

— Mi-a părut bine să te revăd. Soţia mea a

vrut să viziteze plantaţia de scorţişoară. Servitorul tău ne-a spus că eşti plecat la Colombo.

Leo îşi miji ochii.

— Aşa e.

— Dar te-ai întors devreme.

— Am avut probleme cu motocicleta.

Încruntându-se iar, Leo privi în depărtare, iar Louisa simţi că el se exprimase cam dezinvolt.

Elliot îşi lăsă un braţ în jurul ei şi se pregătiră de plecare.

— Bine, la revedere! îi aruncă el peste umăr.

Atunci când bărbatul încuviinţă din cap şi Elliot o conduse spre maşină, pe Louisa o cuprinse un sentiment ciudat de nelinişte.

— Ei bine, spuse ea când ajunseră la poalele dealului. Leo nu este cel mai vorbăreţ om din lume. M-am simţit destul de incomod. Aşa e mereu?

— Probabil îl preocupa ceva.

— De ce nu ne-a invitat înăuntru? Mi s-a părut foarte ciudat.

— E un bărbat taciturn.

— Evident, dar păcat că pare atât de neprietenos.

După o vreme, ea renunţă la gândurile negre.

— Oricum, îmi place locul ăsta superb, dulce-amărui.

— Dulce-amărui?

— Da. Nu ţi se pare?

Elliot se încruntă.

— E ceva special aici. Chiar e. Dar în acelaşi timp, puţin angoasant. Totuşi, aş fi preferat să nu fim nevoiţi să plecăm aşa în grabă. Am avut sentimentul că l-am mai întâlnit pe Leo sau, cel puţin, că l-am mai văzut pe undeva.

— Probabil l-ai văzut în Colombo. Cu un păr aşa roşcat, e uşor de remarcat.

7

În dimineaţa următoare, Louisa se pregătea să meargă la băcănie, exact când Irene intră în hol. Louisa o salută dând din cap, îşi luă sacoşa de cumpărături şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? o întrebă Irene.

— Să cumpăr câte ceva.

Soacra ei se încruntă.

— Cu siguranţă nu-ţi faci singură cumpărăturile.

Louisa zâmbi.

— Doar câteva mărunţişuri. Îmi place să ies.

— Atunci, m-aş bucura să te însoţesc.

— Serios? Dar nu e nevoie.

— Şi totuşi… O mică ieşire? Doar noi două. Ce zici?

În timp ce Irene îşi aranja pălăria şi continua să susţină că nu era nevoie să-şi facă ele cumpărăturile – în fond, pentru asta aveau servitori –, nu se putu abţine să nu adopte atitudinea superioară care o deranja atât de mult

pe Louisa. Încă din copilărie, Jonathan o educase să respecte toţi oamenii, indiferent de culoare sau religie. Irenei, însă, i se părea într-adevăr greu de înţeles bucuria Louisei de a se amesteca printre localnici şi considera cu ardoare că britanicii ar trebui să rămână în lumea lor şi să nu se asocieze niciodată cu oamenii simpli din gloată.

— Îmi place să ies singură şi să văd oameni, spuse Louisa. Vreau să cumpăr doar câteva lumânări, aşa că n-o să dureze mult. Putem lua ricşa, dacă vrei.

Irene ridică din umeri.

— Aş prefera să mă plimb.

— Margo n-ar trebui să apară în curând? întrebă Louisa. Presupun c-o să vrei să te întorci mai repede acasă.

Margo, fiica Irenei, lucra ca asistentă medicală în Anglia şi acum se hotărâse să se întoarcă în Ceylon, deşi nimeni nu ştia de ce.

— Da. Foarte curând. Deşi, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-o poţi imagina lucrând într-un spital de aici? A avut un loc de muncă excelent la Spitalul din Londra. Mi se pare foarte neobişnuit pentru Margo să renunţe aşa, pur şi simplu, la o asemenea ocazie. De obicei, ea e atât de înţeleaptă.

Louisa se întreba în secret dacă Margo nu se săturase să fie întotdeauna atât de raţională şi nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că probabil Margo crescuse aşa, numai ca să fie în

antiteză cu personalitatea de un curaj nesăbuit a lui Elliot.

Afară, pe stradă, Louisa aruncă o privire spre nord, unde pădurile joase crescuseră pe o culme împodobită cu tufe de liliac, cât vezi cu ochii. Niciodată nu se plictisea de acest peisaj, nici de sunetele familiare ale valurilor din fundal, care se izbeau de stânci, de ţipetele pescăruşilor care zburau pe deasupra şi de sirenele vapoarelor care sunau pe măsură ce soseau sau plecau din port. Îi plăcea să asculte dangătul clopotelor bisericii şi ciripitul păsărilor din copaci. Astfel de lucruri simple îi sporeau sentimentul apartenenţei. În exteriorul caselor, o abundenţă de cârciumărese şi canna împodobeau fermecător o mulţime de ghivece, iar florile bougainvillea mov-purpurii se revărsau peste ziduri.

Femeile simţiră aroma de scorţişoară, cuişoare şi cafea chiar dinainte de a ajunge la magazin. Din fericire, azi nu era niciun peşte uscat agăţat la taraba din faţa magazinului alimentar. Doar dacă îl atingeai uşor, şi toată ziua miroseai a peşte.

În interiorul întunecat al prăvăliei, Janesha, o singhaleză îmbrăcată într-un sari verde cu albastru, stătea în spatele tejghelei. Părul ei negru ca pana corbului era strâns într-un coc şi răspândea o aromă de ulei de nucă de cocos şi lemn de santal. Şi pe cât de imaculată era ea, la fel ţinea toate mărfurile din magazin, într-o ordine

perfectă. Borcane de sirop şi ananas, saci de orez şi pungi de condimente într-o parte, şi banane coapte, papaya şi mango, în altă parte, deşi Louisa habar n-avea cine ar fi cumpărat fructe conservate, când insula era plină de fructe proaspete.

Deşi Louisa putea vorbi limba singhaleză destul de bine, ştia că Janesha vorbea limba engleză, aşa că, după o scurtă conversaţie despre lumânări, Louisa o întrebă pe femeie ce mai făcea fiul ei.

— Numai probleme îmi face. Cred că ţi-am mai spus despre raportul şcolar.

— Da, mi-ai povestit.

— Era un elev promiţător, dar, de când a împlinit 13 ani, nu-l mai interesează învăţătura.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce spune soţul tău?

— Soţul meu e prea ocupat cu pescuitul ca să mai observe asta. Mereu lasă totul în seama mea. Dar tu, ce mai faci?

Louisa zâmbi.

— Sunt bine, mulţumesc.

Janesha îşi arătă îngrijorarea.

— Lucrurile astea au nevoie de timp.

— Cred că sunt cât se poate de bine…

— Cel puţin, ţi-a revenit culoarea în obraji. Eu…

— Ce tot pălăvrăgiţi voi acolo? le întrerupse Irene, reducând-o. imediat la tăcere pe Janesha.

Are un accent atât de puternic, încât de-abia dacă înţeleg o vorbă.

— Irene, te rog, Janesha înţelege perfect tot ce spui despre ea.

Louisa se întoarse spre femeie:

— Îmi pare rău, Janesha, cred c-ar trebui să plec.

Femeia încuviinţă din cap.

Se întoarseră acasă pe drumul cel mai lung, chiar în timp ce nisipul era purtat de briză. Asta se întâmpla în mod regulat şi trebuia doar să închizi ochii, ca să nu-ţi intre nisip în ochi. Cu ochii închişi, merseră amândouă pe jos, iar Irene rămase tăcută tot drumul.

Când ajunseră acasă, intrară în grădină pe poarta din spate şi, în timp ce traversau grădina, o familie de şopârle fugi şi se ascunse pe sub pietre la vederea lor. În bucătărie, Louisa zâmbi auzind cum bucătarul îşi blestema boilerul, şi-şi lăsă jos cumpărăturile, dându-i-le lui să se ocupe de ele, înainte de a intra printr-un coridor mic din spatele casei.

În timp ce treceau de biroul lui Elliot, Irene se uită prudentă şi apoi, întorcându-se, îi făcu semn Louisei.

— Ştii cine e bărbatul de acolo?

Louisa înaintă câţiva paşi pentru a arunca o privire în birou şi văzu că era acelaşi tip cu care îl surprinsese pe Elliot vorbind, la petrecerea lor de Crăciun.

— E doar un partener de afaceri al lui Elliot. Să ne întoarcem în grădină!

Traversară sala principală şi apoi ieşiră pe uşile de sticlă din camera de zi, care dădeau înspre partea umbroasă a grădinii. Louisa îi ceru lui Ashan două sucuri proaspete de mango şi apoi îşi luă foarfecă de grădină.

Irene îşi luă o revistă, o ediţie americană mai veche *Voguey* şi o răsfoi cu nepăsare, până când, după câteva minute, Elliot ieşi în grădină.

— Hristoase, ce căldură! exclamă el şi-şi descheie primul nasture de la gulerul cămăşii.

— Ei, fiule, cum mai merg lucrurile? întrebă Irene, privindu-l.

Elliot ridică din umeri.

— În general, sunt foarte ocupat cu munca.

— Îţi aduci acasă problemele de la birou, nu-i aşa?

El se încruntă.

— Să înţeleg că l-ai văzut pe De Vos?

— Întotdeauna am considerat că munca şi familia ar trebui să fie separate. Un bărbat trebuie să se relaxeze. Şi tatălui tău îi spun acelaşi lucru.

Elliot o privi supărat.

— Afacerile mele chiar nu te privesc, nu-i aşa, mamă?

Irene păru uimită.

— Doar îmi făceam griji pentru tine.

— N-am nevoie să fii îngrijorată din cauza mea, izbucni el şi-şi mai descheie un nasture la

cămaşă.

— Acum serios, Elliot, spuse Louisa. Mama ta doar…

Elliot i-o reteză scurt.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe şi tu! Eşti la fel de rea ca ea.

Replica o atinse dureros.

— Elliot! Nu e nevoie să fii atât de morocănos.

Urmă o tăcere scurtă şi tensionată.

— Trebuie să plec la Colombo să mă întâlnesc cu un nou client pentru mirodenii. Presupun că am permisiunea ta.

Louisa se încruntă auzindu-i tonul.

— În cazul ăsta, probabil c-o să-ţi facă plăcere s-o iei şi pe Irene cu tine. Margo trebuie să apară dintr-un moment în altul, iar Irene ar trebui să fie înapoi acasă.

— De fapt, spuse Irene, Margo n-o să vină deocamdată şi aş prefera să rămân aici să te ajut.

— Nu, Irene. Nu te mai pot reţine aici. Harold o să-ţi simtă lipsa.

Elliot păru deranjat, dar încuviinţă oricum. Louisa ştia că ceva îl preocupa – probabil doar stresul de la muncă – dar mai ştia şi că, dacă soţul ei hotăra să-şi ţină ascunse problemele, atunci trebuia să accepte situaţia. Când Elliot era într-o anumită stare de spirit, nu putea fi forţat.

În timp ce soţul ei era plecat, Louisa îşi petrecu timpul răsfoind cataloage cu seminţe şi

începu să coasă o cuvertură nouă. Urma să fie o cuvertură mozaic din petice, ceva ce făcea pentru prima dată şi pentru care folosea o combinaţie de decupaje de mătase şi material de sari, pe care le tăiase ea însăşi. De îndată ce începu să coasă, intră într-o altă lume, un loc în care mintea ei putea colinda netulburată, în timp ce ea se concentra pe lucrul manual. Louisa nu-şi permitea adesea luxul de a mai spera, ştiind că speranţa s-ar putea risipi la fel de repede cum apăruse, dar îşi lăsase un spaţiu în mintea ei, pentru a se gândi la viitor. Ce voia ea? Un copil, desigur, asta era de la sine înţeles. Şi altceva? Ceva mai puţin riscant decât asta, probabil?

Elliot era la Colombo de două zile şi, când se întoarse acasă în cea de-a treia seară, părea într-o dispoziţie mult mai bună. În timp ce Louisa se afla la maşina ei de cusut, cu cei trei cockeri cuibăriţi la picioare, el urcă scările în fugă şi intră în salonul de cusut, cu braţele pline de flori.

— Ce tablou de familie minunat! spuse Elliot şi o sărută pe frunte. Iubito, îmi pare rău că alaltăieri am fost aşa arţăgos. Căldura îmi mai vine de hac, uneori. Florile astea sunt pentru tine.

— Ai mustrări de conştiinţă, spuse Louisa şi Elliot izbucni în râs.

Ea termină de cusut tivul şi se ridică în picioare să ia florile.

Probabil că vrea să dea vina pe căldură, îşi

spuse ea, dar eu ştiu că-i vorba de altceva. Şi totuşi, acum dispăruse orice problemă care l-ar fi făcut să aibă o izbucnire nervoasă. Deci cu atât mai bine. Uneori, Elliot putea fi dificil, dar ea îşi spunea că era felul lui de-a fi…

— Ai avut dreptate în legătură cu Margo, recunoscu el. Ieri-seară a ajuns acasă, dar în curând va veni să ne viziteze.

— Minunat, zâmbi Louisa.

O plăcea pe Margo şi era întotdeauna surprinsă cât de liniştitor era calmul cumnatei ei, atât de diferit de ostilitatea Irenei.

— Ce mai face Margo?

— E puţin cam tăcută.

— De ce s-a întors tocmai acum?

Elliot îşi ridică sprâncenele şi se scărpină în cap.

— Habar n-am. Dar cred că ar putea avea legătură cu o poveste de dragoste eşuată. Sora-mea n-a avut încredere în mine să-mi dea detalii şi sunt destul de sigur că nu vrea să afle mama, dar sunt convins că tu o s-o descoşi.

— Crezi?

— Oamenii au încredere în tine, nu-i aşa? Şi acum, ce-ai zice să-ţi pregătesc o baie relaxantă cu câteva picături de lavandă şi apă de trandafir? O să te-ajute să adormi şi probabil mâine vom reîncepe să facem planuri în legătură cu vechea tipografie?

— Minunat! Oricum, am terminat aici.

— Ar fi bine să adormi devreme, dragostea mea.

Louisa lăsă cu grijă florile pe masă.

— O să-l chem pe unul din servitori să le pună în apă, spuse Elliot.

— Vii şi tu la culcare?

— Nu, cred că am nevoie să beau ceva, după cât am condus. Starea drumului de pe coastă pare să se înrăutăţească pe zi ce trece.

— Nu sta până târziu, bine?

— Doar vreo două pahare.

După baie, Louisa îşi desfăcu părul şi, închizând plasa pentru ţânţari, se aşeză confortabil în pat, sperând să adoarmă, în timp ce simţea adierea aromei de iasomie care intra pe fereastră, întotdeauna adormea cu fereastra deschisă şi nu era nicio problemă, oricum aveau o plasă care-i proteja de ţânţari. Deşi se simţea mult mai bine, somnul era deocamdată singurul lucru care-i lipsea. În întunericul complet al nopţii, îşi amintea de sarcinile pierdute. Toţi copiii păreau să-i vorbească şi ea se trezea că le răspunde şi-i imagina trăind, gândindu-se cât de diferită ar fi fost viaţa ei, dacă ar fi avut copii. Îi privea alergând împreună prin grădină şi jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu cockerii. Louisa îşi vedea apoi copiii îmbrăcaţi în uniforme şcolare, în prima zi de şcoală, arătând sfioşi şi mândri în acelaşi timp. Apoi, alergând şi trecând dincolo de cocotierul înalt, lângă meterezele cetăţii, ţopăind bucuroşi. Îi

privea adormiţi în pătuţurile lor, cu genele lor lungi tremurând legănate de vise.

În timpul zilei, Louisa era destul de bine, desigur, dar întunericul nopţii îi reamintea ceea ce reuşise să uite atunci când soarele strălucea. Ar trebui să mă concentrez pe lucrurile bune din viaţa mea, îşi spunea ea deseori, căci atunci când gândea pozitiv, se simţea întotdeauna mai bine. Probabil cel puţin jumătate din problema cu Irene era din cauză că soacra ei se simţea singură şi n-avea mare lucru de făcut? Louisei i se păru ciudat. Întotdeauna era ceva de făcut în Galle, dar Irene tot insista să i se acorde respectul cuvenit.

Louisa era pe jumătate adormită când auzi murmurul de voci. Întrebându-se ce anume se întâmplă, bâjbâi până găsi întrerupătorul, aprinse lumina şi apoi se uită la ceas. Era ora unu şi jumătate noaptea şi Elliot încă nu venise la culcare. Louisa coborî din pat, îşi luă halatul agăţat în spatele uşii, se îmbrăcă, ieşi din dormitor şi apoi rămase în capul scărilor să asculte. Vocile de jos urcau până la ea. Era ciudat că Elliot nu-i spusese că urma să-şi invite prietenii în seara asta.

8

Chiar în seara următoare, Elliot spuse că merge să se vadă cu Jeremy Pike – se făcuse deja miezul nopţii şi soţul ei încă nu se întorsese acasă.

Şi nici nu-şi respectase promisiunea ca ei doi să reînceapă să facă împreună planuri pentru viitorul lor magazin de pietre preţioase şi mirodenii, dar în schimb plecase să navigheze toată ziua, tot cu Jeremy, dând buzna la lăsatul serii doar cât să mănânce ceva pe fugă.

Louisa se hotărî să-l aştepte, iar pe la ora şapte şi jumătate auzi o bufnitură puternică pe hol. Sări şi alergă să vadă despre ce e vorba, îngrozită, descoperi suportul pentru pălărie trântit pe jos şi pe Elliot, sprijinit de perete, arătând răvăşit: avea părul ciufulit şi cravata desfăcută.

— Ai întârziat, spuse ea, deşi simţise mirosul de whisky şi ştia că nu va scoate mare lucru de la el.

— Ei şi?! De ce nu te-ai culcat?

Nu pronunţă cu dificultate cuvintele, dar Louisa văzu în ochii lui ceva care o tulbură. Irişii verzi i se întunecaseră şi simţi în vocea lui ceva periculos, pe muchie de cuţit.

— Te aşteptam, îi răspunse ea.

— Ca să ne amărâm şi mai tare, evident!

Ea coborî la parter să ridice suportul, dar lăsă pălăriile căzute pe jos.

— Ai spus că n-o să lipseşti mult. Voiam doar să petrecem puţin timp împreună, atât.

El închise ochii şi nu-i răspunse.

— Ai fost plecat toată ziua.

Elliot ridică din umeri.

— Deci, întrebă Louisa pierzându-şi răbdarea.

Unde naiba ai fost în tot acest timp?

— A, îngrijorarea tipică soţiei…

— Elliot, nu te mai purta aşa. Am dreptul să ştiu.

— Ai dreptul?

— Da. Deci vreau să-mi spui.

Soţul ei oftă.

— Dacă vrei musai să ştii, am jucat câteva partide de poker cu băieţii.

Louisa respiră adânc.

— Câte?

Elliot râse.

— Ei bine, de fapt au fost mai multe…

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Soţul ei o împinse din drum şi se împiedică în sufragerie. Venind după el, Louisa observă că-şi toarnă un pahar de whisky şi apoi se prăbuşeşte pe canapea.

— Nu crezi c-ai băut destul?

El îşi scoase cravata, lăsând-o să cadă pe podea şi apoi, după ce aşează neîndemânatic paharul pe marginea canapelei, îşi deschise larg braţele.

— Ei bine, nu vrei să-i dai un pupic soţului tău adorat?

Louisa îşi îngustă pleoapele.

— Nu în timp ce miroşi a băutură.

— Ia-ţi şi tu ceva de băut! Aşa n-o să mai observi diferenţa.

Elliot gesticulă, atingând din greşeală paharul

de whisky, care căzu pe podea şi se transformă în cioburi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Elliot, e prea mult!

Louisa se duse în bucătărie, de unde reveni cu o cârpă, un făraş şi o perie.

— Întotdeauna ai fost o soţioară bună, spuse el.

Ei deja îi ajunsese totul până peste cap – lăsând jos ce avea în mână, respiră adânc şi se ridică în picioare.

— Vii acasă târziu, miroşi a băutură şi-mi spui c-ai jucat poker. Mi-ai promis c-o să renunţi la obiceiurile astea.

Elliot ridică din umeri şi respiră zgomotos.

— Mi-ai promis. Am avut *încredere* în tine. Şi nu mai pot continua să te salvez mereu.

— N-am nevoie să mă salvezi.

— Deci… cât ai pierdut de data asta?

— Destul. Dar ai tu resurse financiare, aşa că ce mai contează, tati ne va veni întotdeauna în ajutor.

— Dar tocmai îmi spuneai că n-ai nevoie de ajutor. Promite-mi că asta a fost o excepţie, că nu se va mai repeta.

El sări în picioare şi se apropie de ea, ameninţând-o cu degetul.

— Profesoară demodată şi pedantă ce eşti! N-ai să-mi spui tu mie ce am voie şi ce n-am voie să fac.

Louisa făcu un pas înapoi.

— Seara asta a fost o excepţie?

Elliot clătină din cap şi rânji maliţios.

— Nu chiar. Şi acum mă duc să mă culc.

Îi întoarse spatele, dar apoi privi în urma lui.

— Nu-ţi face griji! o să dorm în camera de oaspeţi.

Louisa îl privi cum iese pe uşă şi apoi intră în hol, îi ascultă paşii pe scări, apoi se aşeză pe canapea luându-se cu mâinile de cap. Nu din nou. Te rog, *nu din nou!* Aveau deja destule probleme – Elliot îi provocase atât de multă durere cu câţiva ani în urmă şi ea nu mai suporta să se gândească că o vor lua de la capăt.

De-abia dacă închise un ochi toată noaptea şi se trezi dimineaţa devreme ascultând cântecul matinal al cocoşilor din Fort Galle şi zgomotul valurilor oceanului izbindu-se de stânci. Se dădu jos din pat, îşi luă halatul pe ea şi se duse să vadă dacă Elliot mai dormea, dar descoperi că şi el se trezise deja. I-ar fi prins bine să mai doarmă puţin şi, totuşi, el putea funcţiona cum trebuie, în timp ce pe ea lipsa somnului o făcea să se simtă leneşă şi somnoroasă, cel puţin până îşi bea cafeaua. Louisa se simţea mahmură, deşi nu băuse, dar se forţă să se spele şi să se îmbrace cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă albă, largă. După aceea, se duse să-l caute pe Elliot şi să-şi ia o cafea.

Camille tocmai le aducea un ibric de cafea

proaspătă în sufragerie, acolo unde Louisa îl găsi pe Elliot aşezat în faţa unui bloc mare de desen, având alături câteva creioane.

Elliot îşi ridică privirea şi-i zâmbi.

— M-am gândit că începem să facem planuri, spuse el. Bineînţeles, de îndată ce-ţi bei cafeaua. Ce spui?

Louisa nu-i zâmbi.

— Nu poţi ascunde sub covor toată mizeria de aseară.

— Şi dacă îţi spun că într-adevăr îmi pare rău?

Louisa îl privi în ochi.

— Aseară ai recunoscut, mai mult sau mai puţin, că băutura şi recentele partide de poker n-au fost o excepţie. Era adevărat?

— Nu. Sigur că nu. Eram beat şi m-am comportat ca un tâmpit. A…

Îmi pare rău, iubito, ştii ce păţesc după ce beau prea mult. Crede-mă, martor mi-e Dumnezeu, aseară a fost doar o excepţie şi nu se va repeta.

Louisa expiră încet – poate chiar fusese doar o prostie.

— Iubito, s-a întâmplat doar într-o seară. N-o transforma în ceva ce nu e.

— Chiar a fost neplăcut. M-a durut, Elliot – nu vreau să mai trec prin acele momente îngrozitoare.

Soţul ei se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Haide,

vino aici!

Louisa făcu câţiva paşi spre el şi Elliot o strânse în braţe. Şi apoi îi şopti la ureche:

— Îţi jur pe viaţa mea că nu se va mai întâmpla niciodată. Îmi pare foarte rău. Sincer. Hai să ne gândim la viitor! Nu-i aşa că avem un proiect nou şi minunat asupra căruia să ne concentrăm atenţia?

Elliot avea dreptate. Chiar aveau un proiect nou, interesant. Nu faptul că soţul ei băuse o deranja atât de mult pe Louisa, ci pokerul, mai ales acum, când îşi asumase conducerea viitorului lor magazin de pietre preţioase şi mirodenii şi ea era cea care până la urmă acceptase să plătească ultima tranşă pentru a-l cumpăra.

Louise bău două ceşti de cafea neagră, tare, cu două cuburi de zahăr şi, în ciuda senzaţiei de supărare, decise să vadă ce făcuse Elliot până acum. Ar fi trebuit să aibă încredere în soţul ei şi să lase trecutul în urmă.

— Uite, spuse el. Mă gândesc să avem în centrul magazinului un spaţiu polivalent, înconjurat de o galerie la primul etaj. Vezi? Ştiu că desenul meu e inutil, dar ai înţeles ideea?

Ea încuviinţă.

— Şi toate sălile de la parter vor avea arcade deschise. Dacă reuşim să convingem cât mai mulţi bijutieri să facă aici comerţ, vom avea succes încă de la început, în timp ce ne înfiinţăm propria afacere cu pietre preţioase.

— Te gândeşti la cineva anume?

— Da. O să analizez asta azi mai târziu, ca să putem discuta. Deci ce părere ai?

Louisa încă se simţea nesigură pe el, dar dacă urmau să meargă mai departe în această afacere, ce sens mai avea să insiste pe ceea ce se întâmplase deja? Trebuia doar să spere că soţul ei regreta sincer. Şi, de asemenea, trebuia să-şi păstreze ochii larg deschişi.

— Păi, spuse ea. Cred c-ar trebui să facem magazinul în stil Art Deco, ceva cu adevărat simplu şi elegant. Şi probabil c-am avea nevoie şi de un salon unde s-ar vinde tablouri. Sunt atât de mulţi artişti extraordinari în Colombo.

— Ba chiar acolo ţi-ai putea expune şi vinde câteva dintre propriile tale desene.

— În plus, magazinul ar fi locul perfect unde plantatorii arborilor de cauciuc şi-ar aduce soţiile, atunci când vin în oraş. Am putea servi şi ceai…

— Da, în loc să dăm doar petreceri şi reuniuni sociale, ca la New Oriental Hotel, magazinul nostru le-ar inspira oamenilor gustul pentru frumos, pentru cultură.

Louisa încuviinţă.

— Sunt sigură că soţiile ar fi tentate să ne cumpere produsele, dar nu cred că ar trebui să vindem doar bijuterii şi artă, cred că obiectele de ceramică şi cele *handmade* ar avea succes.

— Atunci de unde începem cu desenele?

— Las pe mine! Sunt sigură c-o să-mi vină o

idee.

Elliot se ridică în picioare.

— Deci acum eşti mai fericită?

Louisa încuviinţă din nou, deşi simţi un fior şi o mică parte din ea încă nu putea crede, în ciuda asigurărilor soţului ei, că incidentul din seara trecută nu se va repeta. Îşi aminti cum fusese ultima oară – scandaluri şi acuzaţii – şi simţi că i se face rău.

— Voiam să te întreb ceva, spuse ea, şi Elliot se aşeză brusc la loc. Cu o noapte înainte, am auzit zgomote din sufragerie, după ce adormisem. N-a fost o partidă de poker, nu-i aşa?

El se încruntă.

— Întotdeauna trebuie să faci asta?

— Ce anume?

— Să mă tratezi ca pe un copil.

— Nu, Elliot, nu fac asta. Dar cred că vezi că sunt îngrijorată.

O clipă, el privi fix în podea, cu maxilarul tremurând încordat, apoi se ridică şi se apropie de ea, măcinat de regrete.

— Desigur. Ai tot dreptul din lume să mă întrebi. Şi nu, nu era poker, pe cuvântul meu.

Se aşeză pe canapea lângă Louisa şi îi întinse mâna. Ea îşi lăsă mâna într-a lui şi el i-o strânse uşor.

După plecarea lui, Louisa îşi petrecu ziua în grădină, schimbându-şi ţinuta elegantă cu o

cămaşă veche şi o perechi de pantaloni scurţi, zdrenţuiţi. Munca în grădină o liniştea întotdeauna, aşa că mai întâi vopsi una dintre cele două bănci, într-o nuanţă de verde intens. Era o bancă veche, de fontă, pe care mama ei o iubise şi Louise spera că vopseaua îi va prelungi viaţa. Apoi plantă seminţe de năsturei în vase de teracotă, aşezate de-o parte şi de alta a băncii şi se gândi iar la mama ei, în timp ce bătătorea pământul roşu. Tăie o ramură de bambus uşoară ca un fulg, care crescuse prea înaltă, şi tunse tufele de trandafiri, ridicându-şi capul când auzi lătrături, dar constată imediat că nu era vreunul dintre cockerii ei Spaniei. Probabil era un câine vagabond înfometat, se gândi ea şi aruncă o privire spre o cioară cu penaj cafeniu, care vâna melci. Apoi se aşeză pe cealaltă bancă, întinzându-şi picioarele şi bucurându-se de mângâierea caldă a razelor soarelui, făcând tot posibilul să-şi înlăture gândurile negre.

A doua zi parcurseră împreună distanţa scurtă până la vechea tipografie. Bătrâna clădire situată în colţul Pediar Street fusese un depozit înainte de a deveni tipografie şi din exterior arăta relativ uzată, deşi avea ferestre frumoase, semicirculare, în formă de evantai. Era nevoie doar de un strat nou de vopsea şi de câteva reparaţii, apoi va fi ca nouă, se gândi Louisa. Înăuntru era întunecat, aşa că Elliot deschise obloanele vechii clădiri.

— Unele dintre ele au nevoie de reparaţii, dar în esenţă, toate sunt intacte, spuse Elliot.

— Le-am putea vopsi crem, ca ale noastre. Nu-mi place maro închis. Tot spaţiul ar trebui să fie mai luminos.

— Poate vom pune candelabre.

— Da.

Louisa îşi ridică privirea.

— Uite, avem o cupolă de sticlă minunată. Deocamdată este acoperită cu frunze şi Dumnezeu mai ştie ce, dar, dacă o curăţăm, lumina pur şi simplu o să inunde încăperea şi o să poţi pune candelabrele în saloanele alăturate.

Amândoi se uitau la haosul din jur. Atunci când tipografia se închisese, proprietarii lăsaseră foi de hârtie împrăştiate pe podea şi îşi abandonaseră una sau două tiparniţe vechi.

Elliot se scărpină în cap.

— Am putea lustrui una dintre aceste tiparniţe şi s-o folosim ca piesă de rezistenţă. Dar primul lucru pe trebuie să-l facem e să vedem ce se ascunde în spatele acestor uşi.

Elliot o luă înainte şi deschise larg patru uşi mari, una după alta, şi intrară în saloane spaţioase, aerisite. Doar zona centrală avea un al doilea etaj, potrivit pentru amplasarea galeriei. Celelalte saloane aveau doar un singur etaj şi erau perfecte pentru etalarea mărfurilor. Într-unul dintre saloane, mai era o uşă. Louisa încercă mânerul, dar nu se clinti.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Elliot. Probabil e doar înţepenită.

El răsuci mânerul şi se propti cu umărul în uşă. Nimic.

— Nu-i nimic. Probabil există o cheie aruncată pe undeva.

— Dar nu ţi se pare ciudat? Toate celelalte uşi sunt larg deschise şi atunci, asta de ce e încuiată?

— Probabil că dincolo ţin un cadavru îmbălsămat, îi răspunse el râzând.

Se întoarseră în salonul principal şi Elliot îşi aprinse o ţigară.

— Deci ce părere ai? Nu-i aşa că vopsit în alb, cu tejghele superbe de abanos, aşa cum ai sugerat, va fi un magazin minunat? Mai sunt multe alte cămăruţe în spate, pe care le-am putea elibera şi transforma în ateliere, până când o să avem noi înşine nevoie de ele.

Simţindu-se mai veselă, Louisa îi zâmbi.

— Îţi place? Mergem înainte?

— Cred că e perfect. O să vorbesc la bancă să-mi vândă acţiunile şi curând vei avea banii în cont. Slavă Domnului că lucrurile s-au îmbunătăţit de la marea criză economică.

Soţii Reeve părăsiră clădirea şi făcură o plimbare până la bijutier, trecură pe lângă far, stropiţi de spuma valurilor.

— Îmi place să cred că farul îşi trimite lumina cenuşie până în îndepărtata Antarctică, spuse Louisa. E minunat!

— Mă îndoiesc că cei de acolo pot vedea lumina de la distanţa asta – dincolo de uriaşa întindere de apă.

Elliot se cutremură.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Uneori un ocean pare atât de nesfârşit.

Ea încuviinţă.

— Şi noi suntem atât de mici şi neînsemnaţi.

— Exact.

— E înfiorător, spuse ea. Ascultă, Elliot, oare nu ne-am putea plimba pe Lighthouse Beach? Îţi aminteşti cum ne plimbam pe vremuri?

— Nivelul oceanului este în creştere. Poate altă dată.

— Îmi place să simt nisipul între degetele de la picioare. Hai să vedem plaja!

Se întoarseră, trecură dincolo de far şi se îndreptară spre fâşia mică de nisip acoperit cu scoici. Louisa se descălţă şi strigă de bucurie atunci când simţi cum apa îi urca până la glezne.

— Haide, Elliot! Vino şi tu! Pun pariu că nu poţi să mă prinzi!

Şi o rupse la fugă.

Simţea vântul în părul ei şi nisipul umed între degetele de la picioare. De asta avea ea nevoie, asta îi plăcea. Da, se certaseră şi da, soţul ei jucase poker toată noaptea, dar le era bine împreună, nu-i aşa? Se uită în urma ei şi-l văzu ţinându-şi pantofii în mână şi alergând după ea.

Elliot o prinse din urmă şi-şi aruncă pantofii pe mal, apoi o luă pe sus şi se prefăcu gata să-i dea drumul.

— Lasă-mă jos!!! strigă ea, dar sfârşi prin a râde în hohote.

Începu şi el să râdă şi Louisa înţelese că buna dispoziţie era cea mai bună metodă pentru a îndrepta lucrurile.

După ce-şi şterseră nisipul umed de pe picioare şi se încălţară, cei doi se plimbară pe plajă contemplând valurile.

— De fapt, spuse ea după ce se întoarseră pe Hospital Street, în timp ce tu te duci la magazinul de bijuterii, eu o iau prin piaţa Square Court. Am o idee despre ceva ce-am putea vinde la magazin. Ne vedem acasă.

— Foarte bine. Pe curând!

Louisei îi plăceau piaţa prăfuită şi varietatea ei fantastică de mărfuri viu colorate – un caleidoscop ciudat de arome şi zgomote, cu articole de vânzare frumos brodate, cu bijuterii şi ornamente create de artizanii oraşului şi cu elefanţi de abanos sculptaţi migălos. Astăzi piaţa era animată, plină de capre obişnuite care se hrănesc cu frunze de palmier roşu, câini vagabonzi adormiţi, femei care veniseră să cumpere diverse şi vânzătorii ambulanţi care-şi prezentau marfa strigând. Un grup de oameni stăteau în apropiere, absorbiţi de sunetul melodios al flautului, şi Louisa îi aruncă muzicianului câteva

monede, oprindu-se o clipă să-i asculte cântecul. Apoi se uită cu atenţie la o tarabă unde erau etalate feţe de masă şi dantelă de vânzare, în caz că vreuna ar fi bună pentru magazinul lor.

Vânzătoarea care se ocupa de taraba respectivă avea o faţă cafenie şi părea prea bătrână ca să mai muncească din greu. Provenea dintr-o familie de fabricanţi de dantelă, care adesea erau văzuţi pe terasa casei lor, lucrând intens, dar acum bătrâna doar vindea bunurile. Louisa pipăi cu degetele dantelele delicate timp de câteva minute, apoi îi spuse femeii că va reveni altă dată – azi o interesa o altă tarabă: una la care se vindeau casete împodobite cu flori şi animale sculptate. Tânărul comerciant era singhalez şi o primi călduros. Îi arătă o casetă, apoi ea alese alta şi se îndrăgosti de capacul ei, care se deschidea pentru a dezvălui un compartiment secret. Louisa deschise şi alte casete, pentru a le descoperi interioarele şi mai mici. Aceste casete de mahon erau la modă şi s-ar vinde bine, s-a gândit. Folosite în mod tradiţional pentru a ascunde pietre preţioase, înăuntrul lor puteai păstra orice obiect mic şi preţios. O cheie, o scrisoare împăturită, poate o şuviţă din părul bebeluşului tău. Louisa suspină. Nu, asta nu!

Ea întrebă câte casete ar putea produce familia tânărului negustor şi apoi, mai mult pentru plăcerea lui, cumpără una. I-o va oferi cadou lui Elliot. Probabil atunci când va găsi cheia camerei

încuiate, soţul ei o va păstra în cutie. Ar fi o amintire frumoasă a primei lor vizite împreună la tipografie.

Două zile mai târziu, Margo sosi cu autobuzul din Colombo, după o călătorie lungă şi obositoare care durase o zi întreagă, cu toate opririle şi întârzierile inerente. A doua zi, în absenţa lui Elliot, cele două femei merseră la o plimbare cu bicicleta în jurul Fortului.

Margo era o tânără pragmatică, sportivă, care avea aceleaşi bucle întunecate ca Elliot, aceiaşi ochi verzi şi un zâmbet cald care te învăluia blând. Era uşor să ţi-o imaginezi la casa ei, înconjurată de o grămadă de copii de care se ocupa cu pricepere şi calm. Dar, de fapt, ea nu era nici căsătorită, nici mamă. E ciudat cum, în timp, oamenii nu se ridică la înălţimea aşteptărilor, se gândi Louisa. Atunci când i se oferise şansa să fie asistentă medicală la Londra, Margo profitase de ocazie. Acum se întorsese, dar nu renunţase la planurile ei şi, desigur, asta trezise curiozitatea tuturor.

— Deci, zise Louisa în timp ce pedalau pe biciclete una lângă alta prin Sun Bastion, în paralel cu linia meterezelor care flancau portul.

Intrară, evitând şopârlele care treceau din când în când cu viteză mare pe stradă şi câinii aproape sălbatici care păzeau intrările caselor sau ale magazinelor.

— Ne spui ce vânt te aduce acasă? Sau e secret?

— Era timpul să mă întorc acasă.

Louisa încuviinţă în timp ce se plimbau agale pe o alee şi trecură pe lângă o maimuţă macac care-şi ţinea puiul în braţe.

— Şi vrei să rămâi aici permanent?

— Încă nu m-am hotărât.

— Bine… Şi n-ai de gând să ne spui nimic altceva?

— Nu e un mare secret. Pur şi simplu m-am încurcat cu persoana nepotrivită şi aveam nevoie de o pauză, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Ce fel de persoană nepotrivită?

— Louisa!

— Iartă-mă!

După câteva momente de tăcere, Margo se opri brusc şi-i vorbi deschis.

— Ei bine, dacă vrei neapărat să ştii… el e însurat. Dar rămâne între noi. Nu sunt mândră de asta.

Louisa simţi un fior de nelinişte pentru cumnata ei şi se apropie de ea.

— Îl iubeşti?

— Aşa credeam înainte.

— Şi acum?

Margo clătină din cap.

— Ei bine, nu-şi va părăsi soţia prea curând. Deşi într-un fel, îmi pare bine că s-a întâmplat aşa. Aveam mustrări de conştiinţă îngrozitoare.

— Îmi pare atât de rău. Ai ştiut de la început că e însurat?

— M-am prefăcut că nu ştiu…

— O, Margo!

— Dar mi-e ruşine să recunosc că am ştiut. Nu m-a păcălit.

— N-am vrut să te răscolesc.

Lui Margo îi tremură buza.

— Doar eu sunt de vină.

— Şi acum nu ai de ales decât să laşi totul în urmă.

— Exact. Mi-aş dori ca lucrurile să fie altfel, dar nu sunt. Eu sunt femeia păcătoasă şi trebuie să accept acest lucru.

— Dar căsnicia lor…

— Ei bine, el spune că n-au o căsnicie fericită… Oricum, am vorbit destul despre mine. Hai să mergem!

Louisa se apropie din nou de ea şi o luă de mână.

— Dacă îţi vei dori vreodată să vorbim, să ştii că sunt aici.

Îşi continuară plimbarea şi trecură pe lângă un canal deschis, unde se afla un varan uriaş care părea că doarme.

— Nu-mi plac şopârlele, spuse Margo, arătându-i-l.

— Ai stat prea mult la Londra! Nu-ţi face niciun rău, deşi…

Louisa făcu o pauză plină de suspans.

— Am auzit o poveste, probabil apocrifă, despre un bebeluş răpit de o şopârlă…

Margo zâmbi şi-şi ridică o sprânceană.

Când ajunseră pe treptele bibliotecii, Louisa opri bicicleta şi Margo îi urmă exemplul.

— Luăm o pauză? întrebă Louisa. Să citim ziarele?

Femeile intrară într-o clădire întunecată, cu o podea de beton lustruit, a cărei cameră principală adăpostea biblioteca. De-a lungul pereţilor se aflau înşirate dulapuri înalte cu uşi de sticlă, ale căror rafturi erau ticsite cu şiruri de cărţi în coperte legate în piele. Lămpi micuţe de masă îi ajutau pe cititorii să vadă mai bine, după ce îşi alegeau cartea.

Locul mirosea puţin a praf, mucegai şi aer închis, iar bibliotecarul, un bătrân musulman cu părul alb, stătea aşezat într-un colţ, înconjurat de teancuri de cărţi. Cândva, el fusese profesor, dar profitase de ocazie ca să-şi petreacă ultimii ani printre cărţile pe care le iubea atât de mult.

— Ce mai faci, draga mea? o întrebă el pe Louisa, ridicându-se din colţul lui, îndreptându-se spre ea şi înclinându-se ceremonios.

— Eu sunt bine, mulţumesc, domnule Bashar.

— Cauţi ceva anume?

— Cred că o să răsfoim câteva ziare.

— Cele mai recente, şi cele locale, şi cele din Colombo, sunt acolo pe masă. Dacă te interesează informaţii clasificate, acolo în sertare găseşti ziare

mai vechi, aranjate în funcţie de data apariţiei.

Louisa se făcu comodă şi începu să citească ziarele.

— Te interesează vreun articol, în mod special? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap.

— Nu chiar. Dar m-a fascinat plantaţia de scorţişoară pe care am fost să o vedem alaltăieri şi mi-ar plăcea să înţeleg mai multe despre producţia de scorţişoară din zonă. Margo, ar fi trebuit s-o vezi! Peisajele sunt uimitoare, iar aerul este îmbibat cu o aromă minunată.

— Nu e de mirare că Elliot a investit în plantaţia de scorţişoară şi-i place să lucreze acolo.

— Şi totuşi, ceva nu era cum trebuie…

Margo nu contrazise îndoielile cumnatei sale.

— Sigur aici găsim o mulţime de articole despre scorţişoară.

Împreună au petrecut o oră plăcută în răcoarea vechii clădiri a bibliotecii, răsfoind ziare şi reviste. Brusc, Louisa se opri din lectură.

— Dumnezeule! Nu mă aşteptam la asta! Iată un articol despre Cinammon Hills. Este chiar plantaţia de scorţişoară pe care am vizitat-o noi. De fapt, chiar acum Elliot e acolo şi-ar trebui să se întoarcă în cursul zilei de azi. În ultimul timp, e plecat destul de des de acasă, adăugă Louisa, cu tristeţe.

— Poate că îi dai prea multă libertate.

Louisa ridică din umeri şi se uită în josul

paginii la articolul vechi de un an, publicat în *Ceylon Times.*

— Aici scrie că Leo McNairn a preluat conducerea Cinnamon Hills acum câţiva ani, după moartea bunicului său. Plantaţia ajunsese destul de părăginită şi Leo a readus-o la viaţă. Şi mai scrie că Leo locuieşte acolo cu verişoara lui. L-am întâlnit pe Leo când eram acolo – dar nu şi pe ea şi nu sunt sigură de ce, dar bănuiesc că ea e puţin mai retrasă. În ziar apare fotografia lui Leo, dar niciuna cu ea. Uite!

Louise ridică ziarul, demonstrativ.

— Ooo… Leo e o partidă bună, nu-i aşa?!

Louisa râse.

— N-am de unde să ştiu.

— Hai, termină! Ştiu că îi eşti fidelă lui Elliot, dar asta nu înseamnă că nu te mai poţi uita după alţi bărbaţi.

— Ei bine, dacă îţi plac bărbaţii virili şi transpiraţi, atunci da…

— Şi ce-mi mai plac!

Louisa râse.

— Serios?

— De ce nu? Au o înfăţişare mai masculină.

— Iubitul tău din Londra era…

— Macho?

— Da.

Margo îi făcu cu ochiul.

— Arăta trăsnet! William era grădinar peisagist şi lucra mai ales în Kent. Oricum, dacă ai

găsit ce voiai, hai să ne oprim. M-am săturat să fiu închisă aici.

Elliot se întorsese la timp pentru cină, iar cei trei îşi beau cafeaua la sfârşitul mesei. Avuseseră în meniu friptură de capră care trecuse drept miel, urmată de mousse de mango. Luminile erau aprinse şi seara era calmă.

— Zău aşa, Elliot, spuse Margo. Crezi că e bine s-o laşi pe Louisa singură atât de multă vreme? Eşti aşa de des plecat ori cu afaceri, ori navighezi.

— Pe Louisa n-o deranjează.

— Da, dar…

— Haide, Margo, ştii doar că am treburi de care trebuie să mă ocup. Nu pot să stau numai acasă şi să mă joc de-a infirmiera.

— Louisa încă nu şi-a revenit complet, nu e în apele ei. Femeile care… ştii tu.

Elliot îşi ridică mâna pentru a o reduce la tăcere.

— Nimeni nu cunoaşte situaţia mai bine decât mine. Louisa e bine. Este o femeie puternică şi independentă. Uneori prea independentă.

Louisa îşi ridică o sprânceană.

— Dar tot trebuie să stai mai mult pe acasă, lângă ea, continuă Margo.

Elliot clătină din cap.

— Louisa îl are aproape pe tatăl ei şi mama a stat cu noi până de curând, iar acum eşti tu aici.

— Nu cred că despre mama e vorba… Probabil Irene nu vrea să fie nepoliticoasă, dar sunt surprinsă c-ai încurajat-o să rămână aici atât de mult. Oricum, Louisa de tine are nevoie.

Elliot se încruntă.

— S-a plâns?

— Ştii că n-o va face niciodată.

Louisa interveni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *sunt aici* de faţă. Vă rog pe amândoi să nu vă mai ciondăniţi. Margo, pot avea şi singură grijă de mine. N-am nevoie să fiu dădăcită.

— Dar eu tot cred… continuă Margo.

Louisa îşi împinse scaunul şi le zâmbi, în timp ce se ridica de la masă. Ea mai văzuse şi înainte asemenea confruntări între Elliot şi Margo.

— Ei bine, eu vă las să vă certaţi în continuare. În seara asta vreau să mă culc mai devreme. Elliot, nu uita că mâine trebuie să ne ocupăm de ultimele pregătiri pentru petrecerea de aniversare a căsătoriei noastre.

10

Pe 26 februarie, în dimineaţa aniversării căsătoriei, Elliot îi aduse micul dejun în pat, însoţit de cel mai frumos trandafir roşu, aşezat într-o vază mică de sticlă. Fusese plecat în ultimele zile, dar acum se întorsese acasă şi părea mulţumit de el însuşi.

— Mă răsfeţi, îi spuse ea.

— Ridică-te puţin, ca să-ţi pun tava în poală!

Louisa se ridică în capul oaselor.

— Eşti foarte frumoasă dimineaţa, spuse Elliot şi-şi trecu degetele prin buclele ei blonde. Sunt un bărbat norocos.

— Pentru că las fire de păr peste tot?

El îi zâmbi.

— Nu. Pentru că eşti atât de bună cu mine. Sper că şi eu sunt la fel pentru tine.

Ea turnă cafea pentru amândoi şi, după ce o băură, Elliot îi luă tava din poală şi o aşeză pe podea.

— Am pentru tine ceva mai bun decât micul dejun.

Şi-a scos halatul şi ea a văzut că era gol. Se strecură în pat lângă ea şi o sărută apăsat pe buze. Louisei îi plăcea să-l simtă aproape şi-l îmbrăţişă strâns.

— Te iubesc, spuse ea încet.

— Şi eu. Eşti pregătită? îi şopti el la ureche.

Ea dădu din cap.

— Desigur. Dar nu este prima oară de când…

— Ştiu, dar îmi place să fiu sigur.

Şi-i mângâie buclele.

Louisa tânjise după această intimitate şi acum, fiind împreună, simţi legătura dintre ei din ce în ce mai puternică. Întotdeauna avuseseră o viaţă sexuală satisfăcătoare, deşi de-a lungul timpului, ea începuse să aprecieze cel mai mult prietenia

lor. Îi plăcea cum soţul ei o tachina şi apoi râdea, până când o făcea şi pe ea să râdă, înţelegând că fusese o glumă. Şi dacă, uneori, Elliot nu era chiar perfect, ei bine asta se întâmpla în orice relaţie, nu-i aşa? Şi ea greşea. Probabil uneori era prea detaşată – probabil prea absorbită de gândurile ei. Întotdeauna se bucura să fie singură şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să-şi lase gândurile să hoinărească în pacea şi liniştea din căminul ei. Poate că ea însăşi nu era o femeie alături de care era uşor de trăit, aşa cum sperase că va fi?

Elliot era blând acum, o mângâia acolo unde-şi dorea şi-l simţea cum se predă fiorului de plăcere. Louisa îi răspunse cu mai multă pasiune decât şi-ar fi imaginat vreodată. După aceea, rămaseră întinşi unul lângă celălalt, cu picioarele împletite sub aşternuturi.

— Eşti bine? o întrebă el în timp ce-i ridica mâna şi-i săruta vârful degetelor.

Louisa zâmbi.

— Crezi că am putea avea un alt copil?

— Scumpa mea! Poate… În orice caz, vom încerca din nou până vom reuşi. Să sperăm că aşteptarea nu va dura prea mult.

— Şi dacă-l pierd iar?

— Hai să nu-i provocăm pe zei. Orice se va întâmpla, vom înfrunta împreună.

— Ştiu.

Louisa tăcu, gândindu-se la ziua care-i aştepta.

— Cred că e timpul să mă ridic din pat. Mai sunt o groază de lucruri de făcut pentru petrecerea de diseară.

— N-ai uitat că azi merg împreună cu Jeremy Pike să navigăm? Facem o cursă cu cea mai modernă şalupă pe care a primit-o el din Anglia. Voi fi comandantul echipajului. Voi încerca iar tehnica hamurilor în formă de trapez. Data trecută nu ne-a prea ieşit.

— Să ai grijă de tine! Bate vântul cam tare.

— Totul va fi bine, îi răspunse Elliot. Vântul o să mai stea. Şi nu te mai îngrijora pentru petrecerea din seara asta, lasă-i pe servitori să-şi facă treaba. Şi o să ne dea şi Margo o mână de ajutor. Totul este sub control.

Louisa îşi petrecu întreaga zi verificând că totul era pregătit pentru petrecerea din seara aceea. Ea şi Margo împodobiră faţada casei cu ghirlande ornamentale de hârtie colorată şi aşezară buchete de flori de lotus, iasomie şi nuferi în fiecare cameră. Menajera se oferise să se ocupe de aranjamentele florale, dar Louisei îi plăcea să le creeze ea însăşi. Aprinse, de asemenea, beţişoare parfumate cu arome de scorţişoară şi lemn de santal care să îndulcească aerul din grădină, sperând că vântul nu va stinge lumânările parfumate cu aromă de lămâie.

Toată ziua, bucătăria a fost ca un stup zumzăind de activitate, iar bucătarul se enervă din

cauza unui servitor, în timp ce Camille, franţuzoaica, se ţinu la distanţă de pericol. Ashan, cu felul lui de-a fi calm şi blând, era singurul care ştia cum să-l calmeze pe bucătar, dar astăzi până şi el păstră distanţa.

Când veni momentul, Louisa făcu o baie relaxantă cu spumă şi apoi se îmbrăcă într-o rochie lungă, argintie, împodobită cu un colier de perle şi o pereche de cercei asortaţi. La ora şase auzi chemarea melodioasă la rugăciune şi văzând că Elliot nu se întorsese încă, începu să se îngrijoreze. O să ajungă la limită, asta dacă reuşeşte să-şi termine cursa înainte de ora şapte, când începe petrecerea.

Se auzi o bătaie la uşă şi Margo veni înăuntru. Purta o rochie roşie, lungă până la jumătatea gambei, croită dintr-o ţesătură strălucitoare, de satin, care-i punea în evidenţă ochii verzi şi părul de abanos.

— M-am gândit că ai nevoie să-ţi prind părul, spuse ea.

— Mulţumesc. Cum încerc să-mi aranjez buclele, cum îmi alunecă agrafele.

— Dacă lăsăm în faţă câteva bucle şi restul le strângem la spate, va arăta minunat.

În timp ce Margo o coafa, Louisa îşi făcea griji în continuare.

— Sunt cam agitată că Elliot nu s-a întors încă.

— O să apară pe la ora unsprezece. Aşa face mereu. O să dea buzna cu cinci minute înainte, se

schimbă repede, se aranjează puţin şi îşi face apariţia la petrecere arătând ca un star de la Hollywood.

Louisa suspină. Margo avea dreptate, dar asta nu o liniştea deloc. Elliot nu era întotdeauna demn de încredere, însă măcar de data asta ar fi putut încerca să ajungă la timp.

Cele două femei traversară bucătăria; bucătarul le turnă o cupă de şampanie şi pe la ora şapte seara erau deja mai vesele.

— De-acum ar cam trebui să merg în holul de la intrare, murmură Louisa, dar tare aş vrea ca Elliot să se grăbească. E păcat!

Primii oaspeţi sosiţi erau doi plantatori de arbori de cauciuc, împreună cu soţiile lor. Louisa îşi petrecu timpul vorbind despre preţul cauciucului, apoi mai apărură câteva cupluri. Şi aşa mai trecu o jumătate de oră. Dar niciun semn de viaţă de la Elliot. Louisa angajase un cvartet de coarde şi, pe măsură ce invitaţii socializau, muzicienii începeau să cânte. Gwen şi soţul ei nu veniseră, deşi Louisa nici nu se aşteptase. Ar fi avut de făcut o călătorie prea lungă de la plantaţia lor de ceai.

Câţiva localnici îi onorau cu prezenţa. Avocatul, domnul Derek Müller şi soţia sa; domnul Bashar, bătrânul bibliotecar; şi Edward Russell, medicul lor de familie. Bineînţeles, tatăl ei ajunsese deja la petrecere şi încă alţi câţiva prieteni.

Puţin mai târziu, casa era plină. Margo o văzu pe Louisa uitându-se la ceas neliniştită.

— E timpul să servim mâncarea, nu crezi? spuse Margo.

Louisa încuviinţă.

— Frumoasă aniversare a căsătoriei… Dar da, spune-i, te rog, lui Ashan să servească masa. Voi face doar un scurt anunţ.

Louisa ceru cvartetului de coarde să se oprească puţin şi sună clopoţelul. În salon se aşternu tăcerea şi toţi invitaţii care ieşiseră pe verandă reveniră curioşi să vadă ce se întâmpla.

— Vreau să vă mulţumesc pentru că aţi venit. Din păcate, soţul meu întârzie, dar vă rog, mâncaţi, beţi şi simţiţi-vă bine!

Apoi făcu semn cvartetului să cânte din nou şi muzica amestecată cu murmurul glasurilor invitaţilor umplu salonul.

La ora nouă se auzi o bătaie la uşa de la intrare. Ashan deschise şi acum Louisa, alarmată de-a dreptul, privi din pragul uşii salonului cum inspectorul de poliţie Roberts, însoţit de un câine mops galben roşcat, intră în hol. Expresia sumbră de pe chipul lui sugera că vine de la sediul biroului principal din sudul oraşului ca să aducă veşti proaste. Louisa simţi cum i se usucă gura şi se agăţă cu degetele crispate de tocul uşii.

Margo făcu un pas înainte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Inspectorul de poliţie se uită la Margo, dar

apoi îşi îndreptă atenţia asupra Louisei.

— Doamnă Reeve.

Louisa se apropie de el.

— Am putea merge undeva unde să discutăm în linişte? o întrebă el.

— Spuneţi-mi doar! Elliot este bine?

Margo o luă de braţ.

— Louisa, hai să mergem în camera ta de cusut.

Cei trei urcară în camera de cusut, Louisa luând-o înaintea lor, în timp ce în minte i se învălmăşeau toate scenariile posibile şi neliniştea îi apăsa inima. De-abia aştepta ca inspectorul să spună ce are de spus.

— Acum, spuse Louisa, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorată. Vă rog!

El îşi drese glasul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar soţul dumneavoastră, domnul Elliot Reeve, a suferit în această după-amiază un accident fatal.

Margo şi Louisa se uitau una la alta nevenindu-le să creadă. Dinaintea Louisei parcă se căscase o prăpastie.

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebă Margo.

— Elliot a murit, domnişoară. Îmi pare teribil de rău. Sincerele mele condoleanţe.

Louisa simţi o furie năvalnică. Ce Dumnezeu spunea acolo? Auzea vocea inspectorului de poliţie, dar nu înţelegea niciun cuvânt.

— Puteţi repeta, vă rog?

— Soţul dumneavoastră a murit în după-amiaza asta.

Nu. Era imposibil. Deşi era cald afară, Louisa simţi cum începe să tremure.

— Elliot a murit? Cum? Cum a putut să moară?

— Un accident pe mare? întrebă Margo cu vocea contorsionată. Asta vreţi să spuneţi?

Roberts clătină din cap în semn că nu.

— Dar azi s-a dus să navigheze împreună cu prietenul lui, Jeremy Pike, nu-i aşa, Louisa?

În timp ce Louisa încuviinţa, inspectorul de poliţie continuă:

— Mă tem că a murit într-un accident de maşină, în drum spre Colombo.

Louisa clătină din cap.

— Nu. E imposibil! Azi nu mergea la Colombo!

— Îmi pare rău, doamnă. Maşina lui, un Vauxhall din 1928, a fost făcută praf.

— Dar aceea nici măcar nu e maşina noastră! Noi avem un Triumph Dolomite nou-nouţ. Sunteţi sigur că e vorba de soţul meu?

— Trupul lui neînsufleţit a fost identificat.

— Eu… începu Louisa, dar cuvintele îi îngheţară pe buze.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva… spuse inspectorul de poliţie.

— Trebuie să ştiu dacă e Elliot, zise Louisa în cele din urmă, înfiorându-se.

Era un coşmar. Cu siguranţă în câteva

momente se va trezi şi va descoperi că nimic nu era adevărat. Nu putea fi adevărat! Elliot nu putea muri atât de tânăr. Era prea plin de viaţă. Nu, era imposibil! Ea şi Margo se holbau una la alta, ca şi cum ar fi implorat un final diferit. *Nu. Vă rog. Asta nu!*

— Când îl pot vedea? întrebă Louisa, încercând să păstreze situaţia sub control. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu v-aş sfătui în seara asta. V-aş fi, vă rog, recunoscător dacă l-aţi putea identifica mâine. Dumneavoastră sau, poate, domnul Hardeastle. Este desfigurat şi trupul lui neînsufleţit… ei bine… arată înfiorător după accident. Lăsaţi medicul legist să se ocupe de el.

— Nu vreau să se ocupe de el!

Louisa ridică brusc tonul.

— Vreau să-mi văd soţul *acum!* Unde este?

— La morgă, doamnă.

— Sigur.

Ea se întoarse spre Margo şi faţa i se contorsionă de durere.

— Margo, te rog, spune-mi că nu e adevărat!

În timp ce Margo respiră adânc, Louisa se întoarse, auzindu-l pe tatăl ei intrând în cameră. Jonathan Hardeastle se încruntă şi-l privi pe poliţist.

— Domnule, mi-e teamă că a avut loc un accident mortal, îi spuse inspectorul.

— E vorba de Elliot, tată. Mi se spune că…

Jonathan se duse direct spre fiica lui şi încercă să o îmbrăţişeze, dar Louisa se retrase clătinând din cap. Nu-i putea permite să o ţină în braţe şi să o consoleze. Nu acum. Avea nevoie de putere pentru a accepta tragedia. Ea încercă să-i explice motivele, bâlbâindu-se, dar cuvintele amestecate o sufocau. Tot ce putea face era să refuze să fie compătimită. O parte din ea ar fi vrut să se prăbuşească în braţele tatălui ei, dar o altă parte ştia că va trebui să înfrunte singură durerea. Sau, altfel, probabil nu va putea sta niciodată pe propriile-i picioare.

Deşi în exterior părea calmă, înăuntru se auzea urlând. Elliot mort. *Elliot mort.* Dintr-odată începu să tremure. Se agăţă de Margo, care era albă la faţă şi o ciupi de braţ.

— Margo, vii cu mine, nu-i aşa?

Margo înghiţi cu greu, vizibil zdruncinată.

— Eşti sigură? Nu ştiu dacă sunt în stare. Am putea aştepta până mâine, aşa cum ne-a sfătuit inspectorul.

Louisa izbucni în lacrimi. Şi le şterse furioasă de pe obraji. Nu avea să creadă toată povestea asta până când nu-l vedea cu ochii ei.

— Nu. Trebuie să mergem acum!

— O să-l rog pe Ashan să aibă grijă de oaspeţi, spuse tatăl ei. El va şti ce trebuie să le spună. Draga mea, vin şi eu cu tine.

— Nu. Te rog, rămâi aici! Spune-i lui Ashan să nu spună nimănui ce s-a întâmplat decât dacă va

trebui neapărat.

Tatăl ei o privi.

— Louisa…

— Serios, tată, aş prefera să rămâi aici.

Inspectorul de poliţie le conduse la morgă. Acolo, aşteptară într-o cameră în timp ce trupul neînsufleţit era depus la capelă. Pe Louisa o cuprinse sentimentul îngrozitor al anticipării şi apoi groaza teribilului accident neaşteptat care i-ar putea schimba viaţa pentru totdeauna. Era îngrozită, deşi ce era mai înspăimântător se întâmplase deja. Cu siguranţă, nimic n-o mai putea speria vreodată. Nu va mai exista teama, doar o nesfârşită linie dreaptă prin viaţă, o viaţă monotonă fără suişuri şi coborâşuri, fără răsturnări de situaţie. Nimic. O viaţă fără Elliot.

Înainte să li se dea voie să intre, inima Louisei bătea atât de tare, mai să-i sară din piept. Şi apoi, după ce intră, îl văzu pe Elliot aşezat pe o targă, sub un cearşaf alb, care-i acoperea tot corpul, mai puţin faţa. O auzi pe Margo icnind şi ea însăşi îngheţă în timp ce încasa şocul în stomac. Oare cum suporta să privească figura neînsufleţită a soţului ei?

După câteva momente, Louisa îşi adună tot curajul şi se apropie de el. Se uită la faţa lui. Nu arăta bine deloc, avea consistenţă moale şi o paloare alb-cenuşie. Aproape că nu mai respira, dar se forţă să-i atingă fruntea. N-avea nicio zgârietură pe frunte, dar când Louisa trase

cearşaful în jos, observă cum gâtul îi fusese retezat şi sângele se coagulase în jurul rănii. Simţi un val de căldură şi o senzaţie intensă de greaţă. Închise ochii, dorind să reziste mai departe. Imediat după criză, deschise ochii, se uită iar la el, dar nu reuşi să-şi învingă durerea. Să-l vadă aşa distrus, când Elliot fusese atât de întreg, atât de frumos, atât de plin de viaţă! Oare cum reuşesc oamenii să facă faţă unei asemenea pierderi?

— Spune-mi, Elliot, şopti ea. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că e doar un vis urât.

Se întoarse şi-l privi pe inspector.

— Cum? Cum a fost posibil aşa ceva?

— Maşina pe care o conducea a intrat într-un copac de pe marginea drumului. Se presupune că depăşise limita de viteză.

— Elliot era un şofer priceput.

Inspectorul se mută de pe un picior pe altul.

— Eu… Trebuie să mă aşez, spuse Louisa.

Roberts îi aduse un scaun şi-l apropie de targa pe care era întins cadavrul. Louisa se aşeză şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi capul de marginea tărgii. Margo stătea lângă ea şi Louisa o simţi crispată.

— Va trebui să te părăsesc, spuse Margo făcând o pauză scurtă, cu vocea înecată de lacrimi. Îmi pare rău, nu pot… Cred că am nevoie de aer.

Louisa încuviinţă şi o auzi pe Margo repezindu-se pe uşă.

În timp ce inspectorul şi Margo părăseau încăperea, Louisa închise ochii. Cum se putuse întâmpla asta? Într-o clipă Elliot era Elliot – şi în clipa imediat următoare era... aşa?! În tăcerea nefirească de la morgă, Louisa îşi reprimă suspinul şi acoperi cu cearşaful imaginea îngrozitoare a corpului decapitat. Acum înţelegea de ce inspectorul o rugase să mai aştepte.

Se mai uită o dată la faţa lui Elliot. Cât va trăi nu va uita niciodată această imagine. Şi nici faptul că, în ciuda părului său brunet, cârlionţat, care arăta la fel ca de obicei, Elliot părea un impostor şi tot salonul de la morgă semăna cu un platou de filmare. Nu avea nimic real. Nimic. Îşi dori ca el să deschidă ochii, pentru ca ea să-l mai vadă o dată în viaţă şi să-şi ia la revedere cum se cuvine. Dar, desigur, asta nu avea cum să se întâmple. Elliot nu clipi; nu-şi va mai deschide ochii niciodată. Era un gând imposibil. Apoi Louisa se ridică în picioare, îi şterse de pe frunte o pată de ulei de maşină şi-i mângâie părul.

— Dragul meu! îi şopti. Cum voi putea trăi fără tine?

Şi, în timp ce se uită la el, Louisa simţi cum o atrage ceva ce nu mai simţise niciodată. Se văzu stând chiar pe marginea unei fântâni, ştiind că va fi târâtă inexorabil în adâncimile ei. Era inutil să se mai lupte.

Louisa nu dormi deloc, deşi Margo rămase cu

ea. Toată noaptea o chinuiră imagini cu Elliot. Contrastul dintre fiinţa lui când trăia, atât de plin de energie, şi trupul său neînsufleţit era prea mult pentru ea. Tot aştepta să se ridice brusc de pe targă şi să-i spună că a fost o glumă.

— *Uite, Lou, te-am păcălit. Ha, ha, ha!*

Louisa se simţi prizonieră în interiorul ei şi, chiar dacă şi-ar fi dorit să plângă, simţi că i se punea un nod în gât. Lacrimile nu veneau şi nu se mai întâmpla nimic altceva. Avea doar un sentiment oribil de totală neîncredere şi convingerea că urma să trăiască o viaţă întreagă fără dragoste.

Inspectorul Roberts le promisese c-o să vină la ora zece dimineaţa, să le ofere detalii complete despre accident. Până atunci, Louisa trebuia să se organizeze. Să se spele. Să-şi pieptene părul. Să bea o cafea. Între timp, Margo avea chipul un ocean de lacrimi şi-şi cerea întruna scuze pentru asta. În afară de hohotele de plâns ale lui Margo, casa era cufundată într-o linişte nefirească, de parcă cimentul şi cărămizile ar fi absorbit şocul şi totul se rezuma la a ţine situaţia sub control. Paşii uşori ai servitorilor nu se mai auzeau deloc şi chiar şi bucătarul, care avea obiceiul să ridice tonul, acum vorbea în şoaptă. Până la urmă, veştile tot se răspândiseră în seara dinainte, la petrecere – veştile proaste circulă repede – dar Ashan şi tatăl ei reuşiră cu diplomaţie să se ocupe de invitaţi.

Dimineaţa, când Margo o sună pe Irene în Colombo, mama ei deveni complet isterică. Niciuna dintre femei nu-i putu explica de ce aşteptaseră până dimineaţă, dar era ca şi cum amândouă simţiseră nevoia să se împace cu pierderea lui Elliot, înainte de a avea de-a face cu Irene. Nu ştiau când şi dacă ea va veni, era în stare de şoc.

Jonathan rămase peste noapte şi acum era o prezenţă liniştită şi plină de solicitudine, gata să ofere consolare. Cu noaptea în cap, soneria începuse să sune – oamenii se interesau de familia Reeve şi-i transmiteau Louisei condoleanţe. Deşi Jonathan îi sugerase fiicei sale să-l lase pe el să le vorbească în locul ei, Louisa credea că trebuie să se ocupe ea însăşi de asta, dar îl rugă să o însoţească. Şi apoi interveni, le servi ceaiul şi le răspunse politicos vizitatorilor, în timp ce privea dincolo de ei pe fereastră, urmărind cum norii alunecau peste soare. Venise domnul Bashar, bibliotecarul, şi la fel şi Janesha, vânzătoarea de la magazinul alimentar şi în plus vizitatori mai puţin bine-veniţi, cum ar fi Elspeth Markham, responsabila cu buchetele funerare de la biserică, o snoabă şi o bârfitoare renumită. Louisa reuşi să le răspundă oamenilor la întrebări. *Cum te descurci*, *draga* maz? Bine, mulţumesc. *Dacă te pot ajuta cu ceva*… Vă voi anunţa, bineînţeles. *Dacă ai nevoie de ajutor*, *de orice*… Louisa doar le mulţumea şi-i întreba ce mai fac, ei şi familiile lor;

le asculta vocile, dar fără să mai audă cuvintele. Şi în tot acest timp era ca şi cum ea nici măcar n-ar fi fost acolo. În mintea ei, Louisa era cu Elliot, oriunde s-ar fi dus el. Trupul acela neînsufleţit, palid şi însângerat, nu era soţul ei. Ea şi-l dorea pe adevăratul Elliot şi nu putea înţelege că nu-i va mai simţi niciodată atingerea.

Fluxul constant de vizitatori începea să o obosească, aşa că în cele din urmă Louisa acceptă să-l lase pe tatăl ei să se ocupe şi, detaşată de realitatea morţii lui Elliot, intră în grădină cu un pahar mare de gin tonic, fără gheaţă. Cui îi mai păsa dacă băutura se încălzise? Ea avea nevoie de alcool. Doar alcoolul o ajuta să continue să suporte această stare aproape catatonică. Doar alcoolul ar putea ţine la distanţă orice părea să se apropie prea mult. Se gândi vag la înmormântare. Dar înmormântarea părea doar o umbră extrem de puţin probabilă, în comparaţie cu petrecerile pe care îi plăcea să le organizeze. Incapabilă să plângă, Louisa se învinovăţi pentru lipsa de emoţie. Oare nu trebuia să plângă şi să urle de durere, să leşine, să-l blesteme pe Dumnezeu, să se prăbuşească sub un munte de suspine? Oare nu trebuia să facă ceva? Orice? Îi era foame, dar în acelaşi timp se simţea ca şi cum s-ar fi despărţit de trupul ei; era o foame care n-ar fi putut fi niciodată potolită cu mâncare. Toată atenţia ei era concentrată pe o singură întrebare: cum putea lumea să continue să meargă mai departe, ca şi

cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum puteau oamenii să-şi continue viaţa de zi cu zi, plângându-se din diverse motive, când tot ceea ce conta era viaţa însăşi?

Imediat după ora zece, când inspectorul sosi împreună cu medicul local, Louisa fu cuprinsă de un val inexplicabil de căldură şi-şi simţi palmele umede de transpiraţie, în timp ce se străduia să-şi înăbuşe panica din ce în ce mai mare.

Margo îi pofti pe cei doi în sala de mese, în timp ce în sufragerie, Jonathan continua să primească condoleanţe. Margo tocmai terminase de vorbit la telefon cu mama ei. Elliot fusese lumina ochilor Irenei, băiatul ei scump, cel mai bun lucru din viaţa ei care acum se transformase cumva în cea mai mare dezamăgire a vieţii ei. Louisa o privi pe Margo plină de compasiune şi cumnata ei îi răspunse printr-un zâmbet generos.

Cele două femei se aşezară împreună pe canapea, în faţa autorităţilor locale.

— Cred că ar fi bine să ne spuneţi, interveni Margo.

— După cum ştiţi, există curbe pe şoseaua ce duce spre Colombo. Domnul Reeve a traversat podul de deasupra golfului lacului Rathgama şi imediat după aceea un pescar a văzut maşina care se apropia în viteză şi apoi a ieşit de pe carosabil şi s-a izbit în plin de un copac. Probabil a virat pentru a evita impactul cu un elefant sau o căruţă. Martorul nu era sigur, dar a tras imediat semnalul

de alarma. Din păcate, până când au venit ajutoarele, era deja prea târziu. Îmi pare tare rău. Încă n-am reuşit să stabilim a cui era maşina pe care o conducea soţul dumneavoastră, dar el era singurul pasager.

O clipă Louisa îşi lăsă capul în pământ, apoi şi-l ridică.

— Dar de ce conducea Elliot maşina altcuiva? Îmi puteţi spune?

11

Câteva zile mai târziu, înmormântarea avusese loc deja. Căldura de la tropice era insuportabilă, organismele se descompuneau imediat. Ca într-un fel de transă, Louisa reuşise să organizeze totul, de la slujba de înmormântare până la aranjamentele florale funerare de hibiscus, în timp ce Margo fusese cea care îi anunţase pe prietenii lui Elliot de pe plantaţii şi din Colombo. Irene plânsese teribil, în timp ce Harold rămăsese calm, intenţionând să-şi sprijine soţia. Louisa îl văzuse îmbrăţişând-o pe Irene, şoptindu-i la ureche. Socrul ei avea un chip care trăda resemnare permanentă şi tot îşi ştergea ochelarii cu batista, ca şi cum astfel ar fi putut şterge şi durerea pe care încerca – fără speranţă – s-o ascundă. Nici Margo, nici Louisa nu mai aveau lacrimi. La sfârşitul slujbei de înmormântare, în timp ce stăteau cu Jonathan în pragul uşii de la biserică,

au strâns mâna prietenilor şi le-au primit condoleanţele.

Era o imensă răsturnare de situaţie. Iată rezultatul morţii premature, se gândi Louisa, oricine ar fi murit. Dar adevărul era că Elliot fusese popular; cu un zâmbet şi un fel de-a fi cuceritor, oamenii fuseseră atraşi de el. Louisa îşi aminti de vremurile când eternul optimism al lui Elliot era cam greu de suportat şi apoi se simţi imediat vinovată că se gândise la aşa ceva, mai ales astăzi.

Singura absenţă notabilă era Jeremy Pike, partenerul de navigaţie al lui Elliot. Louisa crezuse întotdeauna că acesta preţuise prietenia lui Elliot şi petrecuseră atât de mult timp împreună. Cel puţin Leo McNairn de la Cinnamon Hills venise să-şi prezinte condoleanţele. Îi ţinuse mâinile în palmele lui mari şi o privise în ochi. Compasiunea din ei o zdruncinase pe Louisa.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta, îi spusese el şi, deşi Louisa încercase să poarte masca demnităţii calme, simţise că îi dau lacrimile.

„Nu plânge aici", îşi spusese. „Nu în faţa tuturor!”

Leo se retrăsese şi până când a terminat de mulţumit tuturor, deja se simţea epuizată.

Înapoi acasă, când adevărul a ceea ce se întâmplase o lovi din plin, Louisa o sună pe Gwen la plantaţia de ceai. Avea nevoie să povestească

totul cuiva şi, totuşi, nu dorea să vorbească nimănui de aici din Galle. Cu o voce nesigură, ezitantă, îi mărturisi lui Gwen tot ce se întâmplase cu Elliot şi, deşi îi era greu să pronunţe cuvintele, odată spuse, ele o ajutară să simtă totul mai real.

— Dacă te ajută cu ceva, îi răspunse Gwen, eşti bine-venită să stai un timp aici. Suntem într-un loc foarte liniştit, care te-ar salva de la obligaţia de a socializa, atâta timp cât te simţi vulnerabilă.

— E foarte amabil din partea ta, Gwen. Pot să mă mai gândesc şi să te sun?

— Desigur. Îmi pare atât de rău.

Louisa îşi înăbuşi un suspin şi închise telefonul. Durerea cruntă a pierderii Juliei nu o părăsise niciodată. Şi niciodată nu avea s-o părăsească. Şi acum şi moartea lui Elliot. Şi atunci începu să plângă. Toată lumea fusese aşa amabilă, iar ea, atât de hotărâtă să nu creadă adevărul pe care-l vedea cu ochii ei, până acum când în sfârşit înţelesese că soţul ei nu se va mai întoarce niciodată. Abia acum Louisa îşi permise să simtă întreaga suferinţă a pierderii lui. Se duse în dormitor, trase draperiile şi se ghemui în pat, îmbrăţişându-şi perna şi plânse până când îşi simţi pleoapele umflate şi chipul descompus. Îşi plânse pierderea suferită, dar îl plânse şi pe Elliot. Să mori atât de tânăr, fără să mai ai vreodată şansa să te bucuri de propriii copii! Nimic din toate astea nu era corect. Şi când, în cele din urmă,

Louisa se linişti, după toată emoţiile epuizante, atunci îi auzi vocea. Îl văzu vorbind, râzând, făcând dragoste. Elliot nu era mort. Nu era mort deloc.

Lumea în care trăia acum o şoca, la fel ca şi faptul că, în mod inexplicabil, ea continua cumva să supravieţuiască în timp ce el nu mai era, aşa că Louisa încercă să-i vorbească. Dar el plecă din nou şi absenţa lui se dovedi cumplită şi atât de înspăimântătoare, încât ea încă nu o putea înţelege. Cum era posibil să fii şi apoi să nu mai fi? Dar, în mod ciudat, absenţa nu era un spaţiu gol. Era plină de imagini, amintiri şi sentimente pentru Elliot, precum şi sentimente inspirate de faptul că de acum încolo nu vor mai exista amintiri. Louisa îi vorbi soţului ei cu voce tare. *Unde eşti*, *Elliot? Unde ai plecat?* Dar nu primi niciun răspuns. Şi când îl întrebă de ce o minţise că pleacă pe mare, în timp ce el mergea, de fapt, la Colombo şi mai şi conducea maşina altcuiva, tăcerea îi îngheţă sângele în vene. Şi în acea tăcere, Louisa îşi imagină lucruri îngrozitoare.

12

Transferul banilor provenind din vânzarea acţiunilor Louisei – o sumă considerabilă – în contul lui Elliot avusese loc cu doar câteva zile înainte ca el să moară. Şi acum, la doar două săptămâni după deces, Louisa se întâlni cu

contabilul ei şi cu avocatul care întocmise testamentul lui Elliot. Bineînţeles, ea ştia deja conţinutul, dar trebuia să treacă prin acest proces şi era extrem de important să preia controlul financiar al noii sale vieţi.

Avocatul era un singhalez inteligent pe care-l chema Silva, nepotul fostului avocat al familiei lor, care acum se pensionase. Un bărbat prezentabil, subţire şi sobru, Silva era tânăr, dar părea foarte inteligent. Louisa îl autorizase să meargă la banca din Colombo să-i aducă situaţia încasărilor care rezumau sumele rămase în contul ei şi în contul lui Elliot, ca să ştie cum stă. În mod normal, ar fi trebuit să se ducă ea însăşi la bancă, însă, în această situaţie, directorul băncii, un vechi prieten de familie, acceptase să-i elibereze extrasele de cont.

Pe Bob Withington, contabilul lor, îl cunoşteau de ani de zile şi acum toţi trei stăteau împreună la biroul care fusese al lui Elliot. La început, când programaseră întâlnirea, acest spaţiu păruse o idee bună, dar acum, înconjurată de lucrurile lui Elliot, Louisa şi-ar fi dorit să fi acceptat prima lor sugestie şi să fi convocat întrevederea la Colombo.

După citirea testamentului, Margo le servi cafea şi făcu schimb de amabilităţi cu cei doi bărbaţi. În principiu, Elliot îi lăsase totul Louisei, mai puţin un cont separat, care îi revenea lui Leo McNairn.

— E doar o sumă neînsemnată, dar oare ştiţi

de ce soţul dumneavoastră ar fi dorit în mod special să lase banii acestui beneficiar? o întrebă contabilul.

— Nu ştiu. Leo se ocupă de plantaţia Cinnamon Hills şi Elliot deţinea acţiuni în acea afacere, deci probabil intenţiona să cumpere mai multe?

— Nu mi-am dat seama de asta, spuse Silva. Ştiţi unde sunt pachetele de acţiuni?

— Cu siguranţă Elliot vi le-a lăsat dumneavoastră?

— Mi-e teamă că nu.

— Ei bine, atunci ar trebui să fie probabil pe aici pe undeva.

Louisa arătă spre biroul de mahon plin cu dosare.

— În curând, îmi fac timp să mă ocup de asta.

— Şi acum, doamnă Reeve – Louisa, zise contabilul. Vestea proastă este că principalul cont al soţului dumneavoastră era practic gol.

Louisa se încruntă.

— Nu se poate. Tocmai îi transferasem recent o sumă mare de bani.

— Da, văd tranzacţia.

— Cu jumătate din aceşti bani urma să plătească o sumă restantă pentru achiziţionarea tipografiei, aşa că nu sunt surprinsă că au dispărut. Aştept să primesc acţiunile prin poştă de pe o zi pe alta. Însă cealaltă jumătate de bani ar fi trebuit, totuşi, să fie în contul lui Elliot.

Avocatul clătină din cap.

— Atunci unde au dispărut banii?

— Se pare că soţul dumneavoastră i-ar fi retras în numerar.

— Atunci ar trebui să fie pe aici pe undeva.

Louisa gesticula vag, arătându-le biroul lui Elliot.

— Deşi nu cunosc motivul pentru care Elliot ar fi retras banii atât de curând.

— Domnul Reeve mai avea un contract obligatoriu din punct de vedere juridic pentru un împrumut pe care îl făcuse, dar care a rămas neplătit, spuse avocatul.

— Nu înţeleg.

— Domnul Elliot Reeves a împrumutat bani de la bancă şi suma este în continuare neplătită. Va trebui achitată din bunurile lui.

Louisa fu din nou surprinsă şi se luptă cu impulsul de a ieşi din birou pur şi simplu.

— Vă simţiţi bine, doamnă Reeve? o întrebă Withington.

Nu. Nu mi-e bine deloc, se gândi ea.

Mintea Louisei o luă la goană şi, în timp ce-şi imagina cum degetele lui Elliot îi mângâie buclele şi buzele lui îi sărută pielea, simţi un fior.

Irene şi Harold se întorseseră la Colombo, dar Margo rămăsese să o ajute, deşi Louisa credea că, de fapt, pentru cumnata ei era mai puţin chinuitor să se ocupe de ea, decât de mama ei. Louisa se

gândi la Harold, cu părul lui rar şi cu mustaţa stil periuţă. Expresia lui de om învins nu-l împiedicase să reuşească cumva să rămână cumsecade. Probabil în tinereţe fusese frumos, la fel ca Elliot, dar acum era un om veştejit şi Louisei îi era milă de el de câte ori îl întâlnea. Încercările lui constante de a îmblânzi comentariile aspre ale soţiei erau deseori ignorate, dar asta nu îl oprea să încerce în continuare. Nu exista nicio îndoială că o iubea pe Irene, în ciuda tuturor greşelilor ei. Louisa era sigură că, datorită lui Harold, Margo şi Elliot învăţaseră să fie la fel de amabili. Dar biata Margo, care la început plânsese foarte mult, acum părea să fi adoptat un fel de a fi mai pragmatic. Louisa spera doar ca Margo să nu-şi înăbuşe sentimentele.

În timpul întrevederii din biroul lui Elliot, cumnata ei aşteptase în grădină, cât timp ea discutase cu avocatul şi contabilul. Apoi, după plecarea lor, Louisa ieşise imediat în grădină, să i se alăture.

— Cerule! spuse Margo. Eşti palidă.

— Poţi să-mi aduci, te rog, un coniac?

În timp ce Margo se duse înăuntru, Louisa se aşeză şi privi în gol, ascultând foşnetul vântului prin frunzele de deasupra capului ei, gândindu-se la ceea ce tocmai i se spusese. Un miros puternic de iasomie plutea dinspre gardul viu şi crinii străluceau aprins în flăcări de galben şi roşu intens.

Margo se întoarse şi-i oferi paharul de coniac, pe care Louisa îl sorbi recunoscătoare pentru căldura blândă de chihlimbar. Se simţi nesigură, voia să-i spună totul lui Margo, dar, în acelaşi timp, se simţea neloială faţă de Elliot. Trebuie să fi existat motive întemeiate pentru care soţul ei retrăsese banii din cont, făcuse un împrumut şi nu trimisese pachetul de acţiuni avocatului, aşa cum se procedează de obicei. Dar oricare ar fi fost motivele, Elliot nu o implicase şi pe ea. În cele din urmă, Louisa hotărî să-i spună lui Margo.

— Probabil răspunsul e simplu, dar am nevoie de ajutorul tău.

— Desigur, orice.

— Se pare că Elliot şi-a golit întregul cont înainte să moară. Trebuie să caut banii în biroul lui.

— O, Doamne! Foarte bine. Te ajut.

— Şi în plus, trebuie să găsesc pachetul de acţiuni pentru Cinnamon Hills. Credeam că sunt la avocat, dar Silva nu ştia nimic despre asta, aşa că trebuie să fie tot acolo, în biroul lui Elliot.

Când se întoarse în biroul lui Elliot, Louisa deschise seiful şi-l găsi gol, cu excepţia câtorva bancnote şi a bijuteriilor ei. Apoi se uită în jur. Locul era departe de a fi ordonat. Pe biroul lui erau împrăştiate hârtii şi scrisori, aşa că, în timp ce Margo le studia cu atenţie, Louisa începu munca migăloasă de a răsfoi dosarele din

sertarele biroului. Găsi în două sertare duplicatele tranzacţiilor de la firma lor de pietre preţioase şi doar sertarul de sus conţinea acte personale. Se aşteptase să găsească o poliţă de asigurare de viaţă, dar, până acum, nu era nicăieri. Descoperi în schimb câteva scrisori vechi de la Irene, dar lipseau pachetul de acţiuni şi banii gheaţă. Pe unul dintre rafturile biroului erau mai multe cutii de carton, pe care Margo şi Louisa şi le împărţiră şi începură să scotocească înăuntru, dar nu găsiră nimic, în afară de mai multe încasări de la firma de pietre preţioase.

Margo căută prin toate sertarele biroului, dar, din nou, în ele nu era nimic.

— Unde altundeva şi-ar fi putut ascunde Elliot certificatele de acţionar? întrebă ea.

— Îmi pare rău să te rog asta, dar crezi c-ai putea să-i verifici sertarele din dormitor? Eu deocamdată nu m-am simţit în stare să-i ating obiectele personale.

În timp ce Margo dispăru în dormitor, Louisa încercă să facă ordine în birou, în urma lor. Dacă nu va găsi nimic nici în dormitor, atunci singurul loc unde ar mai putea căuta rămânea Hardeastle Gems, deşi, din câte ştia ea, Elliot nu păstrase niciodată acolo lucruri personale. Dar unde dispăruseră banii? Louisa era gata să tragă concluzia că tot ce căutau ele trebuia să fie în dormitor, când Margo se întoarse trasă la faţă, clătinând din cap.

— Doamne, a fost groaznic, mărturisi ea.

— N-ar fi trebuit să te rog să faci asta.

— E-n regulă.

Louisa se prăbuşi pe fotoliul lui Elliot.

— Hai, Lou! Nu dispera. Banii trebuie să fie pe undeva, nu-ţi face griji! Sunt sigură c-o să-i găsim. Şi pe ei, şi acţiunile.

Louisa îşi ridică privirea.

— Aş vrea doar ca Elliot să fi vorbit cu mine despre ceea ce se întâmpla şi să-mi fi explicat unde sunt toate lucrurile.

Scurtă tăcere.

— Ce este? întrebă Louisa când văzu cum cumnata ei se încruntă şi se simte cam nelalocul ei.

— Îmi pare rău, ştiu că nu e momentul, dar mâine trebuie să mă întorc la Colombo. M-a sunat tata mai devreme. Mama nu se simte prea bine şi el nu face faţă situaţiei singur. Are nevoie de mine.

— Înţeleg.

— Îmi pare rău. Dar mă întorc imediat ce se calmează mama.

Louisa clătină din cap.

— Stai acolo cât e nevoie. Eu mă descurc. Grija mea cea mai mare în momentul de faţă e să găsesc banii sau pachetul de acţiuni. Eu primesc moştenirea, într-adevăr, dar întâi va trebui returnat băncii împrumutul din averea lui Elliot. Cu alte cuvinte, din banii gheaţă, investiţii,

proprietăţi sau posesiuni pe care le-a lăsat.

— Un împrumut?

— Mă tem că da. Are o datorie mare la bancă. Dumnezeu ştie ce-o să spună tata când o să afle!

— Şi tu nu ştiai nimic despre asta?

— Dumnezeule, nu! Absolut nimic!

Apoi apăru Ashan cu o figură îngrijorată şi îi şopti Louisei că inspectorul de poliţie Roberts vrea să discute cu ea. Ea oftă şi-l urmă în living.

13

Singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut Louisei a doua zi – o dimineaţă frumoasă şi însorită, la scurt timp după ce Margo plecase în zorii zilei la Colombo – era să se urce în maşina lor Triumph Dolomite, să plece din Fortul Galle şi să conducă până la Cinnamon Hills. Spera să-şi amintească traseul.

În timp ce conducea, Louisei îi veniră în minte veştile pe care i le adusese inspectorul de poliţie. Se pare că maşina pe care o conducea Elliot în momentul impactului îi aparţinea partenerului său de navigaţie, Jeremy Pike, cel alături de care ar fi trebuit să iasă în larg, în ziua în care murise. Inspectorul nu ştia de ce Elliot conducea altă maşină, dar aceasta îi aparţinea în mod sigur lui Pike. Lucrul fusese confirmat de menajera lui Pike – el însuşi era plecat cu afaceri. Louisa nu mai înţelegea nimic. Dacă Elliot ar fi vrut să meargă la

Colombo, de ce nu-i spusese aşa? Şi de ce nu luase maşina lor?

Gândurile astea nu-i dădeau pace şi continuă să se frământe în timp ce conducea.

Din fericire, azi nu era niciun transport de arbori de cauciuc, deci trebuia să înfrunte doar aroma insuportabilă a aerului sărat şi, pe măsură ce conducea pe lângă crestele Golfului Galle, trecând de mici insule pustii, privi bărcile mai mari, ancorate la capătul sudic al Rumassala Hill. După câţiva kilometri de drum de coastă, viră la stânga şi începu să urce spre casa din vârful Cinnamon Hills, care avea peisaje spectaculoase. Era un drum plin de gropi, mai degrabă un traseu decât o şosea şi Louisa spera să reuşească să conducă mai departe fără probleme.

Îşi coborî geamul de la maşină, bucurându-se să respire profund aerul cu aromă intensă de scorţişoară şi parfumul dulce de orhidee şi rododendroni. Nu avea cum să nege forţa de seducţie a acestui loc. Auzi voci, un strigăt probabil de copil şi apoi un adult răspunzându-i, dar Louise nu-i dădu nicio atenţie. N-avea nimic de-a face cu ea.

Merse mai departe şi suspină pe măsură ce golul mistuitor o copleşi. Cum va mai găsi puterea să se trezească, să trăiască, să respire? Şi totuşi, oamenii continuau să trăiască şi să respire automat, fără permisiunea ei. Acum ar fi trebuit să fiu aici împreună cu Elliot, se gândi, n-ar trebui să

fiu doar eu, pe cont propriu, şi în loc de fericire, simţi doar teamă şi singurătate. Dacă cineva atât de tânăr şi de sănătos ca Elliot murise, atunci cât de fragilă era lumea ei? Cât de fragilă era viaţa însăşi?

Pentru o clipă se gândi să se întoarcă, dar trebuia să afle dacă pachetul cu acţiuni al soţului ei era aici, pe plantaţia de scorţişoară. Louisa era sigură că aici trebuie să fie – în fond, nu mai avea unde să caute în altă parte. Dacă reuşea să rezolve această problemă, probabil cu celelalte îi va fi mai uşor. Şi totuşi, motivul pentru care Elliot nu-i spusese că mergea la Colombo în ziua în care murise încă o nedumerea. Oare avea ceva de ascuns?

În vârful dealului, Louisa opri maşina şi observă motocicleta lui Leo McNairn parcată în acelaşi loc ca data trecută. Simţi o îndoială de moment, dar, când ieşi din maşină şi-l văzu apărând în cadrul uşii, îşi aminti că Leo venise la înmormântarea lui Elliot şi fusese amabil cu ea.

— Doamnă Reeve, spuse el, şi ea-i observă şuviţele de culoare deschisă din părul castaniu cu reflexe roşcate. Ce mai faceţi?

Ea ridică din umeri.

— Ce să fac... Dar, te rog, spune-mi Louisa!

— Îmi pare foarte rău pentru soţul tău. Cred că ţi-e tare greu. Te pot ajuta cu ceva?

Ea şovăi o clipă.

— Cred că da. Trebuie să te întreb ceva.

Leo îi zâmbi şi ochii lui exprimau o căldură sinceră.

— Desigur. Dar vino înăuntru! Afară e prea umed ca să putem sta de vorbă.

Urcară scara, traversară camera de zi, trecură de uşa metalică şi se opriră pe verandă. Veranda avea un acoperiş de grinzi de lemn închis la culoare, pereţi vopsiţi în ocru, podea din dale de teracotă şi dădea înspre o pădure de palmieri. De plafon atârnau coşuri cu ferigi de un verde pal, iar priveliştea din spatele lor era senzaţională.

— E minunat, spuse ea, privind peste vârfurile palmierilor până în golful cu apă limpede şi albastră.

Leo o invită să ia loc.

Împinse un şezlong decolorat la un capăt al verandei, împreună cu mai multe scaune şi o măsuţă joasă de cafea, acoperită de cărţi. După ce Leo îi ceru servitorului să elibereze masa şi să le aducă ceai, amândoi se făcură comozi, aşezându-se pe două fotolii uzate de ratan.

— Acum e al naibii de cald şi nici briza nu adie.

— Dar nu poate fi întotdeauna aşa de rău. Aici sus, vreau să spun.

El încuviinţă.

— Ai dreptate. Totul depinde de momentul zilei. Pentru muncitorii de pe plantaţie e mult mai bine înainte de căderea nopţii şi imediat după răsăritul soarelui. Atunci atmosfera e mai plăcută

şi, probabil cel mai important, mult mai productivă.

Louisa îşi întoarse privirea o clipă, pentru a asculta zgomotul care venea dinspre vegetaţia luxuriantă, din spatele casei.

— Maimuţe, răspunse el, remarcându-i curiozitatea. În nord este încă junglă.

Ea se aşeză mai bine pe pernă şi făcu un semn spre ocean.

— Cred că-ţi place aici.

— Îmi place, deşi iniţial am avut rezerve dacă să accept Cinnamon Hills.

— De ce?

Leo îşi trecu mâna prin barbă şi-şi clătină uşor capul.

— E o responsabilitate uriaşă.

— Dar peisajul este foarte odihnitor, nu crezi?

Louisa îi privi chipul frumos, bronzat şi ochii negri ce păreau să reflecte ceva din paradis. Îmbrăcat casual, în pantaloni scurţi şi o cămaşă veche, Leo McNairn nu dădea doi bani pe aparenţe, şi nici nu vorbea prea mult. Într-un moment de tăcere, Louisa deveni conştientă că o încercau sentimente contradictorii. Leo era imposibil de trecut cu vederea şi ea era surprinsă de cât de mult îşi dorea să se bucure de confortul neaşteptat pe care-l simţea în prezenţa lui. La fel fusese şi la înmormântare, când el îi prezentase sincere condoleanţe şi Louisei aproape că-i dăduseră lacrimile.

Servitorul veni aducându-le ceaiul şi zgomotul serviciului de ceai aşezat pe masă spulberă tăcerea.

Leo îi turnă ceai şi apoi, sprijinindu-se pe spătarul fotoliului, cu braţele odihnindu-se pe margini, se uită la ea.

— Deci spune-mi! Ce pot face pentru tine?

Louisa respiră adânc, întrebându-se cât de mult să-i mărturisească şi se uită în ochii lui, care o urmăreau cu atenţie, în timp ce Leo aştepta răspunsul.

— Ei bine… Este puţin ciudat, dar mă întrebam dacă nu cumva pachetul de acţiuni al lui Elliot e aici. Se pare că nu-l găsesc nicăieri.

— Pachetul de acţiuni?

— Da. Îmi pare rău, dar cred că va trebui să vând.

Leo se încruntă.

— Mă refer la pachetul de acţiuni ale plantaţiei de scorţişoară deţinute de Elliot. Are acţiuni aici, nu-i aşa?

Leo clătină din cap şi, surprins de ezitarea lui, Louisa îl urmări cu atenţie în timp ce el scrută veranda şi apoi privi fix în podea, înainte de a se uita la ea.

— Nu înţeleg, eu…

Ea se opri.

— Elliot mi-a spus despre ele. De-asta tot venea aici, nu-i aşa? Să planifice întâlniri de afaceri. Să repună plantaţia pe picioare.

— Îmi pare rău, Louisa, dar Elliot nu a deţinut niciodată acţiuni aici.

Şocată de aceste veşti absolut neaşteptate, Louisa nu-l crezu.

— Ce vrei să spui?

Leo părea la fel de confuz ca ea şi, în timp ce se scărpina în barbă, se încruntă.

Neştiind cum să reacţioneze în această situaţie, Louisa speră cel puţin să-şi ascundă şocul, dar se simţi atât de dezorientată, de parcă totul se învârtea în jurul ei. Elliot îi spusese despre acţiuni. Soţul ei îi explicase totul. Când mâinile începură să-i tremure în poală, se ridică din fotoliu şi se duse să se sprijine de balustrada de lemn, apăsându-şi palmele pe parapet.

Înghiţi cu greu şi încercă să vorbească, dar nu reuşi să articuleze cuvintele şi scoase doar un sunet strangulat, ceva între geamăt şi tuse. Se simţi de parcă toate părţile corpului ei fuseseră spulberate şi habar n-avea cum să le aducă din nou împreună. La fel ca Humpty Dumpty, se gândi ea. Dar el măcar avea toţi oamenii şi toţi caii regelui. Se întoarse spre Leo.

— Nu se poate. Eşti sigur?

— Mă tem că da. Deţin plantaţia în totalitate. Nu există acţiuni.

Pentru câteva clipe, Louisa rămase neclintită.

— Elliot ţi-a depus nişte bani în cont. De ce ţi-ar fi lăsat bani?

El privi în altă parte înainte să-i răspundă, dar

Louisa avu impresia clară că el ar fi vrut să-i mărturisească ceva, însă apoi se gândise că era mai bine să tacă. Acum, atmosfera dintre ei se schimbase – cumva, devenise mai tensionată.

— Nu ştiu, îi răspunse Leo.

Louisa se încruntă.

— Nu mai înţeleg nimic. Şi atunci de ce venea Elliot aici atât de des? Dar oare chiar venea aici? De ce mi-ar fi spus că are acţiuni?

Leo clătină din cap.

În scurta tăcere care urmă, Louisa se uită în jos, la picioarele ei.

— Bine. Ar trebui să plec. Banii pe care ţi i-a lăsat Elliot nu sunt prea mulţi, dar voi avea grijă să-i primeşti.

Răspunsurile lui Leo n-o ajutaseră pe Louisa să înţeleagă unde se ducea în realitate Elliot atunci când spunea că mergea la Cinnamon Hills şi voia să afle de ce o minţise. Moartea bruscă a lui Elliot o zdrobise şi acum descoperea că bărbatul pe care-l iubise atât de mult, în care avusese încredere totală, o minţise – şi nu doar în legătură cu navigatul pe mare în ziua aceea. Simţi un val de căldură şi apoi o panică din ce în ce mai mare. Dacă nu putea avea încredere în ceea ce crezuse că au avut împreună, dacă nu putea avea încredere în adevărul trecutului lor, atunci în ce mai *putea* avea încredere?

Louisa îl privi pe Leo.

— Unde este verişoara ta?

— Locuieşte în vechiul bungalou, pe deal în jos. Este artistă.

Se ridică în picioare.

— Louisa, îmi pare rău.

Ea respiră adânc, dar nu spuse nimic.

Leo se apropie de ea.

— Haide, te conduc, dar te rog – şi se întoarse să o privească –, spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Ea îl urmă şi, la jumătatea scării, Leo îi întinse mâna.

După ce îi strânse mâna, Louisa îl mai privi o dată, apoi se aşeză la volan şi maşina porni pe deal în jos. După câteva minute, opri maşina şi ieşi dornică să vadă mai bine plantaţia de scorţişoară. Călcând cu grijă, străbătu o cărare întortocheată printre arbori de scorţişoară sau tufişuri – aşa cum păreau să fie –, şi în curând ajunse chiar în mijlocul dealului. Pe drum întâlni un muşuroi de furnici care arătau periculos şi văzu o veveriţă dungată alergând pe trunchiul unui copac. Tresărind la auzul unui zgomot puternic, Louisa privi în jurul ei. Nu văzu din ce cauză se produsese acest zgomot puternic, dar îşi imagina că trebuie să fie elefanţii, obişnuiţi să cureţe terenul dezrădăcinând copacii şi apoi mutând buştenii. Louisa rămase nemişcată un moment. În timp ce un stol de fluturi zbură deasupra ei, aroma copacilor şi magia umbroasă a locului îi ridicară moralul. Aici, pe plantaţia de scorţişoară, exista

sentimentul veşniciei, ba chiar al unei alte lumi, care, chiar dacă nu-i alină îngrijorările, o ajută să se simtă ciudat de liniştită. Dar apoi, într-un mic luminiş, Louisa dădu peste o femeie roşcată rezemată de trunchiul unui copac imens; avea ochii închişi şi chipul umflat, ca şi cum plânsese până atunci.

Louisa îşi dori să fi fost invizibilă şi nu ştiu dacă ar fi trebuit să se retragă în vârful picioarelor sau să vorbească. Femeia avea în mod evident o problemă – arăta ca şi cum nici nu şi-ar fi pieptănat părul roşu, ciufulit, iar hainele stăteau neglijent pe ea. Louisa nici măcar nu era sigură că femeia poartă haine de zi, căci era îmbrăcată într-o mantie care ar fi putut fi, probabil, o cămaşă de noapte.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă Louisa şi se apropie puţin.

Femeia deschise ochii larg.

— Tu cine eşti?

— Louisa Reeve.

Femeia îşi fixă picioarele cu privirea.

— Iar tu trebuie să fii verişoara lui Leo. Trăieşti într-un loc minunat! Şi te cheamă…

Dar femeia se răsuci pe călcâie şi începu să-şi croiască drum prin pădure, îndepărtându-se de luminiş. În timp ce Louisa se întorcea la maşina ei, un stol de cel puţin douăzeci de papagali verzi cu ciocuri roşii şi gulere roz zburară dintr-un copac într-altul. Epuizată de atâtea emoţii, ea îi privi. Şi,

deşi se întrebă de ce femeia era atât de tristă într-un asemenea peisaj idilic, simţi din nou acea senzaţie dulce-amăruie. De ce? Ce anume avea locul ăsta de o fermeca? Louisa îşi aminti cuvintele lui Leo: Elliot nu avea acţiuni. Elliot nu avea acţiuni. *Nu există acţiuni.* Dar oare Leo spunea adevărul şi, dacă nu, cum ar fi putut să afle?

14

Elliot fusese cel care dăduse o structură existenţei ei, Elliot îi dăduse sens vieţii. Louisa încă-şi mai imagina corpul lui adormit, întins lângă ea şi când se trezea dimineaţa şi se uita la patul gol, simţea întotdeauna fiorul dureros al şocului dispariţiei lui. De la moartea lui, fuseseră momente când Louisa pur şi simplu uitase să mai respire şi apoi îşi dădea seama că se sufocă şi tânjea după aer. Respiră, îşi ordona ei însăşi, respiră! Dar asta nu o ajuta şi, peste câteva minute, se contorsiona de durere, strângându-şi braţele la piept şi respirând aerul cu nesaţ, ca şi cum ar fi respirat viaţa. Chiar dacă Elliot o minţise referitor la acţiuni, sigur trebuie să fi existat un motiv întemeiat.

Pe măsură ce gândurile ei scăpau de sub control, Louisa tânjea să fie cu cineva care trecuse printr-o pierdere similară şi apoi reuşise să trăiască mai departe. În timp ce prezenţa tatălui ei

o alina şi ea ştia că el îi înţelegea pierderea suferită, Jonathan rareori vorbea despre moartea mamei ei. Louisa avea nevoie lângă ea de o femeie care simţise aceeaşi panică, plânsese în aceleaşi nopţi albe, suferise aceeaşi ruptură dureroasă. Louisa nu ştia ce vrea să spună exact – ştia doar că îşi doreşte să simtă uşurarea de a putea vorbi cu cineva. Gwen nu-şi pierduse soţul, dar îşi pierduse copilul. Deşi trăiseră experienţe diferite, Gwen părea a fi singura persoană care ar fi putut înţelege cu adevărat cum era să simţi pentru totdeauna o piatră pe inimă şi să nu-ţi mai poţi deschide sufletul niciodată. Atunci Louisa îşi sună prietena să vadă dacă invitaţia ei la plantaţia de ceai mai era valabilă. Gwen o asigură că da şi astfel, câteva zile mai târziu, Louisa îşi începu lunga călătorie spre ţinutul colinelor acoperite cu arbori de ceai.

Niciodată nu mai condusese singură atâta drum şi, în ciuda indicaţiilor rutiere detaliate ale lui Gwen, tot se simţea nesigură, dar acum orice era mai bine decât să stea acasă. După ce ieşi din Galle, Louisa conduse prin pădurea tropicală şi observă cât de puţine marcaje existau prin zonă. Apoi trecu pe lângă Gin Ganga River, unde o mulţime de copii aproape despuiaţi aruncau cu pietre în faţa unei secţii de poliţie de mari dimensiuni, dar când ajunse la punctul de trecere, ezită. Podul îngust care traversa râul era susţinut de stâlpi solizi de beton, dar pe margini avea doar

nişte balustrade subţiri din oţel inoxidabil.

Atunci când mâinile începură să-i tremure pe volan, Louisa opri maşina şi coborî. Se uită în jos în râul învolburat şi apoi îşi ridică privirea în aerul care strălucea de gâze şi după aceea, auzind zgomotele animalelor din pădure, respiră adânc. Păsările ciripeau deasupra ei şi, în afară de câţiva câini fără stăpân, care zăceau obosiţi şi adormiţi la marginea drumului, întregul peisaj era plin de viaţă. Şi totuşi, când se gândi că trebuia să se urce din nou la volan, se sperie şi se rugă să aibă curajul de a-şi continua călătoria.

În timp ce negocia taxa de drum, Louisa strânse volanul, dar totul merse bine şi ea continuă să conducă mai departe, ocolind mai multe plantaţii de arbori de cauciuc, până când intră pe un drum lateral şi trecu pe lângă un templu budist. Privind într-acolo, văzu un grup de călugări îmbrăcaţi în robe galbene, stând pe treptele templului, unul dintre ei fumând o pipă. Puţin mai târziu, ea intră pe un alt drum lateral şi, în cele din urmă, după ce trecu de un al doilea râu, începu să urce printr-o zonă împădurită şi deasă. Acolo drumul ducea la o trecătoare din munţi. Deşi Gwen o avertizase că şofatul era obositor şi că va dura toată ziua, Louisa trebui să admită că simţea entuziasm, în ciuda oboselii şi a foamei. Totul era atât de nou pentru ea şi, spre surprinderea ei, se bucura de fiecare peisaj descoperit. Opri maşina imediat după ce trecu de

alt templu, care trebuia să fie la jumătatea drumului şi hotărî să ia o pauză şi să mănânce sandvişurile pregătite de Camille.

În timp ce mânca, un grup de maimuţe cu faţa roşie o privea în tăcere şi, deşi Louisa înţelegea enormitatea situaţiei, nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Dacă Elliot ar fi văzut-o acum!

După masă, conduse mai departe, urcând numeroasele coline în drumul spre Hatton. Mai viră o dată şi, în cele din urmă, ajunse în vârful dealului, de unde contemplă plantaţia de ceai a familiei Hooper, iar priveliştea îi tăie respiraţia. Un şir de arbori lalea era aliniat pe autostrada de dedesubt şi Louisa văzu casa de pe plantaţie, construită în forma literei L. Opri maşina şi coborî pentru a admira lacul strălucitor de dedesubt. Peisajul era cu adevărat minunat şi simţi un fior de speranţă. Probabil aici era locul potrivit pentru ea?

Parcă maşina puţin mai încolo şi chiar când cobora de la volan, Gwen veni alergând în întâmpinarea ei, fluturându-şi braţele.

— Louisa, sunt atât de fericită că ai reuşit să ajungi! Cum ţi s-a părut drumul, absolut îngrozitor? Trebuie să fii epuizată.

Ea clătină din cap.

— Spre surprinderea mea, nu m-am rătăcit deloc.

— Lasă-ţi bagajele aici! Unul dintre servitorii noştri o să ţi le aducă înăuntru. Te invit pe

veranda din spatele casei, la o băutură răcoritoare.

Femeile intrară în casă şi apoi ieşiră pe verandă trecând prin uşile elegante de sticlă. Clipind în strălucirea soarelui, Louisa remarcă zumzetul insectelor şi ciripitul păsărilor exotice care înviorau atmosfera.

— Aici se simte în aer ritmul sălbatic al vieţii!

— Întotdeauna şi mai ales dimineaţa sau după-amiaza târziu, ca acum.

Sosiră băuturile reci şi Louisa atinse paharul în care pluteau cuburi de gheaţă, recunoscătoare să simtă răcoarea plăcută.

— Probabil vei dori să te odihneşti şi să te înviorezi puţin, dar m-am gândit să discutăm în linişte câteva minute.

Louisa privi în jos la grădinile înflorite care duceau spre lac, împărţite în trei terase împodobite cu alei, trepte şi bănci aranjate între ele, iar lacul scânteia în cea mai minunată nuanţă de turcoaz.

— Deci… o întrebă Gwen. Cum te simţi? Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită. Trebuie să fii distrusă.

— Nu mi-e uşor. Şi, deşi îmi face plăcere să-l am pe tata alături, cumnata mea s-a întors la părinţii ei în Colombo. Şi nimeni altcineva nu ştie ce să-mi spună.

— Şi mie mi s-a întâmplat la fel după moartea lui Liyoni. Toată lumea mă menaja, până când am

simţit nevoia să ţip.

— Şi cum ai reuşit să treci peste?

— Cumva, şi acum mi-e greu să-mi amintesc primele zile imediat după moartea ei. M-am simţit ca şi cum lumea se sfârşise, dar apoi a trebuit să mă ridic şi să merg mai departe, pas cu pas şi să continui să fac tot ce mai aveam de făcut. N-a trecut prea mult de atunci, dar a devenit mai uşor de suportat.

— Mă tem că nu mă voi mai simţi niciodată normală.

— Ei bine, n-o să te mai simţi niciodată ca înainte… Moartea lui te va schimba pentru totdeauna. Trebuie să descoperi cine eşti şi să te obişnuieşti cu asta.

— M-am trezit plângând în cele mai imposibile momente.

— Ştiu. Şi eu.

— Încă mai plângi?

Gwen dădu din cap.

— Şi încă mai simt aşa o furie…

Louisa încuviinţă.

— Mă apucă atunci când mă aştept mai puţin şi este atât de puternică, încât pur şi simplu tremur.

— Mă simţeam ca şi cum fusese sfârşitul lumii şi într-un fel chiar a fost. Nu m-am mai simţit vie: eram distrusă. Absolut distrusă.

— Îţi mulţumesc că ai fost atât de sinceră, răspunse Louisa. Mă bucur mult că am venit.

— Sper c-o să te ajute faptul c-ai venit. Măcar pentru câteva zile. Dacă reuşeşti pur şi simplu să mergi mai departe, să trăieşti, să-ţi încerci să-ţi pese, o să descoperi că o să ai inima mai uşoară.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Mă tem că în seara asta la cină vom avea un musafir. Am sperat că vom fi doar noi trei, dar Savi Ravasinghe tocmai a venit la Laurence să discute ceva legat de plantaţie, în numele soţiei lui, verişoara mea Fran. Ea este acţionară. Dar o să-ţi placă Savi. E artist şi e foarte cumsecade. Te deranjează?

— Nu, desigur.

— Sau, dacă preferi, ţi se va servi masa separat, în camera ta.

— Nu. Anturajul o să-mi facă bine. N-am socializat prea mult de la moartea lui Elliot.

— Ei bine, Savi este un om minunat. Poţi vorbi cu el despre orice. Haide să-ţi arăt camera ta!

Intrară în casă şi urcară scara, apoi parcurseră un coridor lung, la capătul căruia se opriră. Gwen deschise uşa unei camere cu ferestre mari şi luminoase amplasate pe ambii pereţi exteriori.

— Îmi place camera asta pentru că e atât de aerisită. Sper să-ţi placă şi ţie. Baia este alături. Cina se va servi la ora opt.

Louisa se uită în jurul ei.

— Mulţumesc. E absolut minunată.

După plecarea lui Gwen, Louisa se apropie de

fereastra cu vedere spre grădini şi lac şi se aplecă pe pervaz să respire aerul proaspăt. În jurul lacului crescuseră tufe aurii de ceai, aşezate în ronduri simetrice, iar culegătoarele de ceai purtau sariuri viu colorate. Un tablou pastelat roz, verde, violet şi albastru, care-i transmitea aşa o senzaţie de calm, încât Louisa se relaxă. Plantaţia de ceai era un loc magic şi deja se simţi ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă – pentru câteva minute, uită chiar şi de Elliot.

Dar nu dură mult. În timp ce se aşeză pe pat să se odihnească, Louisa se simţi sfâşiată de durerea cauzată de pierderea lui şi împovărată de minciunile lui. Cel mai rău lucru era teama că, după doisprezece ani de căsnicie, ea nu ştia cine fusese cu adevărat soţul ei. Dacă dragostea din familia lor nu fusese iubirea pe care ea şi-o imaginase?

Ascultă ciripitul păsărilor şi văzu cerul întunecându-se. Venise momentul să se îmbrace pentru cină şi să arboreze masca veseliei. Gwen nu se aştepta la asta, dar ceva din Louisa ştia, totuşi, ce va face mai departe. Îşi alese o rochie bleumarin, strânsă în talie, prinsă cu o centură lată, şi după ce-şi pieptănă buclele blonde, se simţi puţin mai bine.

În timp ce intra în salon pentru băuturi înainte de cină, Louisa văzu un ansamblu de ferestre înalte dispuse una lângă alta, pe toată lungimea peretelui. Obloanele lor fuseseră lăsate pe

jumătate deschise, astfel încât zări razele lunii luminând grădina exterioară. Salonul era situat chiar în faţa lacului argintiu, strălucitor. Pereţii fuseseră pictaţi într-o nuanţă delicată de turcoaz şi întreaga atmosferă sugera un rafinament aparte, acest tablou elegant fiind completat de fotolii confortabile şi două canapele pastelate, împodobite cu perne brodate, reprezentând păsări, elefanţi şi flori exotice. O piele de leopard acoperea spătarul uneia dintre canapele.

— Vino şi aşază-te lângă Savi! o invită Gwen, ridicându-se s-o întâmpine.

Un bărbat singhalez elegant se ridicase în acelaşi timp. Avea plete, nas uşor coroiat, ochii căprui zâmbitori şi sprâncene dese. Îi întinse mana.

— Tu trebuie să fii Louisa. Eu sunt Savi Ravasinghe.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Louisa întinzându-i mâna.

— Vrei să iei loc?

— Da, te rog, aşază-te lângă Savi, spuse Gwen. Trebuie să verific dacă Ayah are grijă de bebeluş. Laurence coboară şi el într-un minut. Louisa, îţi place mâncarea singhaleză?

— O, e perfectă, mulţumesc.

— Deci, spuse Savi în timp ce se aşezau. Povesteşte-mi despre tine!

Louisa respiră emoţionată. Îi era greu să întâlnească oameni noi.

— Nu ştiu ce ştii deja despre mine.

— Ştiu doar că ţi-ai pierdut recent soţul. Îmi pare teribil de rău. Te deranjează că am adus vorba despre el?

— De fapt, îmi face bine.

Savi zâmbi.

— Înţeleg. Ştii că şi Gwen şi-a pierdut fetiţa?

— Da. De fapt, cred că de-asta m-a invitat aici.

— Şi este o femeie foarte caldă. Soţia mea o adoră.

— Unde e soţia ta?

— E în Anglia, are nişte afaceri de rezolvat acolo. De fapt, noi acolo locuim în cea mai mare parte a timpului, dar din când în când îmi place să mă întorc acasă şi să petrec aici câteva luni. Am un apartament în Colombo, la Cinnamon Gardens. Şi soţia mea, Fran, vine des, dar de data asta n-a reuşit să ajungă.

Acum, căsătoriile mixte din Ceylon erau ceva neobişnuit, dar Louisa ştia că pe vremuri acest lucru era perfect normal, când englezoaicele erau nişte prezenţe rare acolo.

— Aţi întâmpinat multe dificultăţi? Tu şi soţia ta, vreau să spun.

— Mai mult în Anglia, ca să fiu sincer. Dar majoritatea oamenilor de aici ne acceptă.

— Mă bucur.

— Am auzit că locuieşti în Galle.

— M-am născut acolo şi n-aş schimba asta pentru nimic în lume, deşi aici e minunat, desigur.

De curând, a trebuit să merg la o plantaţie de scorţişoară din Galle. N-am putut să nu mă îndrăgostesc de ea.

— Am cunoscut pe cineva care s-a dus să locuiască pe o plantaţie de scorţişoară nu prea departe de Galle, sau cel puţin ăsta era zvonul. Era vorba de o artistă celebră din Colombo, care apoi pur şi simplu a dispărut din peisaj. Încerc să-mi amintesc numele ei.

— Serios?

Savi se încruntă.

— Avea un nume neobişnuit, dar nu mi-l amintesc.

Louisa întrebă surprinsă.

— Era cumva roşcată?

— Da! Nu o cunoşti, nu-i aşa?

Ea clătină din cap.

— Nu o cunosc, dar cred că e posibil să o fi întâlnit o dată şi atunci în treacăt.

— Ce mică e lumea!

— Ştii cumva de ce a plecat din Colombo?

— Cred că nimeni nu ştie. Oricum, din când în când i-am mai văzut unele tablouri scoase la vânzare, deci cred că încă mai pictează.

— Dar n-a mai văzut-o nimeni de atunci?

— Nu. A, uite-l pe Laurence!

Louisa încuviinţă şi-l privi apropiindu-se pe soţul lui Gwen. Era înalt, adus de spate, cu păr scurt castaniu deschis, grizonant la tâmple şi zâmbea larg. Ea îşi aminti ultima dată când îl

întâlnise, la petrecerea lor de Crăciun, atunci când totul părea minunat. De atunci, era ca şi cum un vânt rece suflase peste inima ei. Cât de rapid se poate schimba viaţa! Cât de dramatic e posibil să dispară totul.

15

A doua zi de dimineaţă când se trezi, imediat după răsăritul soarelui, Louisa coborî din pat, alergă la fereastră şi se bucură să admire priveliştea lacului liniştit. O ceaţă perlată plutea deasupra apei, iar aerul era proaspăt şi pur. Va fi o zi frumoasă, îşi spuse ea. Hugh, fiul lui Gwen, urma să se întoarcă acasă de la şcoala din Nuwara Eliya şi toţi se pregăteau de un picnic pe malul lacului, deşi Savi Ravashinghe urma să plece la prima oră a dimineţii, înainte de a cobori la micul dejun, Louisa se spălă şi se îmbrăcă într-o rochie de muselină verde pal, cu mâneci scurte, apoi îşi strânse părul.

Laurence purta pantaloni scurţi şi era deja la masă cu o farfurie în mână, luându-şi micul dejun, atunci când Louisa intră în încăpere.

— Bună dimineaţa. Nu vrei să-mi ţii companie pe verandă?

Louisa aruncă o privire spre locul indicat de el, prin uşile de sticlă deschise din faţa grădinii.

— Întotdeauna micul dejun are gust mai bun când e servit în aer liber, adăugă el. Nu crezi?

Ea zâmbi şi privi spre masa pe care se afla un platou acoperit cu capac rotund, argintiu.

— Kedgeree[5], spuse el. Dacă vrei altceva, sună clopoţelul. Bucătăreasa face ouă fierte foarte bune. Ceaiul şi cafeaua vor fi servite afară, cu pâine prăjită. Ne vedem pe verandă!

Louisa văzu un castron cu lapte bătut de bivoliţă acoperit de o pânză fină şi coşuri de fructe: mango, fructul pasiunii, mere şi banane. Îşi luă un castron cu lapte bătut în care turnă şi câteva picături de miere.

Până când se aşeză la masa din fier forjat de pe verandă, aburul de deasupra lacului se ridicase. Începea o zi extraordinară, cu soarele strălucind pe suprafaţa lacului şi adierea blândă a brizei răcoritoare. Louisa urmări roiul de fluturi viu coloraţi plutind deasupra nuferilor albi, crescuţi în oale aşezate pe marginea verandei.

— Sper că ai dormit bine, îi spuse Laurence zâmbind.

— Foarte bine, mulţumesc.

— E de la aerul nostru proaspăt de la ţară.

Louisa încuviinţă şi-l privi în ochi.

— Aşa cred. Mă bucur să fiu aici. Gwen a fost tare drăguţă să mă invite.

— Condoleanţe pentru Elliot. Aseară n-am avut ocazia să vorbim între patru ochi.

---

5 Preparat anglo-indian, devenit deja tradiţional, care constă în orez, peşte afumat, ouă fierte, pătrunjel şi mirodenii. Se poate servi cald sau rece, la oricare masă a zilei (n. tr.).

— Mulţumesc. Într-adevăr, n-am avut ocazia.

Laurence făcu o scurtă pauză şi Louisa îi observă maxilarul încordat.

— Probabil ştii că prima mea soţie a murit…

— Mi-a spus Savi Ravasinghe. Îmi pare rău.

— A trecut mult timp de-atunci.

Louisa se întrebă ce s-a întâmplat şi dacă îi era permis să ceară detalii. Oare ar fi fost nepoliticos din partea ei? Dar fiind încă extrem de marcată din cauza decesului lui Elliot, simţi că trebuia să-l întrebe.

— Te deranjează dacă-mi spui ce s-a întâmplat?

Laurence oftă.

— S-a sinucis.

Louisa gemu.

— O, Doamne! Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb.

— Aşa cum spuneam, s-a întâmplat demult.

Laurence făcu încă o pauză.

— Oricum, ajunge cu trecutul. Azi doar prezentul contează. Şi picnicul va fi încântător. Sunt sigur c-o să-ţi facă bine.

— Deja mă simt mai bine doar fiindcă sunt departe de casă.

— Atunci când schimbi peisajul îţi schimbi automat starea de spirit şi uiţi de toate problemele şi de gândurile negre care te chinuie. Chiar dacă e doar temporar.

Câteva ore mai târziu, când Hugh urma să

sosească acasă, Gwen şi Louisa se aflau în salon împreună cu Alice. Gwen o întrebă pe Louisa dacă nu vrea s-o ţină în braţe pe micuţă cât timp ea se ocupa de ultimele pregătiri pentru picnic. La început Louisa se simţi emoţionată, dar apoi, după ce Alice îi adormi în braţe, ea îi privi genele fluturând şi-i mângâie delicat obrăjorii roz, cu vârful degetelor. Se aplecă să-i miroasă părul bebeluşului şi atunci când o copleşi un sentiment de linişte, îi fu profund recunoscătoare lui Gwen. O îmbrăţişă pe Alice şi zgomotul gândurilor din mintea ei se estompă. Venirea aici fusese un lucru bun.

Câteva clipe mai târziu, un băiat cu părul ciufulit se repezi în salon urmat de Gwen.

— Hugh, salută o pe doamna Reeve!

— Bună, Hugh, zâmbi Louisa. Spune-mi Louisa! Tocmai te-ai întors de la şcoală, nu-i aşa?

Hugh dădu din cap.

— Şi câţi ani ai acum?

Băieţelul îi zâmbi larg şi-i răspunse mândru:

— Am zece ani.

— Ce băiat mare eşti! Şi, de abia aștepți picnicul?

— Bineînţeles! Pot s-o văd pe Alice?

— Desigur.

Hugh traversă salonul, veni lângă Louisa şi îngenunche la picioarele ei.

— E foarte mică, nu-i aşa? Vrei să o ţii şi tu în braţe?

Băieţelul se ridică în picioare.

— Nu. Mami spune că acum ar trebui să-mi schimb hainele.

Îi zâmbi.

— Vii să înotăm împreună?

— O, nu mi-am adus costumul de baie.

— Am eu unul de rezervă, interveni Gwen.

Gwen şi Louisa rămaseră în salon încă o jumătate de oră şi apoi, când Hugh reveni alergând, Gwen o aşeză pe Alice în coşuleţ şi-şi chemă servitorul, să-l roage s-o ducă la lac. După aceea, îl luă pe Laurence din birou şi coborâră cu toţii pe malul lacului. Câţiva servitori aduseră coşul de nuiele, câteva genţi de plajă şi pături. De asemenea, scoaseră trei şezlonguri de la debarcaderul de pe marginea lacului. Laurence, Gwen şi Louisa se întinseră pe şezlonguri, sub privirile unei perechi de macaci cu cozi lungi, aşezaţi la poalele unui copac din apropiere.

Gwen purta o rochie albastră de bumbac cadrilat, cu mâneci largi, trei sferturi, şi-şi deschise o umbrelă mare şi albă de soare, ataşată de şezlongul ei, special concepută pentru a-i proteja tenul delicat.

Hugh alergă la Gwen, care îi dădu slipul şi prosopul de plajă. Apoi se îndreptă spre debarcader să se schimbe. Louisa privi tot tabloul de familie cu sentimentul anticipării. Era un loc extraordinar şi cerul era atât de albastru, încât nu puteai fi cu adevărat trist. Se uită spre colinele

unde creşteau tufe de ceai verde şi le văzu pe femeile care culegeau ceai – „culegătoarele” cum ştia că se numesc. Afară părea prea cald pentru ca ele să muncească din greu, deşi aici, desigur, era mai răcoare decât în Galle. O şuviţă de păr îi intră în ochi, de la vânt, şi-i dădură lacrimile. În timp ce-şi ştergea ochii şi-şi potrivea buclele pe după urechi, Gwen se aplecă spre ea.

— Eşti bine?

— Da. Îmi lăcrimează puţin ochii, de la vânt.

— Bine. După ce se schimbă Hugh, nu vrei să te duci la debarcader? Uite costumul meu de baie de rezervă şi un prosop. Mie mi-a fost întotdeauna mare, dar tu eşti mai înaltă şi-ar trebui să-ţi vină bine.

Îi dădu Louisei o geantă de plajă.

— Mulţumesc.

În timp ce rafalele de vânt se intensificau, Louisa se ridică în picioare, lăsându-şi pletele în adierea brizei calde. Deasupra lacului strălucitor, cerul de cobalt se întindea dincolo de orizont, închise ochii din cauza strălucirii intense a soarelui galben, incandescent, orbitor, care se reflecta în valuri şi recunoscu ce bine era să se simtă, momentan, eliberată.

Până când se schimbă şi se apropie de marginea lacului, Hugh şi Laurence erau deja în apă, stropindu-se unul pe altul şi chiuind de bucurie.

Gwen coborî pe mal.

— Acum trebuie s-o hrănesc pe Alice, dar distrează-te cu ei. Însă ai grijă la lipitorile de la mal.

Louisa se uită pe malul lacului şi se aventură puţin mai departe.

— E rece. Ce bine e! spuse ea.

— Întotdeauna mi se pare reconfortant, îi răspunse Gwen, apoi se întoarse şi se îndreptă spre debarcader.

Odată intrată în lac, deşi apa era mai adâncă decât se aşteptase, Louisa se simţi uşurată atunci când reuşi să atingă fundul stâncos. Laurence şi Hugh erau de acum în larg şi înotau spre o insuliţă.

Necunoscând îndeajuns de bine lacul, Louisa se hotărî să rămână la mal şi în timp ce se bălăcea, se bucura de un sentiment minunat de exaltare. Se simţea din ce în ce mai uşoară, când corpul ei plutea la suprafaţa apei şi părea să se reconecteze cu sine într-un anumit fel: bucurându-se de o plăcere simplă, dar vitală. Asta înseamnă să continui să-ţi trăieşti viaţa. Nu doar să te lupţi să supravieţuieşti de pe-o zi pe alta, ci şi să experimentezi din plin ceea ce însemna să fii viu. Louisa tânjise după sentimentul ăsta mai mult decât îşi dădea seama.

După un timp, ieşi din apă şi se aşeză la soare, ştergându-şi părul cu prosopul. Îi vedea pe Laurence şi pe Hugh cum se relaxau puţin pe insulă şi pe Gwen, care se întorsese pe şezlongul

ei, sub umbrela mare de soare, ţinându-şi bebeluşul acum adormit în braţe.

Louisa se întinse lângă ea.

— A fost absolut minunat!

— De multe ori înot cu Laurence, îi răspunse Gwen. Fiica noastră adora apa.

— Cred că ţi-e foarte dor de ea.

— Da, dar era complicat. Ea suferea de caşexie[6].

— Îmi pare atât de rău.

— Oricum, tu eşti cea despre care ar trebui să vorbim acum. Cum te mai simţi?

Louisa făcu o grimasă.

— Destul de bine astăzi şi toate astea mă ajută atât de mult, dar… vezi tu, am descoperit anumite lucruri despre soţul meu despre care habar n-aveam…

— Anumite lucruri? Vrei să vorbim despre ele?

Louisa suspină.

— Pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred. Te rog să nu mai spui nimănui, dar am aflat că Elliot m-a minţit că deţinea acţiuni la o plantaţie de scorţişoară.

— E chiar aşa de rău?

— Ei bine, se pare că Elliot petrecea mult timp acolo. Acum nici măcar nu ştiu unde se ducea el, de fapt. În plus, avea datorii despre care habar n-

6 Stare generală proastă a organismului, comună mai multor boli, care se manifestă prin tulburarea funcţiilor organismului, prin slăbire şi anemie extremă, prin scăderea temperaturii corpului etc. (n. tr.).

aveam. Deşi a negat, sunt îngrijorată că în realitate era dependent de jocurile de noroc. Este atât de groaznic să mă confrunt cu ideea că nici măcar nu ştiam ce făcea soţul meu.

— Bărbaţii par să aibă această capacitate de a-şi împărţi viaţa în diverse sectoare.

— Cu siguranţă nu şi Laurence?

Gwen clătină din cap.

— A durat mult până am aflat adevărul despre moartea primei lui soţii.

— Mi-a spus că s-a sinucis.

— Asta demonstrează ce progres a făcut! La început, când ne-am căsătorit, Laurence a refuzat să discute despre asta. Îşi înăbuşise acest secret dureros atât de mult timp, încât nici el nu mai ştia cum să se elibereze de povară.

Gwen făcu o mică pauză.

— Nu ştiu ce să spun, dar poate că Elliot a avut probleme şi le-a păstrat pentru el, ca să te protejeze.

— Probabil. Dar cum putea să mă protejeze faptul că m-a minţit că avea acţiuni?

— Nu ştiu. Este ciudat.

— Şi asta-mi dă impresia că sunt lovită de ceva ce nu înţeleg. Vreau să-l plâng pe el şi să plâng după viaţa noastră frumoasă care s-a sfârşit, dar toate astea mă fac să-mi fie mult mai greu. Casa pare bântuită.

— Înţeleg… Uite, nu ştiu cum să te întreb asta, dar Elliot te mai iubea?

— Eu aşa credeam.

— Şi tu îl mai iubeai?

Louisa dădu din cap.

— Foarte mult, chiar şi după doisprezece ani de căsnicie. Nu mă înţelege greşit, soţul meu nu era perfect, avea defectele lui.

Gwen râse.

— Dar oare nu le avem cu toţii?

Rămaseră tăcute o vreme, privind lacul, iar Louisa se gândi la cuvintele lui Gwen. După un timp, renunţă să se mai frământe şi-şi dădu voie să fie pur şi simplu prezentă pe malul acestui lac superb, bucurându-se de soare alături de o femeie care se dovedise a fi o bună prietenă şi confidentă.

— O ţin eu pe Alice, dacă vrei să te duci să înoţi, spuse Louisa în cele din urmă.

— Nu te deranjează?

— Deloc. Dă-mi-o mie şi du-te şi schimbă-te!

Gwen se ridică în picioare, iar Louisa veni în locul ei sub umbrelă şi apoi îi aranjă lui Alice pe cap pălărioara cu volănaşe.

Louisa îi privi pe Gwen, Laurence şi Hugh înotând, stropindu-se cu apă şi râzând. O sorbi din priviri pe micuţa adormită în braţele ei şi apoi contemplă iar mica familie de pe lac. Cât de fericiţi arată, se gândi ea. Şi, deşi părea puţin probabil, spera că şi ea va fi cândva în locul lor şi va regăsi o asemenea fericire. Trecutul nu-l putea schimba, dar nici nu putea să-l lase să-i afecteze viitorul, aşa cum nici nu putea permite ca moartea

lui Elliot să fie singurul lucru care o definea. Totul era să găsească o cale pentru a preveni asta. Peste câteva clipe, Alice se trezi şi o privi în ochi, fără să dea niciun semn de nemulţumire că nu se trezise în braţele mamei ei. Louisa o ajută pe micuţă să se ridice şi amândouă priviră grupul vesel care se juca în apă.

— Vrei să mergem să vedem ce fac mami, tati şi Hugh? îi şopti Louisa, apoi se ridică din şezlong şi, în timp ce se apropia cu Alice în braţe de malul lacului, admirând îndeaproape minunatul tablou de familie, fredonă încetişor o melodie.

16

Louisa mai rămase la plantaţia de ceai câteva zile, dar apoi simţi că trebuie să se întoarcă acasă. Şi pentru a reuşi să se ierte pe sine fiindcă ea trăia, în timp ce Elliot murise, hotărî că trebuie să facă ceva cu viaţa ei. La urma urmei, era genul de persoană activă care simţea nevoia să facă tot timpul ceva ca să se simtă plină de energie şi încă avea tipografia la care să se gândească. Ştia că singura modalitate de a supravieţui era să meargă mai departe, până când asta îi va deveni a doua natură. Să mai trăiască o oră şi apoi încă una şi încă una, până la sfârşitul zilei. Şi apoi, a doua zi de dimineaţă, să o ia de la capăt. În cele din urmă, fericirea pe care o redescoperise alături de Gwen pe malul lacului avea să devină o stare obişnuită.

Louisa se odihnea în grădină, cu foarfecă ei de grădinărit pe masă, cu Tommy şi Bouncer luptându-se să-i câştige atenţia, în timp ce ea mângâia urechile moi ale lui Zip, lungit în poala ei, când Camille o anunţă că venise un bărbat care voia să discute cu ea.

— Cine este? întrebă ea.

— Nu-i cunosc numele, doamnă. Dar l-am mai văzut pe aici şi înainte.

Louisa se încruntă.

— Nu l-ai întrebat?

— A spus doar că vrea să vă vadă.

— Unde e Ashan?

— E afară. M-a rugat pe mine să deschid uşa.

— Atunci presupun c-ar trebui să inviţi musafirul înăuntru. Dar nu în casă, ci aici în grădină. Şi adă-ne te rog ceva rece de băut!

Louisa se ridică în picioare, îndepărtă foarfecă de grădinărit, având grijă să se ferească de viperele Russell, pe care le mai descoperea uneori în şopronul din grădină. Dar era obişnuită să fie prudentă şi ştia că, dacă lăsa viperele în pace, nici ele nu o atacau. Astăzi nu văzuse niciun şarpe.

Când se aşează din nou, Louisa îşi îndreptă spatele şi apoi se întoarse spre intrare, în timp ce musafirul se apropia.

Bărbatul era mic şi îndesat, brunet şi uşor negricios. Ea îl recunoscu imediat ca fiind individul pe care îl văzuse în biroul lui Elliot la petrecerea de Crăciun şi apoi din nou, câteva

săptămâni mai târziu.

El se apropie de ea şi se aplecă uşor.

— Pieter De Vos, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Luaţi loc! spuse ea şi-i întinse mâna.

Câinii începură să latre.

— Linişte, băieţi! spuse ea şi ridică mâna să-l mângâie pe unul dintre ei, dar Tommy o luă înapoi. Bouncer şi Zip rămaseră lângă ea. Se întinse şi-l mângâie pe Bouncer pe creştet, iar acesta mârâi a avertisment şi-şi plecă urechile ciulite.

— Îmi cer scuze. Uneori pot fi exagerat de protectori.

— Nicio problemă. Şi eu am un câine, răspunse el.

Era un om serios, care vorbea pe un ton scăzut şi Louisa trebui să se întindă spre el ca să-l audă mai bine.

Şi apoi el se aşeză pe un scaun aflat la câţiva metri distanţă de ea. Briza adia în grădină. Louisa privi cum frunzele copacilor freamătă, păsărelele îşi iau zborul de pe ramuri înspre cerul albastru, nesfârşit, şi simţi valuri de căldură cum se ridicau din pământ.

— Îmi pare rău să vă deranjez într-un moment atât de trist, spuse Pieter De Vos. Dar m-am gândit să mă prezint.

— Da, v-am văzut cu Elliot, dar de fapt, noi nu ne-am întâlnit niciodată, nu-i aşa?

El încuviinţă.

— Da, asta s-a întâmplat demult.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi venit.

— Plăcerea îmi aparţine.

Louisa făcu o pauză şi aşteptă să iasă Camille.

— Doriţi limonadă cu mentă şi suc de lămâie?

El încuviinţă din cap şi apoi se uită la ea cu o privire consolatoare.

— Sper că reuşiţi să faceţi faţă situaţiei. Trebuie să vă fie foarte greu.

Louisa tăcu din nou, îşi ţinu mâinile strânse în poală şi se uită la grădină. De obicei, era bine întreţinută, dar, de la un timp, o neglijase. Tufişurile de iasomie crescură mari şi sălbatice.

— Deci, spuse el, înclinându-şi capul şi zâmbind. Probabil ştiţi deja că soţul dumneavoastră şi cu mine aveam nişte afaceri comune.

— Elliot mi-a pomenit ceva.

— Vreau doar să ştiţi că au mai rămas câteva probleme nerezolvate.

— Ce fel de probleme?

— Nu e nevoie să intru acum în detalii. O să avem mai mult timp pentru asta la momentul potrivit.

De Vos făcu o pauză.

— Soţul dumneavoastră era un om minunat. Trebuie să vă fie îngrozitor de dor de el.

— Îmi este.

Louisa îşi şterse mâinile umede pe cămaşă şi-l privi în timp ce el sorbea din limonadă.

— Ei bine, spuse el. A fost o plăcere să vă cunosc. Voiam doar să-mi prezint sincere condoleanţe. Dar dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, vă rog să-mi spuneţi. Orice.

— Mulţumesc.

Amândoi se ridicară.

— O să mai stăm de vorbă, doamnă Reeve.

— Desigur.

Louisa şi-ar fi dorit să-l aibă pe Elliot în faţa ei şi să-l întrebe exact ce anume făcuse şi de ce nu existau acţiuni la Cinnamon Hills. Mai mult decât orice, îşi dorea să lase amintirile despre el undeva departe, undeva unde acestea să fie în siguranţă, necontaminate de îndoială. Numai Elliot ar fi putut face asta. Cu siguranţă, i-ar fi spus că totul era o încurcătură şi că n-avea de ce să-şi facă griji. Era doar o neînţelegere.

Dar, deocamdată, trebuia să meargă mai departe. Tatăl ei urma să revină dintr-o călătorie de afaceri şi, deşi Louisa voia atât de mult să-i mărturisească, nu putea suporta ca Jonathan să-i afle temerile.

Rămasă încă în grădină, Louisa privi cum cerul se colora în nuanţe de roz, apoi intră în casă să se pregătească de cină. Zăbovi în baie, privindu-se în oglindă. Pentru o clipă, doar văzându-şi privirea pierdută îi veni să plângă. Dar

îşi reveni şi, în loc să plângă, se spălă, se îmbrăcă, pulverizăcâţiva stropi de parfum în spatele urechilor şi apoi se aşează la măsuţa de toaletă ca să-şi prindă colierul de perle; un cadou aniversar de la Elliot, perle veritabile. Cel puţin, aşa îi spusese Elliot. Louisa îşi puse pe buze o perlă şi-şi trecu dinţii din faţă pe suprafaţa ei. Da, simţi o suprafaţă uşor poroasă, nisipoasă ceea ce însemna că perlele erau autentice. Se simţi ruşinată că se îndoise de el.

Când auzi uşa de la intrare şi apoi vocea tatălui ei, Louisa se pregăti să fie tare şi-şi ascunse suferinţa. Deja alesese subiectul conversaţiei. Era momentul să decidă ce va face cu tipografia.

Ieşi pe hol în întâmpinarea lui Jonathan şi îl salută.

— Scuze pentru întârziere, dar am fost reţinut la firmă.

— Ai desemnat un responsabil acolo?

Jonathan Hardeastle clătină din cap.

— Încă nu. Deocamdată mă ocup eu singur de întreaga afacere cu pietre preţioase.

— Mergem la masă?

Odată aşezat la un capăt al mesei, el îşi privi fiica.

— Aşadar, spuse el, în timp ce Louisa se juca distrată cu mâncarea în farfurie. Sper că te simţi mai bine după excursie. Cred că lucrurile care te distrag ajută.

Ea îşi muşcă buzele în timp ce se întreba cum să-i răspundă.

— Asta ai făcut şi tu? De ce nu mi-ai vorbit niciodată despre mama?

— Nu chiar. Eu am fost mereu ocupat. Aveam un copil mic de îngrijit şi o afacere de condus. Nu m-ar fi ajutat dacă aş fi pierdut timpul şi aş fi hoinărit.

— *Hoinărit*? Asta crezi tu că fac?

— Tu şi cu mine suntem diferiţi. Eu sunt un om practic, dar tu te concentrezi mai mult pe probleme domestice. Voiam doar să spun că trebuie să te fi ajutat timpul petrecut cu Gwen Hooper. Şi faptul că aţi discutat despre ce te frământă.

— Da, m-a ajutat… Mă descurc, îmi caut un drum în viaţă.

— Mai este ceva?

Louisa încuviinţă.

— Voiam să discutăm despre ceva anume.

— Da?

— Tipografia.

— Acum este o piatră de moară, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Ideea cu magazinul. Doar nu vrei să continui cu chestia asta?

Louisa clătină din cap din cauza gândurilor contradictorii care-i treceau prin minte, apoi respiră adânc şi răspunse:

— Ba da, cred că vreau să continui. Şi exact

despre asta vreau să-ţi vorbesc.

— E vorba de bani? Ai nevoie să te susţin?

Louisa îi zâmbi.

— Ar fi minunat dacă ai putea. Dar aş putea vinde şi eu restul acţiunilor rămase, deşi o să fiu cam strâmtorată.

— Nu pot să te las să faci asta. Din ce-o să trăieşti?

— O să supravieţuiesc eu.

— Nu. Orice vei hotărî să faci cu magazinul, venitul tău o să provină din propriile investiţii şi din asigurarea de viaţă pe care ţi-a lăsat-o Elliot.

Louisa îşi coborî privirea.

— Ce este, draga mea?

Ea lăsă privirea în jos, spre masă.

— Nu-mi spune că nu există poliţă de asigurare de viaţă!

Se uită spre el şi văzu o expresie de iritare pe faţa lui.

— Nu am găsit asigurarea de viaţă. Eu…

Vocea i se frânse.

— Ei bine, dintre toate lucrurile iresponsabile! … Ai vorbit cu avocatul?

Ea încuviinţă cu tristeţe.

— Foarte bine, dacă eşti hotărâtă să te agăţi de tipografie, o să găsesc resurse să te susţin, deşi nu pot să nu mă gândesc că s-o vinzi ar fi cea mai bună soluţie.

— Am nevoie să fac ceva cu viaţa mea.

— Înţeleg.

— Oare?

Jonathan dădu din cap, îngăduitor.

— Eu aşa sper. Aşa cum am mai spus, să te distrezi sau, cel puţin, să te menţii ocupat ajută.

— O s-o iau razna dacă n-am niciun proiect de care să mă agăţ.

— Ei bine, asta nu ne putem permite. Deci se pare că avem motive să sărbătorim. Semnele arată că vom fi parteneri de afaceri. Ai şampanie prin casă?

— Desigur.

În timp ce Louisa îi zâmbi tatălui ei, un sentiment nou de entuziasm punea stăpânire pe ea. Părea că tipografia e proiectul menit să o salveze. Dacă reuşea să se concentreze în direcţia potrivită, această afacere i-ar oferi pur şi simplu şansa de care avea nevoie.

17

A doua zi, Margo reveni la Galle. Acum, în dimineaţa următoare, cele două femei vorbeau în faţa micului dejun copios, compus din ceai, lapte de bivoliţă, pâine prăjită şi fructe exotice. Era încă devreme şi deşi cântecul din zori încetase, păsările încă mai ciripeau în grădină. Louisa deschisese uşile de sticlă, ca să se bucure de trilul lor.

— Doamne, mor de foame! spuse Margo căscând şi se întinse, îmi pare rău că n-am putut

vorbi aseară. Eram epuizată după călătoria cu autobuzul şi, trebuie să recunosc, după momentele petrecute cu mama.

— Cum se simte? o întrebă Louisa în timp ce turnă ceaiul.

Margo făcu o pauză şi Louisa văzu chipul marcat de oboseală al cumnatei ei, în special cearcănele vineţii de sub pleoape. Nu-i plăcea s-o vadă atât de dărâmată. Margo se luă cu mâinile de cap şi făcu o grimasă:

— Nu e bine. Problema e că nu reuşesc s-o consolez. Nimic din tot ce fac sau spun nu e bine, deşi nici nu cred c-ar exista cineva care s-o poată consola acum. Am făcut tot posibilul şi nu vreau să-i fiu neloială, dar simţeam că-mi vine să urlu şi pur şi simplu trebuia să plec de acasă!

Louisa, ascultând zumzetul insectelor din grădină, înţelegea prea bine că Margo avea nevoie să petreacă un timp departe de mama ei.

— Trebuie să-i fie foarte greu, spuse ea şi-i dădu lui Margo o ceaşcă de ceai. O înţeleg.

— O să mă întorc acasă când o să consider că pot să-i fiu de folos. Urăsc să o las singură, dar pentru moment cred că îi e mai bine aşa. Din fericire, tata e ocupat cu afaceri, deci asta îl va ţine departe de casă. Doamne, sper că n-a sunat aiurea rău.

— Nu, deloc. Ştim cu toţii că Irene poate fi obositoare.

— Mama poate fi îngrozitor de dificilă, dar *îmi*

fac griji pentru ea. Gândeşte-te! În definitiv, a pierdut doi fii.

Louisa încuviinţă.

— Da, desigur. E greu de cuprins cu mintea.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Lasă asta! Spune-mi tu cum eşti?

— Sincer? Nu ştiu. În unele zile mă simt amorţită. Ca şi cum totul ar fi departe de mine. Sau ca şi cum nici măcar eu nu mai sunt eu însămi. Dar, vezi tu, acum totul se complică. Până la urmă, am descoperit că Elliot n-avea deloc acţiuni la Cinnamon Hills.

— Nu se poate!

Louisa dădu din cap.

— Sau, cel puţin, aşa spunea Leo.

— Ai încredere în el?

— Şi eu m-am gândit la asta. Dar mi-a plăcut omul şi ce interes ar avea să mintă?

— Ar avea avantajul să deţină controlul absolut asupra afacerii lui, nu-i aşa?

— Presupun că da. Oricum, habar n-am unde au dispărut banii şi nici unde se ducea de fapt Elliot când îmi spunea că merge pe plantaţia de scorţişoară.

Louisa făcu o pauză, nesigură cum să se exprime.

— Mă doare să simt că nu mi-am cunoscut soţul.

— Biata de tine. Dar ce ciudat!

— Nu-i aşa? Oricum, Elliot a cumpărat vechea

tipografie cu puţin înainte să te întorci tu de la Londra. Nici n-a avut ocazia să ţi-o arate. Plănuiserăm s-o renovăm şi s-o transformăm într-un magazin de bijuterii şi decoraţiuni artizanale.

— Eşti sigură că te descurci? E nevoie de multă energie.

— Nu ştiu.

Louisa oftă adânc.

— Tristeţea e teribil de epuizantă, dar trebuie să fac ceva!

— Magazinul ar fi un lucru asupra căruia te-ai putea concentra.

— Asta-i şi părerea mea.

Louisa observă că Margo tăcea şi, pentru o clipă, expresia feţei i se schimbă.

— Dar tu cum mai eşti, Margo? Nu mă refer doar la Elliot, ci şi la iubitul tău din Londra. William, nu-i aşa?

Margo respiră adânc înainte să vorbească.

— Numai de-ar fi al meu. Dar mi-e îngrozitor de dor de el. Deşi nu sunt o sentimentală, nu-i aşa?

— E tot o pierdere.

— Da. Desigur că pierderea lui Elliot este mult mai gravă. Mie încă nu-mi vine să cred cu adevărat.

— Ştiu. În fiecare zi mă aştept să-l văd venind acasă.

Femeile îşi băură ceaiul în tăcere, îndepărtând gâzele care voiau să li se aşeze în păr. Margo

închise ochii şi păru dusă pe gânduri. Şi apoi, când îi deschise, zâmbi.

— Şi acum, cred c-avem nevoie să ne înveselim. Întrebarea este ce facem în restul zilei?

Louisa oftă.

— Ei bine, trebuie să mă ocup de tipografie.

— Las-o să mai aştepte puţin! Hai mai bine să plecăm din Galle şi să mergem pe o plajă de pe coasta sudică. Am chef să înot, departe de ochii curioşilor.

Conduseră pe drumul întins de-a lungul coastei, trecând de câmpuri de zambile sălbatice şi de plantaţii de mangrove, iar apoi de cocotierii amplasaţi în faţa ţărmului auriu şi, în cele din urmă, virară şi se opriră pe una dintre plaje, la poalele plantaţiei Cinnamon Hills.

În timp ce parca maşina, Louisa nu se putu abţine să nu se gândească la Leo. O parte din ea voia să năvălească în casa lui de pe deal şi să insiste să-i spună adevărul despre acţiuni. Probabil o minţea? În fond, Margo avea dreptate, ar fi motive să ascundă acţiunile deţinute de Elliot. Dar trebuia să mai aştepte. Când avea să retragă banii din contul separat al lui Elliot, va avea un pretext bun să-l întâlnească.

Privi în jurul ei la coasta oceanului împodobită cu palmieri şi la plaja cu nisip fin, plină de scoici şi apoi, dincolo de nivelul mai scăzut al apei, la recifele de corali. Bărci mici de pescuit, vopsite în

nuanţe colorate, fremătau pe apa albastră adâncă, dar, din fericire, plaja era goală, deci o aveau pe toată la dispoziţia lor.

— Te întrec! Ajung prima în apă! spuse Margo în timp ce se dezbrăcă de haine într-o secundă şi rămase în costum de baie.

— Avantaj nedrept. Eu trebuie să mă schimb!

— Am câştigat! strigă Margo în timp ce alerga pe nisipul argintiu până la ocean. După ce plonjă în valuri şi începu să înoate, Louisa îşi puse costumul de baie şi o urmă în larg, tremurând şi înfiorându-se, simţind răcoarea apei pe piele. Era minunat să plutească din nou în apă, după experienţa de pe lac. Probabil ăsta ar fi răspunsul – să înoate zilnic pentru a se elibera de tensiunea acumulată în zona cefei şi a umerilor.

Începu să înoate după Margo, dar nu reuşi s-o ajungă. Margo era o înotătoare excelentă şi, deşi Louisa ştia să înoate destul de bine, totuşi nu avea rezistenţa cumnatei ei. După o vreme, Louisa făcu pluta şi îşi ridică puţin capul ca să se uite la palmieri, înainte de a contempla din nou oceanul.

Soarele răsfrângea scântei aurii pe toată suprafaţa apei şi cerul senin strălucea armonios într-o nuanţă bleu-pal. Totul era cufundat în linişte, în afară de clipocitul valurilor blânde şi, din când în când, de ţipetele pescăruşilor. Dacă viaţa ar putea fi întotdeauna aşa, se gândi Louisa şi începu să înoate înapoi spre ţărm. Se opri într-o zonă unde apa era mai mică, lăsând valurile să-i

mângâie picioarele, apoi îşi ridică braţele spre cer.

— Mulţumesc pentru asta, şopti. *Mulţumesc*!

Şi când îşi aminti cât de îndrăgostită era de Elliot atunci când se uitau împreună la broaştele-ţestoase care aşteptau să-şi depună ouăle chiar pe plaja asta, nu se mai simţi tristă. Rămase aşa câteva minute şi de-abia treptat deveni conştientă de sunetul din spatele ei. Îşi scutură părul şi se întoarse.

— O, spuse ea atunci când îl văzu în costum de baie. Bună!

— Înot aici, spuse Leo, dându-şi părul din ochi. Sper că nu te superi?

Deşi puţin mai devreme Louisa se gândise să năvălească la el acasă şi să-i ceară să-i spună adevărul, reuşi să-i zâmbească.

— Nu. Sigur că nu.

În timp ce Leo plonja în apă, ea observă cât era de suplu. Văzându-i trupul armonios, atât de bine definit, ai fi putut spune că lucra pe plantaţie, şi nu la birou. Îl privi cum înota perfect printre valuri. Când termină, Leo ieşi să se usuce.

— Am venit cu Margo, cumnata mea, spuse Louisa. Probabil tocmai ai văzut-o acolo în larg.

El îşi duse mâna streaşină la ochi în timp ce scruta orizontul.

— A, da.

— Pare neobosită, dar sper să nu se aventureze prea departe.

— Tu cum mai eşti? Te descurci?

Louisa dădu din cap.

— Aici e minunat, nu-i aşa?

Niciunul dintre ei nu vorbi, se aşternu o tăcere prelungită şi ea deveni conştientă de prezenţa lui, aşa cum stătea atât de aproape de ea şi ea purta doar un costum de baie ud.

— Înotul este o formă excelentă de eliberare, spuse Leo în cele din urmă, în timp ce se întinse pe plajă lângă ea. Viaţa e destul de tensionată pe plantaţie. Şi eu ajung să mă implic prea tare.

— Probabil ai nevoie de viaţă socială.

— Probabil.

— Dar verişoara ta… Vă vedeţi des?

— Zinnia? Da, ne vedem destul de des.

— Nu-i ştiam numele, dar cred că am văzut-o ultima oară când am fost acolo.

Leo privi oceanul şi Louisei i se păru uşor tulburat. Nu ştia exact de ce i se pare că se simte nelalocul lui. Poate de vină erau maxilarul încordat şi felul în care el îi evita privirea.

— Părea tristă, adăugă ea, sperând ca Leo să-i spună mai multe.

El încuviinţă şi apoi se ridică prea repede, atingând-o din greşeală cu braţul. Louisa simţi un fior straniu şi nu se putu împiedica să se gândească o clipă că, de fapt, se oprise din a-i mărturisi ceva.

Îşi înghiţi gândul şi se uită în sus spre el, zicându-i:

— În legătură cu acele acţiuni… Eşti sigur că

Elliot nu avea acţiuni pe plantaţie? Pentru că, dacă avea, trebuie să existe registre pe undeva.

Leo se uită la ea.

— Louisa, îmi dau seama că trebuie să-ţi fie greu, dar îţi jur: Elliot chiar nu avea acţiuni aici.

Ea îi întâlni privirea şi apoi dădu din cap.

— Cred că e timpul să mă întorc.

— Da.

— Ei bine… Sper să te mai văd pe aici?

— Da, repetă ea, pentru că, în ciuda a tot şi a toate, îşi dorea ca Leo să mai rămână puţin lângă ea.

— Ai grijă de tine!

Apoi se întoarse şi porni cu paşi mari spre drum.

O clipă mai târziu, Louisa se uită spre ocean să vadă cum înoată Margo, dar îşi dădu seama că are probleme. Cumnata ei încerca din răsputeri să înoate înapoi spre ţărm, în timp ce-şi flutura braţul cu disperare, dar orice ar fi făcut, părea să rămână blocată acolo.

— Leo! Ajutor! strigă Louisa sărind în picioare şi alergând să plonjeze adânc în ocean.

Îi auzi paşii pe nisip, alergând s-o ajungă din urmă.

— Te rog, hai să înotăm până la Margo! Nu ştiu ce e cu ea. Pare ceva în neregulă.

Louisa începu să înoate, dar Leo i-o luă imediat înainte şi ajunse la Margo, care acum vorbea nedesluşit şi gâfâia după aer. O luă în

braţe şi ţinând-o cu o mână lipită la pieptul lui, înotă pe spate până când ajunseră acolo unde apa nu era adâncă. O lăsă jos şi Margo cu greu se clătină spre Louisa, care tocmai ieşea din apă.

— Te-ai dus prea departe, îi spuse Louisa.

Margo respiră adânc şi îşi frecă piciorul.

— Acum sunt bine.

— Margo, serios! Trebuie să fii mai atentă.

— N-am mai avut niciodată cârcei.

Se întoarse spre Leo.

— Îţi mulţumesc c-ai fost cavalerul meu în armură strălucitoare.

El îşi înclină capul.

— Mă bucur că eşti în siguranţă. Apropo, eu sunt Leo, Leo McNairn. Proprietarul Cinnamon Hills.

— Îţi mulţumesc mult, îi răspunse Margo zâmbind şi continuă să-şi frece muşchiul gambei. Am citit despre tine, nu-i aşa, Louisa?

Leo zâmbi.

— Serios? Unde anume?

Margo se uită la Louisa.

— La bibliotecă, nu-i aşa?

Louisa dădu din cap şi se simţi jenată, ca şi cum ar fi fost surprinsă într-o ipostază indiscretă.

— Oricum, îţi mulţumesc încă o dată pentru felul eroic în care m-ai salvat, continuă Margo.

El o ajută pe Margo să meargă până când toţi trei ajunseră pe plajă în siguranţă şi se aşezară acolo. Leo o privi pe Louisa. Incapabilă să-şi dea

seama la ce se gândea el, ea se uită în altă parte şi apoi în spatele ei, la cocotieri şi apoi şi mai departe, spre colibele pescarilor. După o clipă, îşi întoarse privirea spre ocean şi în timp ce contempla păsările marine – egrete, bâtlani, fluierari şi pescăruşi albaştri – se gândi la ceea ce-i spusese Leo. *Nu existau acţiuni*.

După un timp, el i se adresă lui Margo.

— Te simţi mai bine?

Margo dădu din cap.

În drum spre acasă, Margo îşi arătă atât de mult entuziasmul legat de Leo şi de purtarea lui cavalerească, încât Louisa aproape că începu să regrete excursia lor la plajă. Şi totuşi, nu reuşea să-şi reprime bucuria că-l revăzuse. Era ceva în legătură cu el care o făcea să simtă că lucrurile s-ar putea să nu stea chiar atât de rău. Că până la urmă, s-ar putea să nu se lase întunericul şi c-ar fi posibil ca ea să nu mai alunece de pe marginea prăpastiei.

— Cred că te-ai amorezat, îi spuse ea lui Margo, ridicându-şi sprânceana.

— Mă poţi învinovăţi? E superb! Îmi plac bărbaţii aparent fragili, dar cu ţinută atletică. Deci… despre ce aţi discutat voi doi în timp ce eu eram ocupată să mă înec?

— Despre nimic. L-am întrebat încă o dată despre acţiuni, dar Leo mi-a repetat că ele nu există.

18

Louisa mersese la tipografie cu Margo şi schiţase câteva planuri. Tot nu găsise cheia camerei încuiate şi a decis ca, la un moment dat, să apeleze la un lăcătuş, să forţeze broasca.

Margo fusese plecată într-o plimbare cu bicicleta, în timp ce Louisa studia planurile care se aflau acum întinse pe o măsuţă de cafea, în livingul de la parter. Spera să construiască patru saloane sau raioane diferite. La acestea se adăuga o tejghea circulară pe care urma să fie expuse spre vânzare unele dintre cele mai scumpe bijuterii de safir. Arcadele se vor deschide înspre spaţii personalizate, primul dintre ele va fi destinat bijuteriilor la preţuri accesibile, al doilea va adăposti obiecte artizanale de lemn sculptate manual, iar la al treilea se vor vinde produse din mătase. Louisa se gândi că magazinul ar putea avea chiar două saloane de bijuterii, avea să găsească destui bijutieri interesaţi să participe. Decise să-şi numească magazinul *Sapphire*, pentru că Ceylon era renumit în special pentru calitatea safirelor sale frumoase. În curând, va trebui să instaleze sisteme de securitate la scară largă şi să se asigure că toate încuietorile şi ferestrele erau protejate de grilaje metalice.

Louisa încercă să deseneze din nou exteriorul clădirii, dar hotărî că trebuia să verifice iar, după

ce văzuse pe desen ce anume nu părea în regulă. Dar exact când se concentra, Ashan intră în cameră şi-o anunţă că venise un domn care voia s-o vadă.

— Ei bine, pofteşte-l înăuntru! spuse ea mai degrabă iritată, trecându-şi o mână prin păr şi plictisită de deranj, deşi regretă imediat că fusese severă cu Ashan. Întotdeauna el fusese de o loialitate exemplară şi Louisa încercase mereu să îl trateze cu respect. Surprinsă să-l vadă pe Leo intrând în salon, ea se ridică imediat şi-i întinse mana.

Leo îi strânse mâna în treacăt.

— Mă tem că încă n-am ajuns în Colombo să scot de la bancă banii pe care Elliot ţi i-a lăsat moştenire.

— Nu-i vorba de asta, îi răspunse el ţinându-şi strâns în mâini pălăria de piele, jucându-se într-una cu borul ei rotund şi arătând atât de rigid şi de ciudat, încât Louisa nu se putu împiedica să nu se gândească că Leo ar fi preferat să fie în altă parte.

— Vrei puţin ceai?

Cu o privire gravă, el clătină din cap.

— Nu.

Făcu o scurtă pauză.

— Putem să discutăm în grădină?

— Desigur. Doar să-mi iau pălăria de soare.

Louisa se strecură pe hol să-şi ia pălăria de paie, apoi trecură prin uşile de sticlă şi ieşiră.

Grădina liniştită strălucea în lumina soarelui şi briza uşoară făcea frunzele să foşnească. Cei trei câini îi urmară afară şi se tolăniră la umbră, cu limbile scoase de căldură. Louisa le umplu castroanele cu apă rece de la un robinet exterior şi le lăsă jos în faţa lor.

— Deci… spuse ea în timp ce se plimbau.

Îl văzu cum înghite agitat – părea că-şi adună tot curajul.

— E vorba de verişoara mea, Zinnia.

— A, da?

— Mă tem că e bolnavă şi nu are cine să aibă grijă de fiul ei, Conor.

— Nu ştiam că are un fiu.

— Are şapte ani. Un copilaş dulce care trăieşte în lumea lui imaginară. Zinnia a preferat să nu-l înscrie la şcoală şi să-i predea acasă, astfel încât Conor rareori se întâlneşte cu alţi copii. Eu fac tot ce pot să-l ajut.

Leo respiră adânc.

— Zinnia are o prietenă divorţată, înţelegi, care-şi aduce fiica la noi din când în când, dar cam atât. Cred că simte că ea şi Zinnia sunt *outsideri*, fiind un pic rupte de societatea „obişnuită”. Sincer să fiu, lucrurile sunt departe de a fi cum trebuie. Conor o ia razna chiar şi-n cele mai bune momente, dar acum…

Louisa nu-l mai auzise niciodată spunând atât de multe într-o singură frază şi se simţi surprinsă.

— Îmi pare rău pentru tot, dar de ce-mi spui

mie toate astea?

— Ei bine, asta e partea dificilă.

Leo se opri brusc şi făcu o pauză ciudată.

Ea nu spuse nimic. Orice ar fi, ar trebui să-şi urmeze cursul, se gândi ea.

Leo reîncepu să-i vorbească.

— După ce te-am văzut pe plajă, am simţit că trebuie să-ţi vorbesc deschis.

— Să mergem la umbră, spuse Louisa. Mi-e foarte cald.

Se mutară în zona umbroasă şi se aşezară pe o bancă. Grădina părea oarecum deprimant de liniştită şi Louisa simţi că era ceva ciudat că Leo venise aşa în vizită.

— Deci?

— Cred că banii pe care mi i-a lăsat soţul tău erau, de fapt, pentru Zinnia.

Louisa simţi un fior rece pe şira spinării, în ciuda căldurii zilei şi îl privi lung, cu atenţie. Încremenită locului, aşteptă ca el să vorbească din nou.

— Nu mi-e uşor să-ţi spun asta…

— Continuă!

— Conor este fiul lui Elliot.

Louisa gemu şi clipi repede de mai multe ori. Grădina păru să se cutremure şi acum îşi dădu seama că inima îi bătea în piept atât de tare, încât era surprinsă că Leo nu i-o auzea.

El clătină din cap şi-şi pironi privirea în pământ.

— Ştiu că trebuie să-ţi fie greu să auzi asta.

O tăcere lungă, inconfortabilă, se adânci, iar Louisa căzu pe gânduri. Tulburată de imaginea chipului lui Elliot, clară încă în mintea ei, şi de privirea din ochii lui, de căldura lui, de dragostea lui, îi era imposibil să accepte aşa ceva.

— De-asta venea Elliot la plantaţie atât de des, spuse Leo în cele din urmă, ridicându-şi privirea spre ea.

— Conor e fiul lui Elliot? Asta încerci să-mi spui?

Louisa se simţi copleşită de zeci de emoţii ciocnindu-se în interiorul ei şi o cuprinse un val de căldură, încât era cât pe ce să leşine.

— Da.

Nu putea fi adevărat! Elliot n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Şi auzind vocea lui Elliot în capul ei, refuză să-l creadă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Îmi pare rău.

— Cum poţi să mă minţi aşa? De ce faci asta?

Leo se uită la ea.

— M-am gândit că ai dreptul să ştii.

— *Nul* Mai întâi îmi spui că nu există acţiuni, ceva ce încă mi se pare greu de crezut. Şi acum… asta.

Se lăsă din nou o tăcere profundă. Cuvintele pe care Louisa dorea să le spună deveneau vâscoase şi refuzau să i se mai prelingă pe buze. Se simţea ca şi cum nu va mai putea respira

niciodată.

— Louisa, eu…

— Nu, ridică ea mâna făcându-i semn să tacă. Nu spune nimic!

Louisa se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la el.

— Te aştepţi să cred că Elliot venea la plantaţie să o vadă pe ea? Că nu avea acţiuni. Că era vorba doar despre *ea?*

Leo nu-i răspunse.

— Nu te-ai gândit să-mi spui asta mai devreme?

Se întoarse să-l privească, încercând cu disperare să împiedice senzaţia de sufocare pe care o simţea în gâtul încordat şi implorându-l stăruitor, în tăcere, să-i spună că nu era adevărat.

Leo clătină din cap, simţindu-se îngrozitor.

— N-am vrut să te rănesc, dar e adevărat că Elliot venea să-l vadă pe Conor. Şi pe Zinnia, desigur.

Louisa simţi cum lacrimile îi ardeau genele, dar continuă să-l privească fix. Timpul părea să curgă accelerat în sens invers, şi revăzu ochii zâmbitori ai lui Elliot, în timp ce îi dădea ultimul buchet de flori. Acum, Louisa simţi că primise acele flori din cauza mustrărilor lui de conştiinţă. Ca şi cum florile ar fi putut şterge tot! Îşi promise că nu va plânge în faţa lui Leo şi stătu şi mai dreaptă, strângându-şi braţele în jurul ei. Îşi muşcă buzele până la sânge, privindu-l în tot acest

timp.

— De ce-mi spui asta acum?

Leo respiră adânc înainte de a-i răspunde.

— Aşa cum spuneam, am simţit că nu era cinstit să te las în întuneric. Nu puteam să continui să mă prefac că nu ştiu nimic şi simţeam că meritai să afli adevărul.

Louisa se încruntă auzindu-i explicaţia şi apoi făcu un pas spre el.

— Vii aici şi-mi spui că soţul meu are un copil, un copil nelegitim… un *bastard!*

El se ridică.

— Înţeleg, ştiu că e un şoc.

Louisa se îndepărtă şi privi printre gene lumina puternică a zilei.

— Ai al naibii de multă dreptate!

Leo îşi lăsă capul în pământ o clipă şi apoi privi în sus.

Ea râse cu o voce subţire, isterică.

— E o prostie. Eşti nebun? Complet nebun?

— Aş fi vrut să…

— Rămâi pe loc, Leo!

Vocea ei avea un timbru ascuţit şi enervant. Înghiţi cu greu, îngrozită că-şi afişase emoţiile primare. Îşi dorea să-l blesteme, să ţipe la el şi să urle că nu era adevărat. Că era o prostie. Elliot n-ar fi trădat-o niciodată!

— Nu ştiu ce ţi-a venit să-mi spui asta, zise Louisa cu voce tare. Acum, te rog să pleci!

— Îmi pare rău, spuse el. Teribil de rău. Dacă

te pot ajuta cu ceva…

— Pleacă! Pleacă odată!

Leo se răsuci pe călcâie şi dispăru în câteva clipe.

Louisa se prăbuşi la loc pe bancă, uitându-se după el, în vreme ce câinii scânceau la picioarele ei. Se luptă cu ceea ce auzise. Ţinându-şi respiraţia, făcu eforturi să nu izbucnească în plâns. Îl ridică pe Zip şi-l îmbrăţişă, respirându-i mirosul de câine ud şi simţindu-se goală pe dinăuntru, ca şi cum ar fi fost lovită în stomac. La început, încercă să nege spusele lui Leo. Nu putea fi adevărat. Şi totuşi, Leo n-ar fi avut niciun motiv s-o mintă, nu-i aşa? Oare asta avea vreo legătură cu acţiunile? Se încovoie de durere şi-şi luă capul în mâini. Apoi se îndreptă şi-şi încleştă pumnii. Sentimentul că avea nevoie să se dezlănţuie deveni şi mai intens, iar durerea şi furia ajungeau din ce în ce mai greu de suportat. Cum era posibil ca Elliot s-o fi minţit în toţi aceşti ani? Fuseseră căsătoriţi timp de doisprezece ani şi el avea un fiu de şapte ani.

Nul Louisa lăsă cuvintele să se scufunde, până când ecoul lor răsună atât de tare, încât se lovi cu mâinile peste urechi. *Un fiu. Un fiu.* Nu. Nu putea fi adevărat. Cum era posibil ca ea să nu fi bănuit niciodată nimic? Se păcălise pe sine în tot acest timp? Oare dragostea dintre ea şi Elliot nu fusese niciodată adevărată? Întrebările i se rostogoleau în minte, dar nu existau răspunsuri. Şi nu aveau să

existe niciodată.

Când se întoarse Margo, Louisa încă plângea. Nu se dezlipise de pe bancă şi, deşi era conştientă de căldura de afară, era ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a se ridica şi a merge mai departe. Tommy şi Bouncer se aventuraseră în căutarea umbrei, dar nu înainte de a scânci simţindu-i suferinţa. Zip rămase în poala ei, deşi acum se foia şi el.

Margo se lăsă să alunece pe bancă lângă ea şi-şi lăsă un braţ peste corpul ei care tremura zguduit de plâns, aşteptând ca suspinele să se potolească, înainte de a vorbi. După ce Louisa se mai calmă puţin, Margo o îmbrăţişă şi-l alungă cu blândeţe pe Zip.

— Draga mea, ar fi mai bine să intrăm în casă. Aici mori de cald! Te conduc în dormitorul de la etaj, îţi aduc suc de mango şi apoi îmi povesteşti totul.

În zilele următoare, Louisa se simţi golită, ca şi cum vestea despre copil îi ajunsese la inimă şi i-o zdrobise. Totul, viaţa ei, căsnicia ei, speranţele ei pentru viitor fuseseră făcute praf. Profund şocată, Louisa îşi înfipse unghiile în palmă, să alunge greaţa pe care o simţea. Voia să se gândească la altceva, dar Zinnia şi copilul ei îi dominau fiecare gând conştient. Se întinse în pat şi-şi ascunse capul sub pernă, ca şi cum s-ar fi ferit de adevăr. Margo veni să stea cu ea, fără să-i

punã întrebări. Louisa era recunoscătoare. Nu putea încă să spună cu voce tare cuvintele îngrozitoare. Uneori vedea chipul îngrijorat al cumnatei sale, dar n-avea nicio putere să-i aline frământările.

Şi apoi, într-o după-amiază, Louisa se uită la Margo printre gene şi-i împărtăşi ceea ce Leo îi mărturisise. Văzu şocul de pe chipul tinerei, felul cum îşi duse mâna la gură, buzele care începură să-i tremure şi ochii măriţi de neîncredere. Şi apoi Louisa începu să plângă. Gemu îngrozitor, ca şi cum durerea se revărsa din ea. Margo începu să plângă şi ea şi femeile se îmbrăţişară suspinând.

În cele din urmă Margo se desprinse.

— Doamne Dumnezeule. Nu-mi vine să cred! Eşti sigură că e adevărat?

Louisa ridică din umeri şi respiră adânc.

— De ce m-ar fi minţit Leo în legătură cu asta?

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, nu din partea lui Elliot.

— Ştiu. Şi eu m-am tot gândit, la nesfârşit.

Margo se clătină de durere şi Louisa îşi puse un braţ în jurul ei. Rămaseră aşa câteva minute, dar după un timp Margo se ridică şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

— Îmi pare rău. E din cauza şocului. Nu pot accepta aşa ceva. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că fratele meu ar fi făcut aşa ceva.

— Şi eu simt la fel.

— Ce ai de gând să faci cu banii pe care Elliot

i-a lăsat lui Leo? Probabil erau pentru femeia asta şi pentru copilul ei.

Louisa dădu din cap.

— O să merg la bancă, o să retrag banii şi trimit pe cineva la Cinnamon Hills să-i dea lui. Nu este o sumă mare, dar Leo îi va da Zinniei. Mai mult de-atât, ce-aş putea face?

Margo clătină din cap.

— Aş vrea ca Elliot să fie aici. Ar pune lucrurile la punct.

— Chiar crezi asta?

Margo ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Tăcură câteva minute.

— Deci ce-ai de gând să faci în continuare? Eşti foarte palidă. Te simţi în stare să faci baie şi să te îmbraci? Nu ai mâncat nimic de zile întregi şi tatăl tău te-a sunat azi de două ori. N-am ştiut ce să-i spun. Crezi c-ai putea mânca nişte felii de pâine prăjită?

Louisa încuviinţă şi simţi un impuls de energie.

— Dacă n-am de gând să mor, tot va trebui să mă confrunt cu lumea mai devreme sau mai târziu.

— Nimeni nu trebuie să ştie.

— Sunt sigură că sunt oameni care ştiu. Nu înţeleg cum Elliot ar fi putut păstra acest secret atâta timp. Crezi că oamenii mă compătimeau, în tot acel timp în care mă felicitau pentru căsnicia minunată?

— Nimeni n-a suflat niciodată niciun cuvânt. Cred că nimeni de aici nu ştie.

— Mă simt complet idioată!

— În locul tău, eu aş fi fost foarte furioasă. De fapt, *sunt* furioasă la culme pe fratele meu!

— Şi în tot timpul ăsta când eu am pierdut copiii lui, Elliot avea deja un copil. Mă doare, Margo. Mă doare foarte tare.

19

Louisa încercă să se convingă că totul era o minciună. Nu ştia ce avea Leo de câştigat spunându-i, dar pur şi simplu nu putea accepta faptul că Elliot îi fusese necredincios în tot acest timp. El o iubise la fel de mult cum îl iubise şi ea, deci cum ar putea fi adevărat că avea un copil? Transpirată, Louisa se plimba cu bicicleta pe străzile din Galle, ştiind că, dacă se comporta mai puţin prietenos decât de obicei, oamenii o vor pune-o pe seama durerii întârziate provocate de moartea lui Elliot. Orice altceva era o simplă invenţie căreia nu-i putea permite s-o distrugă. Şi totuşi, în timp ce refuza să-l creadă complet pe Leo, îndoiala punea stăpânire pe ea şi o chinuia, mai ales noaptea. Şi atunci, Louisa se dădea jos din pat şi citea o carte sau îşi studia planurile pentru magazin şi apoi contempla singurătatea nopţilor tăcute, cu fruntea rezemată de fereastră. În general, reuşea cu greu să supravieţuiască

acestei perioade dificile, îngropându-se în analizarea diverselor mostre de produse pe care magazinul urma să le vândă şi dând orice altceva la o parte, cât mai departe, undeva la marginea minţii ei. Dar cât de mult tânjea să se întoarcă la viaţa ei obişnuită!

Într-o dimineaţă, după o noapte mai uşor de îndurat, Louisa se duse la tipografie însoţită de Margo. Trebuiau să se întâlnească cu lăcătuşul pe care ea îl angajase în cele din urmă. Margo încercă să-i vorbească despre copil, dar Louisa refuză să comenteze. Dacă nu va acorda atenţie subiectului, atunci întreaga problemă cu Leo va dispărea. Acesta era modul ei de a rezolva situaţia delicată. Margo nu insistă.

Pe drum, femeile îşi propuseseră să invite un bijutier interesat să-şi vândă bijuteriile în magazinul lor. Încă prea devreme pentru muson, era o altă zi călduroasă, deşi oceanul era puţin mai agitat decât de obicei. Obişnuită cu felul în care vremea afecta oceanul, Louisa îl contempla în tăcere. Chemară două ricşe de lemn pentru a le fi mai uşor şi, când ajunseră la bijutier, Louisa făcu semn unui vânzător ambulant pe care-l ştia şi care trecu pe lângă ele echilibrând nuci de cocos pe bicicletă. În afară de gratiile mari de la ferestre şi de uşile înalte de lemn, pictate în galben, magazinul bijutierului arăta ca o casă obişnuită. Dar înăuntru era orice altceva decât o casă obişnuită.

Femeile traversară holul de la intrare, care strălucea de lumină, şi traseră de frânghia unui clopot mare. În uşa încadrată de o arcadă impozantă apăru un tânăr şi le conduse într-un al doilea salon luminos, care avea tavan înalt. Acolo, înăuntru, două cufere olandeze, vechi erau ţinute încuiate şi mai multe dulapuri, tot vechi, cu geamuri de sticlă adăposteau în vitrinele lor celelalte comori. Louisa încuviinţă şi-i ceru asistentului să-l vadă pe proprietar, un om înrudit de departe cu celebra familie de bijutieri Macan Markar. Aşteptară câteva minute în timp ce admirau oglinzile împodobite de pe perete şi apoi apăru un bărbat în vârstă, uşor adus de umeri, coborând scara de dimensiuni impunătoare.

— Doamnă Reeve, spuse el, ce plăcere! Vă invit la un ceai de mentă în grădina de pe acoperiş!

Louisa se uită la Margo, care încuviinţă, şi amândouă îl urmară pe scări în grădina de pe acoperiş, umbrită de viţa-de-vie care creştea peste pergola metalică.

— Ce frumos! exclamă Louisa în timp ce privea vârfurile cocotierilor de pe străzile din jurul grădinii şi, dincolo de ei, peisajul oceanului albastru, nesfârşit.

Proprietarul le invită să ia loc şi femeile se aşezară confortabil. Grădina avea gazon, neobişnuit pentru o terasă pe acoperiş, împodobită pe margini cu flori de un roşu intens,

strălucitor. Amfore decorate conţineau încă şi mai multe flori, şi efectul lor în ansamblu era uimitor – strălucitor şi de aerisit. Sub ei văzură femei care-şi atârnau rufele la uscat sus pe acoperişurile roşii şi exista perspectiva minunată a bisericii reformate olandeze şi a dealului Rumassala.

După ce li se servi ceaiul, Louisa îi explică proprietarului de bijuterii conceptul viitorului ei magazin şi-l întrebă dacă ar fi interesat să i se asocieze.

El o ascultă cu atenţie şi între ei se lăsă o scurtă pauză, în timp ce analiza oferta primită. La sfârşit, el oftă adânc înainte de a-i răspunde:

— Nu cred că am mijloacele să deschid al doilea magazin de bijuterii aici. Să spunem că lucrurile au fost, ei bine, puţin cam complicate. Dar am un văr, tot bijutier, care lucrează în Colombo. Ştiu că ar vrea să-şi extindă colecţia de safire. Oare mi-aţi permite să-l abordez în numele dumneavoastră?

— Mulţumesc, răspunse Louisa, ridicându-se de pe scaun. Mi-aţi fi de mare ajutor. Acum cred că e timpul să plecăm. Trebuie să mă întâlnesc cu un lăcătuş în zece minute!

Proprietarul le conduse la parter.

În timp ce coborau scara, în camera din dos, asistentul îi prezenta unui alt bărbat colecţia de pietre preţioase. Louisa rămase surprinsă descoperind că bărbatul era nimeni altul decât De Vos, care o privea acum zâmbindu-i larg.

Proprietarul a făcut un pas într-o parte şi-n timp ce schimba câteva cuvinte grăbite cu asistentul său, De Vos i se adresă Louisei.

— Doamnă Reeve. Mă bucur să vă revăd. Voiam să vă sun mai târziu în această dimineaţă. Poate am putea discuta puţin afară.

— Desigur.

Ieşiră pe uşa din faţă şi Louisa îi zâmbi.

— Aşadar?

— Ei bine, este un pic cam complicat. După cum ştiţi, soţul dumneavoastră şi cu mine ne uniserăm forţele într-o afacere.

— Da.

— Vedeţi, chestia ciudată e că mi-a dat un cec pentru a-şi acoperi partea din tranzacţie – dar, din păcate, când l-am prezentat la bancă, cecul era fără acoperire.

— Înţeleg.

— Ştiu că soţul dumneavoastră era un om de onoare, aşa că m-am întrebat dacă, sau mai degrabă când, îi veţi putea achita datoria.

Louisa îşi păstră calmul înainte să-i răspundă.

— Aveţi un contract al afacerii?

De Vos îi zâmbi iar.

— Fără îndoială!

— Şi cât de mult vă datora soţul meu?

El scrise o sumă pe o bucată de hârtie şi i-o întinse. Louisa încerca să-şi ascundă şocul, văzând suma uriaşă.

— Lăsaţi-mă să citesc contractul şi vom vedea

ce e de făcut.

— Mulţumesc, răspunse el şi făcu o scurtă plecăciune înainte de a se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce la magazinul cu bijuterii.

În timp ce dădea să plece, Louisa îţi simţi inima bătând să-i spargă pieptul! Şi mai multe datorii!

— Ei bine, o întrebă Margo când plecau. Despre ce era vorba?

Louisa înghiţi greu.

— Se pare că Elliot datora bani pentru o tranzacţie. Nu ştiu ce să cred.

— Îi era dator acelui tip?

— Sincer, Margo, suma datorată reprezintă o mică avere, din care cu siguranţă ţi-ai putea cumpăra o casă sau două... O, Doamne, sper că Elliot n-a împrumutat şi banii pentru plata ultimei tranşe a tipografiei? Mie mi-a spus că a folosit profiturile încasate din afacerea lui cu mirodenii.

Margo clătină din cap.

— N-ar fi făcut asta, nu-i aşa? Ai vorbit cu tatăl tău?

— Nu încă. Cred că mă descurc.

— Dacă aş fi în locul tău, eu i-aş spune. Doar nu vrei să te descurci singură cu toate problemele.

În timp ce mergeau, la orizont se adunau nori plumburii, de joasă altitudine, împrăştiaţi de vânt, şi părea că va începe ploaia. Când ajunseră la tipografie, Louisa scoase legătura de chei şi deschise uşile mari de la intrare. Înăuntru mirosea

a lucruri vechi, prăfuite şi ea adulmecă aerul.

— Trebuie să pun să se cureţe cupola, ca să intre lumina, dar acum hai să deschidem câteva ferestre. Cel puţin o să miroasă mai proaspăt.

— Cine se va ocupa de construcţie?

— Probabil Himal, dar mai întâi trebuie să definitivez planurile magazinului.

După ce deschiseră obloanele şi apoi ferestrele, Louisa îi arătă lui Margo parterul clădirii. Apoi urcară scara metalică ce ducea la galeria circulară din hol, unde observară o şopârlă verde-cenuşie, căţărându-se pe perete şi apoi rămânând nemişcată.

— Acum, că cineva a intrat aici, nu putem pleca până nu dispare sau, cel puţin, până nu se ascunde de noi.

— Tu crezi în astfel de superstiţii?

Louisa râse.

— Îmi surâde ideea. Îţi place aici, sus?

— Foarte mult, spuse Margo.

Louisa zâmbi.

— Şi aici m-am gândit să expunem tablourile. Când o să avem o sursă de lumină naturală, picturile vor arăta splendid şi oamenii se vor putea plimba pe aici admirându-le, în timp ce vor privi şi vitrinele cu bijuterii de la parter.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

— Da, până când am aflat de noua datorie pe care Elliot mi-a lăsat-o moştenire.

Clătină din cap.

— Surprizele neplăcute continuă să apară, nu-i aşa?

— Totul va fi bine.

— Oare? Nu ştiu cum. De câte ori mă gândesc la Zinnia şi la copil, mi se face rău.

În timp ce vorbeau, auziră pe cineva care intrase la parter şi, privind pe deasupra balustradelor galeriei, Louisa observă un bărbat mic de statură, firav, care se uita de jur-împrejur şi avea o geantă pe umăr.

— A, da, este lăcătuşul.

Louisa coborî, lăsând-o pe Margo sus la galerie.

— Domnule Hassid, spuse ea şi-i întinse mâna. Vă mulţumesc mult c-aţi venit. Uşa blocată este chiar aici.

Îl conduse printr-o cameră alăturată, spre uşa încuiată.

— Să vă las să lucraţi, da?

Lăcătuşul încuviinţă şi Louisa reveni în hol.

— Margo! strigă ea. Vino să vezi tiparniţele astea vechi! M-am gândit să curăţăm una dintre ele şi s-o păstrăm ca piesă de rezistenţă.

Margo coborî scările şi-şi trecu palma peste una dintre tiparniţe, care era prinsă parţial cu lanţuri de grinzile suspendate.

— Asta o să ocupe ceva spaţiu. Mai bine o folosim pe cea mai mică?

— Ai dreptate.

În acel moment se auzi o bufnitură puternică.

— Cred c-a reuşit să deschidă uşa.

Amândouă se îndreptară spre camera care înainte fusese închisă.

Lăcătuşul îşi ridică privirea.

— A trebuit să renunţ la tot mecanismul de închidere. Dacă doriţi, vă pot instala o broască nouă, dar azi n-am la mine încuietoarea potrivită.

— Nu este nevoie. Încă nu ştiu ce voi face cu această cameră. Cât vă datorez?

După ce Louisa plăti şi omul plecă, amândouă femeile intrară în cameră. Un birou şi un scaun rotativ erau singurele elemente de mobilier.

— Aici trebuie să fi fost biroul. Să vedem ce e în sertare. Louisa deschise sertarul de sus. Gol. Apoi îl deschise pe al doilea, în care erau doar câteva coli de hârtie îngălbenită. Şi atunci când deschise şi cel de-al treilea sertar, descoperi că era, de asemenea, gol.

— Nu este nimic aici, spuse Louisa.

— Şi atunci, mă întreb de ce naiba mai era încuiată camera.

20

După ce făcu puţină ordine prin tipografie, Louisa se hotărî să facă un duş şi să se schimbe pentru cină, în timp ce Margo merse să înoate şi să facă scufundări la Flag Rock.

Baia Louisei era acoperită cu plăci de faianţă alb-albastre şi avea o fereastră – acum deschisă –

cu vedere spre grădină. Scoase un prosop alb, curat, din dulapul mare, dădu drumul la apă în cadă, aprinse câteva lumânări parfumate şi apoi, în timp ce apa caldă curgea peste ea şi îşi spăla praful şi murdăria, Louisa ascultă trilul păsărilor. Îşi întoarse capul să privească pe fereastră şi văzu un stol de papagali exotici luându-şi zborul dintr-un copac în altul, dar apoi se cufundă în baie. În afară de ciripitul păsărilor, era linişte şi calmul o alină.

Dar, după o clipă, gândurile spontane despre Elliot îi invadară mintea. Aşa i se întâmpla de multe ori. Era ocupată să coasă ceva sau să taie tufele de trandafiri şi brusc trebuia să se lupte cu panica din ce în ce mai mare când îi auzea vocea atât de limpede, de parcă ar fi fost lângă ea. Nu-i spusese tatălui ei nimic din ce-i dezvăluise Leo despre Zinnia şi Conor. Dacă i-ar fi mărturisit, ar fi făcut să pară prea real totul. Dar, în timp ce făcea tot posibilul să nu insiste asupra gândurilor negative, cum ar fi putut evita să nu se întrebe dacă Leo îi spusese sau nu adevărul? Şi, dacă era adevărat, cum reuşise, totuşi, Elliot să păstreze secret copilul în tot acest timp? Gândul o împiedica să respire şi în timp ce se lupta să ia aer, ochii o usturau de la căldură. Ea îşi acoperi ochii cu palmele, ca să nu izbucnească în lacrimi.

După ce ieşi din baie şi se uscă, Louisa îmbrăcă o rochie cambrată în talie şi lungă până la glezne, cu motive florale. Era încă una dintre

rochiile care-i fuseseră croite pe comandă în Colombo, îşi strânse buclele atent într-un coc elegant în vârful capului. În ciuda bronzului, tenul ei păstra un aspect natural, pe care îl evidenţie folosind un ruj roz-deschis. De obicei nu se deranja să se aranjeze prea mult, dar ceva îi spunea că seara asta era importantă, chiar dacă aveau să fie doar Margo şi tatăl ei la cină.

Puţin mai târziu, în timp ce Louisa cobora scările, auzi, spre surprinderea ei, o bătaie la uşa de la intrare. Era prea târziu să fie doar un oaspete obişnuit, şi nu-şi imagina cine ar putea fi, dar, când a deschis uşa, a fost surprinsă să-l vadă în prag pe Jeremy Pike, cel alături de care Elliot obişnuia să navigheze şi a cărui maşină o făcuse praf.

— M-am gândit că era timpul. Vă datorez o explicaţie, spuse el.

— Poftiţi, vă rog!

Stăteau împreună în hol şi el se uita în jur, ţinându-şi mâinile la spate.

— E greu de crezut că Elliot a dispărut, nu-i aşa?

— Foarte greu. Dar cu ce vă pot fi de folos?

— Am vrut să vă explic ce s-a întâmplat în ziua în care a murit.

Louisa respiră precipitat.

— Doriţi să intraţi?

— Nu, nu vă reţin mult. În ziua aceea, stabiliserăm să mergem în larg, dar când am văzut

că vântul se intensifica, l-am sunat pe soţul dumneavoastră ca să amânăm. Sincer să fiu, Elliot a părut uşurat şi m-a întrebat dacă poate să-mi împrumute maşina.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar am fost de acord, bineînţeles – Elliot îmi era un bun prieten. Deşi l-am întrebat de ce nu o ia pe-a lui.

— Şi n-a zis nimic?

— Mi-a zis doar că are o întâlnire privată cu cineva, undeva în drum spre Colombo, o afacere în care era implicat, cred.

— Şi asta e tot ce ştiţi?

— Tot.

— Vă mulţumesc că mi-aţi spus…

— A trecut mult timp de atunci. Îmi pare rău că n-am putut ajunge la înmormântare. A trebuit să merg la Bombay, aşa din scurt. De-abia m-am întors.

— Dar aţi dat declaraţie la poliţie?

— Da, puţin mai devreme am dat o declaraţie la poliţie. Confirmă ceea ce le-a spus menajera, în timp ce eram plecat.

— Şi maşina? Trebuie să acopăr daunele.

— Nu vă faceţi griji. Aveam poliţă de asigurare.

Jeremy Pike se întrerupse.

— Acum trebuie să plec. Vă rog să acceptaţi sincerele mele condoleanţe.

După plecarea lui Pike, Louisa se duse în salon

şi văzu că tatăl ei era deja acolo, ascultând-o pe Margo cântând Sonatele pentru pian ale lui Liszt. Se aşeză pe scaunul ei, se lăsă comod pe spătar ascultând muzica şi se gândi la Jeremy Pike.

Deşi Margo cânta destul de bine la pian şi muzica era un mod plăcut de a petrece prima parte a serii, gândurile Louisei erau în continuare la accidentul de maşină al lui Elliot şi la motivul pentru care el se urcase la volan în ziua aceea. Tatăl ei îşi sorbi băutura şi închise ochii, iar Ashan veni şi stătu în tăcere până când Margo termină de cântat ultimele acorduri ale melodiei. După aceea, el le întrebă pe femei ce ar vrea să bea şi apoi, în timp ce dispăruse în bucătărie să le prepare cocktailurile, Jonathan spuse:

— Aşadar, Margo… Ce planuri ai?

Margo oftă.

— Sinceră să fiu, încă nu m-am hotărât. Cred că până la urmă o să mă întorc în Anglia şi o să încerc să-mi recapăt vechea slujbă.

— Nu te-ai gândit să rămâi şi să fii asistentă medicală aici? Ţara plânge după cadre medicale bine pregătite.

— O să iau şi asta în calcul, desigur, şi-mi place aici, dar mi-am făcut mulţi prieteni buni în Anglia.

— Ţi-ai putea face noi prieteni aici şi i-ai putea vizita şi pe vechii tăi prietenii. Gândeşte-te la asta!

— Poate…

Zâmbind, Ashan le oferi ambelor femei Gin

Rickey: un cocktail de gin, lime şi sifon.

— Sper să vă placă, spuse el. Eu le-am pregătit.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse Louisa.

Jonathan se apropie de ea şi-i strânse mâna cu afecţiune.

— Nu ţi-am spus ce bine arăţi în seara asta, Louisa. E o plăcere să te văd.

— Ştiu că ţi-ai făcut griji din cauza mea, dar sunt OK. Şi prezenţa lui Margo m-a ajutat mult.

Margo se ridică de la pian.

— Mă bucur că sunt aici, deşi sunt sigură că, în curând, mama va insista să mă întorc acasă.

— Între timp, dacă o poţi ajuta pe fiica mea să nu se lase pradă disperării, ne vom bucura în continuare de compania ta, nu-i aşa, Louisa?

— De fapt, tată, chiar voiam să vorbesc cu tine, spuse ea, imediat ce Ashan ieşi din salon.

Se îndreptă spre el, dar Camille intră spunând că cina e servită şi atunci toţi se ridicară.

În timpul cinei, Margo vorbi mult despre Irene şi Harold şi cum se chinuiau după moartea fiului lor şi astfel trecu momentul potrivit în care Louisa intenţiona să-i spună lui Jonathan despre Elliot. *Îi voi spune mâine*, se gândi Louisa, deşi nu se bucura prea tare de această obligaţie. Tatăl ei nu-l plăcuse pe Elliot încă de la începutul căsătoriei lor şi ea fusese cea care-l convinsese să îi acorde încredere. Şi acum se dovedea că Jonathan avusese dreptate tot timpul.

21

— Aşadar, înainte să mergem la firma de pietre preţioase, ai vreo întrebare? zise tatăl ei în timp ce-şi punea ghetele. Ar fi bine dacă ai înţelege mai multe despre afacere. Ştiu că niciodată nu te-a interesat cine ştie ce, dar acum… Elliot a murit şi poate ar fi timpul să înveţi.

— Ştiu deja puţin despre afacere.

Surprins, Jonathan îşi ridică sprâncenele.

— Doar spui că ştii…

— Ba nu, chiar ştiu! Ştiu că exploatarea pietrelor preţioase provine în cea mai mare măsură din zăcământul secundar.

— Care produce safire, rubine, ochi de pisică şi granat.

— Turmaline, topazuri, cuarţuri, adăugă Louisa.

— Deci, m-*ai ascultat* cu atenţie. Întotdeauna am crezut că discuţiile despre pietre preţioase te plictisesc.

Louisa râse.

— Îmi place verigheta mea frumoasă de safir, dar ştii că întotdeauna am preferat clădirile.

— Avem condiţiile geologice perfecte.

— Ştiu, răspunse ea, întrerupându-l. Destul. Eşti gata, tată?

Amândoi ieşiră din casă şi parcurseră un drum sinuos de-a lungul benzilor de circulaţie, trecând

pe lângă magazinele încărcate cu fructe şi legume şi pe lângă taraba vânzătorului de peşte. La intersecţia unui pasaj îngust, o bătrână fără dinţi îşi măturа pragul uşii cu o mătură de nuiele, în timp ce un băieţel stropea cu apă crinii roşii dintr-un ghiveci mare. Jonathan o salută pe bătrână dând din cap, apoi îşi schimbară direcţia de mers, intrând pe alee şi se îndreptară spre firma de pietre preţioase. Pe măsură ce se apropiau, Louisa se gândea la afacerea cu bijuterii. Odată ce pietrele erau exploatate, ele trebuiau lucrate cu măiestrie manuală şi numai după aceea erau tăiate şi lustruite. În acel moment, firma Hardeastle Gems le vindea. Elliot fusese mândru de slujba lui la firma de pietre preţioase, dar, până acum, nu se implicaseră în designul propriu-zis şi în producerea bijuteriilor.

Odată ce intrară în holul întunecat al clădirii, Ravinath, administratorul, veni să-i salute. El era un singhalez firav, între două vârste, uşor încovoiat de spate, din cauza anilor petrecuţi aplecat deasupra suprafeţei pe care se taie pietrele preţioase.

— Deci… totul merge bine azi? îl întrebă Jonathan. Am trecut pe aici doar ca să o conving pe Louisa să se implice în afacere.

— Desigur, îi răspunse bărbatul şi ei îl urmară în birou.

Jonathan se aşează confortabil pe un scaun la birou, în timp ce Louisa îşi trase un alt scaun.

După ce bărbatul se înclină în faţa lor şi ieşi, Jonathan îi întinse registrele cu încasări.

— Elliot ţinea atent evidenţa lor, dar acum trebuie să mă ocup de asta eu însumi.

Louisa îşi lăsă privirea să rătăcească prin birou. Pe pereţi erau înrămate fotografii cu diverse pietre preţioase, precum şi un portret al lui Elliot, zâmbind în faţa aparatului de fotografiat, alături de discul de metal cu margine de diamant, cu care se taie pietrele preţioase. Simţi cum o izbeşte un val de durere şi aproape că îi respiră parfumul.

— De fapt, tată, am putea face asta altă dată. Acum am nevoie de aer.

Louisa ieşi din birou şi tatăl ei o urmă în câteva clipe. Când ajunse pe stradă, rămase nemişcată şi respiră adânc aroma aerului sărat, încercând să se liniştească. Apoi se întoarse spre tatăl ei şi-i întinse mâna. Jonathan îi luă mâna, în timp ce pescăruşii dădeau roată pe deasupra lor.

— Îmi pare rău, Louisa.

Ea îi surprinse privirea şi-i văzu durerea în ochii înconjuraţi de riduri, vizibile în lumina soarelui.

I se uscase gura de emoţie, dar ştia că trebuia să-i spună tatălui ei totul. Înghiţi cu greu înainte de a începe şi îi susţinu privirea.

— Tată, problema e că sunt câteva lucruri despre Elliot pe care nu ţi le-am spus.

— Atunci hai să nu vorbim pe stradă! Să

mergem acasă, să bem o cafea bună şi nu ştiu despre tine, dar eu aş vrea şi-o prăjitură.

Louisa încuviinţă. Ştia că tatălui ei îi place *bondahalua,* o prăjitură din nucă de cocos şi sirop de zahăr, deşi ea simţea un nod în stomac şi nu prea îi era poftă de nimic.

Acasă îşi scoase pălăria de soare. Privindu-se în oglinda de pe hol, observă cât de palidă era. Apoi, auzi un zgomot venind din biroul lui Elliot, şi se îndreptă într-acolo, în timp ce trecea prin salon să comande cafelele. Iar sunt afurisitele alea de maimuţe, crezu Louisa şi se enervă că unul dintre servitori uitase fereastra deschisă.

Louisa descuie uşa biroului şi suspină. Hârtii erau împrăştiate peste tot, un scaun fusese răsturnat, iar sertarele biroului erau deschise. Tot conţinutul lor zăcea acum împrăştiat pe podea. Şi cutiile de carton de pe rafturi erau, de asemenea, goale. Se uită la fereastră şi văzu o spărtură, ceea ce însemna că intrusul reuşise să deblocheze fereastra şi să intre. Flori de iasomie aduse de vânt zăceau răvăşite pe birou şi pe podea. De multe ori îşi spusese că ar trebui să pună grilaje la ferestrele de la parter, din spatele casei şi, totuşi, niciodată nu rezolvaseră problema asta. Obiectele de valoare le ţinuseră în siguranţă în seiful din perete, deci nu consideraseră că era un risc prea mare. Louisa formă codul şi deschise seiful. Totul arăta cum trebuie. Înăuntru erau doar nişte bani gheaţă pentru administrarea casei şi, de obicei,

cele mai bune bijuterii ale ei. Verifică totul cu grijă. Nu lipsea nimic. Şi atunci, oare ce căutase intrusul?

Louisa îl chemă pe tatăl ei, care clătină din cap văzând ce se întâmplase.

— Cine ar fi putut face asta? întrebă ea. Biroul a fost întors pe dos!

Jonathan îi aruncă rapid o privire conspirativă.

— Cred că ar fi mai bine să vorbim, nu-i aşa?

Se aşezară pe canapea împreună şi cu voce sugrumată de emoţie, Louisa îi povesti despre noua datorie pe care aflase că Elliot o avea la De Vos şi că Leo îi spusese că soţul ei nu avea acţiuni la Cinnamon Hills. Îi explică şi că Elliot avusese un împrumut mare la bancă, pe care ea îl achitase între timp, dar că, în acelaşi timp, contul în care ea îi virase banii era gol acum.

— Domnul De Vos îmi spune că există un contract care confirmă faptul că Elliot îi datorează bani.

— Voi verifica amănunţit. Doar nu vrei să plăteşti în stânga şi-n dreapta tuturor celor care pretind bani de la Elliot.

Şi, în cele din urmă, plângând şi poticnindu-se în alegerea cuvintelor, Louisa îi mărturisi ce-i spusese Leo despre Zinnia şi copilul ei.

La sfârşit, Jonathan se ridică şi începu să se plimbe agitat, de colo colo, prin birou.

— Dintre toate lucrurile! Un copil ţinut ascuns? Mi se pare greu de înţeles şi cu atât mai

greu de iertat.

— Încă nu ştiu dacă pot avea încredere în Leo, zise Louisa ridicându-şi privirea şi simţindu-se supărată pe ea însăşi, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

Jonathan se uită la ea.

— Dacă l-aş prinde acum, l-aş omorî cu mâna mea! Elliot a avut totul cu tine. Ce altceva şi-ar fi putut dori?

— Copii, tată. Asta e ceea ce şi-a dorit, rosti Louisa cu voce înăbuşită de durere.

— Draga mea, spuse el.

Şi când se aşează la loc pe canapea lângă ea şi o îmbrăţişă, Louisa nu se putu abţine să nu-i plângă la piept, cu chipul acoperit de o cascadă de bucle blonde.

22

Jonathan a aşteptat toată noaptea şi a doua zi, după micul dejun, voia să anunţe poliţia despre spargere.

— Trebuie să le spunem, insistă el. Mă ocup eu.

Louisa se întreba dacă spargerea avea vreo legătură cu Elliot şi simţi o înţepătură în inimă. Clipi repede, ca să nu izbucnească în plâns. În ciuda faptului că tatăl ei era acolo, noaptea sentimentul de vulnerabilitate o acaparase iar, dar acum era zi şi ea încă se simţea jupuită de vie.

— Dar dacă are vreo legătură cu Elliot? întrebă ea în şoaptă.

Jonathan oftă.

— O să cer poliţiei să se ocupe discret de anchetă. Dar trebuie să le spun.

— Cum putea să afle cineva că noi nu eram acasă şi casa era liniştită?

Tatăl ei clătină din cap.

— Cred că am fost puşi sub observaţie.

— Crezi că intruşii căutau bani atunci când i-au răscolit prin birou?

— Bani şi alte obiecte de valoare.

— Ce crezi că a făcut Elliot cu banii?

Jonathan ridică din umeri.

— Probabil a ajutat-o pe femeia aia şi pe copilul ei.

— Probabil.

— Apropo, îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta acum, dar chiar intenţionam să discut cu tine. Trebuie neapărat să faci ceva cu afacerea lui cu mirodenii din Colombo. Pot s-o preiau eu sau s-o vând, dacă e prea mult pentru tine.

— Nu! O să fac eu un drum la Colombo, la bancă şi trec şi pe la biroul lui de acolo. Cred că vreau să mă ocup eu de afacere.

Telefonul sună şi ei auziră paşi şi apoi vocea lui Margo. După câteva minute, ea intră în salon.

— Ei bine, spuse ea. Mă cheamă acasă… Ştiam că asta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu şi e mai bine dacă plec. Sper doar că de data asta

să-i pot fi mamei de folos. Oricum, iar trebuie să merg cu blestematul ăla de autobuz.

— Şi eu trebuie să plec la Colombo destul de curând, spuse Louisa. Te duc eu cu maşina. Deşi nu cred că sunt în stare azi.

Margo îşi îngustă ochii.

— Eşti palidă. Aş vrea să mai pot rămâne.

— Nu. Mama ta are nevoie de tine. Trebuie să te duci. O să fiu bine.

— Nu prea văd cum.

— O să mă ţin ocupată, spuse ea, deşi în sinea ei, îi dădu dreptate cumnatei sale.

Puţin mai târziu, la tipografie, Louisa luă un bloc de desen şi creioane. Conacul din secolul al XVIII-lea era construit în stil caracteristic pentru arhitectura colonială din Galle. Dar Louisa trebuia, totuşi, să memoreze cum arată faţada exterioară şi apoi să vadă cum vrea s-o schimbe. De fapt, nici nu-şi dorea cu adevărat să deseneze, ci doar să se ghemuiască în pat cu un pahar mare de gin şi să uite de toate. În schimb, scoase un creion de desen 2B şi începu să schiţeze uriaşele ferestre arcuite cu obloanele lor de lemn, în faţa cărora era veranda. Apoi desenă ferestrele mari de la etajul superior unde se afla galeria şi, în cele din urmă, acoperişul vechi, roşu şi frumos. În timp ce desena, Louisa se tot gândea la jena şi umilinţa pe care le simţise atunci când îi spusese tatălui ei despre Zinnia şi băiat. Şi acum, chiar în timp ce

încerca să se concentreze asupra desenului, nu putea să nu continue să se gândească la asta.

Ce-ar trebui să facă?

Nu-şi putea petrece restul vieţii întrebându-se dacă era adevărat. Întrebându-se dacă Elliot fusese îndrăgostit de altcineva. De cineva care fusese în stare să-i facă un copil, în timp ce ea pierduse atâtea sarcini. Deşi numai acest gând o făcu să se simtă rău, probabil singura ei opţiune era să stea din nou de vorbă cu Leo.

Ieşi din clădire şi apoi, pe uşile larg deschise din spate, în grădina din curte. Grădina i se părea locul perfect pentru a-şi lua ceaiul sau cafeaua. Se aşeză într-un colţ şi desenă coloanele de susţinere ale balconului, unde îşi imagină balustradele împodobite cu ghirlande de flori. Până acum nu se gândise prea mult la spaţiul exterior, dar era un loc idilic unde să stai şi să meditezi, aşa cum era înconjurat de palmieri de cocos înalţi. Şi, deşi curtea era năpădită de bougainvillea şi buruieni, nu i-ar lua prea mult timp s-o aranjeze.

Termină desenul, îşi strânse trusa şi se întoarse acasă. Acolo, ea rămase în grădină, privind tufişurile înflorite şi bând ceai de ghimbir. O şopârlă verde cu dungi albe şi creastă roşie o făcu să zâmbească, dar atunci când îşi reaminti de Zinnia şi de copil, hotărî că pur şi simplu n-avea de ales: va trebui să se întoarcă la Cinnamon Hills.

Peste două zile, după ce Margo, în cele din

urmă, plecase acasă cu autobuzul, Louisa îşi adună tot curajul. Era luna mai, iar vremea devenise puţin mai umedă. Era în continuare caldă, cel puţin treizeci de grade şi aşa urma să fie toată vara, când musonul le va aduce ploi abundente din iunie şi până în septembrie. Pe Louisa nu o deranjau ploile, de fapt de-abia le aştepta pentru că-i plăcea când străzile oraşului Galle erau inundate şi oceanul devenea sălbatic. Dar, deocamdată, o ploaie măruntă însemna creşterea umidităţii şi ea îşi şterse fruntea cu mâna, în timp ce se urca în maşină. Astăzi va fi o călătorie umedă, înăbuşitoare, deşi Louisa nu ştia dacă transpirase din cauza vremii sau din cauza a ceea ce se pregătea să facă. Se îmbrăcă cu grijă alegând o pereche de pantaloni de culoare deschisă, o bluză simplă de bumbac şi-şi înnodă în păr o eşarfă ale cărei margini îi coborau pe ceafă. Era prea cald să-şi lase părul liber pe umeri. În ultimul moment, îşi puse cerceii preferaţi de safir. Odinioară fuseseră ai mamei ei şi aveau ceva special care întotdeauna o ajuta să se simtă mai bine.

23

Louisa ajunse curând pe plaja unde înotase cu Margo. Ei şi lui Elliot le plăcea să strângă scoici mari împreună, dar, de la moartea lui, ea nu mai adunase scoici. Desculţă, merse încet pe malul

oceanului, simţind nisipul fierbinte, ars de soare între degetele de la picioare, în timp ce contempla valurile argintii şi gândurile i se rostogoleau întruna în minte.

Adună câteva scoici frumoase, apoi se întoarse la maşină, unde îşi scuturǎ nisipul de pe tălpi, înainte să pornească motorul. Virǎ la stânga, ieşind de pe drumul principal şi începu să urce de acum familiarul Cinnamon Hills – cu inima bătând să-i spargă pieptul, fiindcă habar n-avea cum să-l abordeze pe Leo. Tot ce ştia era că trebuia să afle adevărul.

În curând ajunse la casa din vârful dealului, cu peisaje magnifice. Bătu la uşă, dar îi deschise servitorul şi-i spuse că stăpânul lui plecase să aducă un doctor să o consulte pe verişoara lui şi se va întoarce în curând. Louisa chibzui: oare era o ocazie să se întoarcă şi să plece direct acasă? făcu câţiva paşi spre maşina din parcare, apoi se opri. Dacă nu va face asta, nu va scăpa niciodată de îndoieli. Îndoieli nesfârşite. Trebuia să-l vadă pe Leo.

Louisa se îndreptă spre plantaţia de scorţişoară, dar nimeri direct într-o plasă de păianjen întinsă pe drumul ce ducea la arborii de scorţişoară. Îşi curăţă firele lipicioase din păr şi, iritată că se rătăcise, se întoarse la casă, unde se aşeză pe o băncuţă, la umbra verandei de la etaj. Apoi, rămase ascultând zumzetele pădurii, în căldura înăbuşitoare, aşteptându-l pe Leo. Când

servitorul îi aduse o limonadă rece, Louisa se simţi uşurată şi-şi astâmpără setea bând repede paharul pe nerăsuflate, iar apoi îndepărtă musculiţele care roiau în jurul lui.

După aproximativ o jumătate de oră de aşteptare, îl văzu pe Leo urcând pe cărarea ce ducea către casă. El o văzu şi se opri o clipă, apoi se îndreptă direct spre banca de pe verandă. Amintirea ultimei lor întâlnirii plutea între ei şi, pentru un moment, tăcură amândoi.

În cele din urmă, Leo o salută dând din cap.

— Louisa?

— Leo.

Se uită la el. Purta pantaloni scurţi şi o cămaşă turcoaz cu mâneci scurte, care îi evidenţia bronzul închis, strălucitor, deşi avea şi urme de zgârieturi pe braţe. Louisa aşteptă să vorbească el primul, dar văzând că el tace, înţelese că va trebui să înceapă ea dialogul.

— Am vrut să vorbesc cu tine.

— Hai mai bine să mergem înăuntru. Mai devreme m-a muşcat un şarpe, în timp ce tăiam vegetaţia.

— Ah!

— O treabă al naibii de minunată! Aşa m-am ales cu zgârieturile astea.

Louisa se ridică în picioare.

— După tine, spuse el şi-i deschise uşa.

Intrară în casă şi urcară scara. Louisa rămase nemişcată, privind în jurul ei intimidată. Până

acum, amândoi fuseseră politicoşi şi atenţi unul cu altul, dar acum nu se mai simţea în largul ei.

— O să-l rog pe Kamu să ne aducă o bere.

Leo îl strigă pe servitor, şi apoi, gândindu-se mai bine, se întoarse spre ea:

— Iartă-mă. Bei bere?

Louisa încuviinţă şi apoi se gândi din nou dacă venirea ei aici era o dovadă de înţelepciune. Aşteptându-şi berea, inhală aroma de scorţişoară care plutea în jurul lui Leo. Se aşeză şi el pufnind.

— Kamu ţi-a spus unde sunt?

Louisa îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

— Că te-ai dus să cauţi un doctor pentru verişoara ta.

Leo dădu din cap.

— Zinnia nici măcar n-a vrut să-l vadă.

Băiatul le aduse berile.

În cele din urmă, Louisa îşi adună curajul să vorbească.

— Voiam să te întreb…

— Da?

— … dacă tot ce mi-ai spus e adevărat.

Leo făcu o grimasă.

— Din păcate, da. Îmi pare tare rău.

Louisa îl privi fix, în timp ce el evită să se uite în ochii ei şi urmări cerul de dincolo de vârfurilor copacilor.

Urmă încă o tăcere lungă şi apăsătoare. Ea nu voia să ştie şi nici măcar să întrebe, dar simţi că trebuie.

— Mai spune-mi o dată, câţi ani are copilul?

— Şapte.

— Şi unde este el acum?

Leo ridică ochii spre ea şi apoi privi iar în jurul plantaţiei de scorţişoară.

— Pe aici pe undeva.

— Ce face?

Leo clătină din cap.

— Mama lui n-o să-l lase să meargă la şcoală din cauza stigmatului de a fi ilegitim. Oamenii ştiu că ea e necăsătorită.

— Atunci poate îl trimiteţi la un internat?

— E prea scump.

— O bonă?

— La vârsta asta, Conor are nevoie de educaţie, nu de bonă.

— Înţeleg.

— Zinnia se ocupă de el, dar acum nu se simte bine şi dacă nu va accepta asistenţă medicală… ei bine, atunci…

Leo îşi deschise larg braţele.

Louisa privi la podeaua acoperită de teracotă, apoi îşi ridică ochii spre el, simţind că i se face rău.

— Îl vedeai pe Elliot când venea aici?

Leo îşi îngustă ochii, de parcă toată conversaţia asta l-ar fi obosit teribil.

— Preferau să rămână singuri, îi răspunse el şi o privi cu atâta compasiune, încât Louisa respiră adânc şi apoi expiră lent.

— Şi Conor ştia că Elliot e tatăl lui?

Leo dădu din cap.

— Probabil nu ştii, dar eu şi Elliot am avut un copil care s-a născut mort. O fetiță, căreia i-am pus numele Julia.

Ochii i se îngustară şi mai tare, în timp ce se uita la ea, dar ea îi evită privirea, în timp ce amintirile o chinuiau.

— N-am ştiut, îi răspunse el cu blândeţe.

Louisa nu cunoştea sexul celor doi bebeluşi pe care-i pierduse, dar credea că fuseseră băieţi, cu Julia între ei, unul mai mare decât sora lui şi unul mai mic. Fiica ei, care nici măcar nu apucase să respire, era brunetă, ca Elliot.

— Ar fi împlinit trei ani, dacă ar fi trăit.

Nu i-a mai spus c-ar fi avut părul cârlionţat şi ochii vii şi energici că ai lui Elliot. Şi că întotdeauna i-ar fi rugat să o dea repede în leagăn, din ce în ce mai repede şi mai sus, mami*! mai sus*! Îi era mai greu să-şi imagineze fiii, dar credea c-ar fi avut părul blond, ca al ei. Lăsă imaginile să se destrame şi apoi se întoarse spre Leo.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Am pierdut încă două sarcini, aşa că înţelegi de ce să aflu de existenţa acestui copil e atât de dureros.

— Chiar nu te-aş fi putut minţi cu aşa ceva.

Louisa clătină din cap.

— Cred c-am ştiut tot timpul. Numai că n-am vrut să accept.

— Iartă-mă! Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun.

Louisa clătină din nou din cap. Nu-i putea spune că se simţea ca şi cum inima ei ar fi fost smulsă şi trebuia să apeleze la toată forţa ei să nu se sfărâme în bucăţi.

— Nu-mi vine să cred că Elliot a reuşit să păstreze secretul atât de mult timp.

Între ei se lăsă liniştea şi tăcerea persistă. În cele din urmă, Leo vorbi.

— Îmi fac griji pentru Conor. Zinnia este bolnavă şi nu poate avea grijă de el. Şi nici eu nu mai pot. Cel puţin, nu aşa cum trebuie. Din cauza secetei din nord, scorţişoara de pe plantaţia mea este la mare căutare. Şi eu pur şi simplu trebuie să mă ocup de ea.

— Te-ai gândit să-l dai spre adopţie sau să-l duci la un orfelinat? Temporar, vreau să spun, cât timp Zinnia este bolnavă?

— O, Doamne, nu. N-am putut face asta – ştii cum e pe-aici? Iar Zinnia, în mod evident, n-ar fi îngăduit asta!

— Nu, desigur. A fost o idee tâmpită.

— Dacă aş avea bani, l-aş trimite pe Conor la internat la Colombo, dar nu am. Trebuie să găsesc o modalitate să distribui scorţişoara la scară mai largă, ca să-mi susţin afacerea cum trebuie.

— M-am gândit…

Louisa ezită pentru un moment şi apoi respiră adânc.

— Ar fi posibil să o văd pe verişoara ta?

— Eşti sigură?

— Acum nu mai sunt sigură de nimic. De ce e bolnavă?

— Cred că depresie. Mă îndoiesc că te va primi. Nici pe mine nu mă lasă să intru şi să-i fac ordine prin cameră. Trăieşte într-o dezordine de nedescris.

— Vrei să spui de când Elliot a murit?

Leo dădu din cap.

Louisa îşi ţinu respiraţia.

— L-a iubit?

— Aşa cred.

— Putem merge acolo?

Leo se încruntă în timp ce o privea cu atenţie. Louisa respiră iarăşi adânc, dar nu mai spuse nimic.

— N-o să te deranjeze? În casă sunt portrete pictate de ea.

— Ale lui Elliot?

— Da.

Louisa îl privi din ce în ce mai hotărâtă.

— Cred că trebuie să văd cu ochii mei.

— Foarte bine.

Leo o conduse afară din casă şi apoi în jos pe potecă, dincolo de tufişuri, unde ciripea o mierlă. Ajunşi aproape la poalele dealului, se îndreptară spre o clădire mică, un bungalou vechi, aproape ascuns între copaci. Trecură de un şir înalt de plante aromate, plantate în ghivece, apoi Leo o luă înainte şi deschise uşa de la intrare. În prag, se

întoarse spre ea şi-i şopti.

— Încă ne mai putem întoarce.

— Vreau să văd.

Leo o conduse pe Louisa într-o cameră şi ea suspină atunci când văzu tablourile atârnate pe pereţi. Erau portrete ale femeii roşcate, cu pielea aurie, portretele unui copil la diferite vârste şi portretele lui Elliot. Multe, multe portrete ale lui Elliot, fie singur, fie împreună cu băieţelul. Louisa simţi cum îi tremură picioarele şi se sprijini de Leo. El o susţinu, apoi o luă de braţ.

— Cine e acolo? întrebă o voce.

— Eu sunt, Leo, îi răspunse el.

— Pare atât de fragilă, şopti Louisa.

— Este. Din mai multe puncte de vedere.

Brusc, era prea mult. Louisa se întoarse pe călcâie şi fugi afară, iar Leo o urmă. Ea îşi înfăşură braţele în jurul corpului, tremurând din cauza trădării lui care i se părea devastatoare. *Nu-l voi ierta niciodată*, îşi spuse. *Niciodată*.

— Hai, vino! îi spuse Leo. Te conduc înapoi la maşină.

Chiar atunci, un băieţel urcă poteca spre casă, lovind frunzele din drum. Stătea în picioare şi o privea, iar Louisa observă imediat părul întunecat al lui Elliot şi ochii lui verzi. Nu exista nicio îndoială că era fiul lui Elliot. Văzu zâmbetul lui Elliot, felul lui de a privi pe sub gene; îi remarcă farmecul. Şi în mintea ei apăru imaginea din copilărie a lui Elliot, pe care Irene i-o arătase

cândva. În tot acest timp, soţul ei fusese tatăl acestui băiat. Louisa îi auzi vocea, şi-l imagină jucându-se cu Conor, îmbrăţişându-l noaptea la culcare. O duru mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Auzi zgomotele de pe plantaţie, ciripitul păsărilor, foşnetul diferitelor insecte pe sub frunze şi simţi briza care adia printre copaci. În fundal, se auzea chiar şi oceanul. Totul părea să se estompeze în acel moment şi se simţea ca şi cum nu va mai putea ieşi niciodată de acolo.

Încuviinţă cu umilinţă şi apoi clipi repede, pentru a-şi stăvili lacrimile de durere. Câteva momente, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic. Şi apoi, Leo rupse tăcerea:

— Conor, salut-o pe doamna…

Băieţelul continua să-şi ţină ochii în pământ.

Louisa se îndepărtă.

— Nu pot… nu pot face asta.

Leo îi spuse băieţelului să intre în casă şi-l anunţă că un servitor îi va aduce imediat masa de prânz. Apoi o conduse pe Louisa spre maşina ei. Stăteau împreună, soarele dogorea, dar Louisa nici măcar nu mai putea vorbi.

— Cred c-ar fi mai bine să intri. Nu prea pari în stare să conduci acum.

— Trebuie să plec…

— Haide, Louisa! Ai nevoie să te aşezi şi să bei ceva.

Ea tânjea să fie capabilă să scape de durere şi de suferinţă, dar nu mai avea lacrimi. Imaginea

picturilor îi străfulgeră mintea şi ea se îndepărtă.

— Nu. Trebuie să plec acasă. Am nevoie să fiu acasă.

Se urcă la volan şi conduse pe drumul care dădea în şoseaua principală.

Atunci când ajunse la traseul care o conducea înapoi spre plajă, se hotărî să vireze. Parcă maşina, îşi scoase din buzunar scoicile pe care le adunase mai devreme, merse pe plajă până la malul oceanului. Acolo, Louisa aruncă scoicile în larg, cu toată forţa pe care o mai avea; apoi se prăbuşi pe nisip ţinându-şi capul în mâini.

24

Trădarea lui Elliot o traumatizase profund şi Louisa se simţea zdrobită. Doar gândul de a mai avea vreodată încredere în altcineva în afară de tatăl ei o făcea să intre în panică. Îşi aminti de absenţele lui Elliot. Fuseseră atât de multe, dar ea pur şi simplu îi acceptase scuzele şi-i suportase uneori momentele de proastă dispoziţie. Simţea o ruşine care o ardea că undeva de-a lungul drumului, se mulţumise cu mai puţin decât merita şi preferase să nu vadă adevărul.

Louisa avu impresia că lumea ei se clătina şi asta o înspăimântă, astfel încât săptămâna următoare lucră cât putu de mult ca să finiseze schiţele pentru magazin. Şi într-o dimineaţă, când tatăl ei trecu să bea împreună o cafea, iar ceaţa

matinală se împrăştiase pentru a face loc unei zile însorite, ea încercă să-i spună că era prea ocupată şi nu putea să se oprească, dar Jonathan o luă de mână şi insistă să vină cu el în living.

— Deci, o întrebă el, în timp ce Ashan le turna cafeaua. Eşti ferm hotărâtă să mergi înainte cu magazinul?

— Da. Se pare că voi avea şi un bijutier alături, iar săptămâna viitoare o să merg la Colombo să-l cunosc şi să mai întâlnesc alţi câţiva artişti. Mi-ar plăcea să am şi o galerie de tablouri de vânzare.

Când eram la plantaţia de ceai a familiei Hooper, l-am întâlnit pe Savi Ravasinghe, unul dintre artiştii pe care i-aş lua în considerare pentru colaborare. De asemenea, intenţionez să vând şi casete de bijuterii sculptate în lemn şi elefanţi de abanos sculptaţi. Tot la Colombo vreau să mă văd şi cu un designer care realizează obiecte vestimentare din mătase. Am văzut deja câteva exemplare. Nu sunt încă sigură dacă vom vinde şi materiale textile, dar e o idee. Şi…

Jonathan o întrerupse.

— Draga mea, respiră!

Louisa se simţi brusc descumpănită şi-şi lăsă privirea în podea.

— Ce s-a întâmplat? Nu vrei să-mi spui? Nu e nevoie să lucrezi aşa de mult.

— Dar trebuie…

— E ceva ce nu mi-ai spus, nu-i aşa?

— M-am dus la plantaţia de scorţişoară, spuse ea categoric, fără să-l privească în ochi.

— Aha!

— Totul este adevărat.

Ea înghiţi în sec şi continuă să-i evite privirea. A vorbi despre asta era ca şi cum totul devenea şi mai real. Îi veni în minte din nou părul brunet, cârlionţat, ochii verzi şi aspectul general al lui Conor.

— Am văzut copilul. Este al lui Elliot, nu e niciun dubiu.

Jonathan îi întinse mâna. Louisa îl strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

— Nu e aşa de rău dacă mă menţin ocupată.

Trebuia să continue să trăiască, ca şi cum totul ar fi fost în ordine. Altfel, cum ar fi putut merge mai departe?

— Poţi să dormi?

Adevărul era că atunci când adormea, nu făcea decât să viseze că totul era din nou bine. Că Elliot trăia. Că nu aveau datorii şi nu exista niciun copil ilegitim.

— Numai dacă beau un pahar mare de gin înainte de culcare, îi răspunse Louisa. Atunci pot să dorm. Cu intermitenţe.

El oftă.

— Asta nu e bine.

— E mai rău atunci când mă opresc. Nu ştiu ce să fac cu furia. Mă duc şi mă plimb cu bicicleta ca o nebună. Înot. Ba chiar am făcut şi scufundări la

Flag Rock. Dar tot timpul îmi revine în minte o avalanşă de amintiri. Le îndepărtez. Vreau să ştiu totul despre Elliot şi, în acelaşi timp, nu vreau – mi-e teamă de ce-aş mai putea afla.

— Scumpa mea. Trebuie s-o iei mai încet. Să te eliberezi de durere.

— Dar cum? Vreau să strig la Elliot, să ţip la el, dar nu pot. Vreau să-l rănesc. Să-l rănesc cu adevărat. Şi asta înrăutăţeşte situaţia.

Dar declaraţia asta nu exprima adevărata violenţă a sentimentelor ei, nici a lucrurilor îngrozitoare pe care-şi imagina că i le face.

— Elliot a murit şi nu pot face nimic ca să-i arăt cât de mult m-a rănit. Simt că m-a îndepărtat de mine însămi. Înţelegi?

— Mă întreb dacă n-ar trebui să consulţi un doctor.

Louisa se gândise la asta. Şi, chiar dacă simţea că înnebuneşte puţin, hrănindu-se permanent cu amintiri şi având senzaţia că era de ajuns să întindă mâna ca să le atingă, totuşi nu reuşea să-şi găsească o cale.

— Nu vreau pastile.

— Vrei să vin cu tine la Colombo?

— Nu. Acolo mă văd cu Margo. O să meargă ea cu mine la întâlniri.

În drum spre capitală, Louisa trecu pe lângă temple şi altare budiste obişnuite. Întâlni grupuri de călugări în robe de culoare ocru sau şofran, în

timp ce tobele şi incantaţiile lor puteau fi auzite din satele din apropiere unde avea loc o nuntă sau o altă ceremonie. Îşi ţinu respiraţia atunci când ajunse la locul unde Elliot avusese accidentul de maşină, dar nu se putea abţine să nu simt. l furie. Poate o să văd un diavol dansând acolo, îşi spuse ea, ştiind că sălbaticii din jungla tropicală erau celebri pentru adorarea demonilor despre care se credea că trăiesc în copaci. Probabil de asta am nevoie. Un demon. Elliot o dusese să asiste la unul dintre aceste ritualuri oribile şi Louisa văzuse măştile oribile pe care ei le foloseau. O speriase, şi totuşi atmosfera fusese electrizantă. Şi ceva în legătură cu acea atmosferă se potrivea cu propriile-i sentimente rănite.

Spre deosebire de jungla tropicală, străzile aglomerate din Colombo miroseau a nucă de cocos, scorţişoară, peşte prăjit şi în plus, a arome dulci provenind de la diverse ceaiuri şi tarabe cu prăjituri înşirate pe trotuare. Louisa parcă aproape de clădirea elegantă, construită din cărămidă stacojie şi crem – *Cargillsy magazin universal* –, evitând căruţa albastră cu coviltir care gemea şi scârţâia în faţa ei. Muşte şi ţânţari roiau pretutindeni când se îndreptă spre bazarul chinezesc de pe Chatham Street, trecând pe lângă magazine mici de mătăsuri, două sau trei farmacii cu plante medicinale şi mai multe prăvălii care vindeau obiecte lăcuite.

Totul strălucea în căldură şi praf.

Mai departe, în aerul mirosind acum a bălegar, fructe şi mirodenii, funcţionarii publici britanici şi doamnele misionare se amestecau cu muncitorii singhalezi şi tamili. Ciorile îşi luară zborul pe deasupra mulţimii, aşezându-se acolo de unde puteau observa resturi de mâncare. Louisa trebui să-şi croiască drum cu grijă, printre câteva ricşe care-i blocau drumul, până când ajunse în cele din urmă la ceainăria pe care-o căuta şi o văzu pe Margo stând la fereastră. Îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi larg, iar Louisa făcu un efort să se întărească. Urma să fie o zi de lucru şi pur şi simplu nu putea ceda emoţiilor. Deschise uşa, auzi zgomotul clopoţelului de la intrare şi se apropie de Margo.

— Am comandat ceai pentru amândouă, spuse Margo.

— Minunat.

Louisa se aşează şi îşi lăsă geanta pe un scaun liber.

— Ce mai faci? Cum mai eşti?

— Eu sunt bine. Mama nu prea. Vrea să vină şi să se mute cu tine din nou, dar am încercat s-o conving să renunţe.

— De ce vrea să vină?

— Cred că vrea să fie acolo unde a trăit Elliot.

Louisa clătină din cap. Nu voia să-i spună lui Margo cât de rău se simţise în ultima vreme, dar Irene ar fi fost cu adevărat picătura care umple paharul.

— Sinceră să fiu, e o idee îngrozitoare. Aşa cum mă simt acum, l-aş putea ucide pe Elliot. Dacă n-ar fi deja mort…

— Deci este adevărat? Mă refer la copil?

Louisa respiră adânc înainte de a-i răspunde.

— L-am văzut, Margo. E leit Elliot…

— O, draga mea. Îmi pare rău!

Louisa oftă şi hotărî să schimbe subiectul. Erau momente când discuţiile nu o ajutau.

— Să nu mai vorbim despre asta. Sunt mult mai interesată de tine.

— De mine? Mă simt ca o proastă c-am acceptat să am o relaţie cu un bărbat însurat şi că m-am prefăcut că totul e normal. El mi-a spus că mariajul lui se terminase şi eu am crezut asta pentru că voiam s-o cred.

Louisa se gândi la Elliot şi aproape se închise în ea. Dar, de dragul lui Margo, făcu un efort să vorbească.

— Amândouă am crezut ceea ce-am vrut. Probabil te-ai îndrăgostit pur şi simplu de William.

— Asta mi-am spus şi eu, dar, la un moment dat, a trebuit să fac o alegere. Aş fi putut decide să-i întorc spatele.

— Crezi că aşa a simţit şi Elliot?

— Că avea de făcut o alegere sau c-ar fi putut să iasă din situaţia asta?

— Ambele.

— Cine ştie? Tot ce ştiu sigur este că mariajul lui William nu era nici pe departe terminat, aşa

cum nu era nici al vostru. Mii simt al naibii de vinovată!

— Dar, cel puţin, tu ai pus punct. Elliot nu.

— Aşa este.

— Îţi mai e dor de William?

— Mi-e dor de cineva în viaţa mea. Chestia e că William mă făcea să mă simt atât de specială. Era pentru prima dată când mă simţeam şi eu specială.

Louisa o mângâie pe mană.

— Pentru mine eşti specială!

Margo îi zâmbi.

— La noi acasă, totul se învârtea în jurul lui Elliot. El era cel care primea toată atenţia. Pur şi simplu ai mei îl considerau perfect, în ciuda tuturor evidenţelor. Chiar şi cea mai mică realizare a lui era sărbătorită cu prăjituri şi alte bunătăţi. La şcoală, de Ziua Sportului, când el câştigase locul trei la cursa de o sută de metri garduri, pentru al treilea an consecutiv, ai fi crezut că a câştigat toate concursurile sportive ale zilei. Orice aş fi făcut, mama abia dacă mă observa. Oricum, s-a terminat totul… Acum ce-ar fi să mănânci o brioşă cu frişcă? Arăţi prea slabă.

— Draga mea, acum vorbeşti exact ca mama ta!

Amândouă râseră şi tensiunea se mai risipi.

Apoi, Louisa îşi luă faţa de femeie de afaceri şi merseră să-l cunoască pe vărul bijutierului cu care vorbiseră la Galle. S-a dovedit că omul era dornic

să-şi extindă afacerea şi era încântat să-şi vândă colecţia de safire la magazin şi să aprovizioneze colecţia de pietre preţioase pentru a le expune în vitrina din galeria principală. Louisa era mulţumită. După aceea, femeile merseră pe o alee îngustă, printre clădirile înalte şi descoperiră panoul indicator care semnala atelierul de design. Femeia care confecţiona haine de mătase le invită sus în atelier, un salon imens, luminos, cu ferestre generoase, înalte până la tavan.

Ea crea mai ales eşarfe şi caftane, dar toată mătasea era vopsită şi pictată manual, sau imprimate cu modele fabuloase, într-o imensitate de culori. Un şir de piese erau expuse pe un rând, pe toată lungimea salonului.

— Sunt puse la uscat, le spuse ea, văzându-le cum le privesc şi cum le ating. Apoi vor fi călcate şi împachetate.

— Ei bine, aşa cum vă spuneam în scrisoare, caut artişti şi artizani interesaţi să folosească magazinul meu ca pe o piaţă de desfacere pentru bunurile lor. Avem spaţiu adecvat care are valoare nominală a chiriei şi aş fi fericită să vi-l ofer gratuit în primele trei luni. Dumneavoastră vă veţi vinde produsele, iar noi vom încasa un procent din vânzări. Asigurăm toate condiţiile pentru vânzare şi ne ocupăm şi de publicitate. Cum vi se pare oferta?

— Interesantă.

— Pot angaja şi personal de încredere,

responsabil cu vânzările, dacă nu cumva doriţi să-mi recomandaţi dumneavoastră pe cineva.

— Am o prietenă care trăieşte în Galle. Copiii ei tocmai au început şcoala, aşadar probabil va fi interesată de ofertă.

— Ei bine, oricum ar fi, ne-ar plăcea să avem în magazin produsele dumneavoastră frumoase din mătase.

Femeia zâmbi şi o vreme discutară despre preţuri, iar apoi, după ce se înţeleseră, îşi strânseră mâna.

Următoarea oprire a fost la biroul lui Elliot pentru afacerea cu mirodenii. Din câte ştia Louisa, afacerea era profitabilă, vânzările mergeau de la sine, deci asta era mai mult o vizită de curtoazie. Nihil, managerul între două vârste, o aştepta, iar când Louisa veni, el îi transmise condoleanţe pentru pierderea lui Elliot.

— Toţi am fost atât de şocaţi atunci când tatăl dumneavoastră ne-a anunţat ce s-a întâmplat. Mi-a spus să continui ca de obicei şi că dumneavoastră veţi veni aici în vizită la un moment dat. Şi acum, sunteţi aici.

— Vă mulţumesc pentru grijă, spuse Louisa şi zâmbi, continuând schimbul de amabilităţi. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Îmi permiteţi să vă întreb ce planuri aveţi?

Louisa încuviinţă. Cel puţin aici nu existau amintiri care să o deranjeze.

— Singurul plan pe care îl am este să continui

afacerea.

Nihil păru uşurat.

— Chiar m-am întrebat dacă n-o să vreţi să vindeţi.

— Nu în viitorul apropiat, dar aş vrea să mă uit la încasări.

— Desigur. Vă aduc registrele imediat.

Se duse la un dulap mare, din care scoase două registre contabile.

— Soţul dumneavoastră a transferat o sumă mare, pentru a-şi achita o achiziţie.

— Pot să văd?

— Da. Poftiţi!

Louisa aruncă o privire asupra cifrelor şi îşi spuse că suma pe care Elliot o scosese din contul de afaceri ar fi putut acoperi avansul pentru tipografie. Dar asta tot nu o lămurea ce se întâmplase cu jumătatea lipsă de bani pe care ea i-o transferase în contul personal şi care ar fi trebuit să rămână, după ce el ar fi efectuat ultima plată pentru achiziţionarea clădirii.

— Dar nu suntem în zona de risc, nu-i aşa?

— Nu, absolut deloc. De fapt, cred că suntem în punctul în care ar fi bine să ne extindem.

Louisa îşi dădea seama că nu era o afacere mare, dar funcţiona bine şi promise să revină la Colombo o dată pe lună – să se asigure că totul se desfăşoară fără probleme – şi să facă tot posibilul pentru a creşte vânzările.

După aceea, femeile merseră cu maşina până

la Cinnamon Gardens – numită astfel după fosta plantaţie de scorţişoară care existase odinioară acolo – unde urmau să-l întâlnească pe Savi Ravasinghe. Pe străzi erau aliniaţi copaci şi vile mari, în stil colonial şi el locuia la etajul superior al unei astfel de vile, împărţită în două apartamente. Vila era înconjurată de o grădină amplă, strălucitoare, cu arbori înalţi şi tufişuri de rododendron. Louisa simţi căldura şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei.

— Ţie nu ţi-e cald? o întrebă pe Margo.

— M-a cam ajuns şi pe mine pe ziua de azi.

— De fapt, de-abia aştept ploile.

Louisa nu vorbi şi despre faptul că simţea ceva special în legătură cu ploile, cu răpăitul lor, ca sunetele de tobă, care i-ar putea spăla cumva tristeţea şi îndoiala care o mistuiau. În copilărie, îi plăcea să se strecoare noaptea în grădină, doar în pijama, şi să ridice braţele ca să prindă picăturile de ploaie. De obicei, doica o găsea şi o tară înapoi în casă, dar Louisei îi plăcea eliberarea sălbatică a expunerii în şuvoaiele ploilor torenţiale.

Savi le întâmpină în pragul uşii, arătând la fel de elegant şi de exotic ca data trecută.

— E minunat să te revăd, spuse el, şi îi strânse mâna Louisei.

Ea i-o prezentă pe Margo şi amândouă îl însoţiră sus pe scări, unde intrară într-un salon mare, spaţios. Lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestre imense, proiectată pe un

perete strălucitor, iar pardoseala de gresie era acoperită de covoare splendide – persiane, le spuse el –, iar pe pereţii albi erau expuse picturi.

— Nu sunt toate ale tale? îl întrebă Louisa.

— Portretele sunt pictate de mine, dar peisajele sunt realizate de un prieten.

Louisa se uită atentă la tablouri, admirând tonurile subtile ale peisajelor şi culorile vii ale portretelor.

— Îmi place că pictezi oameni obişnuiţi. Mi-ar plăcea să-ţi expun câteva portrete în galeria magazinului meu.

— Mai am câteva portrete expuse aici. Dar nu sunt pictate de mine.

Savi le arătă un coridor lung şi Louisa îl urmă. Dar când văzu primul portret, i se uscă gura de emoţie. În faţa ei stătea portretul inconfundabil al lui Elliot, cu braţul în jurul unei roşcate.

— Sunt pictate de o cunoştinţă, spuse Savi. O cheamă Zinnia. Cred c-am vorbit despre ea prima dată când ne-am întâlnit, deşi atunci nu-mi aminteam numele ei. Le-am descoperit de-abia recent, într-un lot dintr-un depozit de vânzări şi, din moment ce le-am achiziţionat la un preţ bun, m-am gândit că le-aş putea vinde. Mi se par excepţionale.

Louisa inventă o scuză şi-i spuse că prefera să vadă tablourile expuse în salonul principal. Îl anunţă că pe acelea ar dori să le expună în magazin, dar Margo o urmă pe coridor şi, când

Louisa se întoarse, văzu cum cumnata ei rămăsese neclintită, în faţa portretului fratelui ei, privindu-l surprinsă.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? strigă Louisa. Dar vino să le vezi pe astea, Margo!

Se înţeleseră din priviri şi Margo reveni în salon, vizibil şocată. Pentru o clipă, Louisa se opri, contemplând lumina care pătrundea prin ferestrele uriaşe. Toate culorile din salon începură să se învârtă şi să se amestece şi ei i se păru iarăşi, brusc, extrem de cald. Pentru o clipă îngrozitoare, se gândi c-o să leşine şi întinse mâna, ca şi cum astfel şi-ar fi putut regăsi echilibrul.

— Eşti bine? o întrebă Margo şi sunetul vocii ei o aduse pe Louisa înapoi.

Respiră adânc de câteva ori şi, după ce-şi recăpătă autocontrolul, îi spuse lui Savi că va fi încântată să-i expună şi portretele, şi peisajele, dar că avea să dureze câteva săptămâni înainte ca tipografia să se transforme complet în magazin.

— Mi-ar face plăcere să pictez câteva tablouri special pentru tine. Poate unele mai mici, uşor de transportat? Data viitoare când mă întorc în Ceylon.

— Da, spuse ea, ar fi perfect.

În timp ce părăseau apartamentul, Margo se întoarse spre ea:

— Eşti sigură că eşti bine?

— Aşa cred. Am văzut portrete asemănătoare

la Cinnamon Hills.

— Îmi imaginez ce şoc trebuie să fi avut. Cel puţin, aşa a fost pentru mine.

— Am văzut doar portrete cu Elliot şi copilul, nu şi cu ea. Şi nu credeam că aceste picturi se vând pe piaţă… Nu ştiu de ce, dar îmi imaginam că Zinnia le-a păstrat pe toate. Că le ţine cumva ascunse în studioul ei.

— Probabil are nevoie de bani.

— Da. Deşi bănuiesc că o parte din datoriile lui Elliot sunt din cauza ei. Nu-mi închipui că el ar fi vrut ca ea să-i vândă portretele. Sinceră să fiu, aş fi vrut să le cumpăr pe toate şi să le dau foc!

— Sunt puţin cam prea colorate pentru gustul meu.

— Acum înţeleg şi mai bine totul.

Louisa înghiţi un nod, apoi şopti:

— Mi s-a părut că arătau fericiţi împreună, nu-i aşa?

— Şi, dacă erau atât de fericiţi, de ce nu te-a părăsit?

— De ce iubitul tău căsătorit nu şi-a părăsit soţia?

Margo ridică din umeri, dar păru să se întristeze.

— Era puţin probabil să se întâmple asta vreodată.

— Presupun că oamenii se îndrăgostesc tot timpul de persoanele nepotrivite.

— Mi s-a întâmplat şi mie, dar asta nu-l scuză

pe Elliot.

— De ce nu?

Margo oftă.

— Nu pot găsi o justificare pentru ce a făcut el, dar nici pentru ce-am făcut eu.

— Ai încercat să te opui?

— La început, dar apoi a devenit o dorinţă de nestăpânit. Mi-am dat seama că mă gândeam la William tot timpul şi, în cele din urmă, am reluat legătura.

— Nici măcar nu contează că Elliot s-a îndrăgostit de altcineva. Ei bine, contează şi asta, bineînţeles, dar trădarea mă doare cel mai tare.

— Să ştii că eu nu mă pot ierta. Probabil şi Elliot avea regrete?

— Ei bine, Elliot avea toate motivele din lume să rămână cu mine, nu-i aşa? Avea o grămadă de bani, o vilă frumoasă, slujba… Tatăl meu cu greu l-ar mai fi acceptat la firmă, dacă m-ar fi părăsit. Am fost aşa de fraieră să-mi încredinţez inima cuiva care m-a tratat cu atâta nepăsare.

— Elliot a fost întotdeauna cam neglijent faţă de sentimentele altora, dar pe tine te-a iubit. Sunt sigură.

— Oare?

25

Louisa se plimba cu paşi mari prin dormitor şi privea din când în când la dulapul cu sertare al lui

Elliot. Îşi rodea o unghie, dorindu-şi să termine cu el o dată pentru totdeauna şi hotărî că singurul lucru care îi rămânea de făcut era să scape de lucrurile lui.

— *Afară!* Vreau să dispară afară toate astea, se gândi ea. Dacă totul o să dispară, atunci probabil o să dispară şi el.

Pe un ton optimist şi ferm, ea îi ceru unuia dintre servitori să o ajute să pregătească focul de tabără în grădină, dar să nu-l aprindă încă. Amândoi au adus ziare vechi şi crengi care fuseseră tăiate şi lăsate să se usuce. Şi atunci când stiva era destul de înaltă, Louisa se duse înapoi în dormitor, se uită o clipă în garderobă, apoi scoase toate costumele şi cămăşile lui Elliot, lăsându-le aruncate pe pat. După aceea, deschise sertar cu sertar şi aruncă totul pe podea. Atunci când îşi trecu mâinile peste cămăşile familiare, se simţi ca şi cum inima ei era pe cale să se oprească. Mirosi una dintre cămăşile lui Elliot, ca să vadă dacă-i mai simte aroma familiară de cedru şi apoi mirosi alta, dar toate fuseseră spălate şi nu mai rămăsese nimic. Apoi începu să caute prin buzunare şi, din buzunarul unei perechi vechi de pantaloni trei sferturi, scoase un plic. Era sigilat, nu scria nicio adresă pe el, aşa că Louisa îl rupse şi înăuntru descoperi o singură foaie de hârtie, pe care o citi:

Draga mea,

Nu pot să-ţi spun cât de nefericit sunt că simţi că trebuie să ne încheiem relaţia. Aşa cum ştii, n-am reuşit să mai vin să te văd la fel de mult cum îmi doream, de când Louisa a pierdut copilul şi a trebuit să rămân lângă ea. Nu am avut de ales. Înţelegi asta, nu-i aşa? Te rog, promite-mi că te mai gândeşti! O să încerc să vin să te văd din nou şi nu uita că te iubesc. Trebuie să crezi asta şi îţi promit că în curând va veni momentul potrivit pentru noi. Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar de-abia aştept să fiu cu tine şi să am grijă de tine şi de copil pentru totdeauna.

Trebuie să fac mai mulţi bani ca să vă pot oferi viaţa pe care o meritaţi şi voi reuşi asta dacă mai rămân aici încă puţin. Tocmai am cumpărat o nouă afacere, o veche tipografie şi, după ce o aranjez puţin, sper să o vând în profit. Ţi-am spus de la început că încă îmi iubesc soţia. Îţi aminteşti? Dar, desigur, asta s-a schimbat după ce s-a născut Conor. Te rog să ai grijă de voi! Îţi trimit bani prin Leo dacă nu reuşesc să ajung curând să vă văd şi apoi voi lua următorul tău lot de picturi să-l vând la Colombo. Dar orice altceva ai simţi, te rog să te mai gândeşti! Te rog dragostea mea, nu mă părăsi. Nu pot îndura asta.

Al tău pentru totdeauna,

Elliot

Louisa reciti scrisoarea şi simţi că i se face

rău. Apoi o rupse în bucăţi mici şi le aruncă la coşul de gunoi, având senzaţia că-şi sfâşie întreaga viaţă. Nu numai că Elliot nu intenţionase niciodată să transforme magazinul în realitate, dar mai şi plănuia să o părăsească. Asta părea ultima lovitură dată căsniciei lor şi Louisa îşi simţi inima sfâşiată.

În timp ce liniştea o învăluia, o cuprinse o izbucnire de furie. Luă un braţ de haine de-ale lui şi ieşi în grădină să aprindă focul de tabără. Când flăcările începură să strălucească intens, ea se apucă să arunce pe foc hainele lui Elliot, costumele, apoi cămăşile şi cravatele lui. Se întoarse în dormitor să aducă şi mai multe, urmărind cum fiecare haină era mistuită în flăcări. Gata, se gândi ea. Totul s-a terminat. Asta îşi şi dorea, să se termine. Servitorul privea totul cu o privire uluită. Probabil i se părea o risipă incredibilă, bănui Louisa, dar nu mai suporta existenţa hainelor lui Elliot. Îl iubise atât de mult şi acum, în timp ce auzea trosnetul şi şuierul scânteilor strălucitoare, începu să râdă sălbatic. Pe măsură ce flăcările cuprindeau şi apoi mistuiau fiecare haină, focul nu doar că alimenta furia Louisei – dar energia distructivă se amplifica.

Louisa se simţea euforică. Era aproape ameţită de uşurare.

Brusc, auzi o voce şi, întorcându-se, o văzu pe Irene stând acolo în grădină, urmărind-o cu o privire îngrozită. Harold stătea lângă ea ţinând-o

pe după umeri. Iar în spatele lor era Ashan, cu valizele lor în mâini.

— Îmi pare rău, doamnă! spuse el. Am vrut să vă anunţ mai întâi sosirea lor, dar au insistat să vină direct în grădină.

— Ce faci? urlă Irene. Ce faci cu hainele fiului meu?

Louisa rămase nemişcată.

— Irene, cred că vezi şi singură că le dau foc!

Femeia alergă spre flăcări şi, luând un băţ, încercă să salveze o cămaşă parţial arsă. Aceasta atârna în vârful băţului, în timp ce Irene o ţinea în sus, fumegândă. Louisa aproape izbucni din nou în râs, în timp ce privea încercarea inutilă a soacrei sale de a salva cămaşa lui Elliot şi pe Harold trăgând-o deoparte de foc.

— Dă-mi drumul! îi ceru ea.

Irene se încruntă.

— Dar de ce? De ce faci asta?

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Nu este prea devreme? întrebă Harold. E ca şi cum ai vrea să scapi de fiul nostru.

Louisa îi privi rece.

— Sincer? Aş vrea să pot. Şi mai mult decât atât, mi-aş dori să nu-l fi cunoscut niciodată.

Şi spunând asta, se răsuci pe călcâie, urcă scările şi se închise în dormitor. Îşi petrecu acolo restul după-amiezii, gestionându-şi furia, în timp ce simţea că nu mai putea trăi într-o lume aşa cum o concepea ea. Ashan ciocăni de câteva ori discret

la uşa ei, să-i aducă ceva de băut şi încurajând-o să deschidă uşa, dar Louisa nu era în stare să vadă pe nimeni.

Seara, Louisa se hotărî să se îmbrace pentru cină. Îl invitase pe tatăl ei şi hotărâse să se facă frumoasă pentru el.

Deşi era furioasă din cauză că Irene şi Harold sosiră neanunţaţi, nu îi putea îndepărta, şi oricum scrisoarea pe care o găsise punea totul în umbră. Euforia arderii hainelor lui Elliot nu durase prea mult şi acum, de câte ori se gândea la scrisoare, abia se putea abţine să nu alerge la baie să vomite. Cât despre Irene, Elliot fusese singurul ei fiu care supravieţuise şi Louisa avea nevoie de o imensă capacitate de autocontrol pentru a nu spulbera iluziile soacrei ei. Louisa nu ştia dacă Irene era pregătită să fie dezamăgită, mai ales că Elliot era pe cale să devină postmortem un sfânt pentru ea.

Louisa oftă. De ce trebuia ca totul să fie atât de dificil? făcu o baie, îşi spălă părul ca să scape de mirosul de fum şi apoi se îmbrăcă sobru într-o rochie de mătase gri-deschis, îşi puse colierul de perle şi se îndreptă spre living, unde Irene şi Harold se instalaseră deja pe una dintre canapele. În timp ce intră în cameră, Louisa aruncă o privire în jur. Irene avea obiceiul să mute ornamentele acolo unde considera de cuviinţă şi, deşi Louisa se certase cu Elliot din cauza asta, el o convinsese că

era ceva atât de neimportant, încât n-avea de ce să facă o scenă. Louisa observă cum soacra ei intervenise din nou…

Irene îşi îndreptă spatele şi pufni, sfredelind-o din priviri.

— Aşadar, te-ai gândit să ne onorezi cu prezenţa.

Louisa scrâşni din dinţi.

— Irene, Harold, mă bucur să vă văd.

Harold schiţă un zâmbet timid.

— Poate ai vrea să-mi explici de ce ai ars hainele fiului meu? continuă Irene.

— Era timpul.

— Nu te-ai gândit să ne întrebi dacă nu vrem să păstrăm câteva dintre ele?

— N-aveaţi ce face cu hainele lui. Îi puteţi păstra stiloul, pipa sau pieptănul. Luaţi-le pe toate, dacă doriţi. Încă au mai rămas destul de multe obiecte care i-au aparţinut.

— Dar nimic de îmbrăcat.

— Nu cred…

Irene o întrerupse.

— Tocmai asta e problema. Asta a fost întotdeauna problema. De mine nu ţi-a păsat niciodată, nu-i aşa?

— Linişteşte-te Irene, sunt sigur că n-ai vrut să spui asta, interveni Harold încercând să-şi ia soţia de mână, dar Irene îl respinse.

Louisa îşi îndreptă spatele şi se îndreptă băţoasă spre carafă să le toarne trei sherry. Îi

oferi unul Irenei şi apoi îl servi şi pe Harold.

— Hai să nu ne certăm, te rog! Sunt mult prea obosită.

Irene nu-i răspunse, dar îşi luă paharul de sherry.

În acel moment, sună clopoţelul de la intrare. Louisa ascultă atentă în timp ce Ashan deschise uşa şi, după un minut sau două, servitorul îl conduse pe Jonathan în salon, urmat de Margo.

— Am găsit-o pe drum, de la gară, luptându-se cu valiza.

Margo râse.

— Aşa că tatăl tău s-a comportat ca un gentleman şi mi-a cărat valiza până aici. Am venit cu trenul, încercând să-i ajung din urmă pe ai mei. Din fericire, nu a fost o zi furtunoasă, altfel trenul ar fi deraiat din cauza inundaţiilor.

Irene se ridică de pe canapea şi o primi pe Margo cu braţele deschise.

Margo îşi îmbrăţişă mama, care părea să se agaţe de ea.

— Louisa, sper să nu te deranjez că dau buzna aşa.

— Nu, deloc, Margo. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! răspunse ea, simţindu-se, de fapt, extrem de uşurată să-şi revadă cumnata.

— Sunt sigură că bucătarul nostru ne pregăteşte o cină originală.

După ce nou-veniţii se instalară şi ei comod pe canapea şi primiră câte un pahar de sherry, se

lăsă o tăcere apăsătoare. Simţind probabil că plutea ceva în aer, Jonathan se simţi responsabil să continue conversaţia.

— Aşadar, Irene, ce părere ai despre cum se descurcă guvernul?

— Ar trebui să-l întrebi pe soţul meu. Nu mă interesează acest subiect, deşi cred că Harold susţine pe deplin conducerea guvernului, nu-i aşa, dragule?

El încuviinţă.

— În general, da.

Jonathan îşi înclină capul.

— Oare consiliul de miniştri n-ar trebui să deţină controlul şi asupra poliţiei şi a armatei?

— Consider că cea mai bună opţiune e să le păstreze sub autoritatea britanică, interveni Irene, în timp ce Harold oftă resemnat. La urma urmei, cine ar vrea ca aceşti oameni să fie responsabili de păstrarea legii şi a ordinii? Nu, e mai bine ca ele să rămână în mâinile noastre.

— *Aceşti oameni*, Irene? spuse Jonathan, ridicând sprâncenele mirat.

— Cred că ştii ce voia să spună soţia mea, răspunse Harold.

Margo interveni.

— Tată, nu trebuie să o susţii pe mama întotdeauna. Haide mamă, fă-mi loc să mă aşez lângă tine!

Irene se dădu puţin la o parte, iar Margo îşi ocupă locul lângă părinţii ei.

— Deci, spuse Louisa, întorcându-se spre tatăl ei şi vorbindu-i încet, în timp ce Margo şi Irene păreau să discute despre călătoria cu autobuzul şi cât de neplăcută fusese. Ai mai trecut pe la poliţie? Au aflat ceva despre spargere?

Jonathan ridică din umeri.

— Am făcut ce am promis. Deşi cred că a fost inutil…

— Deci poliţia nu va lua nicio măsură?

Tatăl ei ridică din umeri.

— Nu prea ştiau ce ar putea face.

— Să ia măsuri? se alarmă Irene. Trebuie să vorbim în şarade ca să înţeleagă?

Jonathan o privi pe Louisa înainte de a vorbi. Ea, în schimb, clătină scurt din cap.

— Avem doar o mică problemă.

— Ei bine, azi am găsit-o pe fiica ta arzând toate hainele lui Elliot. Ce zici de asta?

— Sunt sigur că fiica mea a făcut doar ce trebuia să facă, îi răspunse Jonathan. Nu le poate păstra pe toate şi nici nu trebuie.

— Oricum, asta e decizia Louisei, nu-i aşa, mamă? adăugă Margo.

— Exact. Asta trebuie să fie decizia Louisei. Fiica mea trece şi aşa prin momente dificile, nu era nevoie să mai intervenim şi noi.

O expresie furioasă traversă chipul Irenei.

— Nimeni nu se gândeşte să ia în considerare şi sentimentele mele, spuse ea. Nimeni.

— Irene, asta nu este corect, interveni Harold.

Ştiu că suntem amândoi supăraţi, dar…

— Să vă spun eu ce nu este corect. Faptul că Elliot s-a căsătorit cu o femeie care nu i-a putut oferi copii. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată. Am sperat la prea mult? Elliot ar fi fost un tată minunat. Atât de atent. Atât de devotat.

— *Mamă,* spuse Margo avertizând-o, în timp ce Harold clătina din cap.

— Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să am un nepot.

Louisa sări în picioare, cu mintea aprinsă de furie din cauza scrisorii recent descoperite.

— Ei bine, Irene, cu siguranţă dorinţa ţi s-a îndeplinit!

— Despre ce naiba vorbeşti?

Louisa îi aruncă o privire cumnatei sale, care îi făcea semne disperate, dar ea mersese deja prea departe ca să mai dea înapoi acum şi nu se putu abţine.

— Chiar *ai* un nepot, Irene. Un nepot nelegitim. Sper că eşti mulţumită.

Când Louisa se pregăti de culcare, trecu în revistă toate întâmplările din ziua aceea. Se simţi îngrozită că lucrurile ajunseseră în acel punct şi ştiu că nu fusese înţelept din partea ei să-i spună Irenei despre Conor. Soacra ei fie va nega existenţa unui copil nelegitim, fie va dori să se ocupe de el. Oricum, Louisa trebuia să-l anunţe pe Leo. Luă stiloul lui Elliot, cel pe care-l păstra

întotdeauna pe noptieră, şi începu să-i scrie proprietarului plantaţiei Cinnamon Hills. De dimineaţă, o să i-l dea lui Irene şi o va lăsa să aleagă. În timp ce se juca cu stiloul lui Elliot, şi-l imagină pe soţul ei scriind înainte să stingă lumina seara.

Louisa îşi aminti clipa când se cunoscuseră. Ea se plimba cu bicicleta şi, în ciuda primelor semne de ploaie, hotărâse să facă o plimbare pe drumul de pe coasta oceanului. Dar, în ora următoare, se dezlănţui musonul. Fiindcă nu apreciase bine evoluţia vremii, Louisa fusese efectiv măturată de pe drum, julindu-şi piciorul. Se târâse şi găsise o stâncă unde să se adăpostească de furtună, dar până s-o descopere, era deja udă leoarcă. Trecuse o jumătate de oră şi simţise o imensă uşurare atunci când o maşină oprise în dreptul ei şi şoferul sărise să o ajute. O luase în maşină, îi pusese bicicleta în portbagaj şi o condusese înapoi în Galle. Amândoi băuseră o ceaşcă de ciocolată fierbinte şi îi bandajase piciorul înainte. Dar cum vremea era absolut sălbatică, Elliot n-a putut să meargă la Colombo şi atunci rămăsese o noapte şi apoi încă una şi încă una. Louisa se îndrăgostise la prima vedere de farmecul şi aspectul prezentabil al lui Elliot şi fusese atât de plină de speranţă într-un viitor împreună.

Lăsă jos stiloul pe noptieră şi hotărî să nu-i mai trimită scrisoarea lui Leo. În schimb, avea să

se ducă ea însăşi acolo.

26

Louisa se trezi în zori, în timp ce răsăritul soarelui zugrăvea cerul într-o nuanţă delicată de mov, care se reflecta în ocean colorându-l în roz. Era momentul preferat al zilei. Privi pe fereastră spre dealurile dinspre nord, încă învăluite în ceaţă, şi chiar şi în grădina ei, frunzele erau ude de rouă. Din când în când, observa prin grădină o pisică asiatică, atrasă de seminţele de palmier dulce, dar nu azi. Arborii ei durian[7] şi jackfruit[8] atrăgeau multe păsări şi, de obicei, îi plăcea să le privească, deşi astăzi doar un porumbel imperial solitar, cu aripi de un verde-metalic, defila ţanţoş

7 Arborele Durian este considerat regele fructelor asiatice. Fructul Durian ar putea fi introdus în categoria fructelor ciudate datorită aspectului său unic - are coaja cu ţepi - şi a mirosului înţepător, din cauza căruia este interzis azi în multe locuri publice. Este originar din Insulele Sumatra şi Borneo, sud-estul Indiei, Noua Guinee, sudul Filipinelor, Vietnam, Birmania, Thailanda, Ceylon. în Asia este considerat cel mai important fruct, apreciat pentru gustul său deosebit şi valoarea nutritivă (n. tr.).

8 Arborele Durian este considerat regele fructelor asiatice. Fructul Durian ar putea fi introdus în categoria fructelor ciudate datorită aspectului său unic - are coaja cu ţepi - şi a mirosului înţepător, din cauza căruia este interzis azi în multe locuri publice. Este originar din Insulele Sumatra şi Borneo, sud-estul Indiei, Noua Guinee, sudul Filipinelor, Vietnam, Birmania, Thailanda, Ceylon. în Asia este considerat cel mai important fruct, apreciat pentru gustul său deosebit şi valoarea nutritivă (n. tr.).

pe peluză.

Louisa nu mai avea vreme de zăbovit. Cu o casă plină de oameni, nu spera decât că nu îi scăpase cumva unde vrea să se ducă. Până şi Jonathan rămăsese peste noapte, simţind probabil că fiica lui va avea nevoie de sprijin moral cu Irene, atât de predispusă să creeze probleme.

După anunţul şocant al Louisei, interogatoriul continuase.

— Cine este acest copil? Eşti sigură că e fiul lui Elliot? Cum ai aflat? Ai ştiut tot timpul? De ce mie nu mi s-a spus, în calitate de bunică a lui?

Iar atunci când Irene descoperi că Margo ştia deja despre Conor, chipul ei se înroşi de furie. Oricum, nu părea s-o deranjeze deloc că existenţa acestui copil nelegitim însemna că Elliot îşi înşelase soţia.

Louisa se îmbrăcă repede şi coborî în bucătărie, unde bucătarul încă-şi încălzea boilerul, deci deocamdată cafeaua nu era gata. În timp ce se urca în maşină, îi veni o nouă idee pentru ceea ce era acum afacerea ei cu mirodenii. Managerul ei, Nihil, spunea că ar fi fost înţelept să o extindă, astfel încât Louisa putea contribui direct. În timp ce conducea de-a lungul drumului de coastă, se gândi ce îi va spune lui Leo atunci când va ajunge la Cinnamon Hills. În primul şi-n primul rând, va trebui să-l anunţe că Irene ştia acum de existenţa lui Conor. Probabil nu luase încă o hotărâre, dar, cunoscând-o pe Irene, Louisa nu putea fi sigură. Şi

avea să-i ceară părerea lui Leo.

În timp ce viră, părăsind drumul principal şi începu să urce dealul, Louisa trecu de locul unde era amplasat bungaloul Zinniei, printre copaci. Maxilarul i se încordă. *Ce fac?* se gândi ea. Oare era o nebunie să-l implice pe Leo în noul ei plan?

Probabil că nu, pentru că ceva în interiorul ei, ceva din locul unde încă se aflau ultimele rămăşiţe de speranţă şi credinţă, o obliga. Poate, într-un mod complicat, însuşi motivul pentru care se gândea la acest plan era un act de sfidare, conceput în ciuda trădării lui Elliot. În orice caz, Louisa nu voia să se lase intimidată.

Opri maşina chiar înainte de a ajunge în vârful dealului şi ieşi să respire parfumul aerului, savurând amestecul esenţelor de scorţişoară şi sare de la ocean. Privi în jurul ei, nerăbdătoare. Oare îl va întâlni pe Leo la locul de muncă sau, poate, îl va observa mai bine pe băieţelul care se juca? Dar apoi, nevăzând pe nimeni, continuă. Chiar dacă însăşi existenţa copilului îi răscolise întreaga fiinţă, Louisa trebuia să-şi reamintească, totuşi, că micuţul era orfan de tată şi, din moment ce ea însăşi crescuse fără mamă, înţelegea cât de devastatoare putea fi absenţa unui părinte pentru copil.

Urcă până în vârful dealului, opri motorul şi ieşi din maşină să contemple panorama superbă. Păsările încă ciripeau şi atunci ea se lăsă în voia sentimentului de a se afla în mijlocul unui plantaţii

cu o faună sălbatică. Când îi auzi vocea, fu surprinsă şi se răsuci. Leo purta, ca de obicei, pantalonii lui scurţi şi uzaţi şi o cămaşă bleu care-i evidenţia culoarea ochilor şi părul castaniu roşcat.

— Leo!

— Salut! Nu mă aşteptam să te mai văd.

— Am ceva să-ţi spun.

— Facem o plimbare?

El o conduse pe un drum îngust, printre arborii de scorţişoară. Şi chiar atunci trecu pe lângă ei un roi colorat de fluturi exotici.

— Aşadar. Ce voiai să-mi zici?

Ea înghiţi agitată înainte să vorbească.

— Mă tem că mama lui Elliot a aflat despre Conor.

— Şi?

— Ei bine, Irene nu-i o femeie cu care e uşor de convieţuit. S-ar putea să se bage în povestea asta.

El se scărpină în cap.

— Nu ştiu. Dacă vrea să ne dea o mână de ajutor cât timp Zinnia e bolnavă, cu atât mai bine.

Louisa era îngrozită de idee.

— N-aş recomanda. Irene nu va da niciodată doar o mână de ajutor şi atât. Ar putea prelua controlul complet şi atunci ar fi groaznic.

— Ştie că el este aici?

Ea negă din cap.

— I-am spus doar că el există, fără alte detalii. Aş vrea să nu-i fi spus nimic.

— În locul tău nu mi-aş face griji.

Leo ezită şi păru că se gândeşte.

— Să sperăm că Zinnia se va însănătoşi în curând. Între timp, eu fac tot ce pot pentru Conor. E singur, aşa că încerc să iau prânzul cu el în fiecare zi şi-l iau cu mine când pot.

— Faptul că el e un copil nelegitim ar putea-o împiedica pe Irene să se implice.

Leo încuviinţă, apoi făcu câţiva paşi, după care se întoarse spre Louisa.

— Ce e? îl întrebă ea.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să bei ceva. Sau, dacă ai timp, poate vrei să vezi mai mult din plantaţia de scorţişoară?

Asta era exact ce-şi dorea Louisa şi, gândindu-se la noua ei idee, încuviinţă.

— Povesteşte-mi – mi-ar plăcea să ştiu cum este produsă scorţişoara. E nevoie de multă forţă de muncă?

— Ei bine, primul lucru de ştiut este că muncitorii primesc plată o parte din profit, deci cu cât este echipa mai productivă şi mai profitabilă, cu atât ei sunt mai bine plătiţi. Aşa că da, o treime din veniturile mele e destinată forţei de muncă.

Leo o conduse pe o alee largă, acoperită cu frunze.

— Recoltarea este un proces laborios. Scorţişoara poate fi recoltată bianual, dar cel mai bine este ca descojirea să aibă loc în timpul sezonului ploios, atunci când seva circulă liber.

— Deci încă nu aţi început să recoltaţi?

— Ba da, dar în primul rând colectăm frunzele uscate pentru a produce ulei.

— Ce muncă dificilă!

Leo zâmbi şi Louisa observă că se simţea în elementul lui, în acest mediu.

— Odată ce ramurile sunt tăiate, scoarţa este răzuită şi interiorul este tăiat, apoi curăţat astfel încât să se facă fâşii. Părţile mai mari sunt rulate împreună, apoi învelite în fâşii mici, pentru a adăuga rezistenţă. Acestea sunt apoi tăiate în bucăţi de aproximativ un metru lungime.

— Şi scorţişoara din Ceylon este mai bună decât altele?

— Are identitatea ei şi este renumită. Ştiai că, în Antichitate, scorţişoara a fost pentru prima dată adusă în Orientul Mijlociu pe mare? Şi se spune că Nero a folosit-o la înmormântarea soţiei sale. Scorţişoara noastră a declanşat chiar războaie. Dacă vrei, îţi arăt cum producem uleiul.

— Te rog!

— Cei care descojesc scoarţa arborilor de scorţişoară adună tulpinile dimineaţa, pe răcoare, le încarcă în căruţe sau tractoare şi le transportă în şoproane pentru descojire, deşi frunzele pot fi oricând colectate.

În timp ce se plimbau, Louisa observă că Leo o condusese la poalele dealului, acolo unde fumul şi aburul aproape distruseseră mai multe şoproane cu acoperiş de paie. El o aduse în colţul unde

fusese aprins un alt foc, într-un cazan simplu.

— Producem uleiul din frunze şi crengi. Munca asta presupune expunerea într-un mediu plin de aburi.

Louisa privi cum un bărbat umplea cu frunze cuva prevăzută cu cilindru înalt, în timp ce un alt lucrător zdrobea conţinutul.

— Doamne, trebuie să fie extrem de fierbinte.

— Da, va zdrobi frunzele până când coloana va fi strâns împachetată. Uită-te, aproape a terminat.

Omul se ridică şi apoi, folosind noroi, sigilă capacul cuvei.

— Vezi conducta de la bază?

Louisa încuviinţă.

Aburul trece prin ea dinspre cazan, extrage uleiul din frunze şi apoi se împrăştie din nou. Aburul condensează lichidul care trece prin conducta scufundată în apă rece.

— Şi apoi?

— Uleiul este colectat în cuve. Forţa de gravitaţie se ocupă de asta în locul nostru.

— Este fascinant – şi văzând toate acestea îmi amintesc de al doilea motiv pentru care am venit să te văd.

— Ne întoarcem în casă, la o cafea?

— Mulţumesc.

Merseră în tăcere. Se auzea doar zgomotul paşilor lor zdrobind frunzele uscate de pe drum. Odată ajunşi, urcară treptele spre verandă şi el ceru să li se aducă de băut.

— Iubeşti locul ăsta, nu-i aşa? îl întrebă ea.

Pe măsură ce zâmbetul i se extindea pe chip, ochii îi radiau.

— Bănuiesc că da, deşi uneori îmi vine să-mi smulg părul din cap!

— Aşa ni se întâmplă cu toate lucrurile pe care le iubim.

— Presupun că da.

Ea respiră adânc înainte să înceapă să vorbească.

— Nu ştiu cum îţi distribui tu producţia de scorţişoară, dar Elliot avea o firmă de mirodenii şi exporta în toată lumea. Acum, afacerea îmi aparţine şi cred că este timpul să se extindă… Mă întrebam dacă n-aş putea să te conving să exporţi prin intermediul nostru. O să mă asigur că managerul companiei îţi va face o ofertă bună.

— Ei bine, nu mă aşteptam la asta, spuse Leo, dar păru într-adevăr interesat. Chiar mă gândeam să-mi schimb distribuitorul. Colaborez cu un tip din Galle, dar cantitatea pe care o produc acum a devenit prea mare ca să se mai descurce.

— Te-aş putea prezenta lui Nihil, managerul firmei de mirodenii din Colombo. Poimâine ar fi în regulă?

— Pentru mine da. Kamu o să aibă grijă de Conor doar de data asta.

— Bine.

Leo zâmbi.

— S-a făcut. Nu te pot duce cu maşina, e

stricată şi mecanicul ştie s-o repare. Nu ştiu dacă te tentează… dar, dacă vrei, am putea merge tot drumul cu motocicleta, deşi e o rablă incomodă şi asta ar însemna să te întorci foarte târziu acasă.

— *De ce nu*, se gândi Louisa. *Oare nu venise timpul să-şi deschidă aripile?*

— Îmi place ideea, îi răspunse, apoi ezită pentru un moment, dorind să pară mai calmă decât se simţea cu adevărat, din cauza gândurilor care o frământau.

— Cum se mai simte verişoara ta?

Leo ridică din umeri.

— În ultimul timp a fost mai bine.

— Cum să mă exprim? întrebă Louisa. Dacă vom face afaceri împreună, aş prefera să nu o văd.

— De obicei nu vine aici. Mă duc eu la ea.

— Din ce trăieşte?

El păru puţin cam jenat şi făcu o grimasă.

— Elliot a ajutat-o. Probabil i-au mai rămas ceva bani de atunci.

Leo privi în altă parte şi apoi se uită în ochii Louisei.

— Îmi pare rău.

Louisa clătină din cap.

— Şi ea vinde tablouri?

— Elliot i le-a dus în Colombo să i le vândă.

— Am văzut câteva dintre ele.

Louisa respiră adânc şi expiră încet.

— Când mergem la Colombo, retrag din bancă banii pe care Elliot ţi i-a lăsat. Te rog să te asiguri

că ea îi va primi!

— E foarte amabil din partea ta.

— Nu, nu este. Asta e legea. Şi are un copil de crescut. Merge la magazinele din sat? Pentru cumpărături, vreau să spun.

— Ieşea, da, dar de când s-a îmbolnăvit, servitorul meu îi face cumpărăturile, când le face şi pe ale mele.

— Ai ajutat-o, deci.

Leo ridică din umeri.

— Cât am putut de bine. Pentru Conor îmi fac griji. El e băieţel ciudat, dar mă doare inima pentru el.

— Probabil are nevoie să meargă la şcoală, aşa cum spuneai mai devreme? Copiii au nevoie să se joace cu alţi copii, nu-i aşa?

— Încearcă să-i spui asta Zinniei!

Când Louisa ajunse acasă, Margo o aştepta.

— Mama a adormit puţin, iar tata s-a întors la serviciu în Colombo. Am luat prânzul, dar a mai rămas destulă mâncare. Din păcate, mama vorbeşte întruna despre nepotul ei.

— Mă temeam că s-ar putea întâmpla asta.

Femeile intrară în salon şi Ashan îi servi Louisei masa de prânz.

— E doar o salată Niçoise gătită de Camille. Aşa că nu era nevoie să fie încălzită. Nu ştiam când te vei întoarce, spuse Margo.

— M-am dus să-l văd pe Leo.

Margo făcu ochii mari de uimire şi-şi arcui sprâncenele. Louisa râse.

— El şi cu mine vom face afaceri împreună, sau, cel puţin, ar fi posibil.

— Ei bine, eu sunt de acord să-l vezi mai des.

— Mi-a arătat plantaţia de scorţişoară.

— Plantaţia este, evident, lumea lui. Dar ascultă, motivul pentru care am venit este c-aveam ceva să-ţi spun. Cu tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, n-am mai apucat să-ţi spun nimic şi apoi tu ai dispărut atât de devreme în dimineaţa asta…

— Deci?

— Ieri, imediat după ce mama şi tata au plecat la autobuz, i-a vizitat un bărbat. A spus că-i caută pe părinţii lui Elliot ca să discute cu ei despre câteva datorii ale fiului lor. Omul n-a spus cum îl cheamă. Nu le-am zis alor mei, dar m-am gândit c-ar trebui să ştii.

— Datoriile astea îngrozitoare… mă doare inima. L-ai recunoscut? Nu cumva era De Vos, bărbatul pe care l-am întâlnit la bijutier, atunci când ne-am dus la tipografie? Îţi aminteşti?

— Nu, sigur nu era el. Cred că vorbea cu accent străin, dar sigur nu era De Vos. Era puţin surprins. Poliţia tot nu a aflat cine v-a spart casa?

— Ei spun că nu există dovezi pentru demararea anchetei. Dar eu pur şi simplu nu înţeleg cum de au ştiut hoţii că noi lipseam de acasă.

27

Când De Vos apăru în cele din urmă, cerându-şi scuze pentru mica întârziere şi înmânându-i contractul, Louisa îşi dădu seama imediat că era un contract încheiat cu un broker, pentru a efectua un transport de cauciuc. În maniera sa obişnuită, plină de curtoazie, De Vos o informă că acesta era o copie, dar că deţinea originalul în seif şi spera că astfel va clarifica orice neclaritate pe care Louisa ar avea-o în ce priveşte datoria soţului ei.

— Uite cum facem! Lăsaţi-mi contractul şi-l voi studia cu atenţie! îi răspunse ea, simţindu-se confuză în timp ce privea contractul. Din câte ştia ea, Elliot nu avusese niciodată afaceri legate de transportul de cauciuc.

După plecarea lui, Louisa îşi chemă câinii şi ieşi la plimbare pe dig. Acum în luna mai, oceanul era agitat şi aerul plin de zumzetul insectelor. Vântul îi răvăşi buclele rebele, aruncându-i-le în ochi. La orizont, o dâră gălbuie separa oceanul de cerul cenuşiu şi pescăruşii zgomotoşi se roteau deasupra ei. Louisa ascultă murmurul oceanului, în timp ce valurile mari se spărgeau de ţărm şi se retrăgeau, prevestind apropierea musonului. Deşi era conştientă că o călătorie la Colombo pe o bicicletă veche nu era cel mai înţelept lucru, Louisa tânjea să nu-şi mai trăiască viaţa în umbra

morţii lui Elliot. Aşa că să meargă pe bicicletă era perfect. Chiar dacă avea să fie stropită de ploaie, entuziasmul şi viteza o să-i facă inima să-i bată cu putere. Îşi răsuci verigheta pe inelar, încă o mai purta. Dar oare nu era timpul să renunţe la ea?

În dimineaţa următoare, Louisa se trezi la ora şase şi-l aşteptă pe Leo. Deschise uşile de sticlă pentru a contempla imensitatea cerului albastru, dar când Irene coborî şi ea prea devreme, Louisa observă că soacra ei avea ochii roşii de plâns. Simţi un fior de compasiune pentru biata femeie.

— Cum te simţi, Irene? întrebă Louisa pe un ton conciliant. Vrei puţin ceai?

Irene îşi frământă mâinile, dar nu putu vorbi.

— Irene?

Şi apoi, cuvintele izbucniră tăioase.

— Şi când te gândeşti că în tot acest timp a avut un copil. Cum de nu ţi-ai dat seama?

— Nici tu nu ţi-ai dat seama, răspunse încet Louisa.

— Dar tu trăiai cu el!

— Elliot era plecat foarte des. Mă obişnuisem cu asta.

Irene clătină din cap.

Se lăsă tăcerea şi intră Margo.

— Amândouă v-aţi trezit cu noaptea în cap! spuse Louisa. Ce se întâmplă?

— Am convins-o pe mama să se întoarcă azi acasă în Colombo.

— Dacă aşa crezi că e mai bine, răspunse Irene, cu un oftat. Eu nu prea mai ştiu ce este bine şi ce nu.

Louisa îşi privi soacra. Irene părea să se închidă în sinea ei, ca şi cum lipiciul care le unise până atunci acum se dizolva.

— Stai jos, Irene! îi spuse şi trase un scaun.

Ea aproape că se prăbuşi pe el.

— Dar mamă, dacă mai vine cineva şi-ţi cere să plăteşti datoriile lui Elliot, trebuie să anunţi imediat poliţia, o avertiză Margo.

Irene se încruntă, apoi se uită la fiica ei cu o expresie uluită.

— De ce? Ce datorii?

— Mamă, problema e că nu voiam să-ţi spun, dar se pare că Elliot avea nişte datorii…

Irene reuşi să se stăpânească.

— Sunt sigură că nu erau sume prea mari. Tatăl tău şi cu mine îi vom plăti cu plăcere toate datoriile.

— Nu, mamă. Aici vorbim despre o mică avere.

— Nu înţeleg.

— Mai bine i-ai spune totul, insistă Louisa.

În timp ce Margo îi explica Irenei tot ce ştia, Louisa se uită fix în podea şi simţi că inima i se frânge. Să audă astfel totul era îngrozitor. Cât de fraieră trebuie să fi fost, să nu fi bănuit nimic? Şi acum, când spiritul neliniştit al lui Elliot se furişa atât de aproape, încercă să o asculte pe Margo, dar nu putu reduce la tăcere şoaptele din mintea

ei şi imaginea lui râzând de ea pe ascuns.

Când Margo termină tot ce avea de spus, Irene se frânse de durere pe scaun, ţinându-şi capul în mâini.

Louisa şi Margo schimbară o privire, dar Irene se îndreptă şi făcu un semn cu degetul spre fiica ei.

— Refuz să cred un cuvânt! Cum aţi putut să vă coborâţi atât de jos, încât să-i ponegriţi astfel numele? Întotdeauna ai fost geloasă pe fratele tău, Margo.

— Mamă, ăsta este adevărul. A fost şocant pentru noi toţi.

Chipul Irenei se contorsionă într-un spasm de suferinţă.

— Dar e prea mult. Prea mult!

Armura care o proteja se sfărâmă. Brusc, păru vulnerabilă şi Louisa, văzând femeia speriată ascunsă sub exteriorul dur, încercă să se apropie de ea.

— Elliot a fost un soţ bun. N-aveam niciun motiv să bănuiesc ceva.

Irene se uită la ea cu ochii umezi de lacrimi.

— Şi copilul ăsta? Ce e cu el?

— Îl cheamă Conor.

— L-ai cunoscut?

— Nu chiar, dar l-am văzut.

— Şi seamănă cu Elliot?

— Este leit Elliot.

— Ei bine, tot ce pot spune este că mă bucur

să iau autobuzul spre Colombo astăzi – numai dacă nu cumva eşti dispusă să mă duci cu maşina? şi o privi pe Louisa plină de speranţă.

— De fapt, am în plan să merg astăzi la Colombo, dar pe motocicletă.

— Nu e cam riscant? Mai ales când te gândeşti şi la dragul de Elliot care s-a dus aşa curând…

Dragul de Elliot fu picătura care umplu paharul, iar Louisa nu se mai putu abţine.

— *Dragul de Elliot*, care a avut o aventură secretă timp de opt ani? La acel Elliot te referi, Irene?

Şi cuvintele rămaseră suspendate în aer.

Puţin mai târziu, Louisa urcă în spatele motocicletei şi-l cuprinse pe Leo cu braţele. Păstrându-şi calmul, îmbătată de apropierea şi de căldura trupului lui, ea respiră profund. Simţi aroma de scorţişoară în hainele lui şi parfumul *aftershave*-ului. Şi în timp ce porniră, se relaxă, se apropie şi mai mult de el şi se bucură de senzaţia de intimitate. Cât de mult îi lipsise! Conexiunea. Căldura. Apropierea. Şi, deşi-l cunoştea prea puţin pe Leo, se agăţă de el cu un sentiment tot mai mare de eliberare. Era atât de bine să fie aşa de aproape. Atât de bine!

Călătoria spre Colombo era palpitantă, dar nu-i păsa. În ciuda vitezei, Louisa simţi că putea să aibă încredere în Leo şi, ori de câte ori el accelera, ea trăia senzaţia de a se fi eliberat de

constrângerile obişnuite. Vântul îi sufla în faţă, iar fiorul rece şi proaspăt o înviora. Din când în când, ea arunca o privire spre cerul plumburiu şi spre oceanul ameninţător, dar deocamdată ploaia nu se pornise. Era o călătorie palpitantă şi Louisa era din ce în ce mai conştientă de senzaţia apropierii corpului lui de al ei. În cele din urmă ajunseră la Colombo cam zdruncinaţi, dar vii şi nevătămaţi. Când coborî de pe motocicletă, picioarele îi tremurau, dar Leo îi întinse mâna s-o ajute să-şi menţină echilibrul. Louisa îi zâmbi larg şi el râse.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc.

Leo parcă motocicleta şi-i spuse că trebuia să facă nişte cumpărături şi că vine imediat la ea în birou. Când îşi lăsă mâna pe umărul ei, Louisa simţi un fior la atingerea lui. Apoi îl privi îndepărtându-se. Astăzi purta pantaloni în dungi, un sacou de bumbac lucios peste cămaşă, iar la gât avea cravată. Tot un aspect casual, dar Louisa nu-l văzuse niciodată atât de elegant. Apoi, ea trecu pe lângă Cargills şi coborî pe aleea largă ce ducea spre firma de mirodenii.

La capătul aleii, un bărbat o aştepta. În timp ce Louisa se apropia, văzu că ochii lui de un albastru glacial o priveau fix. Iar atunci când vocea lui îi tulbură gândurile, recunoscu accentul australian.

— Doamna Reeve?

— Cine întreabă?

Louisa simţi o înţepătură de neliniște şi-şi dori ca Leo să nu fi plecat, mai ales că acest bărbat avea o statură impunătoare şi-i bloca intrarea.

Străinul îi zâmbi.

— Era timpul să avem o discuţie amicală.

— Mă grăbesc. Am o afacere de care trebuie să mă ocup.

Deşi agitată, Louisa îi vorbi pe un ton ferm.

El clătină din cap.

— Condoleanţe pentru soţul dumitale.

— L-aţi cunoscut pe soţul meu?

Bărbatul dădu din cap că da.

— Şi cred că e posibil să aveţi ceva ce-mi aparţine.

Louisa simţi că nu mai are aer, dar îi susţinu privirea neclintită.

— Cine sunteţi?

El zâmbi din nou.

— Îmi puteţi spune Cooper.

— Sunt sigură că nu deţin nimic ce v-ar aparţine.

— Consider c-ar trebui să soluţionăm amiabil problema. Mă refer la o anumită datorie financiară. Cred că domnul De Vos, colegul meu, v-a vorbit despre ea.

— De Vos este colegul dumneavoastră?

El încuviinţă.

— O să mă ocup de asta.

— Asiguraţi-vă că aşa veţi face!

Când se apropie şi o luă de braţ, ea privi în

capătul aleii şi înapoi spre bărbat.

— Acum lăsaţi-mă!

Auzind un sunet, Louisa îşi întoarse iar capul şi-l văzu pe Leo venind încet şi relaxat, împingând motocicleta. O rezemă de un zid şi apoi, observând că se întâmplă ceva, veni imediat spre ei. Când îl văzu pe Leo apropiindu-se, bărbatul îi eliberă braţul Louisei. Leo se crispă tot şi se duse spre ei. Deşi bărbatul era înalt, Leo era cu siguranţă mai puternic. Se priviră într-o tăcere plină de tensiune.

După o clipă, străinul râse încetişor şi ridică din umeri.

Louisa crezuse că Leo fusese cât pe ce să-l sugrume pe australian, dar, în schimb, el făcu un pas în spate.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

Bărbatul nu-i răspunse.

— Îţi sugerez să-ţi vezi de treabă.

Cooper îşi aranjă ţinuta, zâmbindu-i cu răceală la Leo. Apoi plecă.

Leo se întoarse spre ea. Louisa se dădu înapoi şi expiră lent, apoi îşi duse mâna spre piept simţindu-şi inima zvâcnind.

— Slavă Domnului că ai venit la timp! spuse ea speriată. Tipul era un animal.

— Ce voia?

Louisa respiră adânc şi-i explică lui Leo despre datoriile lui Elliot. O durea să mărturisească totul cu voce tare, aşa cum o duruse s-o audă pe Margo spunându-i Irenei adevărul, dar ştia că nu mai

putea proteja reputaţia lui Elliot.

— Crezi c-ar trebui să mergem la poliţie? întrebă ea.

— Şi să spunem ce? Nu sunt sigur c-ar fi o idee bună. Tipul a plecat deja şi de ce anume ar putea fi acuzat?

— Spunea că-l cheamă Cooper.

— Mă îndoiesc că e numele lui adevărat. Urcăm? Sigur mai ai chef să facem asta?

Louisa încuviinţă.

— Stai numai să-mi iau motocicleta.

Leo o parcă chiar lângă uşa biroului şi-i deschise uşa Louisei.

— Ce mă îngrijorează e că părea să te aştepte – de unde naiba ştia că azi o să fii aici? Cine a ştiut că vii?

Louisa simţi un fior rece pe şira spinării. Într-adevăr, cine?

La etaj, Nihil o întâmpină călduros şi apoi comandă cafea pentru toată lumea.

Leo şi Louisa se aşezară pe canapea şi ea îi explică motivul prezenţei lor.

— Aşadar, spuse managerul, privindu-l pe Leo. Ne poţi garanta că ai disponibilă o cantitate mare de scorţişoară? Mulţi dintre furnizorii noştri de scorţişoară au fost afectaţi de seceta din nord, aşadar sunt foarte interesat.

— Lucrez zi şi noapte pe plantaţia de scorţişoară, la fel şi angajaţii mei. Producem scorţişoară de cea mai bună calitate. Am aici o

mostră.

Leo scoase un săculeţ din geantă.

Nihil îl luă, îl frecă între degete şi apoi mirosi aroma.

— Excelent. Sunt sigur că îţi putem face o ofertă de nerefuzat.

Scrise suma pe o foaie de hârtie şi apoi i-o dădu lui Leo.

— Cum ţi se pare?

Leo încuviinţă.

— Cred că ne-am înţeles.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Louisa promise să-şi anunţe avocatul să pregătească contractul, ca să-l poată semna Leo.

— Apropo, spuse ea privindu-l pe Nihil. Ai spus cuiva că vin azi aici?

— S-ar putea să fi spus ceva familiei mele, dar atât.

Până când terminară şedinţa şi ieşiră în stradă, deja ploua torenţial.

— Ce vrei să faci? o întrebă Leo şi-şi întinse mâinile în ploaie.

Louisa privi cerul şi făcu o grimasă.

— Am pelerine impermeabile, dacă tu crezi că ne sunt de folos?

— Sau am putea mânca ceva şi, între timp, vedem dacă mai stă ploaia.

— S-ar putea să se înrăutăţească.

Louisa zâmbi şi se uită la ceas.

— Da, dar nu ţi-e foame?

Leo încuviinţă.

— Atunci, să mergem la Hotelul Galle Face. Fac cinste.

— Nu e cazul.

— Îmi face plăcere. Gătesc nişte fructe de mare excelente, dacă nu ajungem prea târziu. Am putea lua prânzul pe verandă şi am privi ploaia. După aceea, trebuie să ajung la un avocat, să verific ceva. Te deranjează dacă mă aştepţi puţin? Asta ar însemna să ne întoarcem pe întuneric.

— Nicio problemă. Deşi mă întreb dacă am făcut alegerea potrivită să venim şi să plecăm de aici în aceeaşi zi.

Lăsară motocicleta pe alee, începură să alerge prin ploaie şi, când în sfârşit ajunseră şi se aşezară în fotoliile confortabile de ratan de pe veranda hotelului, împodobită cu arcade frumoase în stil colonial, ploaia se înteţise, devenind chiar şi mai zgomotoasă, acoperind clinchetul tacâmurilor şi al paharelor.

— Nu e minunat? zise Louisa, cu voce tare.

— Absolut minunat!

Amândoi comandară şi, în timp ce Leo contempla ploaia, ea îl sorbea din priviri. Îşi dădu la o parte părul umed de pe frunte şi pielea îi străluci sub pelicula fină de ploaie. Louisa nu se putu abţine să nu-şi pună întrebări despre viaţa lui. Leo era atât de atrăgător şi, totuşi, era singur. Privi şiroaiele de ploaie ai cărei stropi săreau la un metru distanţă, iar apoi, când îşi întoarse privirea

spre el, văzu că o privea fix. Leo zâmbi calm şi leneş şi Louisa îşi dori să întindă mâna şi să-i mângâie chipul. În schimb, se uită la masă şi simţi cum i se îmbujorează obrajii.

De fapt, temperatura scăzuse şi, în afară de obrajii ei fierbinţi, era o adevărată eliberare să simtă aerul rece după ce transpirase în umiditatea ameţitoare a ploii torenţiale.

— Deci povesteşte-mi despre tine! zise Leo.

Louisa îşi ridică privirea.

— Viaţa mea a fost foarte banală.

— Mă îndoiesc.

Louisa se gândi la afirmaţia lui.

— Până de curând, să zicem…

— Louisa, eu…

— Da?

— Mă bucur de ziua de azi.

Leo zâmbi din nou şi liniile fine din colţul ochilor lui dispărură.

— Şi eu. În afară de întâlnirea cu omul ăla îngrozitor, Cooper.

După ce terminară de mâncat, ploaia păru să se mai domolească puţin. Ea scoase copia contractului pe care i-o dăduse De Vos, verifică adresa avocatului, tipărită pe prima pagină, şi apoi se ridică de la masă.

— Vino cu mine, dacă vrei!

Parcurseră împreună pe jos distanţa, în timp ce ploaia se rărea, şi imediat ajunseră în pragul uşilor impresionantelor birouri Jefferson &

Chepstow.

Intrară la recepţie, cerând să discute cu unul dintre parteneri şi aşteptară până când un omuleţ mic şi chel veni să-i salute.

— Brian Chepstow, se prezentă el. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi invită în biroul lui, iar Louisa îi înmână copia contractului.

— Cred că firma dumneavoastră l-a întocmit, spuse ea. Sunteţi vă rog amabil să-l studiaţi şi să verificaţi dacă este înregistrat la dvs?

El aruncă o privire şi se încruntă.

— Ei bine, aici e vechiul nostru antet, am renunţat la el de mai bine de un an. Acum suntem „R.A. Jefferson", nu „G. Jefferson". Richard, actualul meu partener de afaceri, este fiul bătrânului Gerald Jefferson. Aparent, acest contract a fost semnat de Gerald – dar e datat la şase luni după moartea lui şi el se pensionase cu şase luni înainte. Nu e nevoie să-mi verific registrele, vă pot spune chiar acum şi în mod categoric că acest contract n-a fost întocmit de firma noastră. Şi în plus, toate copiile noastre sunt verzi. Asta este albastră. Eu cred că e un contract fraudulos.

Îşi notă câteva detalii.

— Cine vi l-a dat?

Louisa născoci un răspuns la nimereală, nedorind să-i dea prea multe amănunte.

— L-am găsit printre documentele răposatului

meu soţ.

— Ei bine, s-ar putea să trebuiască să fac nişte investigaţii. Vă voi contacta dacă descopăr ceva, dar în acest stadiu, vă pot confirma că aşa-zisul contract n-ar fi valabil în niciun tribunal.

Louisa îi mulţumi pentru timpul acordat şi părăsi biroul, împreună cu Leo.

— Despre ce e vorba, de fapt? o întrebă Leo în timp ce se aflau pe trotuar, câteva clipe mai târziu.

— Cineva mi-a dat contractul ăsta ca dovadă a datoriilor pe care le-a avut Elliot, dar ai auzit ce spunea domnul Chepstow.

— Ciudat!

— Foarte ciudat!

Louisa se întrebă dacă să-i spună şi că acel Cooper îi zisese că era un asociat al lui De Vos, al cărui nume apărea în contract, dar hotărî ca deocamdată să ascundă informaţia asta într-un colţ al minţii ei.

— Poate ar fi bine să plecăm acum, până nu începe iar să toarne cu găleata.

— Nu te deranjează vremea ploioasă? o întrebă Leo.

Louisa râse.

— Sunt genul de fată care adoră să-şi petreacă timpul în aer liber. Hai să luăm motocicleta!

În timp ce Leo conducea spre drumul de coastă, Louisa îl ţinu strâns în braţe, încântată să fie din nou atât de aproape de el. Simţea forţa şi

vigoarea corpului lui, aşa cum era încordat, în timp ce conducea motocicleta prin rafalele dezlănţuite de vânt. La început, ploaia stătu, dar după o oră şi jumătate, oceanul devenise chiar şi mai sălbatic. Leo se opri să-şi pună pelerinele de ploaie impermeabile, dar era deja întuneric şi când ploaia începu să curgă în cascade, nu mai aveau prea multă vizibilitate. Iar atunci când roţile derapară, el încetini ritmul, dar nu era suficient – o rafală puternică de vânt îi luă pe sus şi-i scoase de pe carosabil, împingându-i înspre oceanul turbat. Motocicleta fu aproape împinsă peste parapet, noroc că Leo reuşi să o oprească chiar înainte de impact.

— Cred că suntem aproape de mlaştina Madu Ganga, în apropierea satului pescăresc Balapitiya. Va trebui să ne oprim şi să ne adăpostim undeva, spuse el, în timp ce opri motorul şi se ridică.

Louisa scrută întunericul.

— Dar nu se vede nimic pe o rază de câţiva kilometri.

— Îmi amintesc că erau nişte colibe de pescari pe undeva pe aici, prin apropiere. Să mergem în direcţia lor. O să împing motocicleta.

Înaintară puţin şi chiar înainte să ajungă la o colibă, Louisa se împiedică şi căzu. Leo o ajută să se ridice, dar deja o durea glezna.

— Cred că am călcat în ceva.

— De ce nu te urci pe motocicletă? Aproape zăresc coliba. Cred că e la vreo douăzeci de metri

distanţă.

Leo aprinse o torţă şi împreună reuşiră să ajungă la o colibă de pescari încadrată de bambuşi, acoperită cu frunze de cocos împletite. El deschise uşa, împinse motocicleta înăuntru şi apoi o ajută pe Louisa. Ea adulmecă interiorul şi deşi încă se simţea miros de peşte, coliba părea umedă şi părăsită. Torţa lui Leo aprinse câteva frânghii vechi încolăcite pe podea şi câteva pânze de sac găsite într-un colţ. Leo o ajută pe Louisa să se aşeze departe de şuvoiul de apă care se scurgea prin acoperiş, apoi scoase din geantă o lampă de avarie şi se aşează lângă ea. Aprinse lampa şi Louisa urmări cum lumina ei proiecta umbre pe pereţii colibei. Fiind tulburată, simţi un fior de nelinişte. Chiar şi din interiorul colibei putea auzi valurile sălbatice ale oceanului izbindu-se de stânci.

— Ţi-e frig? o întrebă Leo.

Louisa îi zâmbi.

— Eşti un adevărat cercetaş, nu-i aşa?

— Sunt întotdeauna pregătit atunci când ies cu motocicleta.

— Ei bine, nu mi-e neapărat frig. Sunt doar udă.

Leo îşi dădu jos pelerina şi apoi sacoul pe care i-l aşează pe umeri.

— Se pare că ţi-ar prinde bine o băutură tare.

— Da.

În lumina difuză a lămpii, Leo aduse o sticlă

de whisky, desfăcu dopul, care putea fi folosit ca pahar, turnă băutura şi-i dădu Louisei să bea. Ea luă o înghiţitură şi simţi brusc un val de căldură în piept.

— Deci, spuse ea, foarte conştientă de faptul că erau singuri împreună în această colibă micuţă şi încercând să se gândească la un subiect obişnuit de discuţie. De fapt, nimic despre situaţia în care se aflau nu era obişnuit şi nimic în legătură cu Leo nu era banal. Adevărul era că i se părea că el e atât de incredibil de plin de viaţă şi-i plăcea la nebunie să-i fie prin preajmă.

— Probabil te simţi singur acolo, sus, pe plantaţie, spuse ea în cele din urmă.

— Nu sunt prea sociabil.

— Îţi place să stai singur?

— Da. Dar tot timpul sunt ocupat.

— Ai vorbit vreodată cu Elliot?

— Nu prea mult.

Un fulger lumină coliba, colorându-i chipul în albastru.

— Ai curent electric acolo?

— Deocamdată nu. Avem doar strictul necesar.

— Şi Elliot spunea la fel.

Leo dădu din cap, dar îi evită privirea. Mai turnă încă un pahar de whisky şi-l bău.

— Motocicleta mai merge?

— Da, n-are nimic.

Louisa încercă să se ridice în picioare, dar o

duru glezna. Atunci se aşează la loc, oricum nu voia să se întoarcă acasă – şi continuă să se gândească insistent la Leo. Era oarecum inaccesibil, ca şi cum ar fi fost uşor distant şi ea vru să ştie mai multe despre el. Era singur pe plantaţie? Părea să aibă o viaţă solitară. Dar cum să îndrăznească să-l întrebe mai multe, fără să pară indiscretă?

— Aşadar, spuse Louisa în cele din urmă, întotdeauna ai trăit singur?

— În cea mai mare parte a timpului, da. Am călătorit puţin, pe ici, pe colo. De-abia după ce am moştenit plantaţia s-ar putea spune că m-am aşezat la casa mea. Acum am aproape patruzeci de ani, deci cred că era şi timpul.

Louisa ezită o clipă, apoi îi zâmbi:

— Nu ţi-ai dorit niciodată să te căsătoreşti?

Un alt fulger albastru îi luminã chipul şi observă că el ezita să-i răspundă. Privirile li se întâlniră şi urmă un moment de tăcere.

— Se pare că niciodată n-a fost timpul, momentul sau persoana potrivită, răspunse el într-un târziu.

— Dar trebuie să fi întâlnit femei? întrebă Louisa.

Îl auzi respirând adânc.

— O, da.

— Şi ţi-a atras atenţia vreuna?

— Doar una.

— Vrei să-mi povesteşti despre ea?

Leo ridică din umeri.

— Nu sunt prea multe de spus. S-a măritat cu altul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Louisa şi, deşi Leo avea un ton resemnat, ea simţi că încă suferea.

— Au trecut opt ani de-atunci. O chema Alicia şi era cântăreaţă într-un club de noapte din Singapore.

— Şi?

— Era frumoasă, avea păr lung, şaten, ochi albaştri, strălucitori şi o voce de înger.

— Se pare că ai iubit-o.

Leo oftă adânc.

— Urma să ne căsătorim.

— Ce s-a întâmplat?

Întâi îşi lăsă capul în jos, apoi o privi direct în ochi.

— S-a dovedit că nu pe mine mă iubea.

— Aţi fost logodiţi?

— Da.

Se aşternu o tăcere scurtă şi Louisa îi atinse braţul. Simţea că pluteşte ceva în aer.

— Îmi pare rău.

— Şi nu asta a fost cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla. Alicia a plecat într-o noapte şi de atunci n-am mai văzut-o niciodată. Mai târziu am aflat că s-a măritat cu cel mai bun prieten al meu, se întâlneau de luni bune, pe ascuns.

— O, Doamne! Trebuie să te fi rănit groaznic, izbucni Louisa.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Deci, spuse Leo în cele din urmă. Chiar înţeleg cum te-ai simţit când ai aflat despre Elliot şi Zinnia.

— Da. Îmi dau seama… Şi ai mai primit vreo veste de la ei? De la Alicia şi prietenul tău?

Vocea lui Leo deveni o şoaptă şi ea trebui să se aplece spre el, ca să-l audă.

— În cele din urmă, da. Câţiva ani mai târziu am primit o scrisoare de la el, îmi spunea că Alicia a murit la naştere.

— Doamne, e groaznic.

Louisa îşi lăsă ochii în podea, dar apoi îşi ridică capul şi-i întâlni privirea. O privire hotărâtă şi neşovăitoare.

— Probabil te întrebi cum ar fi fost dacă…

— Poate. Dar nu prea mult. Pentru mine contează viitorul.

— Şi trecutul?

— Când eram mai tânăr, căutam ceva. Am crezut că ea ar putea fi răspunsul.

— Dar nu a fost?

— Nu.

— Şi ai găsit vreodată? Ceea ce căutai…

— Nu întru totul. Cred că nici măcar nu ştiam ce caut.

— Toţi căutăm ceva, nu-i aşa?

— Aşa cred.

Profund conştientă de prezenţa lui atât de aproape de ea, Louisa respiră şi inspiră adânc, în timp ce încerca să-şi croiască drum prin

sentimentele ei complicate.

— Tu ce anume cauţi, Louisa? continuă Leo.

Ei îi plăcu felul în care el îi rosti numele. Felul în care propriul ei nume suna nou şi extrem de special.

— Probabil e mai mult o nevoie neîmplinită, decât o căutare. Eu mi-am dorit copii. Mi i-am dorit cu disperare.

— Îmi pare rău.

Ea îl privi în lumina slabă a lămpii de avarie şi o răni expresia de compasiune din ochii lui.

— Maternitate. Pentru asta sunt femeile programate, nu-i aşa? Să devină mame. Copilăria mea fără mamă a fost uneori solitară şi presupun că de-asta mi-am dorit să-mi întemeiez familia pe care n-am avut-o niciodată.

— Probabil îţi este greu.

— Foarte greu. Dar asta este.

Leo o privi lung, cercetător.

— Te admir pentru felul în care ai făcut faţă întregii situaţii.

Ea avu senzaţia de nod în gât.

— Serios?

— Absolut.

— Mulţumesc.

Pentru câteva clipe rămaseră învăluiţi în tăcerea plină de compasiune, Louisa gândindu-se la copiii pierduţi şi neştiind la ce anume se gândeşte Leo.

— Ce viaţă interesantă trebuie să fi avut tu,

spuse ea în cele din urmă. Povesteşte-mi despre unele dintre locurile pe unde ai umblat.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

Ea simţi cum tensiunea dintre ei se destrămă şi înţelese că, aşa cum se aflau acum împreună în această colibă micuţă şi ascultau muzica ploii, aşa şi-ar fi dorit să rămână, izolaţi, să vorbească, să-i audă vocea.

— Ei bine, vreme de zece ani, am lucrat pe o plantaţie de arbori de cauciuc din Malaya şi am petrecut ceva timp în Indonezia. În general, m-am plimbat în jurul tropicelor.

— Iartă-mă dacă m-am băgat în lucruri care nu mă privesc, spuse Louisa, întrebându-se dacă a pus prea multe întrebări.

— Nici gând.

Auzi o mişcare.

— Sunt lilieci pe aici?

— Mă îndoiesc.

Dar Louisa sări cât colo când, în lumina flăcărilor torţei lui, apăru o şopârlă, strecurându-se dintr-un colţ şi alergând pe podea. În timp ce între ei se lăsă din nou tăcerea, Louisa simţi parfumul sărat al pielii lui şi mirosul de parafină al lămpii. Atunci Leo se aplecă spre ea şi o mângâie uşor pe obraz.

Louisa închise ochii şi îi simţi atingerea cu toată fiinţa. Şi totuşi, după câteva secunde, se îndepărtă. Auzi strigătul unei făpturi aflate în

ploaie, un sunet solitar, tulburător, urmat de ţipătul unei bufniţe.

— Leo…

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit.

— Doar că…

— Înţeleg.

— Hai să stăm aici până trece ploaia.

Niciunul dintre ei nu se clinti şi, deşi tulburaţi de ceea ce tocmai se întâmplase între ei şi de ceea ce putea însemna asta, Louisa simţi că găsise o insulă de pace înăuntrul ei.

28

Cooper, australianul, îi stăruia în minte, la fel şi contractul fals. Louisa se simţea neliniştită din ambele motive, astfel încât dimineaţa, după ce Leo o conduse acasă, înainte să-şi scoată câinii la plimbare, îl chemă pe Ashan în salon. Din fericire, glezna nu era scrântită, de-abia dacă o mai deranja acum şi se plimba prin cameră în timp ce-l aştepta, urmărind razele piezişe ale soarelui împrăştiate pe podea în fâşii luminoase. Întreaga cameră părea să strălucească, dar era unul din acele momente când şi-ar fi dorit ca Elliot să fie cu ea: momente a căror apariţie era inevitabilă, indiferent cât de mult s-ar fi luptat. Şi ceea ce se întâmplase cu Leo, şi faptul că ea îşi dorise atât de mult ca el să o atingă, o făcuseră să se simtă şi mai tulburată. Îi era foame de atingere, dar în

mintea ei era încă femeie măritată şi, în ciuda a ceea ce se întâmplase, nu era uşor să schimbe asta.

Nu-l invită pe Ashan să ia loc, dar îl privi de acolo de unde stătea. O întrista ideea că trebuie să bănuiască pe cineva din casa ei, dar trebuia să-l întrebe.

— Ascultă, Ashan, lucrezi la noi de ani întregi.

El încuviinţă şi-i zâmbi larg.

— De zece ani, doamnă, şi înainte am lucrat pentru tatăl dumneavoastră.

— Şi în tot acest timp, ai avut grijă de noi, lucru pentru care îţi mulţumesc.

Ashan se înclină uşor.

— Plăcerea mea.

Louisa oftă înainte de a deschide subiectul.

— Am o mică problemă şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta, întotdeauna ne-ai dat un sfat, mie şi tatălui meu, atunci când am angajat oameni noi. Nu-i aşa?

— Da, doamnă. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

— Aşadar, am o întrebare pentru tine.

— Desigur, doamnă.

— Oare e cineva aici în care n-ai încredere totală?

Ashan se încruntă, ca şi cum această întrebare îl deranja.

— Pe unii îi cunosc mai bine decât pe ceilalţi, dar am încredere în toţi.

— Ei bine, vreau să te rog să fii atent. Mă tem că cineva ar da informaţii despre ceea ce fac. Crezi că reuşeşti să faci asta?

— Desigur, doamnă. Asta ar fi un fapt îngrijorător.

— Şi nu trebuie să-ţi mai spun că rămâne între noi.

Louisa încheie discuţia şi îi făcu semn că e liber să plece, apoi rămase o vreme pe gânduri, analizând personalul angajat şi sperând că nu era niciunul nedemn de încredere. Bucătarul lucrase în serviciul tatălui ei cu mult înainte de a se muta la casa ei, după ce se căsătorise cu Elliot. El avusese în subordine un ajutor de bucătar, care era cam naiv, dar foarte vesel, şi acum în locul lui o avea pe Camille, franţuzoaica, ce se dovedise a fi de neînlocuit. Şi mai erau doi servitori care se ocupau de curăţenie şi de servire, unul era nepotul bucătarului şi pe celălalt îl angajase de aproximativ şase luni. Mai exista, de asemenea, o menajeră angajată cu jumătate de normă şi un spălător de rufe. Doar Ashan, Camille şi bucătarul locuiau în aceeaşi casă cu ea. Şi mai era şi grădinarul, dar el afla foarte rar unde se ducea ea.

Când ploaia se opri, Louisa îşi luă câinii şi se duse să-l viziteze pe Himal, constructorul singhalez la ajutorul căruia mai apelase şi înainte, ca să-i ceară devizul pentru renovarea tipografiei. În timp ce se plimba, le aruncă celor trei cockeri o minge de jucărie. De obicei, Bouncer sărea primul

după ea, o prindea şi refuza s-o dea înapoi, dar astăzi Tommy prinse mingea şi i-o aduse, pentru a continua jocul. S-au jucat aşa cât timp strada a rămas scăldată în linişte, apoi Louisa le-a pus iarăşi lesele.

Când ajunse pe şantier, Louisa îl găsi imediat pe Himal. Deşi nu era cel mai ieftin, era demn de încredere, eficient şi reuşi să adauge cu succes un nou etaj la magazin. Aflată în biroul lui, Louisa îşi desfăcu schiţele şi i le aşeză pe măsuţă. Aplecându-se să le studieze, Louisa îşi imagină magazinul: un palat strălucind de bijuterii scumpe de safir şi de obiecte fascinante, o peşteră a lui Aladin extrem de opulentă.

— După cum vedeţi, vreau să păstrez suprafaţa galeriei superioare ca să expun opere de artă şi apoi vreau să transform fiecare salon în câte o zonă unde să vând produse specifice. Dar trebuie să coste cât mai puţin.

Constructorul îşi ridică privirea spre ea, având o expresie inteligentă întipărită pe chip.

— Ştiţi cumva dacă există pereţi despărţitori?

— Nu ştiu. O să conteze?

— S-ar putea. Va trebui să văd. Dar, realmente, momentan pare să fie doar o chestiune de curăţare a geamurilor şi a pardoselii, să ne asigurăm că totul arată bine şi e în bună stare de funcţionare. Şi mai e nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Există electricitate?

— Da. Clădirea va avea nevoie de piese de

mobilier potrivite, bineînţeles. M-am gândit la vitrine de lemn pentru a păstra costurile mici, dar la tejghele frumoase de abanos din Ceylon.

— Am tâmplari excelenţi, spuse Himal scărpinându-se în cap.

— Sunt sigur că putem menţine costurile minime, păstrând în acelaşi timp calitatea pe care v-o doriţi, asta în cazul în care clădirea este solidă, funcţională, dar, aşa cum spuneam, trebuie să mai fac o revizie generală. Mi-aţi putea lăsa cheia?

Louisa îi dădu cheia şi-l întrebă când ar fi liber să înceapă.

— Cred că în aproximativ o lună.

Acceptă să îi întocmească devizul în mai puţin de o săptămână şi Louisa plecă bucuroasă că planurile începeau să prindă contur şi, în sfârşit, visul ei strălucitor era gata să devină realitate.

Două luni trecură încet. Louisa încă se mai gândea la Elliot, dar, treptat, se trezea cu inima ceva mai uşoară. Treburile gospodăriei începură să o intereseze la fel de mult ca întotdeauna şi savura plăcerea plimbărilor lungi pe plajă. Aprobase devizul lui Himal şi acum treaba mergea bine, lucrările erau în plină desfăşurare. Nu se mai gândea la Cooper şi nici la De Vos. Deocamdată niciunul dintre ei nu revenise să-şi recupereze bani.

În mai puţin de două săptămâni, vor sărbători balul estival din Galle, care se va desfăşura la New

Oriental Hotel. Urmau să vină majoritatea proprietarilor plantaţiilor de arbori de cauciuc, împreună cu soţiile lor. Louisei îi plăcea să petreacă împreună cu Elliot în astfel de ocazii romantice. Balul estival fusese întotdeauna un eveniment special pentru ei. Anul acesta va trebui să participe însoţită de tatăl ei.

Louisa se gândi la balul de anul trecut şi-şi aminti că, deşi se înţelegeau bine, Elliot dispăruse aproape o oră în timpul serii. Când revenise în sfârşit, inventase o scuză cum c-ar fi stat la taclale cu un vechi prieten şi se cam supărase. La acel moment, absenţa lui i se păruse puţin ciudată, dar fără consecinţe reale. Însă acum, Louisa se întrebă dacă nu cumva datoriile lui Elliot începuseră de pe-atunci.

Acordul pe care ea şi Leo trebuiau să-l semneze, conform căruia firma ei de mirodenii urma să exporte producţia lui de scorţişoară, sosi în sfârşit, după o întârziere lungă. Louisa nu-l mai văzuse pe Leo de la călătoria spre Colombo şi nu ştia cum să se descurce cu ceea ce simţise atunci pentru el. Că fusese ceva nu putea nega şi se întrebă dacă ar fi fost în regulă să-l roage să o însoţească la bal. Nu voia să-i lase o impresie greşită şi, deşi emoţionată din cauza acestui gând, era totodată conştientă de fiorii de plăcere. Respiră adânc şi se amuză de cât de tânără o făceau aceste emoţii să se simtă şi hotărî să-l invite, totuşi, pe Leo la bal. Dar, pentru că era

conştientă de dorinţa de a se răzbuna pe Elliot, ştia că trebuie să-şi clarifice motivaţia acestei invitaţii. Ezită, răsucind situaţia pe toate părţile şi cântărind atent toate opţiunile, dar hotărî până la urmă că orice ar face-o să simtă că îşi continuă viaţa nu putea fi greşit.

Tocmai îşi verifica puţin coafura în oglinda de pe hol, când se auzi un ciocănit la uşă, care-i întrerupse şirul gândurilor. Nu-l chemase pe Ashan şi, deschizând ea însăşi uşa, fu surprinsă să vadă în prag un străin blond.

— Cu ce vă pot ajuta? zise ea, întrebându-se dacă nu cumva era vreun comis-voiajor şi dorindu-şi să-l fi lăsat pe Ashan să deschidă.

Bărbatul păru puţin nesigur şi apoi vorbi:

— Îmi pare rău că vă deranjez. Dar o caut pe Margo Reeve. Mi s-a spus în Colombo că locuieşte aici, cu dumneavoastră.

Louisa se încruntă.

— Vă aşteaptă?

Străinul stătea spăsit, cu privirea în pământ, şi-şi răsucea emoţionat pălăria în mâini.

— Eu sunt William Tyler. Probabil Margo v-a povestit despre mine.

Brusc, Louisa îşi duse mâna la gură şi, spre surprinderea ei, se simţi imediat protectoare faţă de Margo.

— Atunci presupun c-ar fi mai bine să intraţi. Eu sunt Louisa Reeve, apropo.

— Mă bucur să vă cunosc. Sper că veţi

accepta sincerele mele condoleanţe, doamnă Reeve.

— Mulţumesc.

Îl conduse pe William în living şi apoi se duse s-o caute pe cumnata ei, care se îmbujoră de emoţie atunci când Louisa îi spuse cine venise s-o caute. Rămase cu gura căscată, tresărind şi ochii vii, strălucitori îi jucau nebuneşte în cap, trădându-i emoţiile.

— O, Doamne! Ce să-i spun?

Louisa nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Depinde ce vrea el să audă.

O conduse pe Margo în salon şi, când ajunse în dreptul uşii, vru să se retragă.

— Nu, te rog, rămâi! şopti Margo şi o luă de braţ.

— Eşti sigură?

Cum intrară în salon, William se ridică în picioare.

— Margo, eu…

Margo nu se apropie de el, ci rămase neclintită şi Louisa simţi tensiunea dintre ei. Deşi salonul era liniştit, afară se auzeau ciripitul păsărilor şi grădinarul care tundea gazonul. Louisa îşi auzi unul dintre câini lătrând la maşina de tuns iarba şi aruncă o privire rapidă prin salon, nerăbdătoare să scape de acolo.

— Margo, chiar cred că…

— Rămâi! Orice ar avea William să-mi spună, îmi poate spune şi în prezenţa ta.

— De fapt, Margo… eu…

— Vreau ca Louisa să stea aici, îl întrerupse Margo, pe un ton ferm, categoric.

Louisa dădu din cap şi le făcu semn să ia loc pe canapea şi pe scaune.

— Dacă chiar vrei asta, atunci mai bine să ne aşezăm toţi. O să cer să ni se aducă ceva de băut.

William se aşează pe un fotoliu, iar Margo, pe marginea celui mai îndepărtat scaun pe care îl găsi. Louisa privea cu atenţie cum Margo se uita intenţionat în podea, pentru moment părând incapabilă să privească direct în ochii lui William. Apoi ea îşi adună tot curajul de care era în stare.

— Ce vrei, William? îl întrebă ea, privindu-l în cele din urmă în ochi, dar cu vocea sugrumată. Îmi imaginez că n-ai venit aici fără un motiv.

William păru să ezite.

— Aş fi putut să-ţi scriu.

— Da.

— Aveam adresa părinţilor tăi. M-am dus acolo, dar tatăl tău mi-a spus că eşti aici, în Galle. Îmi pare rău pentru fratele tău.

Margo îşi lăsă capul în podea şi clipi pentru a-şi opri un val de lacrimi fierbinţi.

— Te rog, nu încerca să te porţi amabil cu mine.

Se aşternu o scurtă tăcere.

— Voiam să te văd.

William se întrerupse şi ezită iar.

— Pentru că Deirdre mi-a cerut să divorţăm.

Margo se ridică în picioare, iar culoarea i se scurse din obraji.

— Din cauza mea? întrebă ea, luptându-se cu această veste neaşteptată.

William clătină din cap.

— N-a spus-o direct, dar spune că vrea să te dea şi pe tine în judecată.

După ce respiră adânc, Margo făcu ochii mari de uimire.

— Dar e îngrozitor.

— Este. Dar nu înţelegi ce înseamnă asta?

Margo se uită la Louisa, implorând-o din priviri. Louisa ridică din umeri şi nu-şi putu reţine surpriza.

— Înseamnă că în sfârşit ne vom putea căsători. Dacă mă mai vrei, spuse William, adresându-i acum o privire hotărâtă, lipsită de orice ezitare.

Margo se prăbuşi pe scaun, cu răsuflarea tăiată.

— Mama o să facă o criză de nervi!

— Asta înseamnă că accepţi?

— N-am spus asta!

El îi oferi un zâmbet cald, autentic, pe jumătate încurajator, pe jumătate plin de speranţă.

— Te rog, Margo! Gândeşte-te la asta! Ar putea fi şansa noastră!

Cu un suspin profund, Margo îşi privi mâinile aşezate în poală.

Şi le frământă emoţionată, ridică privirea, îi zâmbi la rândul ei, dar era un zâmbet şovăielnic, copleşit de teamă.

— Spune-mi totul!

— Ce vrei să ştii?

— De ce a hotărât soţia ta să divorţeze? I-ai spus despre mine?

— Numai după ce ea a deschis subiectul cu divorţul. Tot ce ţi-am spus e adevărat. Nu mai eram fericiţi de ani de zile. Acum Deirdre a moştenit nişte bani şi vrea să se mute înapoi în oraşul ei natal, în Devon.

— Nu ţi-a cerut să mergi cu ea?

— Nu. Ştie că trebuie să fiu aproape de locul meu de muncă. Toţi clienţii mei sunt în Kent.

— Şi unde ar trebui să locuim noi?

— Vrei să spui că accepţi să te mai gândeşti? Mă tem că reputaţia ta va avea de suferit.

Margo clipi repede, ca şi cum s-ar fi gândit la propunere.

— Nu ştiu.

— Margo, draga mea.

William se opri.

— Trebuie să ştii ce mult însemni pentru mine.

Margo încuviinţă, dar Louisei i se păru că mai are puţin şi izbucneşte în lacrimi. Se apropie de cumnata ei şi o mângâie pe umăr.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă William. Mie mi-ai lipsit tot timpul.

— Uite, spuse Louisa şi îi strânse uşor umărul

lui Margo, ies să văd ce face Ashan. Cred că voi doi ar trebui să discutaţi între patru ochi. N-aveţi nevoie de mine. Şi Margo, nu lăsa să te influenţeze ceea ce crezi c-ar spune Irene.

— Crezi c-ar trebui să accept?

— Cred că toţi ar trebui să acceptăm şansa care ni se oferă pentru a fi fericiţi.

Şi spunând asta, Louisa ieşi din salon. Biata Margo, se gândi ea, în timp ce se ducea să vorbească cu Ashan. Era o decizie grea. Fiind dată în judecată, avea să se simtă oribil, iar povestea lor de dragoste ar atrage atenţia opiniei publice, dar dacă Margo îl iubea într-adevăr pe William, la fel cum şi el declara, atunci, probabil, căsătoria lor era cel mai bun lucru.

Zâmbetul lui când a văzut-o a fost ceva senzaţional. I-a înseninat toate umbrele de tristeţe de pe chip. Louisa deschise gura să vorbească, dar până la urmă îşi înghiţi cuvintele.

— Hai, vino înăuntru! o invită Leo.

Se dădu înapoi, s-o lase să treacă. Urcară în camera de la etaj, confortabilă, dar puţin cam în neorânduială, plină de cărţi, de mai multe lămpi cu ulei şi câteva lumânări.

Stând acolo, în pragul uşii, ea se străduia din nou să lase totul în trecut. Sătulă să mai trăiască cu amintirea lui Elliot în minte, Louisa îl privi pe Leo, iar atunci când el îi zâmbi cald, fantoma lui Elliot dispăru. Uşurată, Louisa îşi îndreptă atenţia

spre ochii blânzi ai lui Leo, şi, deşi el încă zâmbea, ea remarcă o licărire a ceva ce nu mai zărise până atunci. Tristeţe, poate. Nu era sigură.

— Mă bucur să te văd, spuse el. A trecut ceva timp.

— Da.

— Aşadar?

Louisa scoase un plic.

— Ţi-am adus contractul să-l semnezi. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Mi l-ai fi putut trimite prin poştă.

— Da.

— Dar ai preferat să vii aici…

— Da.

— Şi?

Leo întinse mâna să ia contractul. Simţindu-i căldura pielii în timp ce îi dădea contractul, Louisa tânji să-i răspundă, dar în loc să facă asta, îşi retrase mâna, apoi se aşeză pe scaun şi-şi roase unghiile.

— Louisa, spuse el. Îmi pare rău dacă am depăşit limita.

— N-ai depăşit-o, şopti ea, amintindu-şi cum s-a simţit la coliba pescărească, atunci când Leo îi mângâiase obrajii.

Louisa privi pe fereastră, în timp ce soarele ieşea în treacăt dintre nori. Îşi putea aminti exact momentul în care ştiuse că se va mărita cu Elliot şi felul în care acele zile de la începutul relaţiei lor păreau întotdeauna însorite. Amândoi mâncau o

îngheţată la Hotelul Galle Face din Colombo şi, atunci când Elliot îi şterse o pată de îngheţată de pe obraz, Louisa se simţise atât de sigură în privinţa relaţiei lor. Acum îşi pierduse capacitatea de a se baza pe emoţii, dar, în ciuda faptului că era prudentă, întotdeauna existase ceva fascinant între ea şi Leo. Şi-n timp ce-şi înălţă privirea oglindindu-se în ochii lui, recunoscu în tăcere cât de mult îşi dorea să-l cunoască.

— La ce te gândeşti? o întrebă el. Uneori mi se pare că, de fapt, ştiu atât de puţine lucruri despre tine.

— Mă gândesc că, dacă semnezi contractul, îl iau cu mine şi i-l trimit lui Nihil.

Louisa minţise, desigur, dar nu-i putea spune la ceea ce se gândea cu adevărat.

Leo deschise plicul, scoase contractul şi-l citi cu atenţie, apoi se aşeză la măsuţa de cafea. Şi-n acest timp, Louisa se gândi la William şi Margo. Dacă era ceva ce învăţase din moartea lui Elliot, atunci era faptul că viaţa trebuie trăită şi că dragostea contează încă. Dar pentru ea era altfel, pentru că încă avea nevoie de răspunsuri şi asta făcea totul mult mai complicat.

Leo îşi ridică privirea spre ea şi Louisa simţi brusc o explozie de fericire. Apoi semnă contractul.

— Gata.

Ea încuviinţă.

— Deci ce-ai mai făcut?

Era atât de linişte, încât Louisa îşi auzi bătăile inimii.

— Mi-aş dori să fiu liberă.

— O să fii, îi răspunse el. Nu e nicio grabă.

Louisa îşi pironi privirea în podea.

— Uneori mi-e atât de teamă.

— De ce anume?

— De orice. De tot. De trecut, de viitor. De soţul pe care nu l-am cunoscut.

Era adevărat. De la moartea lui Elliot, Louisa trăia aproape zilnic cu un soi de nelinişte.

— Ştii că poţi vorbi cu mine.

Ea încuviinţă iar, dar nedorind să mai spună şi altceva despre ce simţea referitor la moartea lui Elliot, schimbă subiectul.

— Cum se simte Zinnia? îl întrebă Louisa şi-şi dădu seama că Leo era dezamăgit că nu îi destăinuia mai mult.

— Ştii, nu-i nicio problemă dacă uneori nu poţi să vorbeşti, continuă el. Cât despre Zinnia, mi-e teamă că iar se simte rău.

Louisa văzu îngrijorarea din ochii lui şi înţelese că, în ciuda faptului că Leo se concentra asupra plantaţiei de scorţişoară, era cu adevărat îngrijorat pentru verişoara lui.

Ea şovăi înainte de a vorbi.

— Pot să o văd?

— Credeam că nu vrei.

— Mă gândesc că poate ar trebui.

— Dacă eşti sigură.

— Urăsc să mă gândesc la asta – de fapt, urăsc să mă gândesc la ea dar cred că trebuie să o întâlnesc în carne şi oase. În afară de un scurt moment în care ne-am întâlnit, am văzut-o doar în tablouri.

— Dacă eşti sigură…

Louisa oftă.

— Nu mai sunt sigură de nimic.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia îl privi.

— Cum se descurcă cu Conor? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu prea se descurcă. El vine deseori aici, dar nu e de ajuns. Eu fac tot posibilul, dar Conor are nevoie de atenţie. Nici eu şi nici ea nu-i putem acorda acum destulă atenţie.

— Şi-a pierdut tatăl.

Leo încuviinţă.

Louisa era extrem de tristă şi nu-l iertase lui Elliot pentru că avea un fiu şi acum nu putea împiedica acest lucru să-i afecteze sentimentele pentru micuţ.

— E şi Conor acolo?

— Nu. El e jos în barăci, împreună cu muncitorii care descojesc arborii de scorţişoară.

— Bun. În cazul ăsta, hai să mergem acum! Doar să las actele în maşină.

Leo îşi scoase cizmele şi merseră mai întâi la maşina ei, apoi el o conduse pe o scurtătură spre bungaloul Zinniei. Louisa ascultă animalele sălbatice foşnind prin tufişuri şi-şi îndepărtă roiul

de insecte de pe faţă.

— Traseul ăsta nu e prea greu pentru tine?

— Sunt bine, îi răspunse ea, deşi îi tremura stomacul.

Cum ar fi să o întâlneşti pe iubita soţului tău? Asta era o nebunie sau, aşa cum bănuia, era singura modalitate prin care putea accepta ceea ce se întâmplase?

— Iar am chemat doctorul, dar Zinnia a refuzat să-l vadă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar se pare că, din cauza bolii, are o stare de spirit foarte proastă. Probabil îi va fi de folos să vadă o altă femeie.

— Chiar şi pe mine? Presupun că mă urăşte.

— Zinnia nu este genul care să urască.

Louisa se opri şi ezită o clipă.

— Dar ce gen este?

Leo oftă.

— Greu de spus. Zinnia e talentată şi cam boemă, dar e şi foarte nesigură. A făcut greşeli în viaţă, dar a şi plătit pentru ele. Ca să fiu sincer, cred că nici măcar ea nu ştie cine este cu adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, aş spune că tu, deşi acum te simţi confuză, ştii prea bine cine eşti, de unde vii şi unde ţi-e locul.

Louisa respiră zgomotos.

— Chiar crezi asta?

— Da.

— Acum nu mă simt deloc aşa.

— Ei bine, Zinnia n-a început deloc cu dreptul.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii ei? N-o pot ajuta ei cu Conor?

— Tatăl ei, unchiul meu, a murit acum câţiva ani.

— Şi mama ei?

— Mama ei era alcoolică. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu ea. Oriunde ar fi, nu-mi imaginez că a fi bunică făcea parte din planurile vieţii ei.

Louisa respiră încet şi apoi expiră brusc. Deodată, se simţi copleşită de un val de căldură, totuşi ştiu că trebuia să-l întrebe.

— Şi cum de s-a îndrăgostit Zinnia de Elliot?

— Nu ştiu prea multe. La început, când am invitat-o să locuiască aici, mi-a ascuns adevărul. Ştiam că era însărcinată, dar nu ştiam cu cine. Treptat, am descoperit că era copilul lui Elliot şi că el era însurat.

— Şi tu n-ai dezaprobat această relaţie?

— Nu depindea de mine să fiu sau nu de acord. Am încercat s-o conving să încheie relaţia, totuşi.

— Dar ea a refuzat.

— Cred că Zinnia a încercat o dată sau de două ori să se despartă de Elliot.

— Credea că Elliot mă va părăsi?

Leo o privi întrebător.

— Asta crezi?

Louisa îşi înghiţi cu greu nodul din gât.

— Am găsit o scrisoare a lui, deşi, dintr-un anumit motiv, n-a trimis-o niciodată. Şi, din ce-am citit, se pare că, într-adevăr, Zinnia a încercat să-l părăsească.

— Poate încerca doar să-i forţeze mâna?

— Aşa crezi?

— Habar n-am. Ştiu doar că tu eşti mult mai puternică decât Zinnia. Şi, dacă nu te deranjează s-o spun, simt că eşti mai puternică şi decât era Elliot.

— Serios?

— Îmi imaginez că fragilitatea Zinniei îl convingea pe Elliot să se simtă mai bărbat.

Louisa oftă.

— Asta sună cam dur. Crezi că eu l-am făcut să se simtă mai puţin bărbat?

— N-am vrut să spun aşa, dar n-ai observat că anumiţi bărbaţi au nevoie să fie înconjuraţi de oameni mai slabi?

Continuară să meargă pe scurtătură şi apoi, la douăzeci de metri de bungaloul Zinniei, Louisa se opri. În afară de sunetul greierilor, locul părea nefiresc de pustiu. Ea se simţi extrem de vulnerabilă şi, pentru câteva momente, îşi dori să se întoarcă într-un loc unde să se simtă în siguranţă. Orice ar fi însemnat asta. Aruncă o privire spre cerul de culoarea lămâii, care abia se întrezărea printre vârfurile înalte ale copacilor; gândurile ei se ciocniră şi ea făcu un pas în spate.

— Sigur te descurci? o întrebă Leo, simţindu-i

clar starea de spirit. Nu eşti obligată să faci asta.

Louisa era tentată să-i spună:

— *Nu, nu mă descurc, nu mai vreau să merg mai departe*, dar, în schimb, îşi îndreptă spatele, vrând să pară încrezătoare.

— Nu, nu trebuie – dar, cumva, ştiu că e nevoie s-o fac.

Chiar şi aşa, simţi că i se pune un nod în gât, de spaimă. Doar ideea că soţul ei avusese o relaţie cu Zinnia era îngrozitoare, dar, dacă voia într-adevăr să poată uita asta şi să meargă mai departe vreodată, Louisa trebuia să se confrunte cu această situaţie oribilă şi acum era un moment la fel de bun ca oricare altul. Dacă nu se va confrunta cu adevărul, atunci cealaltă viaţă a lui Elliot va rămâne ascunsă, învăluită în mister, iar trădarea lui o va bântui mereu. Nu vreau să ştiu, se gândea Louisa. Nu vreau s-o văd. Şi totuşi…

Leo o conduse prin aceleaşi tufişuri înalte de plante aromate, sădite în ghivece, şi după ce ciocăni uşor, deschise uşa şi intrară. Louisa privi prin camera aflată în dezordine.

— E cam dezastru pe aici, spuse ea.

Diferite haine zăceau atârnate neglijent pe spătarul celor două scaune şi, de asemenea, erau aruncate într-o grămadă dezordonată pe podea şi totul părea a fi acoperit de un strat fin de praf.

— Nu poţi chema pe cineva să facă ordine?

— Aici imediat se depune praful. Eu vin o dată sau de două ori pe săptămână şi Kamu face tot ce

poate, dar de cele mai multe ori Zinnia încuie uşa şi nu ne lăsă să intrăm. Mergem mai departe? Eşti gata?

Leo deschise o altă uşă şi îşi băgă capul înăuntru. Louisa îl auzi spunându-i verişoarei lui că i-a adus pe cineva s-o vadă, dar Zinnia nu-i răspunse decât:

— Sper că nu un doctor.

El îi făcu semn Louisei să intre şi, în timp ce ea intra în cameră, aerul îmbâcsit o făcu să-şi ţină respiraţia. Camera era fierbinte şi întunecoasă, cu perdele grele care acopereau lumina. Simţind un miros persistent de vin acru, Louisa ezită, dar apoi se uită la Zinnia. Şi-n timp ce şi Zinnia o măsura din priviri, Louisa îşi dori să se strecoare într-un colţ unde să fugă de ochii negri ai femeii, la fel că ai lui Leo, cu excepţia faptului că ai ei erau înfundaţi în orbite şi înconjuraţi de cearcăne vineţii. În cele din urmă, Louisa privi prin cameră, din ce în ce mai obsedată de imagini cu Elliot: Elliot întins gol pe pat, alături de această femeie, sau stând în picioare lângă fereastră, fumând o ţigară, cu capul lăsat pe spate, suflând fumul albastru până în tavan. Se simţi pur şi simplu copleşită de durere.

— Ţi-a mâncat pisica limba? o întrebă Zinnia.

Louisa văzu că era foarte palidă, foarte slabă şi părul roşu îi atârna în dezordine peste faţă. Oare ce avusese femeia asta, încât să-l determine pe Elliot să o înşele?

— Eu sunt Louisa Reeve, de-abia reuşi să îngaime, cu voce sugrumată, paralizată de căldură şi de furie.

Şi imediat îşi dori, mai mult decât orice pe lume, s-o rănească pe femeia care îi furase soţul.

Zinnia se cutremură şi pielea ei părea să se înece într-un lac de sudoare.

— Ştiu cine eşti. Ce cauţi aici?

— Leo îşi face griji pentru tine, îi răspunse Louisa, şi vocea ei era în continuare prea subţire şi se aşeză pe un scaun înainte ca picioarele să-i cedeze.

— Sunt bine, răspunse Zinnia.

În timp ce Leo discuta cu Zinnia, Louisa de-abia dacă mai era conştientă de bătăile inimii şi de palmele ei din ce în ce mai transpirate de emoţie. În acea semiobscuritate a camerei, încercă să se elibereze de mânie. Îşi încleştă pumnii, îşi înfipse unghiile în palme şi se gândi la acea zi îngrozitoare când aflase de Zinnia şi Conor: ziua în care lumea ei se prăbuşise şi se schimbase pentru totdeauna. Peste noapte, ea se transformase într-o persoană complet diferită. Exista un început, exista un sfârşit, dar nu exista nimic între ele. Se ghemui pe scaun şi-i auzi vocea lui Elliot, care îi vorbea şi îi tot vorbea. În mintea ei, Louisa se ridică şi urla în gol. În mintea ei, îi zgâria faţa şi-i smulgea părul din cap, de furie.

— Ticălosule! Ticălosule!

Dar în realitate nu exista nicio victorie în

această mânie, iar cuvintele nerostite păreau lipsite de vlagă.

Leo se întoarse să o privească.

— Te simţi bine, Louisa? o întrebă.

Ea îşi adună tot curajul rămas şi se confruntă cu Zinnia.

— Trebuie să te întreb dacă chiar ai vrut să te desparţi de Elliot.

Zinnia îşi masă tâmplele şi se strâmbă de durere.

— Dar l-am părăsit.

— Şi el n-a vrut să te creadă?

— I-am spus că totul s-a terminat între noi. El, dimpotrivă, încerca să mă convingă că încă mai eram împreună. A fost o greşeală. Totul a fost o greşeală. O, Doamne! Îmi crapă capul de durere!

— Ai luat vreo pastilă?

— Bineînţeles.

Zinnia îşi închise ochii de durere, iar Louisa profită de acest moment pentru a ieşi din cameră.

Afară, în living, Louisa începu să-i strângă hainele şi, deşi simţea o compasiune ciudată pentru Zinnia, furia îi reveni. După câteva minute, îl strigă pe Leo să iasă.

— Hainele astea trebuie spălate, spuse ea, ridicând câteva dintre ele, la întâmplare. Crezi că *dhobi*[9] al tău le poate spăla?

— Nu prea folosesc dhobi. Kamu îmi spală rufele mele şi pe ale Zinniei, atunci când ea îi dă

9 Spălătorul de rufe (n. tr.).

voie.

— De ce nu insişti?

— Crede-mă că insist.

— Voi plăti un dhobi să strângă toate hainele. O să le ia şi-o să le aducă înapoi curate. Crezi că servitorul tău ar putea aduce nişte cârpe, să cureţe mizeria?

— Louisa, asta chiar nu e problema ta. O rezolv eu.

Se întoarse spre el.

— Ai dreptate. Nu e treaba mea, dar mi-e greu să plec de-aici şi s-o las aşa. Deci hai să face o discuţie din asta. Doar adu-mi nişte ajutoare. E clar că Zinnia nu are grijă de ea, ca să nu mai vorbim de Conor. Cineva ar trebui să aibă puţin grijă de ea. Ce-a spus doctorul când l-a lăsat s-o vadă ultima oară?

— Pleurezie, probabil. Asta crede ea.

— Agravată de multă mizerie.

Leo o privi cu atenţie.

— Te admir pentru asta mai mult decât ai idee, dar acum mă tem că trebuie să plec. Muncitorii care descojesc arborii de scorţişoară mă aşteaptă. Diseară o să fiu mai liber, aşa că o să trimit pe cineva să facă ordine şi curăţenie.

— Acum du-te! Şi trimite-mi-l pe servitorul tău. Mai spune-mi o dată, cum ziceai că-l cheamă?

— Kamu. Este tamil. A venit cu mine din perioada când lucram împreună pe o plantaţie de ceai din India.

— Foarte bine, de aici încolo mă ocup eu.

Odată ce Kamu aduse toate cele necesare, Louisa împreună cu el se puseră pe treabă. Mai întâi, îngrămădiră hainele murdare într-un sac şi, în timp ce el făcea curat în bucătărie, ea şterse praful din living. Apoi se ocupă de camera lui Conor. Când totul era gata, spălară împreună ferestrele şi podeaua, lăsând deschisă uşa de la intrare, astfel încât totul să se usuce. După aceea, Louisa ieşi şi se aşeză pe un butuc, simţindu-se încordată, obosită, respirând cu nesaţ aerul curat, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în timp ce Kamu rămase ghemuit pe jos, fumând o ţigară. Când simţi că îi explodează inima de durere, Louisa se forţă să respire încet şi profund.

În timp ce aşteptau, se gândi iar la Zinnia împreună cu Elliot. Oare ea fusese mult mai frumoasă decât Louisa? Sau probabil el fusese sedus de talentul ei artistic? Louisa încercă să-şi imagineze cum fusese cândva Zinnia, dar apoi îşi aminti iar de Elliot şi suspină la gândul cum zâmbetul lui lumina tot salonul. Şi toată viaţa ei. Asta era ceea ce o fi atras-o pe Zinnia, asta şi felul în care el te privea în ochi şi reuşea să te convingă că doar tu contezi, doar tu eşti cea mai importantă fiinţă din lume.

Dar oare ce anume avea special această femeie, din moment ce Elliot îşi înşelase soţia cu ea, în toţi acei ani? Îi era clar că Elliot fusese răsfăţat în copilărie.

Irene îl crescuse ca şi cum totul i s-ar fi cuvenit. Oare aşa continuase el să trăiască, chiar şi după ce devenise adult? Considerând că, dacă ceva îi atrăgea atenţia, atunci îi şi aparţinea? Louisa era conştientă că Elliot profita de farmecul lui pentru a obţine ce-şi dorea şi îl încurajase în acest sens, neluând în calcul că ar exista şi o parte rea în această atitudine. Dar ceea ce o şoca cel mai mult era că soţul ei fusese în stare s-o înşele atât de mult timp, fără ca ea să-şi dea seama. Ce simţea acum? Amărăciune, se gândi ea.

Orice ar fi fost în legătură cu Zinnia, acum femeia avea mare nevoie să fie consultată de un doctor. Louisa se întrebă dacă ar fi posibil să-şi cheme urgent aici propriul medic, doctorul Russell. Nici nu voia să-şi imagineze ce se putea întâmpla dacă Zinnia nu prime asistenţa medicală necesară.

Exact când se pregăteau să revină în bungalou, Leo se întoarse.

— Aţi terminat treaba?

— Încă n-am început să facem curat în camera ei şi în baie. Însă camera lui Conor este deja curată.

— O conving eu să se întindă puţin pe canapeaua din sufragerie. Şi atunci îi putem face curat şi în dormitor.

— Unde este Conor?

— Acum e la mine acasă, aşteaptă să mănânce

un sandviş. Uite, cred că pentru Zinnia e de ajuns pentru o singură zi. Ea oboseşte atât de uşor. Şi cât timp Kamu se întoarce la mine să se ocupe de Conor, noi mergem pe plajă. Kamu s-ar putea să nu considere că treburile astea fac parte din îndatoririle lui, dar, aşa cum spuneam, mă pot întoarce eu diseară să termin curăţenia.

— Aş putea aduce un servitor să mă ajute să fac curat mâine în camera Zinniei. Dar acum n-am costumul de baie la mine.

— Nu-ţi face griji! Aşteptă-mă aici să aduc nişte prosoape. Vin imediat.

În timp ce Leo şi Kamu se reîntorceau la casa din vârful dealului, Louisa urmări norii violeţi cum se mişcau peste cer. Cu siguranţă avea să plouă torenţial şi-n după-amiaza asta. Se ridică şi intră în bungalou. Din fericire, acum camera mirosea mai bine şi Louisa deschise geamul să păstreze aerul curat. Şi-n timp ce se asigura că totul e în ordine, o auzi pe Zinnia strigând:

— Tu eşti, Leo?

Louisa deschise uşa dormitorului şi o văzu pe Zinnia clătinându-se şi întorcându-se din ceea ce trebuia să fie baia. Mirosea îngrozitor.

— De când ai diaree şi vomiţi? o întrebă.

Zinnia nu se uită la ea, în timp ce se chinuia să ajungă înapoi în pat.

— Acum faci pe asistenta medicală?

— Ai nevoie să te consulte un medic.

— Mi se mai întâmplă din când în când. Acum

sunt bine.

— Nu cred că suferi de pleurezie. L-aş putea ruga pe medicul meu de familie să vină să te consulte, dar cineva tot ar trebui să aerisească dormitorul.

Şi-n timp ce-i spunea asta, Louisa era şocată de propriile-i cuvinte şi simţi că se înăbuşă. De ce să-i mai pese de Zinnia, când tot ce-şi dorea de fapt era să uite de existenţa ei?

Zinnia respiră zgomotos.

— Dar ce ţi se pare că am?

Louisa se gândi puţin.

— Elliot te-a iubit. Eu l-am iubit. Nu te pot lăsa la nevoie.

— Foarte bine, încuviinţă Zinnia şi se întinse pe perne.

Louisa ieşi din dormitor şi apoi din bungalou. Afară îl văzu pe Leo venind cu prosoapele pe braţ.

— Eşti gata? o întrebă el, privind-o fix.

Louisa simţi brusc un val de tristeţe. Totul era atât de îngrozitor!

— Eşti gata? repetă Leo.

Louisa încercă să depăşească şocul întâlnirii cu Zinnia şi cu realitatea îngrozitoare a bolii ei şi avu un acces de melancolie – incapacitatea de a avea grijă de ea însăşi se dovedea acum cea mai mică grijă.

— Haide, spuse el, o să te simţi mai bine după înot.

Amândoi se îndreptară spre plajă.

— Nu-ţi face griji din cauza Zinniei. Facem ce putem.

— Chiar sper că va accepta s-o vadă medicul meu.

Când ajunseră la ţărmul împădurit, plaja era doar a lor. Louisa voia să se gândească la lucruri mai vesele şi starea ei de spirit se îmbunătăţi atunci când îşi aminti de balul estival.

— Oare ai ceva elegant de îmbrăcat? îl întrebă ea, încercând să aibă un ton cât mai vesel.

— Ce întrebare ciudată!

— Ei bine, ai sau nu?

— Ar trebui şters de praf, dar da, am. De ce?

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să te gândeşti dacă ţi-ar plăcea să mă însoţeşti la balul estival din Galle? Asta ar însemna să te aranjezi la patru ace.

Leo râse.

— Femeile au încercat, femeile au eşuat.

— Te deranjează?

Leo făcu o grimasă.

— Iată încă o întrebare dificilă. Acum lasă-mă să mă gândesc…

Louisa râse şi-l înghionti.

— Un simplu „da” ar fi suficient.

— Doamnă, aş fi încântat.

— Ştii să dansezi?

— Se întâmplă să mă pricep la quickstep.

Louisa zâmbi.

— În acest caz, de-abia aştept.

Plaja se întindea aurie şi fină, iar valurile mari ale oceanului se revărsau înspumate pe nisipul fin. Leo se dezbrăcă, rămase în costumul de baie şi alergă să se arunce în valurile agitate. Louisa îşi ridică manşetele pantalonilor şi merse pe jos pe ţărm, simţind nisipul umed între degetele de la picioare, dar după tot ce se întâmplase, simţea dorinţa irezistibilă de a-l urma în apă.

Oceanul gri-metalizat era agitat, aşa că Leo nu se dusese prea departe în larg. Acum deja se întorsese.

— De ce nu te dezbraci sub prosop? Închid ochii până când intri în apă.

Louisa se uită la el şi se gândi la propunerea lui, apoi se întoarse pe plajă şi luă unul dintre prosoape. Lovi nisipul cu picioarele, simţindu-se puţin jenată, dar dorind din tot sufletul să înoate în ocean. Şi-n timp ce Leo se întoarse cu spatele, îşi înfăşură prosopul în jurul ei, îşi scoase pantalonii şi cămaşa. Se întrebă dacă să-şi păstreze lenjeria, dar, în cele din urmă, renunţă şi la ea. La dracu’ cu ea! Louisa nu mai înotase goală din primele zile ale căsătoriei cu Elliot. Dar de data asta era diferit. Avea treizeci şi doi de ani şi îi era teamă de viaţă. Simţind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce alerga spre ţărm, Louisa îşi aruncă prosopul şi intră în ocean. Deşi sălbatice, valurile nu erau reci şi brusc deveniră incandescente, aşa cum se întâmpla înainte de

furtună. Nu-i păsa. Se simţea ca şi cum s-ar fi eliberat în timp ce înota mai departe şi, treptat, îi reveni buna dispoziţie. Leo înotă departe de ea şi apoi se întoarse să o privească. Louisa îl ignoră şi se rostogoli pentru a face pluta, apoi contemplă cerul vânăt. După câteva momente, când îşi întoarse privirea spre el, văzu că el continua să o privească.

Îi făcu semn cu mâna de îndată ce atinse pământul cu picioarele.

— E mai bine să nu înoţi în larg azi, îi spuse Leo, apropiindu-se de ea.

Louisa nu-i răspunse, dar apoi simţi cum tot trupul îi ia foc. Aruncă o privire spre ţărm unde acum copacii se îndoiau şi se încovoiau sub rafalele vântului turbat.

Când ajunse la ea, Leo îşi lăsă mâinile pe umerii ei, iar ochii îi străluciră de bucurie. Simţi cum tensiunea se răspândea, atât de intensă, încât uită să se mai îngrijoreze din cauza a ceea ce făceau. Senzaţia i se răspândi în tot corpul, ştergându-i toate gândurile din minte şi înlocuindu-i-le cu sentimente. Stând acolo goală şi atât de aproape de el, Louisa se simţi străbătută de un flux de energie. Şi momentul continuă, apoi ea îşi înclină capul pe spate şi se uită la cerul întunecat, emoţiile ei fiind prea profunde pentru a le înţelege.

— Uneori mă simt bântuită, spuse ea.

— De Elliot?

— Da.

— E doar în mintea ta. O să dispară.

Leo îi mângâie obrazul stâng şi apoi îşi aplecă uşor capul spre ea.

— Vrei să mă opresc? îi şopti.

Louisa clătină din cap şi respiră parfumul sărat de pe pielea lui, în timp ce el o săruta.

O avalanşă de dorinţe o inundă. Se lipi de el şi încercă să-şi reţină lacrimile. Nu lacrimi de tristeţe. Ci lacrimi de uşurare, de speranţă sau ceva inexprimabil, dar important, foarte important. Şi abia acum, în această linişte, simţi cum în sfârşit inima ei sfâşiată începea să se vindece. Leo o îmbrăţişă şi rămaseră împreună în ocean, în voia vântului năprasnic, ca şi cum ar fi fost singuri pe lume.

Oceanul deveni şi mai sălbatic, valuri din ce în ce mai mari crescând în jurul lor sub cerul furios, şi apoi începu să plouă torenţial, aşa încât nu mai aveau altceva de făcut decât să fugă să se adăpostească.

În timp ce Louisa conducea spre casă, îşi dădu seama că doar ploaia îi oprise. Altfel cine ştie cât de departe ar fi ajuns şi, oricât de mult şi l-ar fi dorit pe Leo, ştia că probabil era prea devreme să se gândească să aibă pe altcineva în viaţa ei. Şi totuşi, simţea că merită să fie fericită.

Aerul, acum intens, se simţea apăsător, iar copacii uzi de-o parte şi de alta a drumului erau

atât de aplecaţi după furtună, încât aproape că-i atingeau capota maşinii. Louisa parcă şi-ar fi dorit ca ploaia să se oprească, dar aveau mare nevoie de ea şi pe ea n-o deranja deloc mirosul sărat de ocean şi de peşte care plutea în aer.

Opri maşina în faţa casei şi intră pe uşa din spate. În baia de la etaj îşi uscă părul cu prosopul, se schimbă într-o rochie şi se bucură să-şi amintească de îmbrăţişarea lui Leo. Era o amintire atât de plăcută! Louisei îi lipsise atingerea unui bărbat, acea apropiere care alunga toate grijile, cel puţin, pe moment. Şi, cel puţin, de acum Elliot nu mai era permanent prezent în mintea ei, deşi Louisa avea destule alte griji. Precum De Vos şi contractul lui fals sau acel australian îngrozitor. Louisa îşi dorea ca Leo să nu fi locuit în Cinnamon Hills, ci aici, în Galle, fiindcă simţea că el ar fi singurul care ar putea-o face să simtă că trăieşte din nou cu adevărat.

Simţindu-se puţin tulburată, dar şi fericită, Louisa coborî în living, acolo unde Margo şi William Tyler stăteau unul lângă altul, ţinându-se de mână, aproape în întuneric, printre umbre. Louisa aprinse lumina şi salonul reveni la viaţă.

— Deci, zise ea zâmbind când îi văzu cum arătau, se pare că aţi ajuns la o înţelegere.

Margo îi zâmbi şi ea.

— Am acceptat să fiu citată la tribunal, în calitate de pârâtă.

Louisa ridică o sprânceană.

— Serios? Eşti sigură?

Margo îi dădu drumul mâinii lui William şi se ridică de pe canapea. Se apropie de Louisa.

— Îl iubesc! Am de ales?

Louisa îşi înclină capul şi se uită în ochii lui Margo.

— Tu mi-ai spus că întotdeauna avem de ales. Dar dacă asta îţi doreşti, atunci îţi ofer tot sprijinul meu.

Margo îşi lăsă mâna pe braţul Louisei.

— Îţi mulţumesc. Asta înseamnă mult pentru mine. Mă întrebam dacă ar fi în regulă ca William să rămână aici câteva zile.

— Desigur. Dar nu va trebui să oferiţi instanţei vreo probă pentru divorţ?

— Probabil că nu, dacă amândoi vom recunoaşte ce s-a întâmplat. Dar, dacă e cazul, ne-ai putea fotografia împreună.

— O, Doamne. Chiar trebuie să fac asta?

— Dacă nu te deranjează.

William se ridică şi se apropie de cele două femei.

— Îmi pare atât de rău pentru asta. Şi dacă a fi citată în instanţă te face să te simţi inconfortabil, te rog nu te îngrijora, o să rezolvăm altfel.

— Nu, spuse ea, apreciindu-i corectitudinea şi admirând limpezimea de cleştar din ochii lui albaştri. O s-o fac.

— Dar ce-i vei spune Irenei?

— Deocamdată nu intenţionez să-i spun mamei

nimic. Ar încerca doar să mă oprească. Pentru ea, divorţul este ceva scandalos.

Louisa încuviinţă.

— Cum crezi că se simte ştiind că are un nepot nelegitim?

— Cred că se simte confuză. O parte din ea ar dori să vadă copilul, cealaltă parte va dori să nu fie nimic adevărat.

— Atunci am ceva în comun cu Irene! Dar hai să-i explicăm şi lui William despre ce e vorba. Probabil sună puţin ciudat.

— Te superi dacă-i povestesc eu totul?

— Nu, deloc. Dar, mai întâi, arată-i unde să-şi lase valiza.

În timp ce Margo îl conduse pe William la etaj, Louisa se gândi la tot ce se întâmplase în acea zi. Trebuia să proceseze toate informaţiile: întâlnirea cu Zinnia, în sfârşit, dar şi apropierea de Leo. Şi amintindu-şi promisiunea de a lua legătura cu doctorul ei, privi pe fereastră. Ploaia se mai potolise puţin, aşa că, înarmată cu o umbrelă mare, Louisa se îndreptă spre casa doctorului Russell. Mai mulţi oameni ieşiseră pe străzi, mergând grăbiţi pe sub umbrele, profitând de momentul de calm şi ea îşi saluta cunoştinţele dând din cap, în timp ce trecea repede pe lângă ele. Atunci când ajunse la casa doctorului Russell, îi deschise uşa soţia acestuia şi o invită în hol, spunându-i că soţul ei plecase la Colombo, dar se va întoarce în curând.

— Vă rog să-l rugaţi să mă sune cum se întoarce? Cred că este destul de urgent.

— Desigur.

Doamna Russell deschise uşa şi Louisa văzu că ploaia se înteţeşte din nou.

— Ar fi mai bine să fug, spuse ea. Mulţumesc.

În acea seară, Jonathan veni la cină şi făcu cunoştinţă cu William. Mai târziu, Louisa îşi trase deoparte tatăl şi-i explică despre Margo şi William.

Tatăl ei păru puţin tulburat.

— Ei bine, sunt surprins la Margo. Probabil seamănă cu fratele ei mai mult decât ne-am fi imaginat.

— Nu e corect.

— Eu nu am prejudecăţi, dar oare ar trebui să rămână împreună sub acelaşi acoperiş? Care sunt intenţiile lui William?

— Nu fi aşa demodat. William speră să divorţeze şi, oricum, deocamdată i-am instalat în camere separate.

Jonathan ridică din umeri.

— Irene ştie?

Louisa clătină din cap.

— Cred că atunci când va afla, se va dezlănţui iadul.

Louisa făcu o grimasă. Tatăl ei avea mare dreptate în această privinţă.

După cină, îl rugă să o însoţească în vechiul birou al lui Elliot.

În timp ce traversau holul şi coborau spre coridor, Louisa oftă adânc.

— Am primit un bilet care mă înştiinţa să aştept în seara asta vizita inspectorului Roberts. După cum ştii, contractul pe care De Vos mi l-a dat este fals. L-am dat poliţiei acum câteva săptămâni.

Tatăl ei încuviinţă.

— Ar putea fi un caz de escrocherie. Mă îndoiesc că poliţia va şti cum să-l rezolve.

— De obicei, Galle e un orăşel adormit, nu-i aşa? spuse Louisa. Ne mai trezim doar din când în când, după ce marinarii au băut prea mult.

— Exact. Dar cred că ar trebui să mă ocup eu de el.

— De acest De Vos? Poate, dar m-am gândit să aştept până se întoarce şi atunci voi avea o discuţie cu el. Nu am de gând să plătesc acea sumă de bani pentru o datorie inexistentă.

Se aşezară în fostul birou al lui Elliot şi Jonathan o rugă să-i spună cum mergea cu magazinul. Îi răspunse că Himal se descurca de minune şi-l informă că ea şi Leo erau parteneri de afaceri în exportul de scorţişoară.

— Eşti sigură că nu e prea mult pentru tine? Mai ai şi magazinul de care trebuie să te ocupi. Îmi fac griji pentru tine.

Jonathan îşi înclină capul într-o parte şi-şi privi fiica atent.

— Dar mi se pare că-l placi pe acest Leo.

Louisa îi zâmbi.

— Cred că da.

Jonathan o bătu uşurel pe mână.

— Ei bine, ai grijă. N-aş vrea să fii din nou rănită. Nu uita că încă eşti vulnerabilă.

— Ştiu.

Se auzi o bătaie în uşă şi Ashan intră.

— Scuze că vă întrerup. Doamnă, a venit inspectorul-şef Roberts.

— Te rog, condu-l aici!

Revăzură acelaşi ofiţer cu chipul roşu, care mai demult o informase despre moartea lui Elliot. Louisa îl salută dând din cap.

— N-aţi vrea să luaţi loc?

Robers se aşează pe marginea unui scaun şi îi privi pe amândoi.

— Aşadar, spuse Jonathan, facem progrese?

În sectorul-şef clătină trist din cap.

— Cum e cu contractul fals?

— S-ar putea să-l acuzăm pe domnul De Vos de tentativă de escrocherie. Iar asta ar putea indica posibilitatea implicării în spargere. Probabil credea că va găsi pietre preţioase valoroase?

— N-am mai avut nicio veste de la Cooper sau De Vos de cel puţin două luni.

— E posibil să fi renunţat.

— Chiar credeţi asta?

— Sper că da, doamnă Reeve. Aşa sper…

Jonathan se ridică în picioare.

— Dacă asta e tot, vă pot conduce eu. Dar aţi

putea măcar ţine sub supraveghere casa fiicei mele? N-aş vrea ca vreunul dintre ticăloşii ăştia să o mai deranjeze pe Louisa.

31

Louisa se trezi devreme, plănuind să-şi scoată câinii la o plimbare pe plajă. Fiindcă stătea să plouă, îşi luă pelerina impermeabilă. Atâta timp cât nu trebuia să conducă, iubea ploaia şi aromele naturale care se ridicau din pământ, deşi ploaia îi limita anumite activităţi în aer liber şi ura asta. Nu îi plăcea să fie nevoită să-şi petreacă timpul închisă în casă.

Louisa îşi chemă câinii, dar numai Tommy şi Bouncer veniră în fugă, dând veseli din codiţe. Cockerilor ei Spaniei springer le plăceau plimbările, indiferent de vreme, dar, ciudat, Zip, cel mai mic din grupul lor, lipsea. Puţin neliniştită, Louisa verifică coşurile lor din capătul holului, dar cum Zip nu era nici acolo, ea îl întrebă pe Ashan dacă îl văzuse pe micuţ. Îngrijorat, Ashan îi răspunse că a presupus că Zip era împreună cu ceilalţi doi – mai devreme el deschisese uşa pentru ca toţi trei să iasă în grădină, dar nu observase dacă se întorseseră cu toţii.

— E ciudat, spuse Louisa. Oare unde ar putea fi?

Ieşi în grădină să verifice poarta din spate. Cum ajunse acolo, văzu că poarta fusese închisă,

dar rămăsese descuiată.

Louisa se întoarse în casă şi le puse lesa celorlalţi doi câini. William şi Margo se oferiră s-o ajute şi amândoi s-au dus să-l caute spre dig, în timp ce ea îşi chemă un servitor s-o însoţească în căutarea pe străzi. Louisa spera că Tommy şi Bouncer vor începe să scâncească dacă ar simţi că erau aproape de Zip. Străzile străluceau de la umezeală şi Louisa evită arborii uzi, aplecaţi de furtună, care picurau pe aleile şi mai înguste şi care o acopereau cu stropi, dar petrecu o oră bătând din uşă în uşă şi întrebând dacă cineva văzuse ceva. Nimeni nu văzuse nimic, aşa că Louisa se duse mai departe la magazine şi la piaţa acoperită. Tot nimic.

Se întoarse acasă exact când venea doctorul Russell, din ce în ce mai adus de umeri şi din ce în ce mai grizonant. Îşi împinse ochelarii cu rame metalice în sus pe nas, în timp ce vorbea:

— Louisa, draga meu, soţia mea mi-a spus că este o urgenţă. S-a întâmplat ceva?

— Mulţumesc că aţi venit, dar nu e vorba de mine.

Ridică privirea spre cer, urmărind norii.

— Haideţi să intrăm şi vă explic.

— Arăţi puţin cam încordată, spuse doctorul în timp ce stăteau pe hol.

— Tocmai am descoperit că unul dintre câinii mei lipseşte.

Doctorul Russell se încruntă.

— Îmi pare rău! Dar altfel, eşti bine?

— Da. Lăsaţi-mi haina şi o s-o agăţ în cuier.

El îi dădu haina, Louisa îşi scoase pelerina de ploaie şi le atârnă pe amândouă în cuierul de pe hol.

Merseră spre living unde el se aşeză pe canapea, în timp ce ea se plimba neliniştită înainte şi înapoi.

— Deci despre ce e vorba? o întrebă el.

Louisa se opri.

— O prietenă – ei bine, mai mult o cunoştinţă de-a mea – nu se simte bine. Până acum a refuzat să fie consultată de vreun doctor, dar mă tem c-ar putea suferi de malarie.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări?

Louisa încuviinţă.

— În primul rând, descrie-mi simptomele!

— Ei bine, tremura şi părea să-i fie frig, deşi era o zi caldă.

— Frisoanele pot varia de la moderate până la severe. Crezi că avea febră mare?

Louisa clătină din cap.

— Nu ştiu, dar transpira şi îşi masa tâmplele.

— Migrena este un simptom obişnuit în cazul malariei. Suferă de vărsături sau diaree?

— Cred că da.

Doctorul Russell tresări şi făcu o pauză înainte să răspundă.

— Nu sună prea bine. De cât timp?

— Cred că de câteva luni. Uneori pare să-şi

mai revină, dar apoi imediat i se face rău din nou.

— Asta ar putea fi un simptom tipic malariei.

— Vreţi s-o vedeţi? Locuieşte cam departe.

— Mâine e bine? Azi sunt destul de ocupat.

— Mâine e perfect.

— După cum ştii, a fost într-adevăr o epidemie de malarie, deşi a fost în mare măsură izolată în mai multe părţi din nordul ţării.

— Ea crede că are pleurezie.

— Mă îndoiesc.

— Şi mă tem că şi starea ei de spirit este foarte proastă.

— Mâine mergem împreună acolo. Îi iau o probă de sânge şi o trimit la laboratorul din Colombo.

Ashan le aduse o tavă cu ceai.

— Să vă servesc, spuse Louisa, în timp ce se aşează, în sfârşit pe canapea.

Mai târziu, Louisa merse pe plajă împreună cu Margo şi William, să-l caute pe Zip. Ploaia fusese înlocuită de o linişte neobişnuită, dar, ştiind că nu va dura mult, Louisa se uită gânditoare la cer, în repetate rânduri. În timp ce-l căutau pe Zip pe plajă, tânărul cuplu mergea puţin înaintea Louisei. Şi chiar acolo unde valurile albe, înspumate, întâlneau nisipul, Margo strigă brusc. Temându-se că ar putea fi vorba de Zip, Louisei îi tresări inima şi alergă spre un animal întins într-un smoc de iarbă. Lacrimi îi înceţoşară privirea, în timp ce

îngenunchea pe nisip.

— E o vulpe, spuse Margo. Biata de ea!

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Louisa ridicându-şi privirea.

— Judecând după spuma de la gură, suferea de rabie sau, cel mai probabil, a fost otrăvită, spuse William. Eu n-aş atinge-o. Oamenii fac asta intenţionat. Vulpile le atacă puii de găină.

Margo oftă.

— Păcat! Era aşa un animal frumos!

— Îngrozitor!

Louisa se uită la vulpea moartă.

— Vino! spuse Margo şi-i întinse mâna.

— Nu mai putem face nimic. Hai să ne întoarcem! Zip nu este aici.

Odată ajunsă acasă, Louisa simţi nevoia să rămână singură; încercând să-şi mute gândurile, urcă în salonul de cusut să lucreze la cuvertura din petice întinsă pe pat. Se gândi la micuţul Zip şi se simţi bolnavă de îngrijorare. Îşi amintea cât de micuţ fusese atunci când se născuse. La început crezuse că nu va supravieţui, îl îngrijise ea însăşi hrănindu-l cu biberonul şi de atunci el nu se mai despărţise de ea. Văzând vulpea moartă pe plajă, Louisa îşi amintise şi de alte lucruri pe care ar fi preferat să le uite. Revăzu în minte accidentul de maşină al soţului ei, în drum spre Colombo, şi se întrebă cum trebuie să fi fost. Oare Elliot ştiuse că va muri sau totul se scufundase în beznă? Oare se

speriase? Şi dacă îşi dăduse seama ce se va întâmpla, oare la final regretase ceva? Se simţise vinovat pentru că o trădase sau murise prea repede ca să mai aibă timp de remuşcări? Louisa şi-l imagina prăbuşit, cu ochii larg deschişi – şi, ca răspuns, închise ochii, strângându-şi pleoapele.

Timpul trecea încet, dar Louisa pur şi simplu nu putea doar să stea şi să aştepte, aşa că se grăbi încă o dată să iasă la plimbare pe lângă meterezele fortului, uitându-se după Zip şi privind fix cum oceanul îşi schimbă culoarea, nuanţele de albastru-vineţiu şi mov-închis amestecându-se cu gri. Şi-l imagina pe micuţ cum alerga pe nisip, cu stropi de apă scurgându-i-se din blăniţă, îşi imagina cum, la început, fusese atât de speriat de apă, dar apoi căpătase curaj şi ea nu-l mai putea scoate din valuri. Dar, deşi îl căută iar, peste tot, deocamdată Zip nu dădea niciun semn de viaţă. Mijindu-şi ochii, Louisa privi oceanul, îngrijorată că el s-ar fi putut urca pe ziduri şi ar fi alunecat. Şi atunci când şi-l imagină pe micuţul ei preferat zăcând fără suflare pe fundul oceanului, i se făcu rău. De mai multe ori, se plimbă înainte şi înapoi printre bastioanele Aurora şi Point Utrecht, acolo unde tunurile împiedicaseră cândva intrarea navelor inamice. Apoi, pe măsură ce norii de furtună continuau să se adune, Louisa îşi înfăşură braţele în jurul ei şi privi cerul.

Când ajunse acasă, urcă la etaj şi tocmai se

dezbrăca când auzi un ciocănit la uşa de la intrare şi pe Ashan deschizând. Neauzind clar discuţia, îşi puse capotul şi merse în vârful scărilor. Uitându-se în jos, îl văzu pe Ashan stând în hol şi ţinând în mână o cutie mică.

— Cine era?

— Aţi primit un pachet.

— Ştii de la cine e, Ashan?

— Nu, doamnă. Era doar curierul. A spus că un bărbat l-a plătit să vi-l livreze. Vi-l pot deschide, dacă doriţi.

— Nu. Lasă-l pe masă, în salon! Cobor imediat.

— Doamnă, aduceţi foarfecă, să tăiaţi panglica!

La prima vedere, Louisa nu simţi nimic special în legătură cu pachetul şi se întoarse în camera ei, unde îşi privi faţa. Ochii îi ardeau şi avea obrajii îmbujoraţi. Intră în baie, luă un prosop şi-şi şterse părul ud înainte de a-şi pieptăna buclele. Odată schimbată în haine uscate, se aşeză la măsuţa de toaletă, gândindu-se iar la Zip. Apoi luă cartea pe care începuse să o citească, dar, amintindu-şi de pachet, avu, brusc, o presimţire.

În salonul ei de cusut, Louisa luă o foarfecă – nu cele mai bune pe care le folosea pentru croitorie –, apoi coborî în salon şi-i văzu în living pe Margo şi William adânciţi într-o conversaţie.

Louisa tăie panglica şi simţi un fior de nelinişte atunci când ridică atent capacul cutiei. Inima încetă să-i mai bată atunci când se uită

înăuntrul cutiei şi, gemând şocată, lăsă capacul să cadă pe podea. Urlând de durere, alergă la toaletă de la parter şi plânse distrusă. Şi atunci când ieşi de acolo, rămase pe hol, tremurând şi înfiorându-se de groază, cu braţele atârnându-i fără vlagă pe lângă corp. Îi văzu pe Margo şi William, ajunşi acum în salon, privind amândoi conţinutul pachetului, cu expresii îngrozite. Louisa închise ochii, dar nu putu scăpa de imaginea groaznică a bietului Zip, al cărui cap zăcea însângerat şi mutilat înăuntrul cutiei. Simţi un val de furie crâncenă. Cine ar fi putut comite o asemenea cruzime? Margo se apropie de Louisa şi o luă departe de sufragerie, conducând-o în salon, unde începu să plângă din nou.

— Nu mai suport! spuse ea cu vocea întretăiată de suspine.

Margo încercă să o liniştească, deşi ea însăşi era şocată. Şi, în cele din urmă, după ce Louisa se opri din plâns, ea privi fix uşa sufrageriei.

— Cum ar putea cineva să-i facă asta unui biet animal lipsit de apărare, Margo? Bietul meu micuţ, săracul Zip, care niciodată n-a făcut niciun rău nimănui!

Louisa îşi simţi inima sfâşiată de durere şi lacrimile începură iar să-i curgă pe obraji. Se gândi la micuţul Zip tolănit în poala ei, în timp ce îi mângâia urechiuşele sau dând vesel din codiţă atunci când vedea mâncare. Îşi aminti cum el rămânea în urma celorlalţi doi, în timp ce Tommy

şi Bouncer se întreceau pe plajă. Acum el nu va mai putea face niciodată aceste lucruri. Era o cruzime absurdă, care-o făcu să tremure de furie, când şi-l imagină speriat şi suferind.

— Unde e numărul de telefon de la poliţie? o întrebă Margo.

— În cartea de pe măsuţa din hol, îi răspunse Louisa cu voce sugrumată de durere.

— O să sun la poliţie, spuse Margo şi apoi se ridică şi se duse să discute cu William, care rămăsese pe hol cu Ashan.

Louisa încă tremura, iar William îi ceru lui Ashan să-i aducă puţin ceai îndulcit şi coniac.

Şi în momentul în care Margo suna la poliţie, Ashan îi duse Louisei un pahar plin. Louisa bău în tăcere, iar servitorul rămase lângă ea, nesigur dacă ar trebui să o ajute sau să mai aştepte şi alte ordine.

— Cine ar fi putut face asta? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap, dar era sigură că cineva încerca să o sperie. Se străduise să se convingă că degeaba îşi făcea griji din cauza lui Cooper, că fusese doar o neînţelegere, dar numai gândul la el o umplu de presimţiri, temeri şi îndoieli. Nu se putea abţine să nu se gândească, dacă le fusese atât de uşor să-l răpească pe Zip, de ce altceva ar mai fi ei capabili? Teama scotea în evidenţă toate problemele: căminul ei, cândva atât de sigur, acum era ameninţat; căsnicia ei, care ar fi trebuit să dureze până la adânci bătrâneţi,

rămăsese acum doar o umbră fără sens. Totul devenise fragil. Şi acum până şi Zip dispăruse, în cel mai îngrozitor mod.

32

Când se trezi şi văzu cerul încântător, de nuanţa coralului, ceaţa încă plutea deasupra oceanului, iar mirosul morţii îi persista în nări. La micul dejun, ambii câini o priveau melancolici, cu botul pe labe, ca şi cum ar fi ştiut ce se întâmplase. Aşa că Louisa se aşeză pe podea, strângându-i la piept.

Puţin mai târziu, ea oscila între furia pricinuită de moartea lui Zip şi sentimentul apăsător al singurătăţii, în timp ce-şi făcea curaj să meargă să o revadă pe Zinnia. Ziua rămase senină, dar în timp ce îl conducea pe doctorul Russell la Cinnamon Hills, Louisa ar fi preferat să stea acasă lângă cei doi câini trişti ai ei, ţinând lumea la distanţă.

Însă îşi promisese să facă asta – aşadar, trebuia să se ţină de cuvânt. Poliţia luase pachetul oribil, împreună cu conţinutul acestuia, dar nimic nu putea şterge acele imagini îngrozitoare din mintea Louisei.

Aerul devenise mult mai răcoros după ultima ploaie torenţială, dar în curând căldura avea să înceapă să-şi facă simţită prezenţa. În timp ce conducea, ştergându-şi din când în când

transpiraţia de pe frunte, tăcerea dintre ei devenise apăsătoare şi Louisa era sigură că doctorul Russell îşi dădea seama că ceva e în neregulă. Când o întrebase de unde o cunoştea pe Zinnia, ea ezitase un moment înainte de a-i răspunde, dar în cele din urmă hotărâse că putea avea încredere în el.

— Soţul meu se întâlnea cu ea.

Louisa ura să-i mărturisească asta şi nu îndrăzni să-l privească.

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu indiscret.

Ea îşi înghiţi nodul din gât.

— N-am aflat decât după moartea lui. Cel mai rău lucru e că au un fiu împreună.

Acum se întoarse spre el, pentru a-i vedea reacţia şi-l observă clătinând din cap.

— Draga mea, trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

Louisa încuviinţă şi-şi simţi inima bubuindu-i în piept.

— Încă-mi mai este, recunoscu ea.

— Şi atunci, de ce vrei s-o ajuţi pe femeia asta?

Conştientizându-şi situaţia, Louisa simţi că roşeşte.

— Mi-ar plăcea să spun că din bunăvoinţă, dar poate că e ceva mai mult de atât.

Se întrerupse, întrebându-se cât era adevărat.

— Ceva mai mult?

— Cred că Zinnia a încercat să se despartă de Elliot.

— Înţeleg.

— Şi vreau să-l ajut pe vărul ei, Leo McNairn. Zinnia locuieşte tot în Cinnamon Hills şi acum este grav bolnavă, aşa că el are grijă de copil. Conor are şapte ani.

— Şi lui trebuie să-i fie greu.

— Aveţi dreptate. Plantaţia de scorţişoară îi ocupă tot timpul, aşa că îi e foarte greu să se ocupe de copil. E şi mai greu din cauză că băieţelul nu merge la şcoală. Leo mi-a devenit prieten. Fac tot ce pot ca să-l ajut.

— Şi copilul?

Louisa oftă adânc.

— Asta este altă poveste. Pe de o parte, nici măcar nu suport să-l văd…

— Dar pe de altă parte?

— Cred că sunt curioasă. Conor îi seamănă leit lui Elliot şi, înţelegeţi, desigur, că privindu-l, mă gândesc la cum ar fi arătat copiii noştri.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Uitaţi, spuse Louisa. Ne oprim aici. Vom merge sus, în vârful dealului, să ne întâlnim cu Leo şi apoi coborâm împreună spre bungaloul Zinniei.

— Copilul va fi acolo? Probabil ar trebui să-l văd şi pe el.

— Nu era acolo ultima oară când am fost aici. Ar fi trebuit să vă spun dinainte… deşi am început să curăţ locuinţa Zinniei, dormitorul ei este într-o stare deplorabilă. O să încerc să revin împreună

cu servitorul şi să facem curăţenie generală.

— Louisa, eşti o sfântă…

Ea avu senzaţie neplăcută de mâncărime şi înţepături pe piele.

— Nu, chiar nu sunt o sfântă. Dar am aflat atât de multe despre Elliot, încât am senzaţia că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Cine ştie, probabil o ajut pe Zinnia, ca să pot înţelege mai multe despre cealaltă viaţă a lui.

— Dacă am învăţat un lucru în munca mea, acela este că vieţile oamenilor nu sunt perfect ordonate.

— Uneori mă urăsc pe mine însămi pentru cât de furioasă mă simt. Dar nu vreau să mă răzbun.

— Cu toţii facem lucruri care ne displac la noi înşine, avem gânduri de care suntem jenaţi şi regretăm faptele din trecut.

Louisa îşi ridică uşor sprâncenele.

— Sunt sigură că dumneavoastră nu aveţi regrete.

— Aici greşeşti. Din păcate, am lăsat munca să-mi domine prea mult viaţa, dar asta este. Acum e prea târziu ca să mai pot schimba ceva.

— Dar atunci, când vă veţi pensiona?

— Soţia mea ar vrea să mă pensionez acum, dar eu încă nu sunt gata să mă relaxez şi să-mi întrerup activitatea.

Ajunseră în vârful dealului şi Louisa parcă.

În timp ce amândoi ieşeau din maşină, Kamu ieşi din casă, spunându-le că Leo era deja în

bungaloul verişoarei lui şi că el i-ar putea conduce acolo, pe scurtătură.

Louisa îi mulţumi şi-i întinse mâna doctorului.

— Trusa dumneavoastră medicală e grea? Aici terenul e plin de denivelări.

— Sunt obişnuit cu drumurile, aşa că mă descurc, iar trusa medicală nu e grea.

Îl urmară pe Kamu ocolind rădăcinile copacilor, răspândite pe traseul care şerpuia în josul dealului. Aerul era atât de plin de umezeală, încât părea să strălucească acolo unde lumina soarelui era filtrată printre crengile copacilor care se legănau şi Louisa se bucură de acest moment. Dar apoi, când se apropiau de bungaloul Zinniei, ea se îngrijoră din nou. Oare cum ar reacţiona dacă ar fi acolo Conor? Ultima oară când îl văzuse, nici nu se putuse uita la el. Nu era vina copilului, dar Louisa se gândi la Julia, propria-i fiică, şi pielea o furnică, iar resentimentele puternice o determinară să se simtă jenată. Conor era doar un băieţel, dar undeva, în mintea ei, stăruia ideea că el ar fi trebuit să fie *băieţelul ei.*

Atunci când ajunseră în curtea din faţa bungaloului Zinniei, Louisa se opri. Bătu la uşă şi, după câteva clipe, Leo deschise.

— Mă bucur că aţi venit, spuse el, şi, deşi Louisa se simţi o clipă emoţionată şi încordată, pentru că îl vedea pentru prima oară de când înotaseră împreună, zâmbetul lui larg o făcu să se relaxeze.

— Dumnealui este medicul nostru de familie. Domnule doctor Russell, vi-l prezint pe Leo McNairn.

Îl urmară pe Leo în livingul rămas aproape la fel de curat şi ordonat aşa cum îl lăsase Louisa. Ea observă o fereastră deschisă şi simţi că aerul era destul de proaspăt.

— Deci unde este verişoara ta? îl întrebă doctorul, privind prin cameră.

— Urmaţi-mă! răspunse Leo.

Deşi Leo deschisese ferestrele dormitorului şi făcuse curat în seara dinainte, Zinnia trăsese din nou draperiile grele, spunând că o deranjează lumina, iar mirosul era încă acru.

Doctorul aruncă o privire spre Louisa.

— Cineva trebuie să aerisească bine această încăpere.

Apoi se îndreptă spre patul unde zăcea Zinnia cu ochii închişi.

Îşi trecu mâna peste chipul ei impasibil. Nimic. Apoi îi puse mâna pe frunte.

— Pare să fie o febră tipică malariei. Încercaţi să i-o scădeţi pe cât posibil! Puneţi-i comprese ude pe frunte şi pe ceafă.

Făcu o pauză.

— Zinnia, mă auzi?

Ea deschise ochii şi-l privi alarmată.

Louisa se retrase spre uşă, îngrozită de privirea letargică, absolut disperată a femeii. În tăcerea profundă a dormitorului, un lucru era

sigur: această femeie disperat de bolnavă nu mai era persoana de care Elliot fusese captivat.

— Sunt doctorul Russell. Aş vrea să-ţi iau o mostră de sânge.

— De ce? îl întrebă Zinnia cu o voce slabă, şuierătoare.

— Cred că e posibil să ai malarie, draga mea. Te putem trata numai dacă ştim sigur diagnosticul.

Zinnia îşi ridică mâinile neputincioasă, ca şi cum ar fi spus: *Faceţi ce vreţi*.

Doctorul Russell îşi deschise geanta din piele maro şi din trusa cu fermoar scoase o seringă. După ce pregăti acul, recoltarea probei de sânge dură mai mult decât ar fi anticipat.

— Este deshidratată, spuse el. Are venele blocate. Asigură-te că bea multe lichide!

Apoi, după ce în sfârşit termină, puse cu grijă proba de sânge în trusa medicală.

— O s-o trimit la laborator. Numai că laboratoarele au fost inundate, aşa că e posibil să dureze câteva zile până primesc diagnosticul. Acum, draga mea, spune-mi de cât timp te simţi rău.

În timp ce doctorul vorbea cu Zinnia, Leo îi făcu semn Louisei că ar vrea să discute cu ea în living.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să te avertizez: Conor ar putea ajunge aici dintr-un moment în altul. O să te descurci?

O amintire bruscă a lui Elliot o blocă. Louisa respiră adânc şi expiră lent.

— Trădător, şopti ea în timp ce expira. *Trădător blestemaţi* încă o dată simţi izbucnirea neaşteptată a ceva ce de-abia reuşea să controleze şi, când se stăpâni, coborî peste ea o tristeţe neaşteptată.

— Louisa?

— Ce e? izbucni ea.

Leo nu reacţionă la tonul ei.

— Ce aş putea să spun sau să fac, ca să te simţi mai bine? Louisa clipi repede. Nu-i plăcea să fie văzută în starea asta. Ea era o persoană pozitivă, iubitoare, şi nu o femeie ranchiunoasă, clocotind de furie.

— Sunt bine, îl minţi ea, dar mi-e teamă.

— Conor e doar un băieţel.

— Nu mă face să mă simt mai rău decât mi-e deja!

Louisa îşi ridică privirea spre cer. Seninul dispăruse şi acum lumina gălbuie cu nuanţe vineţii era un semn sigur că se apropia ploaia. Leo îi zâmbi strengăreşte.

— Ţi-ar fi de ajutor dacă ţi-aş spune că m-am mai gândit la bal?

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— L-am rugat pe Kamu să-mi cureţe fracul. Sper să nu te dezamăgesc.

— Ştii că balul va avea loc în curând. Ţi-ai reparat maşina sau vii să mă iei de acasă cu

motocicleta?

— Vin cu motocicleta, dar, dacă eşti de acord, o să conduc maşina ta.

— E perfect. De-abia aştept să te văd îmbrăcat la patru ace.

— Nu mă placi aşa cum sunt?

Louisa vru să-i spună ceva important, dar tăcu.

Pe chipul lui se aşternu o expresie gravă.

— În legătură cu alaltăieri…

— Nu că nu te-aş place aşa cum eşti, dar mă simt sleită de atât de multe emoţii contradictorii, încât nu mai pot avea încredere în propria-mi judecată.

— Îmi imaginez că acum trebuie să fie complicat să ai încredere în cineva.

Louisa oftă şi apoi clătină din cap.

— Ca să fiu sinceră, e mai mult decât complicat.

Leo se apropie de ea şi-şi lăsă mâna pe braţul ei: un gest de o tandreţe infinită. Şi când îi întâlni privirea, văzu că era plină de îngrijorare.

— Ei bine, aminteşte-ţi că sunt aici şi sunt de partea ta. În cazul în care…

Louisei îi făcu bine să audă asta. Când Leo o privea astfel, ochii lui erau atât de sinceri, de calmi şi de plini de orice ar fi fost între ei, încât ea se simţea mai bine. Dar apoi doctorul Russell ieşi pe neaşteptate din dormitorul Zinniei şi cei doi se îndepărtară unul de altul.

— Ei bine, spuse el, am proba de sânge. Aşadar, Louisa, ar trebui să ne întoarcem ca s-o pot trimite la laborator.

— Leo, îl conduc pe domnul doctor la spital, dar o să mă întorc împreună cu un servitor şi încercăm să curăţăm dormitorul Zinniei.

— Eşti sigură? o întrebă Leo, privind-o acum intens cu ochii lui întunecaţi. Eu şi Kamu ne putem ocupa de asta.

Louisa oftă. Nervii ei fuseseră şi aşa destul de încordaţi şi în timp ce urcau amândoi dealul îndreptându-se spre maşina parcată, Louisa se uită după Conor – dar, când ajunseră în vârf, intrară în maşină şi plecară înainte ca băieţelul să apară. Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea însăşi, îi era puţin ruşine de cât de uşurată se simţea pentru că nu-l întâlnise.

Cât timp a condus, doctorul Russell a rămas la fel de tăcut ca ea. Chiar dacă Zinnia încercase să pună capăt relaţiei lor, inima lui Elliot fusese acolo, la Cinnamon Hills. Louisa trebuia să accepte în cele din urmă că, în realitate, soţul ei o părăsise cu mult înainte de a fi murit.

— Deci ce aţi aflat de la ea?

— E greu de spus. Spune că are şi zile bune, dar mie situaţia mi s-a părut destul de gravă.

Louisa încuviinţă şi se concentră la drum.

— Dacă reuşeşti să-i dezinfectezi camera, i-ai fi de mare ajutor, dar Louisa…

— Da?

— Sper că nu te deranjează că mă bag în asta, dar în meseria mea am tendinţa să aud tot felul de vorbe şi n-aş vrea să suferi. Voiam să-ţi sugerez să nu te implici într-o relaţie prea serioasă cu Leo.

— E un om bun.

— Sunt sigur că este, dar nu subestima situaţia prin care ai trecut tu.

— Leo mă va însoţi la bal. Ca prieten.

Doctorul Russell zâmbi.

— Atunci ar trebui să fie în regulă. Meriţi puţină distracţie. Dar ai grijă, te rog! Eşti mult mai vulnerabilă decât îţi dai seama.

— Aşa mi-a spus şi tatăl meu.

— Tristeţea îi poate afecta pe oameni în mod diferit şi e posibil să dureze mult mai mult decât cred ei, mai ales dacă este o situaţie complicată.

Louisa nu era sigură dacă încă mai plângea după Elliot. Simţea că plânge după câinele ei preferat şi după sine însăşi; după femeia care crezuse că e. Oare asta avea vreun sens?

După ce-l lăsă pe doctorul Russell la spital, prima persoană pe care o întâlni fu Margo, care era în grădina din spatele casei; ploaia încetase. Cei doi câini ai Louisei stăteau tolăniţi la picioarele ei, dar se ridicară să-şi întâmpine stăpâna.

— Mi-e atât de dor de Zip, spuse ea, în timp ce se aşeza şi-l mângâia pe Bouncer pe cap. Nu pot să suport când mă gândesc ce i-au făcut.

— Ştiu.

Câteva momente rămaseră în tăcere, Louisa amintindu-şi de Zip, dar rana era prea recentă şi încercă să-şi focalizeze gândurile pe altceva. Dar tot ce-i venea în minte era imaginea lui Elliot cu Zinnia.

— Unde ai fost? o întrebă Margo.

— L-am dus pe doctorul Russell s-o consulte pe Zinnia. Crede că e posibil să aibă malarie.

— Dumnezeule!

— O să mă întorc acolo să-i aerisesc dormitorul şi să-i fac curăţenia de primăvară. Tocmai mă duceam să văd dacă vreunul dintre servitori e disponibil.

Margo păru să se gândească.

— Eşti sigură că te descurci?

— E mai bine să mă menţin ocupată. N-aş vrea să stau degeaba. Asta nu mă va ajuta cu nimic. În curând voi avea magazinul de care să mă ocup, dar acum sunt atât de supărată din cauza lui Zip.

— Nu şi din cauza Zinniei?

— Ba da, deşi dacă ai vedea cât e de bolnavă…

— Dacă vrei, vin cu tine. Mi-ar plăcea să văd cum e.

— Sinceră să fiu, e greu să-ţi dai seama. E atât de bolnavă.

— Oricum, vrei să te însoţesc?

— Unde e William?

— În casă, vorbeşte cu Jonathan.

— Tata e aici?

— De-abia a sosit. Voia să ştie dacă are cine să te însoţească la bal. Dacă nu, spune că te va duce el.

— Nu este nevoie.

Louisa se gândi la evenimentele care se vor succeda până la bal.

— Leo va veni cu mine.

— Mă bucur.

— William mai rămâne aici?

— Da, dar va trebui să-i luăm un frac, repede-repejor. Nu şi-a pus în valiză haine elegante.

— Da, mă gândesc că nu era pregătit. Şi ar fi bine ca în curând să facem şi fotografii compromiţătoare cu voi doi…

— Da. Îmi pare rău pentru asta.

— Să nu-ţi pară! O să fie amuzant. Vrei să fii pe jumătate dezbrăcată?

Margo râse.

— Ceva de genul ăsta.

— Cred c-o să fie de-ajuns! Deşi, ca să fim sinceri, odată ce doi oameni au hotărât să se despartă, n-ar trebui s-o poată face, fără toată aiureala asta?

Louisa se întreba dacă Margo avea dreptate. Oare oamenii ar trebui să rămână împreună, legaţi în mod inevitabil? Oare aşa se simţise şi Elliot? Prins în capcană? Sufocat? Clătină din cap. Nu păruse aşa.

În timp ce opriră maşina în faţa bungaloului

Zinniei, Margo respiră adânc. Louisa văzu confuzia întipărită pe faţa cumnatei ei şi observă că aceasta părea să se zbată între gânduri şi sentimente contradictorii.

— E ciudat să ştiu că Elliot a fost aici, demult, spuse Margo. În mintea mea continui să încerc să găsesc o cale prin care să îmbunătăţesc lucrurile. Nu-l pot ierta şi, totuşi, urăsc să simt aşa.

Louisa nu-i răspunse.

— Şi când mă gândesc la toată atenţia pe care o primea în copilărie. Mama rareori şi-a manifestat interesul faţă de mine. Îmi amintesc că stăteam împreună la masa de bucătărie, în timp ce fratele meu îşi copia temele din caietul altui coleg. Elliot râdea când i-am atras atenţia că nu e corect şi mama doar zâmbea şi-i spunea că nu face niciun rău. Ea voia doar ca el să ia note mari la şcoală. Îţi poţi imagina? Şi felul în care s-a purtat cu tine acum mă bântuie, dar pentru tine, trebuie să fi fost mult mai rău.

— Vreau să-mi amintesc ceea ce aveam împreună, dar într-un anume fel nu vreau. M-a ajutat mult să-l cunosc pe Leo.

— Ce vrei să spui?

— Nu sunt sigură. Cred că Leo mă ajută să am o părere mai bună despre mine însămi.

33

Louisa deschise uşa din faţă a bungaloului,

urmată de Margo care stătea în spatele ei. Cum intrară, o văzu pe cumnata ei uitându-se la tablourile Zinniei, alături de Conor, la fel cum făcuse ea însăşi, prima dată când venise aici.

Deşi Margo fusese cea care văzuse întotdeauna adevărata natură a lui Elliot, Louisa înţelesese că pentru cumnata ei era greu, totuşi, să descopere în ce măsură fratele ei „perfect” nu fusese deloc atât de perfect, până la urmă. Simţi în inimă o fărâmă de nelinişte şi o mică înţepătură de gelozie. Nu putea nega că Zinnia fusese o femeie foarte frumoasă, talentată şi probabil puţin sălbatică.

— N-arată rău aici, spuse Margo.

— Am curăţat deja camera asta.

— Ea unde este? şopti Margo.

— Acolo.

Louisa respiră adânc şi se îndreptă spre uşa dormitorului.

— Trebuie s-o convingem să vină în living şi să se întindă pe canapea… O, Doamne, oare am putea face asta?

Luptându-se cu un amestec de frică şi hotărâre, Louisa o privi fix pe Margo.

— Eu pot, dacă poţi şi tu, îi răspunse Margo.

— E posibil să trebuiască să o cărăm în braţe sau să o susţinem, de-o parte şi de alta. E foarte slăbită.

Louisa bătu la uşa dormitorului Zinniei, o deschise şi privi înăuntru. De data aceasta,

perdelele erau trase şi aerul mirosea mai proaspăt.

— Poate că e mai bine, se gândi Louisa.

Apoi se apropie tiptil de patul ei.

— Mă mai ţii minte? o întrebă ea.

Zinnia dădu din cap şi-i vorbi în şoaptă.

— Nu este nevoie să vii aici.

— I-am promis doctorului Russell că-ţi pun camera la punct. Dacă vrei doar să te ridici puţin, cumnata mea mă va ajuta să te luăm şi să te conducem în living.

Zinnia făcu ochii mari de uimire.

— Sora lui Elliot?

— Da.

— Probabil că mă urâţi amândouă.

Louisa se uită în altă parte şi apoi o privi iar pe Zinnia.

— Am încercat, recunoscu ea, în şoaptă.

Margo intră în cameră aducând o cutie.

— Am adus produsele de curăţat.

Louisa încuviinţă.

— Haide, Zinnia, te rog, dacă poţi, ridică-te şi apoi mergi încet! Zinnia reuşi să se ridice în fund, iar Louisa se întoarse spre Margo.

— De fapt, ai putea s-o duci să facă o baie. Baia este acolo. Aveţi apă fierbinte, Zinnia?

— Servitorul lui Leo foloseşte boilerul în fiecare zi, aşa că acum apa ar trebui să fie caldă încă.

Margo intră în baie şi Louisa auzi apa

curgând.

— Nu mă descurc singură.

— Te ajutăm noi.

— Serios?

Louisa încuviinţă, deşi inima îi bătea alarmată sau poate era din cauză că se simţea confuză. Tot ce ştia sigur era că nu e treabă uşoară. Când îl auzi pe Leo strigând-o de afară, simţi un val de uşurare. Pentru că el era acolo, da, dar şi pentru că avea să le ajute s-o ducă pe Zinnia la baie.

Leo intră în dormitor.

— Louisa, spuse el, şi zâmbetul lui îi înveseli inima, am adus aşternuturi curate.

Ea se apropie de el şi se simţit mult mai încrezătoare.

— Noi tocmai voiam să-i facem Zinniei o baie înainte s-o ducem dincolo să se întindă pe canapea. Margo e în baie, dă drumul la apă caldă.

— E frumos din partea ta.

— Fac doar ce trebuie făcut.

Atunci când Margo le strigă că baia era gata, Zinnia se uita fix la Louisa şi Leo.

— Voi doi păreţi apropiaţi.

Louisa făcu un pas înapoi şi-i răspunse repede.

— Suntem prieteni, asta e tot. Acum, Leo, vrei s-o duci pe Zinnia în baie?

— Leo nu mă poate dezbrăca.

— Facem noi asta.

— Unde e Conor? întrebă Zinnia, uitându-se la Louisa cu o expresie îngrijorată.

— Nu-ţi face griji! E la mine acasă, desenează melci, îi răspunse Leo.

Se îndreptă spre patul ei.

— Eşti gata?

O rugă pe Zinnia să-şi pună mâinile pe după gâtul lui. Şi apoi o ridică încet din pat.

— Eşti uşoară ca fulgul, verişoară!

— Am slăbit.

În timp ce Leo o ducea în baie, Margo veni şi o privi neliniştită pe Louisa.

— Nu e treabă uşoară, spuse ea.

— Ştiu, dar are nevoie de ajutor, spuse Louisa. După asta începi tu să-i faci curat în dormitor, te rog?

— Întâi îi schimb aşternuturile murdare.

— Le-am putea trimite lui *dhobi*, dar dacă le-am spăla aici ar merge mai repede, oftă Louisa. Mai bine mă apuc de treabă.

Zinnia stătea pe marginea căzii, când Louisa intră în baie. Urmară câteva momente ciudate, în timpul cărora se aşternu liniştea, apoi Leo vorbi, rupând tăcerea apăsătoare.

— Mă duc să văd ce face Conor, dar mă întorc mai târziu. Te descurci, Louisa? Pot să mai rămân dacă mai ai nevoie de ajutor.

— Mă descurc. Du-te la Conor! Margo şi cu mine ne descurcăm.

După plecarea lui Leo, cele trei femei se priviră. Erau atât de multe lucruri de spus care rămăseseră sub tăcere şi, totuşi, Louisei i se părea

că niciuna dintre ele habar n-avea de unde să înceapă.

— Să ştii că l-am iubit, mărturisi Zinnia în cele din urmă.

Louisa dădu din cap.

— Şi eu.

— Elliot spunea că n-aveţi o căsnicie nefericită, că voia să te părăsească, dar după opt ani de relaţie, am început să înţeleg că nu era adevărat. Nu te-ar fi părăsit niciodată… De asta am terminat-o cu el.

Louisa se uită în altă parte, dar apoi o privi pe Zinnia.

— Îl iubea pe copil?

— Foarte mult. Sarcinile pe care le-ai pierdut i-au frânt inima.

Louisa înghiţi repede şi apoi testă temperatura apei.

— Trebuie să te băgăm în cadă. Poţi să-ţi scoţi singură cămaşa de noapte?

Margo intră să le ajute, Zinnia îşi ridică braţele, dar apoi ele îi căzură lipsite de vlagă, de-o parte şi de alta a corpului.

— N-am putere.

— Ridică-i braţele şi eu îi voi scoate cămaşa de noapte, spuse Margo pe un ton profesionist.

— Margo e asistentă medicală, adăugă Louisa.

Când Zinnia a fost în sfârşit goală, Louisa fu şocată de cum arăta. Era doar piele şi os, cu membrele subţiri ca nişte rămurele şi i se vedeau

coastele prin pielea vânătă de pe piept.

— Leo te ţine flămândă? încercă Louisa să disimuleze gravitatea situaţiei.

— El îmi aduce mereu de mâncare. Numai că mie nu prea mi-e foame.

Louisa o ţinu de mână, iar ea reuşi să intre în cadă, unde se întinse apoi pe spate, epuizată din cauza efortului.

— Margo, poţi aduce, te rog, un urcior? Trebuie să-i spălăm părul.

Cumnata ei încuviinţă, ieşi din baie şi Louisa o urmă. În dormitor, văzu că scosese aşternuturile şi le strânsese grămadă într-un colţ.

— Eşti bine? o întrebă Margo. Pari sleită.

— E îngrozitor de slabă.

— Dar nu e numai asta, nu-i aşa?

— E-adevărat. Mă simt atât de ciudat să fiu cu ea şi nu mă pot abţine să nu mă gândesc la ea şi la Elliot. Vreau să o ajut, dar încă simt puseuri de furie.

— Nu sunt surprinsă.

— Dar cum să mă supăr pe cineva care este atât de bolnav? Mă simt ca un monstru.

— Draga mea, eşti orice altceva. E firesc să simţi aşa. Majoritatea femeilor nici măcar nu s-ar fi gândit s-o ajute, având în vedere situaţia.

Louisa se uită la uşa din lemn.

— De aici încolo, vrei să mă ocup eu de ea?

— Nu. Ai văzut pe undeva vreo perie de păr?

— E una pe noptiera ei.

Louisa luă peria, în timp ce Margo găsi un urcior în bucătărie şi amândouă reveniră în baie.

Zinnia avea ochii închişi.

— Poţi să te ridici? o întrebă Louisa.

Zinnia deschise ochii.

— Mă gândeam la ce-ar spune Elliot, dacă ne-ar putea vedea acum, mărturisi ea.

— Probabil ar fugi la un kilometru distanţă.

Zinnia reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Probabil ne-a manipulat pe amândouă?

— Probabil. Acum ridică-te! Eşti în stare?

Margo o ajută pe Zinnia să se ridice, dar femeia începu să tuşească.

— Îţi aduc un pahar de apă, spuse Margo.

Louisa începu să toarne apă pe părul lung, încâlcit. Găsi nişte şampon şi o rugă pe Zinnia să-şi ţină ochii închişi în timp ce o spăla pe cap. Dură ceva vreme până când Louisa clăti tot şamponul, iar după aceea, se strădui să-i perieze şi să-i descâlcească părul.

— Ştii, era îndrăgostit de părul meu.

— Nu sunt sigură că vreau să ştiu.

— Aşa ne-am şi întâlnit, continuă Zinnia.

Louisa se aşeză pe vine şi o lăsă pe Zinnia să se înmoaie în apă caldă. Închise ochii, dar Elliot era o prezenţă care le bântuia încă pe amândouă.

— Aşadar cum v-aţi întâlnit?

— Elliot venise la vernisajul expoziţiei mele din Colombo, căutând un tablou pentru tine, cred. Oricum, se uita fascinat la unul dintre

autoportretele mele pictate recent. L-am auzit spunând: „Ce păr minunat!” Nu mă văzuse în spatele lui, aşa că m-am apropiat de el.

Louisa respiră încet şi expiră tremurând.

— M-am prezentat şi mi-a spus că părul meu era încă şi mai frumos în realitate. Amândoi am băut câte un pahar de vin şi l-am întrebat dacă n-ar vrea să continuăm discuţia la bar. Recepţia se terminase, aşa că eram liberă.

— Ştiai că e căsătorit?

— La început, nu. Era atât de frumos şi fermecător, încât m-am îndrăgostit de el la prima vedere. M-a făcut să mă simt specială. Era foarte convingător, ştia să facă asta. Dar a durat ceva până am ajuns să facem sex.

— Pentru că ai aflat că Elliot cumpăra un tablou pentru soţia lui.

— Nu, atunci nu mi-a spus asta. Mi-a spus că era un cadou pentru un prieten.

— Deci când ai aflat despre mine?

— Imediat după ce ai suferit primul avort spontan, acum opt ani. Elliot a venit la mine, distrus. Atunci a fost prima oară când ne-am culcat împreună.

Louisa înghiţi în sec şi, pentru câteva momente, se aşternu o tăcere îngrozitoare.

Margo reveni aducând un urcior cu apă.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult.

— Poţi să te săpuneşti singură, îi spuse Louisa, dându-i Zinniei o bucată de săpun şi luptându-se

să-şi stăpânească lacrimile.

Femeia luă săpunul şi reuşi să se spele, timp în care Louisa evită să o privească; era un moment prea intim. Apoi se ridică şi o rugă pe Margo s-o ajute s-o scoată din cadă.

Zinnia îi întinse o mână Louisei. Chipul ei se întunecă şi fu copleşită de o expresie de durere.

— Îmi pare rău pentru toată suferinţa pe care ţi-am provocat-o.

Louisa nu-i luă mâna, dar o ţintui cu privirea şi îşi înghiţi nodul cu greu.

Apoi ea şi Margo reuşiră s-o înfăşoare pe Zinnia în câteva prosoape pe care Leo le adusese împreună cu aşternuturile curate.

— Trebuie să te ducem în living, spuse Margo, preluând conducerea, cu simţul ei practic înnăscut. Louisa schiţă un zâmbet vag şi, cumva, reuşiră să o susţină pe Zinnia în timp ce ea se clătina şi se împleticea. Odată instalată în siguranţă pe canapea, Margo scoase prosoapele ude şi o acoperi pe Zinnia cu una dintre păturile proaspăt spălate.

— Ai o cămaşă de noapte? o întrebă ea.

Zinnia îi arătă un halat agăţat pe uşa dormitorului şi se rezemă de pernele din spatele ei. Louisa îşi lăsă capul în piept, în timp ce lacrimile îi înceţoşau privirea, apoi ieşi afară, unde respiră aer cu nesaţ, în timp ce ochii încă o usturau de la lacrimi.

— O, Doamne! îşi şopti ei înseşi, incapabilă să

scape de imaginea lui Elliot împreună cu Zinnia, atât de repede după primul ei avort spontan.

Îşi aminti că ei îi spusese că are de rezolvat afaceri în Colombo şi atunci ea se simţise rănită, dar încercase să-l înţeleagă. Acum îşi dădea seama că, de fapt, acele afaceri urgente însemnau o altă femeie.

Margo ieşi în urma ei.

— Mai rezişti?

Louisa clătină din cap şi Margo veni să o îmbrăţişeze. Când se desprinseră din îmbrăţişare, ea oftă.

— Este greu, nu-i aşa?

— Da.

— Dacă vrei să urci să-l vezi pe Leo, mă duc eu să-i termin curăţenia în dormitor. Doar podeaua mai trebuie ştearsă.

— E şi Conor acolo.

— E doar un copil. Poate o să te-ajute, dacă o să ajungi să-l cunoşti puţin.

— Nu ştiu.

— Ei bine, mai rămâi puţin şi dacă te hotărăşti să te duci, nu ezita! Vin şi eu cum termin aici, deşi probabil Leo o să se întoarcă s-o ducă pe Zinnia înapoi în pat.

— Şi aşternuturile?

— Le pun eu la înmuiat în baie.

— Mulţumesc, Margo. E o scurtătură printre copaci, până la casa lui Leo, aşa că după ce termini treaba, mai bine o iei pe acolo.

Margo se întoarse în bungaloul Zinniei, iar Louisa rămase pe gânduri o vreme, dar în cele din urmă hotărî să meargă la Leo. Până când ajunse la el acasă, ploaia începuse deja şi, văzând că nu-i răspundea nimeni, deschise uşa şi intră. La etaj, Conor stătea pe canapea jucându-se cu un pachet de cărţi.

— Unde e Leo? îl întrebă Louisa, simţindu-se stânjenită de tăcerea copilului.

Conor ridică pur şi simplu din umeri.

— Am auzit că-ţi place să desenezi. Vrei să-mi arăţi desenele tale?

Băiatul ridică privirea spre ea, dar continuă să tacă.

— Ei bine, probabil c-o să mai rămân aici, aşa că poţi să mi le-arăţi când vrei tu.

Deşi încercase să nu-l privească, ochii ei continuau să-l urmărească: Conor semăna atât de mult cu Elliot, încât era ciudat. Louisa se aşeză pentru moment, nesimţindu-se în largul ei şi ascultă picăturile de ploaie, apoi se ridică, deschise o fereastră şi privi în afară, aşteptând în continuare.

— Ai luat prânzul? îl întrebă ea.

Conor clătină din cap.

— Ce zici? Să îţi fac repede un sandviş?

Conor se uită din nou la ea.

— Mi-l face Leo.

Louisa oftă. Copilul părea extrem de retras.

După o jumătate de oră, apăru Leo şi îl văzu

cât era de surprins c-o găseşte acolo, lângă Conor.

— Sper că nu te superi, spuse ea. A fost pur şi simplu prea mult. Margo îi spală podeaua dormitorului, dar are nevoie de tine să o duci pe Zinnia înapoi în pat.

— Sigur.

— Şi cred că lui Conor îi e foame. N-am prea reuşit să comunic cu el.

— Hai să mâncăm cu toţii câte un sandviş. Ce părere ai, tinere?

Băiatul veni spre el şi se apropie să-l îmbrăţişeze.

— Apropo, spuse Louisa, doctorul Russell a cerut la laborator să-ţi trimită ţie direct rezultatul analizelor Zinniei. O să mai dureze câteva zile.

— Bine. Şi îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Eşti pregătită pentru bal?

Louisa încuviinţă.

— Dar tu?

— Vin să te iau pe la şapte. E timp suficient, nu? Înainte de plecare, aş vrea să mă asigur că micuţul va fi deja în pat, îmbrăcat în pijama şi gata de culcare.

În timp ce Conor ieşea să se joace, Leo se uită la Louisa.

— Ce e? îl întrebă ea zâmbind.

— Mă gândeam să ies mâine la pescuit cu Conor. Şi mă întrebam dacă n-ai vrea să vii şi tu.

— Dar de ce?

— Cred că i-ar prinde bine să mai socializeze.

Să mai întâlnească şi pe altcineva, nu doar pe mine. Chiar are nevoie să se detaşeze puţin de boala mamei lui.

— N-ar fi mai bine să ieşiţi doar voi doi la pescuit?

Leo clătină din cap.

— Cred că atmosfera ar fi mai relaxată dacă ai veni şi tu, dar dacă nu te simţi în regulă…

— Nu! Voi veni.

— Grozav! Cred că o plimbare cu barca o să fie distractivă. Boala Zinniei îl irită şi asta îl face să se simtă vinovat.

— E doar un copil, spuse Louisa, deşi nu-şi imagina că ea s-ar fi putut simţi vreodată iritată din cauza mamei ei.

— Ne întâlnim pe plajă mâine-dimineaţă, la nouă?

Louisa ajunse prima pe plajă. Ceaţa se ridicase şi acum cerul era senin, bleu-pal. Îşi scoase sandalele şi lăsă urme întipărite pe nisipul ud, în timp ce se plimba prin spuma albă ca laptele de pe malul oceanului. Înaintă câţiva paşi, apoi se retrase ca să evite valurile care se rostogoleau, ţipând de bucurie atunci când simţi apa rece învăluindu-i gleznele. Privi în sus unde auzi râsete şi-i văzu pe Leo şi pe Conor urmărind-o cu privirea, în timp ce se apropiau de plajă. Louisa era uşurată să-l vadă pe băieţel atât de bine dispus. Râse şi ea şi simţindu-se relaxată, îi întinse

mâna lui Conor.

— Hai, descalţă-te şi vino şi tu! strigă ea.

După doar o clipă de ezitare, Conor lăsă jos găleţile pe care le ţinea în mâini şi alergă spre ea, aruncându-şi pantofii din mers, până pe malul oceanului. Louisa îl luă de mână şi alergară împreună în valurile care se apropiau de ei.

— Pe mine nu mă ajută nimeni cu barca? întrebă Leo, în timp ce lăsa jos două pachete cu unelte de pescuit, un motor suspendat şi un coş mic.

— Te ajutăm amândoi. Nu-i aşa, Conor?

Copilul zâmbi şi i se alăturară lui Leo, care îi conduse pe plajă, puţin mai încolo, unde o barcă lungă de vreo trei metri şi jumătate lungime şi cam scorojită era legată de un palmier.

— Cândva era de un albastru strălucitor, spuse Leo. Are nevoie doar de un strat de vopsea şi va fi ca nouă.

Louisa simţi o umbră de teamă, dar Leo, observându-i expresia, adăugă:

— Nu-ţi face griji, eşti în siguranţă. Am construit-o aici, după un model britanic, deci este un hibrid. Funcţionează perfect.

Leo dezlegă frânghia şi împreună împinseră barca pe nisip, spre malul oceanului, unde ataşă motorul suspendat.

— Poţi să ţii frânghia? întrebă Leo şi i-o dădu Louisei. Aduc eu restul.

După o clipă, se întoarse aducând articolele de

pescuit şi coşul mic, pe care le aşează în barcă. Conor reveni cu găleţile şi năvodul strâns pe fundul uneia dintre ele. Leo i le luă din mâini şi le puse la proră.

— Bine! Louisa şi Conor, voi doi urcaţi-vă în barcă şi aşezaţi-vă pe locurile din mijloc. Sunt doar câteva scânduri, dar sunt destul de sigure.

Se urcară în barcă şi imediat după ce se aşezară pe locurile indicate, Leo începu să împingă barca în ocean. Odată ce a fost pe linia de plutire, urcă şi el la bord, apoi îi dădu coşul Louisei să-l aşeze sub panoul acoperit din dreptul prorei, înainte să se aşeze pe scaunul din capătul pupei.

— Motorul ăsta n-are prea multă putere, spuse el, în timp ce-l porni. Dar e suficient cât să ieşim în larg şi să ne facem puţin de cap. Acum trebuie să mă concentrez. E uşor de pornit, dar e mai dificil de controlat.

Louisa privea linia ţărmului cum se îndepărtează. Păsările marine pluteau în zbor deasupra lor şi văzu chiar şi câţiva pescari ieşiţi în larg, la pescuit. Se simţea briza sărată care împrospăta aerul şi oceanul strălucea, reflectând lumina soarelui. Niciun semn de furtună nu se zărea la orizont, nicio ameninţare de ploaie, era o zi perfectă pentru pescuit.

Odată ajunşi în locul unde Leo credea că ar putea prinde peşte, el opri motorul şi aruncă ancora.

— Ce faceţi voi doi?

Louisa îi zâmbi şi Conor trepida emoţionat.

— Acum putem pescui? întrebă el.

— Desigur. Doar să scot undiţele.

Leo desfăcu punga mai mare şi-i pregăti o undiţă lui Conor. Apoi, i-o dădu.

— Louisa, vrei şi tu o undiţă? Sau, poţi să mă ajuţi pe mine să lansez la apă firul cu momeala.

— Te ajut pe tine.

Louisa se uită în jur la toate accesoriile de pescuit. Acum Leo pregătea – în stilul pescarilor locali – un fir întins, la capătul căruia erau plute, cârlige şi un năvod.

Atunci când firul fu gata, el şi Louisa îl aruncară în apă.

— Şi acum ce facem? îl întrebă ea.

— Aşteptăm. Pescuitul înseamnă să ştii să aştepţi. Cu siguranţă ştiai asta.

— În copilărie, ieşeam cu tata la pescuit, dar lui Elliot pescuitul i se părea un sport prea calm. Lui îi plăceau cursele de navigaţie, competiţiile, aşa că nu ieşeam niciodată la pescuit.

— Şi mie îmi place pescuitul sportiv, dar dacă pe urmă se face linişte, mi se pare extraordinar! Aşa mă relaxez. Şi Conor se dovedeşte a fi un bun pescar, nu-i aşa, tinere?

Conor zâmbi, dar nu spuse nimic, concentrându-se în mod evident asupra pescuitului. În timp ce aşteptau ca peştele să muşte momeala, Louisa şi Leo continuară discuţia.

— Ce fel de peşte putem să prindem aici? îl întrebă ea.

— Macrou şi anşoa. S-ar putea să fim atât de norocoşi, încât să pescuim şi chefal sau biban roşu. Dar cred că orice am prinde, după aceea o să ne bucurăm de un grătar pe plajă.

— Minunat. Ce-i în coş?

— Tot ce avem nevoie pentru grătar, desigur, şi o sticlă de ceai – vrei puţin?

Louisa dădu din cap.

— Apropie-te cu grijă de proră! Acolo, în coş, găseşti o sticlă şi o cană de rezervă. E şi o sticlă de limonadă pentru Conor.

În timp ce Louisa se ridică în picioare, barca se clătină şi, cu inima palpitând de emoţie, ea întinse braţele ca să-şi regăsească echilibrul. Leo îi zâmbi înainte ca ea să se îndrepte spre coş şi să aducă băuturile răcoritoare. Apoi turnă ceaiul într-o cană şi-i deschise sticla de limonadă lui Conor, dar copilul nu o luă imediat. Cu ambele mâini strângea undiţa, al cărei fir, acum foarte întins, se legăna.

— Ai nevoie de ajutor acolo? îl întrebă Leo.

Conor clătină din cap, ferm hotărât să se descurce singur. Când reuşi în sfârşit să înfăşoare firul pe mulinetă, văzură un peşte argintiu strălucitor zbătându-se la capătul lui.

— Ce este? îl întrebă Conor, cu ochii strălucind de plăcere.

— Cred că un macrou de o mărime

considerabilă, îi răspunse Leo şi-l mângâie pe creştet. Mai avem nevoie de încă vreo câţiva la fel şi în curând vom lua prânzul.

În timp ce Conor îşi bea limonada, Leo îi pregăti din nou firul şi apoi îi dădu înapoi undiţa.

O vreme stătură în tăcere, Louisa fredonând în şoaptă o melodie şi contemplând peisajul: razele soarelui pe cerul turcoaz reflectându-se în ocean, senzaţia brizei calde, albastrul ultramarin al oceanului şi sunetul valurilor lovind marginea bărcii.

— Îi cânţi peştelui, nu-i aşa? întrebă Leo zâmbind şi ea izbucni în ras.

Dintr-odată, un peşte sări zbătându-se prin aer şi ateriză cu zgomot înăbuşit în barcă. Louisa tresări surprinsă şi Conor fu cât pe ce să-şi scape undiţa.

— Ia te uită! exclamă Leo. Un peşte zburător! Înseamnă că nu suntem prea departe de un banc de delfini. Micuţul ăsta încerca să se dea la o parte din calea lor.

— Şi acum e prânzul nostru, adăugă Conor bucuros. Hai să ne uităm după delfini!

În vreme ce barca se legăna pe valuri, toţi îşi mijiră ochii aţintiţi pe suprafaţa oceanului, urmărind cu atenţie cum cozile delfinilor acrobaţi loveau apa transformând-o în stropi şi valuri înspumate. Conor strigă şi toţi văzură o siluetă albastră-cenuşie care aluneca prin apă. Urmăriră entuziasmaţi cum pelicanii începeau să coboare în

zbor din înălţimile cerului şi se scufundau în ocean, pentru a se hrăni cu peştii împrăştiaţi printre valuri. După câteva clipe, Conor le arătă acrobaţiile a doi sau trei delfini jucăuşi, care făceau tumbe şi se jucau urmărindu-se unul pe celălalt de-a lungul bărcii lor, unul dintre ei înşurubându-se prin aer înainte de a trece chiar pe sub barca lor. Louisa continuă să contemple spectacolul zâmbind încântată, pe măsură ce Oceanul Indian se umplea de delfini.

Louisa rareori văzuse de aproape un banc de delfini şi, fiind sedusă de vraja lor, se simţi transportată de aceste creaturi din altă lume, trimise să-i reamintească de umorul, buna dispoziţie şi bucuria absolută de a fi în viaţă. În timp ce-i privea, cu adevărat fascinată, ei mai înotară jucăuşi pe lângă barca lor, pentru o vreme, înainte de a sări în valuri şi a se îndreaptă mai departe în largul oceanului, lăsând-o pe Louisa absolut încântată. Oceanul imens era suficient pentru a produce acest fel de magie, dar delfinii fuseseră o surpriză specială, transmiţându-le tuturor o stare de euforie. Şi atunci când îşi dădu seama că nu se mai gândise la Elliot toată dimineaţa, ea respiră adânc şi mulţumi Cerului în tăcere.

— Ei bine, ce noroc! exclamă Leo şi căldura zâmbetului său se adună în sufletul ei.

Puţin mai târziu, el şi Louisa ridicară undiţele şi năvodul.

— Deci ce avem aici? zise Leo în timp ce analiza prada. A, nu-i rău deloc, câteva hamsii, aşa cum credeam, şi un chefal – dar uite, mai sunt şi câţiva creveţi-tigru uriaşi. Mă gândesc că împreună cu macroul şi cu peştele zburător, tocmai am reuşit să ne asigurăm un prânz pe cinste. Foarte bine, Conor, acum poţi înfăşură mulineta. Ne îndreptăm spre ţărm.

Ţărmul se întindea somnolent în căldura tulbure a amiezii şi Leo alese un loc la umbra unuia dintre smochini care creşteau printre tufişurile de pe plajă. Mai încolo pe plajă, câţiva pescari cu turbane îşi cărau prada în năvoade şi Louisa observă găleţile pline de peşte pe care ei tocmai îl pescuiseră. Păstrară distanţa faţă de ei şi Leo aprinse focul, folosind câteva pietre pe care aşeză în echilibru grătarul adus în coş.

Odată ce focul se aprinse, el puse peştele pe grătarul încins şi în doar câteva minute împărţea prada pe farfurii. Cei trei se aşezară pe iarbă, lingându-şi degetele sărate în timp ce mâncau peştele şi beau multă limonadă. Louisa căscă şi-şi întinse braţele.

— Eşti obosită? o întrebă el.

— Nu dorm prea bine de când…

— Ştii ce fac eu atunci când nu pot să dorm?

— Ce?

— Mă ridic din pat şi urmăresc cum se luminează de ziuă. Ce-ar fi să-mi ţii companie mâine-dimineaţă? Ne întâlnim aici chiar înainte de

ivirea zorilor. După aceea îţi pregătesc micul dejun.

— Mi-ar plăcea, răspunse Louisa şi făcu o pauză. Aştepţi cu nerăbdare balul?

Leo încuviinţă.

— Deşi a trecut ceva timp de când am dansat ultima oară.

— Când a fost asta?

— La Ştrand Hotel, din Rangoon. Un loc minunat. Dacă vei avea vreodată ocazia, cazează-te acolo! E uriaş.

— Ai fost vreodată în Myanmar sau Malaezia?

— Am lucrat câţiva ani pentru o companie de exploatare forestieră.

— Dar n-ai rămas acolo atâta timp cât ai petrecut în Malaya?

— Nu.

— Şi de ce-ai plecat? Din cauza Aliciei?

— În mare parte, da. Am simţit nevoia să schimb peisajul. După aceea, se lăsă tăcerea. În fundal se auzeau doar foşnetul oceanului şi ciripitul păsărilor marine.

Nu după mult timp, Louisa începu să fredoneze în şoaptă.

— Ce-i cu melodia asta? întrebă Leo.

— E un cântec stupid al lui Shirley Temple. *On the Good Ship Lollipop.* Nu-mi iese din minte.

El râse.

— Presupun că e potrivit cu momentul ăsta, îi răspunse şi începu să-l fredoneze şi el.

În curând, toţi trei cântau cât îi ţineau puterile şi se tăvăleau pe plajă, râzând cu lacrimi, sub privirile mirate ale pescarilor.

35

În dimineaţa următoare, când Leo ajunse pe plajă, era încă întuneric, oceanul se întindea liniştit în spatele lor şi, pe măsură ce se îndreptau spre plantaţia de scorţişoară, Louisa se bucura de liniştea desăvârşită care îi învăluia. Se auzeau doar paşii lor mângâind pământul şi muzica propriei respiraţii. Simţi un fior de nerăbdare în timp ce contempla cerul încă înstelat şi se părea că întreaga natură era în aşteptare. După câteva minute, stelele se estompaseră şi cerul devenise indigo. Louisa închise ochii o clipă, bucurându-se de pace şi de aerul proaspăt de dimineaţă, dar liniştea fu imediat tulburată de foşnetul liliecilor, care zburau dintr-un copac în altul.

În timp ce privea spre oceanul din spatele ei, cerul îşi schimbă repede culoarea într-un albastru diferit, uşor mai strălucitor, cu o nuanţă turcoaz şi o geană de roşu acolo unde se întâlnea cu oceanul lila. Louisa savura senzaţia de a fi în aer liber cu Leo, în timp ce restul lumii încă dormea şi o stare ca un vis o captivă. Nu era încă zi. Dar nu mai era nici noapte. Era o senzaţie mistică şi ei îi plăcea. Treptat, pe măsură ce albastrul se estompa şi cerul deveni roşu-auriu intens, câteva păsări

prinseră a sărbători începutul unei zile noi.

— Se întâmplă aşa de brusc, nu-i aşa? Lumina…

Şi, chiar în timp ce vorbea, cerul se deschise la culoare şi Louisa observă acum umbra contururilor arborilor de scorţişoară apărând de-o parte şi de alta a cărării, în lumina neclară.

Simţi adierea brizei chiar în momentul când păsările începeau să ciripească, la revărsarea zorilor. Pe măsură ce cântecul lor creştea în intensitate, spulberând liniştea, Louisa nu se putu abţine să nu râdă. Părea că întreaga pădure cântă, era animată de cântec, construind o cacofonie sonoră sălbatică.

— Şi Conor chiar mai poate să doarmă în tot concertul ăsta? întrebă ea, încercând să se facă auzită.

— Da. De multe ori trebuie să-l iau cu forţa din pat. Bietul de el. Mama lui îl lasă să stea treaz până noaptea târziu.

— E o mamă bună?

— Ei bine, cu siguranţă nu este o mamă tipică, dar se străduieşte…

— Sesizez cumva o critică?

— Probabil.

— Tu ce ai face diferit?

— După cum ştii, eu nu sunt părinte, aşa că probabil ies din discuţie, dar Conor simt c-ar trebui să înveţe câteva reguli de bază. Are libertatea să se plimbe, ceea ce este în regulă, dar

cred că ar avea nevoie şi de nişte restricţii şi de provocările şcolare.

— Te-aş fi crezut un spirit mai liber…

— Tatăl meu avea dreptate într-o singură privinţă. Copiii trebuie să aibă anumite limite.

— Conor se comportă urât?

— Nu. Este un copil bun. Dar presupun că ceea ce vreau să spun e că are nevoie de mai multă organizare. E prea mic ca să facă faţă unei libertăţi atât de mari şi asta îl face să fie izolat. Mi-ar plăcea să-l văd jucându-se cu alţi copii.

— Îţi pasă de el, văd.

— Da. Ţin foarte mult la el. La început eram îngrijorat că Zinnia va naşte un copil aici, dar e un privilegiu să-l am pe Conor în viaţa mea, să ajung să-l cunosc, să-l văd cum aleargă pe plantaţie.

Au continuat să se plimbe. Era încă prea întuneric şi prea mult zgomot pentru alte discuţii. La jumătatea dealului, un stol de papagali verzi îşi luară zborul dintr-un arbore în altul, ciripind zgomotos.

În partea superioară a plantaţiei, cea mai apropiată de junglă, Louisa auzi un tril minunat.

— Granguri cu capul negru, spuse Leo.

— A, da, cred că i-am mai auzit aici, răspunse ea şi se opri să asculte.

După un timp, Louisa adăugă:

— Îţi mulţumesc pentru asta. De multe ori mă furişam pe metereze împreună cu Elliot să vedem răsăritul. Însă trilul păsărilor nu era niciodată atât

de fermecător ca aici.

Leo îi zâmbi.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Luăm micul dejun?

— Desigur. Nu mai pot de foame.

— Omletă şi pâine prăjită?

— Minunat!

Intrară în casă şi urcară pe scări. În timp ce Leo făcea cafea şi prepara micul dejun, Louisa se aşeză pe verandă şi privi în jos pe deasupra vârfurilor copacilor, acum scăldaţi în ceaţă. Păsările încă mai cântau pe afară, dar păreau că se mai domoliseră puţin faţă de concertul pe care îl avuseseră pe plantaţie.

Leo ieşi pe verandă să-i aducă o ceaşcă de cafea, iar Louisa o bău fierbinte.

— Cafeaua n-a avut niciodată un gust atât de bun, declară ea şi apoi se apucă să mănânce.

Leo râse şi ea îi observă ridurile fine din jurul ochilor adâncindu-se.

— E clar că ţi-era foame, spuse el.

— E de la aerul curat. Îmi pierdusem pofta de mâncare după ce Elliot a murit, dar acum simt cum îmi revine.

— Atunci îţi recomand mai multe plimbări matinale.

Louisa privi în altă parte, dar simţi căldura răspândindu-i-se prin tot corpul.

— Ai spus că ieşeai cu Elliot să priviţi răsăritul. Cum era el, de fapt?

— Nici nu mai ştiu. Nu e un sentiment prea

plăcut, după ce ai petrecut ani întregi cu cineva, să descoperi că era complet diferit de ceea ce-ţi imaginai.

— Există întotdeauna mai multe moduri de a vedea lucrurile. Probabil nu e vorba că ceea ce credeai tu despre el nu era adevărat. Poate era adevărat, dar mai avea o latură, pe care tu nu i-o cunoşteai. Oare nu toată lumea are secrete?

— Nu sunt sigură. Nu cred că atât de mari.

— Într-adevăr.

Louisa clătină din cap.

— N-am fost întotdeauna sinceră în legătură cu felul în care absenţele lui mă afectau. Pur şi simplu mă obişnuisem cu ele.

— Pot să înţeleg asta.

— Dar tu, Leo? Care sunt secretele tale?

Leo ridică din umeri.

— Toată viaţa mea e un secret.

Louisa îl privi întrebându-se ce voia să spună.

— Nu ţi-e uşor să vorbeşti despre tine, nu-i aşa?

— Cu siguranţă nu sunt obişnuit să fac asta. Dar ce voiam să spun e că, dacă nu-ţi deschizi sufletul în faţa cuiva şi nu-ţi împărtăşeşti gândurile şi sentimentele, e ca şi cum tu, ca persoană, şi întreaga ta viaţă se transformă într-un secret. În viaţa mea îi am pe Zinnia, pe Connor, desigur, dar nu despre ei e vorba.

— Devii ascuns?

— Într-un fel.

— Îţi place să fii singur?

— Sunt mulţumit cu propria companie, dacă asta vrei să spui.

— Pot să te întreb ceva?

Leo râse.

— Deja mă întrebi, nu-i aşa? Dar continuă!

Louisa zâmbi.

— Ce-ţi doreşti tu?

— Să am o plantaţie de succes.

Louisa îşi îngustă uşor ochii, în timp ce-i studia expresia feţei.

— Mă refer, ce-ţi doreşti din punct de vedere personal. Nu te saturi câteodată de atâta izolare?

— Nu sunt tocmai izolat. După cum spuneam, mai sunt Conor, Zinnia şi, desigur, Kamu.

— Până acum n-am fost niciodată singură şi pe cont propriu.

Şi gândindu-se la Elliot, Louisa se întrerupse.

— Probabil nu-l putem cunoaşte niciodată pe celălalt.

— Vedem doar ceea ce vrem să vedem, nu crezi?

— Sau ceea ce ne dă voie celălalt să vedem…

Leo încuviinţă.

— Şi asta e adevărat.

Urmă o tăcere prelungă, timp în care Louisa medită la cuvintele lui. Ea considera că oamenii au nevoie unii de alţii, că viaţa fără legături apropiate e goală şi lipsită de sens, că împărtăşirea dragostei era esenţială pentru o stare de bine.

— Chiar nu te simţi singur? îl întrebă ea în cele din urmă.

Leo o privi intens.

— Nu am spus asta. Viaţa de aici poate fi solitară uneori, mai ales seara, dar la fel cum tu te-ai obişnuit cu absenţele lui Elliot şi eu m-am obişnuit cu viaţa mea aşa cum este.

— Oare ai fi dispus să-ţi împarţi vreodată viaţa cu cineva?

— Asta pare o întrebare importantă.

— Nu am vrut să sune aşa.

— N-aş exclude posibilitatea asta, răspunse Leo. După Alicia, mi-a fost greu să mai am încredere în cineva, aşa că m-am obişnuit să mă retrag atunci când cineva se apropia prea mult de mine.

Şi acum, ar fi vrut Louisa să-l întrebe. *Cum te simţi acum?* Dar, în schimb, se întinse pe scaun şi închise ochii. Simţea că i-ar fi putut spune lui Leo atât de multe, încât urmă o altă tăcere lungă.

— Răsăritul ţi se potriveşte, îi spuse el în cele din urmă şi ea – şi deschise ochii să-l vadă zâmbind. Mai vrei pâine prăjită?

Louisa dădu din cap.

După ce îşi mâncară pâinea prăjită, Leo se ridică de pe scaun.

— Ar trebui să văd ce face Conor înainte să plec la treabă. Te descurci să cobori singură dealul şi să te întorci acasă?

— Sigur, îi răspunse Louisa şi se ridică şi ea.

Îţi mulţumesc pentru micul dejun.

Se uitau unul la altul.

— Chiar mi-a făcut plăcere, răspunse Leo.

În timp ce cobora dealul, Louisa se uita la veveriţele dungate care se fugăreau pe trunchiurile copacilor, auzind-o trecând. Acum păsările se mai domoliseră din cântat, şi doar câteva, singuratice, mai continuau trilurile. Louisa se gândi la tot ce-i spusese Leo şi, deşi ei discutaseră şi despre Elliot, ea nu îşi mai simţise inima grea, aşa cum se întâmpla de obicei, când se gândea la soţul ei decedat. Trecutul părea că rămâne undeva în urmă. Astăzi Louisa se simţise uşoară ca o pasăre, ca şi când i s-ar fi luat o mare greutate de pe inimă. Ziua care începea nu i se mai părea goală şi Louisa râse cu voce tare, simţindu-se animată de un nou fior şi gata să mute munţii din loc. Era timpul să se ocupe de magazin. Ce avea să se întâmple între ea şi Leo era deocamdată incert, dar cu siguranţă îşi făcuse un bun prieten.

36

În dimineaţa balului ploua, era o lumina ceţoasă, aşa că Louisa dădu drumul în grădină celor doi câini care-i mai rămăseseră – era prea multă umezeală pentru a merge la plimbare –, dar îşi luă pelerina impermeabilă, umbrela şi se duse la magazin. Până ajunse acolo, constructorii

lucrau deja de zor şi îşi îndepliniseră primele sarcini, strânseseră mizeria din spatele tipografiei şi câţiva lucrători fuseseră ridicaţi cu macaraua pe acoperişul clădirii, să cureţe cupola circulară imensă, ca să se poată vedea bine interiorul magazinului. Tâmplăria era şi ea în curs de finalizare, iar obloanele erau şlefuite. Plimbându-se prin magazin, observă că unele scânduri din podea fuseseră rupte în camera care fusese încuiată.

— Nu vă faceţi griji! îi spusese Himal. Când începem să şlefuim şi să finisăm podeaua, reparăm toate stricăciunile. Tâmplarul meu deja asamblează mobilierul şi nu mai durează mult până dăm primul strat de vopsea.

Întoarsă acasă, Louisa urcă la etaj să verifice dacă rochia de seară era călcată. Intenţiona să poarte la bal o rochie bleu-deschis, de mătase. Îi sublinia silueta subţire, iar fusta strâmtă, croită în linii simple, cu inserţii de pietre preţioase şi talia marcată i se potriveau perfect, punându-i în valoare silueta delicată. Corsetul îi venea ca turnat, cu un decolteu în formă de V în spate şi faţă, şi mâneci căzute, sub nivelul umerilor. Îşi va asorta rochia cu o eşarfă albastră de şifon şi cercei cu safire.

Orele se scurgeau încet, aşa cum se întâmpla de obicei în timpul musonului. Louisa ascultă picăturile de ploaie prelingându-se şi încercă să citească ceva, în timp ce Margo şi William o

înfruntară şi ieşiră să ia fracul elegant, iar apoi toţi trei discutară despre fotografiile de care William avea nevoie ca probă pentru divorţ. În timp ce Margo şi William se urcau în pat, ea lăsându-şi părul desfăcut şi umerii goi, Louisa îşi potrivi aparatul foto. William îşi dădu jos cămaşa, dar, în afară de asta, amândoi erau complet îmbrăcaţi. Margo chicoti, în timp ce Louisa îşi ridică privirea.

— Pare atât de ciudat, mărturisi ea.

Margo îşi luă o atitudine sexy bosumflată, făcându-i pe toţi să râdă.

— Probabil ar trebui să o iei în braţe, îi spuse Louisa lui William.

— Va trebui să facă mai mult de atât, glumi Margo.

William păru jenat, dar fu de acord cu Margo.

— Nimic nu arată mai bine decât un sărut pasional, recunoscu el.

Louisa îşi ridică sprâncenele.

— O, Doamne. Ce jenant!

— Eşti gata? o întrebă William.

— Totul e aranjat. Sunt gata atunci când sunteţi şi voi, le răspunse Louisa.

În timp ce William şi Margo se sărutau, Louisa făcu mai multe fotografii şi toţi leşinară din nou de râs.

— Poate ar trebui să vii şi tu lângă noi, spuse Margo. Asta chiar ar stârni scandal!

Mai târziu, după ce se înserase şi razele soarelui la asfinţit colorau în dungi roz pereţii dormitorului, pe Louisa o cuprinse nostalgia. O afectă atât de mult că, în ciuda faptului că simţea că viaţa ei mergea mai departe, Elliot continua să-şi facă simţită prezenţa intens. Louisa se aşeză la măsuţa ei de toaletă şi aproape că se aştepta să se uite în oglindă şi să-l vadă acolo, stând în spatele ei.

— Arăţi minunat, i-ar fi spus Elliot.

Şi atunci Louisa i-ar fi zâmbit şi i-ar fi spus că întotdeauna o complimentează. Numai că acum, în realitate, ea n-ar mai fi zâmbit. L-ar fi privit în faţă şi i-ar fi zis că e un mincinos.

Dormitorul se goli brusc şi imaginea lui dispăru. Louisa avu senzaţia că el o auzise. Şi acum ea rămăsese în aşteptare pe marginea a ceea ce i se părea a fi o tăcere nesfârşită, cu gândurile şi emoţiile ei suspendate. Nu aprinse lumina, dar lăsă lumina amurgului să învăluie camera.

Ora şapte veni şi trecu, iar Margo îi bătu la uşă.

— De ce stai pe întuneric? o întrebă ea, intrând şi aprinzând lumina.

— Fără motiv, răspunse Louisa. Arăţi minunat.

Margo era îmbrăcată într-o rochie de culoare cărămiziu-intens, care-i accentua părul brunet, lucios şi verdele de smarald al ochilor care străluceau de fericire.

— Leo a dat vreun semn de viaţă? întrebă ea.

Louisa clătină din cap.

— E cam târziu, dar nu sunt surprinsă. Voia să-l pună pe Conor în pat, la culcare, înainte să plece.

— E cam pe muchie.

— De ce nu o iei înainte cu William şi vă prindem noi din urmă? Luaţi-l şi pe tata cu voi!

— Cred că tatăl tău voia să-l cunoască pe Leo.

— O să-l cunoască la bal.

— Cum te simţi? întrebă Margo.

Louisa respiră adânc şi expiră încet.

— Mă gândeam la Elliot.

— Şi mie mi-e dor de el.

Margo se apropie de Louisa, se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Iar faptul că oamenii îţi spun să-l uiţi şi să mergi mai departe nu te ajută deloc, nu-i aşa?

Louisa clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Louisa oftă.

— Îţi dai seama că n-aş fi aflat niciodată de Zinnia şi Connor, decât în ziua când Elliot m-ar fi părăsit, în cele din urmă.

Margo clătină din cap.

— *Dacă* te-ar fi părăsit vreodată. Nu-mi place să spun asta despre fratele meu, dar el ştia cu adevărat de ce parte trebuie să fie şi ştia ce avantaje are fiind căsătorit cu tine. Nu l-aş fi văzut renunţând la toate astea… şi pentru ce?

— Pentru a putea trăi alături de fiul lui, presupun.

— Elliot şi-a dorit copii, într-adevăr. În parte pentru a compensa pierderea fratelui nostru, cred.

— El n-a recunoscut-o niciodată, dar mereu am simţit asta.

— Deşi eram doar un bebeluş pe vremea aia, cred că ifosele şi pretenţiile mamei mele trebuie să fi început de pe atunci, la fel şi ambiţiile ei pentru bărbaţii rămaşi în viaţa ei. I-a forţat să devină ceea ce ei nu erau cu adevărat.

— Şi pe Elliot?

— Pentru ea, cerul era limita. Probabil că fratelui meu i-a fost greu să se ridice la înălţimea aspiraţiilor ei.

— Asta nu-l scuză.

— Nu…

Se întrerupse o clipă.

— Dar tot nu înţeleg de ce Elliot s-a îndrăgostit de Zinnia.

Louisa ridică din umeri.

— Acum Zinnia e doar umbra femeii care a fost cândva. Dar înainte trebuie să i se fi părut exotică şi enigmatică. Oricum, foarte diferită de mine. Ştii, am vrut s-o urăsc, dar cum aş putea urî pe cineva care e atât de fragil?

— Elliot te-a iubit. Sunt sigură de asta. Dar niciuna dintre noi nu l-a cunoscut cu adevărat, nu-i aşa?

Louisa nu-i răspunse.

— Mă tot întreb dacă e ceva ce aş fi putut face.

— Nu te învinovăţi, Margo.

— Apropo, a sunat mama şi mi-a pus tot felul de întrebări despre Conor. Nu i-am spus că Zinnia este bolnavă. N-aş fi surprinsă dacă ar veni aici să-l ia pe băieţel.

— Leo nu i-ar permite asta.

— S-ar putea să nu aibă de ales. Irene este bunica copilului.

Margo ieşi din dormitor şi Louisa îşi termină de aranjat coafura, apoi se aşează în salon aşteptându-l pe Leo, simţindu-se foarte singură şi având doar o lampă aprinsă, care împrăştia lumină pe manichiura ei elegantă. Lacul ei de unghii era argintiu metalizat. După aproape o oră, se ridică în picioare şi începu să se plimbe cu paşi mari, agitaţi. Nu credea că Leo era genul de bărbat care s-o dezamăgească, deci probabil ceva îl reţinea. La ora nouă, Louisa deja se obişnuise cu ideea că va trebui să meargă singură la bal. Tocmai îşi studia coafura în oglinda de pe hol, când auzi o bătaie la uşă. Atunci reveni în salon şi-i spuse lui Ashan să deschidă. Slavă Domnului, se gândi ea când auzi vocea lui Leo şi apoi el intră în salon cu o geantă. O privi surprins.

— Uau! exclamă el.

Ea îşi simţi obrajii îmbujorându-i-se.

— Louisa, îmi pare rău. Nu ştiam dacă vei mai fi aici.

— Mă bucur că ai venit. S-a întâmplat ceva?

— Zinnia nu se simţea prea bine şi Conor nu voia să se liniştească. Am cerut să mi se instaleze un telefon, dar încă nu e gata, deci n-aveam cum să te contactez. Ce bine-mi pare că te-am mai prins aici!

— Te-am aşteptat.

— Da.

Se priviră zâmbind.

— Trebuie să te schimbi. Te conduc în camera de oaspeţi.

— Mulţumesc.

Leo nu se clinti din loc.

— Ce e?

— Louisa, ochii tăi au cele mai frumoase reflexe aurii.

Când Leo fu în sfârşit gata şi coborî în salon, transformarea era totală. În locul jachetei pe care o purta când îşi conducea motocicleta, avea un frac elegant. Îşi aranjase puţin părul şaten-roşcat, dar nu atât de mult încât să nu mai semene cu el. Arăta atât de bine şi se comporta cu atâta naturaleţe, aproape ca şi cum n-ar fi fost conştient de efectul produs. Dar privindu-i umerii laţi, picioarele lungi şi ochii negri intenşi, Louisa nu reuşi să-şi stăpânească emoţia.

Leo îi zâmbi ştrengăreşte.

— Arăt bine?

— Arăţi perfect.

Leo îşi drese glasul.

— Nu ţi-am spus cât eşti de frumoasă.

Ea îi evită privirea, dar apoi se uită fix în ochii lui.

— Mi-ai spus că-ţi plac ochii mei.

Leo încuviinţă.

Între ei se aşternu tăcerea şi, simţindu-se ca o începătoare, Louisa ezită. Se auzi motorul maşinii oprindu-se în faţa casei, un lătrat singuratic şi ceva căzând pe podeaua bucătăriei. Deşi fu tentată să vadă ce anume se spărsese, înţelese că asta era doar un mod de a-şi calma pe moment nervii încordaţi.

— Ei bine, spuse Leo în cele din urmă. Eşti gata?

Şi apoi, în ciuda îndoielilor, inima Louisei tremură de fericire când îl luă de braţ.

— Mergem? întrebă el. Nu mai plouă.

O opri o clipă.

— Dar mai întâi, voiam să-ţi mai spun ceva.

— Dă-i drumul.

— E clar că încă suferi. Să ştii că te înţeleg.

Copleşită de un val de emoţii, Louisa încuviinţă.

În timp ce intrau în sala de bal, foxtrotul era în plină desfăşurare. Louisa îl ţinu de braţ pe Leo şi privi candelabrele strălucitoare şi buchetele mari de flori. Pereţii, acoperiţi cu oglinzi de sus şi până jos, reflectau lumina şi perechile care dansau. Sala

de bal era plină şi, în ciuda ploii de mai devreme, atmosfera era încinsă. Louisa voia să-l găsească pe tatăl ei şi să i-l prezinte pe Leo, aşa că îşi făcură drum pe marginea sălii de dans. Şi în cele din urmă îl descoperiră discutând cu Elspeth Markham, membră marcantă a congregaţiei All Saints şi una dintre principalele responsabile cu aranjamentele florale.

— Bună seara, doamnă Markham, spuse Louisa. Vi-l prezint amândurora pe Leo McNairn. Leo, fă cunoştinţă cu tatăl meu!

În timp ce toţi îşi strângeau mâinile, era clar că Jonathan îl evalua pe Leo. Louisa ştia că tatăl ei doar îi purta de grijă, dar tot se simţi uşor enervată. Îl privi repede pe Leo, pe furiş.

— Dacă nu te deranjează, tată, Leo şi cu mine mergem la dans.

Înţelegând aluzia, Leo îi atinse discret cotul cu mâna.

— Oare am putea bea ceva mai târziu? întrebă Jonathan. Să zicem la bar, într-o oră?

— Desigur, răspunse Leo.

— Tatăl meu o să te interogheze, îmi pare rău, îi şopti Louisa la ureche în timp ce intrau în ringul de dans.

Leo râse şi o luă în braţe. Când începură să valseze, toate neliniştile Louisei se dizolvară şi îşi permise să savureze complet apropierea de el. Încă o dată, simţi fiorul dintre ei şi fu sigură că şi Leo simţea la fel. El o trase şi mai aproape şi

amândoi dansară fără efort, până când Louisa simţi că s-a încins, aşa că se îndreptară spre bar. Era aglomerat, dar ca prin minune găsi, totuşi, un separeu gol, în timp ce Leo plecă să comande două cupe de şampanie.

Louisa se rezemă cu spatele de bar şi apoi închise ochii, dar tot auzi voci venind din separeul de alături. Deschise ochii când îşi auzi numele menţionat.

— Există tot felul de zvonuri despre soţul Louisei Reeve, spunea o femeie.

— Am auzit că avea alte femei.

— Louisa ştia?

— Nimeni nu ştie.

— Dar despre un copil nelegitim ştii ceva?

— O, nu! Ce îngrozitor!

Replica asta fusese rostită pe un ton şocat.

— Dar câte femei avea Elliot?

— Se spune că nenumărate.

Louisa se ridică în picioare când Leo reveni aducând două cupe de şampanie.

— Îl anunţ pe tata că eşti aici.

— Te mai întorci?

— Mai târziu.

— S-a întâmplat ceva?

Louisa clătină din cap.

— O să-mi revin, spuse ea, şi sorbi o înghiţitură din şampania pe care Leo i-o oferea. Apoi lăsă cupa de şampanie şi se răsuci pe călcâie, privindu-le urât pe cele două femei care bârfeau,

dintre care una era Elspeth Markham.

Îl găsi imediat pe tatăl ei şi-i spuse unde se afla Leo. După aceea, o căută pe Margo prin mulţime şi o găsi în afara ringului de dans, ţinându-l de mână pe William.

— Nu dansaţi, porumbeilor?

— Nu sunt un bun dansator, recunoscu William. Louisa, pot să-ţi aduc ceva de băut?

— Mulţumesc, îi răspunse ea şi, în timp ce el plecă la bar, ea îi luă locul.

— Deci unde e Leo?

— Cu tata.

— Să sperăm că totul va merge bine.

— De ce n-ar fi aşa?

— Ei bine, îţi aminteşti ce părere a avut despre Elliot, chiar de la început.

— Şi s-a dovedit că avea dreptate… Margo, am auzit câteva femei bârfind despre Elliot. Spuneau că avea mai multe amante.

— Nu pleca urechea la bârfe. Asta e nebunie curată.

— Sunt sigură că ai dreptate. Dar tare aş vrea să mă confrunt cu ele.

— Lasă-le în pace! mai bine povesteşte cum a fost să dansezi cu Leo.

Louisa închise ochii şi zâmbi.

— Cu Leo mă simt în largul meu. E atât de simplu. Ştiu că este prea devreme, dar asta simt, zise ea şi oftă. De ce viaţa trebuie să fie atât de complicată?

— Noi ne complicăm viaţa, nu crezi? Dar dacă-l placi şi e reciproc, ce mai contează?

Când William reveni, Louisa se ridică, luă cupa de şampanie pe care el i-o adusese şi se întoarse la bar, unde îi găsi pe Leo şi pe tatăl ei râzând pe seama unei glume. Simţi un frison de plăcere să-i vadă că se înţeleg atât de bine şi în acel moment de certitudine, luă o decizie rapidă.

— Louisa, spuse tatăl ei. Uite, ia locul meu!

Jonathan se ridică şi-i întinse mâna lui Leo. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, iar Louise simţi că tatăl ei îi dăduse aprobarea. Era fericită. Îi fusese greu atunci când lui îi displăcuse Elliot.

După plecarea lui, Louisa se aşează şi se aplecă spre Leo.

— Mergem?

— Dar e încă devreme.

— Vreau să merg cu tine la Cinnamon Hills. Putem lua maşina mea.

— Eşti sigură?

— Absolut!

37

După ce luară maşina ei, Louisa conduse până la Cinnamon Hills. Nu se aşteptase să se simtă aşa de calmă, în ciuda faptului că trebuise să meargă pe un drum accidentat, cu denivelări şi apoi să descopere plantaţia de scorţişoară scufundată în întuneric. Leo avea ceva de o blândeţe infinită,

atunci când se întinse şi îi atinse mâna care stătea pe volan.

— Încă mai ai timp să te răzgândeşti.

După ce stinse farurile, Louisa privi afară în întunericul dens al nopţii şi, incapabilă să contemple peisajul spectaculos, se simţi conştientă că era acolo cu Leo, ca şi cum împreună ar fi fost într-o lume doar a lor. Simţi un fior plăcut de dorinţă şi se gândi că acesta era doar unul dintre motivele pentru care intimitatea era atât de seducătoare. Oricât ar fi durat, ea oferea un fel de scut minunat, încântător, o protecţie caldă faţă de lumea exterioară, o senzaţie după care tânjise mult timp după moartea lui Elliot.

Amândoi ieşiră din maşină şi, la lumina stelelor, Leo o conduse la uşa de la intrare. Louisa adulmecă aromele voluptuoase ale florilor care înfloreau noaptea şi ale arborilor de scorţişoară, în timp ce plantaţia şi pădurea înconjurătoare păreau din ce în ce mai dense şi mai aproape. În tăcerea deplină auzi greieri, păsări de noapte foşnind şi zgomotul aripilor lor în zbor. Şi în fundal ascultă vuietul oceanului. Când licuricii îi trecură chiar prin faţa ochilor, împrăştiind scântei luminoase în noapte, Louisa zâmbi. Leo deschise uşa şi urcară împreună în living, unde parfumul camerei, împreună cu aromele de tutun şi scorţişoară contrastau cu mirosul umed al nopţii. Când el se aplecă să aprindă o lampă cu ulei şi apoi se uită

spre ea, Louisa observă că ochii lui erau de un negru intens, strălucitor. Louisa îşi ţinu respiraţia atunci când lumina căzu pe faţa lui şi camera se goli de aer.

— Nu mă aşteptam să arăţi aşa de bine în frac, spuse ea.

Pentru o clipă, simţi lupta care se dădea în interiorul ei şi fu tentată să se retragă. Însă rezistă impulsului de moment şi rămase neclintită. Leo ieşi pentru câteva momente şi, în absenţa lui, Louisa privi în jur, la lucrurile lui. Nu avea prea multe, doar câteva cărţi, una sau două plante de interior, jacheta lui kaki agăţată pe spătarul unui scaun, o grămadă de hârtii împrăştiate pe birou, un ziar vechi şi un ceas mare pe perete. Singurul sunet pe care-l auzea era ticăitul ceasului. Observă că nu era nici măcar miezul nopţii şi se duse să se uite la cărţi. Luă un volum cu poemele de război ale lui Siegfried Sassoon şi îl răsfoi. Apoi îşi scoase cerceii cu safire şi îi lăsă pe masă. Avea senzaţia că îşi va aminti mereu detaliile camerei şi felul în care se simţea în apropierea obiectelor care îi aparţineau lui Leo. Camera avea exact stilul lui.

Când el se întoarse, aerul era plin de promisiuni, intenţii, sau era probabil încărcat doar de o dorinţă simplă şi Louisa zâmbi, pentru că-şi descria totul în sinea ei, exact aşa cum se întâmpla.

— De ce zâmbeşti? o întrebă Leo.

— Nu ştiu. Asta? Noi? Viaţa?

El se apropie de Louisa.

Ea simţi cum se deschide în timp ce se sărutau, mai întâi delicat, apoi sălbatic, savurând gustul şampaniei de pe buzele lui. Degetele ei se încolăciră pe după ceafa lui şi ea simţi cum se lipeşte tot mai tare de el. Fără să vrea, stomacul i se încordă de emoţie, şoldurile i se ridicară foarte uşor şi-i simţi trupul ferm, lipit de al ei. Ca o vrajă delicioasă, se gândi ea şi se întrebă dacă această dorinţă de a scăpa de tensiune era tot ce aveau nevoie. Aşteptându-se ca Leo să o conducă în dormitor, respiraţia ei se transformă într-un gâfâit de plăcere scurt şi rapid şi, în timp ce răsufla la baza gâtului lui, simţi fiorul plăcerii intense curgând febril prin ea.

Începu să-i desfacă nasturii cămăşii, la început cu grijă, dar apoi tremurând de dorinţă, trase de ei din ce în ce mai repede, până când îi descheie pe toţi. Leo îi desfăcu fermoarul rochiei şi îi dezgoli umerii. Louisa îşi lăsă mâna pe pieptul lui gol şi-i simţi în palmă bătăile inimii. Leo o mângâie pe umerii goi şi apoi, exact când îşi cobora capul, să-i sărute curbura gâtului, afară se auzi un zgomot asurzitor. Se desprinseră când auziră un urlet îngrozitor. Leo îşi încheie repede câţiva nasturi la cămaşă înainte de a se îndrepta spre uşă.

— Stai acolo, îi spuse el în timp ce ieşea afară în noapte.

Louisa îşi domoli respiraţia, aşteptând şi apoi, după câteva minute, văzu uşa deschizându-se şi pe Leo întorcându-se.

— Maimuţe, spuse el. Doar maimuţe.

Era profund conştientă că stătea acolo aproape goală, dar în loc ca Leo să o conducă în dormitor, el se apropie de ea şi o îmbrăcă.

— Louisa, nu putem.

— De ce nu?

Îşi dori să fie mai curajoasă, să insiste că totul era în regulă, că acesta era momentul în care alegeau să meargă mai departe în relaţia lor, dar se simţi ezitând.

Leo părea frământat când îi răspunse.

— Dacă e prea devreme? Dacă o să te trezeşti mâine-dimineaţă şi-o să simţi c-ai făcut o greşeală îngrozitoare?

Louisa se încruntă, nevrând să renunţe.

— Ba nu. Nu se va întâmpla asta.

— Ştiu că încă nu eşti sigură de noi.

Ea se retrase un pas, clătină din cap şi, simţind că-i vine să plângă, regretă că fantoma lui Elliot încă îi mai bântuia. Crezuse că e sigură, crezuse că era momentul potrivit, dar dacă Leo nu simţise la fel, atunci ce rost mai avea? Şi acum nici măcar ea nu mai era ferm convinsă.

— Poţi dormi în patul meu, spuse el, continuând să o privească. Eu mă culc pe canapea.

— Nu pot să-ţi iau patul.

— Ba poţi şi o vei face.

Louisa petrecu o noapte albă, neliniştită şi apoi adormi târziu, înspre dimineaţă, trezindu-se atunci când auzi o bătaie la uşă, înainte ca Leo să intre. Avu un scurt flashback al serii anterioare, trupul lui lipit de al ei şi simţi un fior intens de dorinţă, deşi el arăta absolut obişnuit, îmbrăcat în haine de lucru şi aducând o tavă cu pâine prăjită şi cafea. Louisa observă că Leo mai avea într-o mână şi un plic.

Se uită la unghiurile ascuţite ale feţei lui, exagerate de lumina dimineţii care pătrundea oblic prin obloane, se ridică în pat şi îşi trecu mâna prin părul ciufulit.

— Eşti extrem de frumoasă, îi spuse el şi-i mângâie obrazul.

Louisa îi zâmbi, conştientă de privirea lui, dar avu sentimentul înfrângerii şi-şi simţi obrajii îmbujoraţi. Leo îşi retrase mâna, îşi suflecă manşetele cămăşii şi apoi îi turnă cafea. Ea voia să întindă mâna şi să-i mângâie braţul, acolo unde firele de păr străluceau aurii în lumina soarelui de dimineaţa.

În schimb, îl întrebă ce era în plic.

Leo oftă şi acum observă privirea din ochii lui.

— Este rezultatul analizelor de laborator. Zinnia are într-adevăr malarie.

Louisa îşi bău repede cafeaua, pe măsură ce începea să înţeleagă adevărul dureros.

— În acest caz, mă duc la dispensar cu

diagnosticul şi iau chinină.

— Vin cu tine.

— Nu, rămâi cu Zinnia. Trebuie să i se spună. Ar fi mai bine să nu rămână singură.

— Deocamdată n-am intrat în dormitorul ei să văd ce mai face, dar aseară nu se simţea prea bine, deci e o idee bună. Dacă stau bine să mă gândesc, nici pe Conor nu l-am văzut încă în dimineaţa asta.

— Mă întorc cu chinina cât de repede pot şi apoi te conduc acasă la mine cu maşina să-ţi iei motocicleta.

Exact atunci începu din nou ploaia şi ei ascultară zgomotul picăturilor răpăind pe acoperiş. Louisei îi plăcea sunetul romantic al ploii dacă se afla în siguranţă, în interior: fie un zgomot ritmic, blând, care o adormea, fie rafalele puternice care te ţineau treaz şi te îndemnau să te cuibăreşti în pat.

— Aş vrea să rămân în pat, spuse Louisa şi se înfioră, dar nu adăugă *cu tine*. Numai gândul de a ieşi în ploaie…

Se aşternu tăcerea şi ochii lui se îngustară în timp ce o privea.

— Eşti în regulă în ceea ce priveşte noaptea trecută? o întrebă Leo în cele din urmă, aplecându-se spre ea.

Louisa îl privi şi ea, ţinându-şi respiraţia o secundă, şi încuviinţă.

Leo era tăcut, ca şi cum se gândea ce să mai

spună.

— Ştii că şi eu te-am dorit, da?

Louisa expiră încet.

— Ştiu.

La dispensarul din Galle, Louisa descoperi că se aşteptau noi stocuri de medicamente, care urmau să sosească în câteva zile. Simţea că o cuprinde depresia. Deja existaseră prea multe decese în viaţa ei, iar boala gravă a Zinniei îi reamintea cu cruzime de Julia şi Elliot. Nu că i-ar fi uitat vreodată, dar asta îi readuse în prim-planul gândurilor ei şi acum, simţind din nou durerea cum se apropia de ea, se temea că lanţul ăsta nu se va termina niciodată.

Louisa se luptă cu suferinţa şi hotărî că va merge până în Colombo să încerce să obţină chinina cât mai repede şi o va ruga pe Margo să o însoţească.

Când se întoarse acasă, Louisa observă o valiză mică pe hol, iar o clipă mai târziu apărură Margo şi William. Margo avea ochii roşii şi umflaţi de plâns.

— William se grăbeşte să prindă autobuzul, spuse ea. E timpul să plece.

Louisa se uită de la unul la altul.

— Zinnia are malarie şi aici nu există chinină. Vreau să merg să iau din Colombo, aşa că te duc eu acolo cu maşina.

— E amabil din partea ta. Şi e mult mai bine

decât cu autobuzul, adăugă William.

— Îmi face plăcere. Şi Margo, de ce nu vii şi tu? Aşa o să mai aveţi încă puţin timp împreună.

— Mi-am rezervat deja o cameră la Galle Face Hotel, spuse William.

— Ei bine, mai rezervă o cameră dublă şi eu o iau pe cea single pe care o rezervaseşi deja. Oricum nu mă pot întoarce diseară. Mi-ar fi imposibil să conduc pe ploaia asta. Mâine, dacă Margo o să vrea, se întoarce cu mine.

— Şi mergem şi la Cinnamon Hills împreună. Zinnia va avea nevoie de asistenţă medicală.

— Ai face asta pentru Zinnia?

— Aş face asta pentru tine.

Călătoria dură mult, dar în cele din urmă ajunseră la Colombo, iar Louisa îi conduse la Galle Face Hotel. Un grup de palmieri subţiri tremurau în bătaia vântului sălbatic, dar, din fericire, când au coborât din maşină, ploaia s-a oprit. William le duse bagajele la recepţie şi apoi în Palm Lounge, trecând pe lângă cele două scări impunătoare, în spirală. După ce se aşezară, Louisa privi celelalte mese, scaune şi podeaua curată, lustruită, din lemn de tec, apoi se ridică spunând că se duce să verifice rezervările.

Recepţionerul le confirmă rezervările, aşa că se întoarse spre Margo şi William să-i roage să aibă grijă de bagajul ei, până când se întoarce de la dispensar.

— Aş prefera să fac rost de chinină acum. Ca să fiu sigură.

— Îţi ducem noi bagajul în cameră şi ne întâlnim aici la recepţie peste o oră.

Louisei îi displăcea ideea de a conduce din nou, dar afară era prea ud pentru a putea merge pe jos. Se dovedise a fi cea mai scurtă perioadă de acalmie şi acum ploaia se dezlănţuia iar deasupra tufelor de flori şi a trotuarelor.

După ce aşteptă o jumătate de oră la dispensar, reuşi să cumpere ce avea nevoie. Aproape că regretă că nu se întorcea chiar în seara aceea la Cinnamon Hills, dar vremea era groaznică şi ar fi însemnat să conducă toată noaptea. Zinnia aşteptase tratamentul atât de mult timp, încât cu siguranţă n-ar mai conta câteva ore în plus.

38

A doua zi, când Louisa se apropie de bungaloul Zinniei, mirosea a frunze şi a pământ umed. Prima persoană pe care o văzu fu Conor, care ţâşni pe uşă afară şi alergă în pădure. De pe crengile copacilor încă mai picurau stropi de ploaie.

— Ce-a fost asta? o întrebă Margo.

Louisa clătină din cap.

— Probabil e ceva în neregulă.

— Aş vrea să-l cunosc aşa cum se cuvine. La

urma urmei, este nepotul meu.

Margo o privi pe Louisa şi apoi se îmbujoră.

— Scuze, n-am vrut să spun asta…

— Nu-i nimic. Sigur că-l vei întâlni, o întrerupse Louisa, dar Conor este puţin cam sălbatic.

Coborî din maşină, urmată de Margo.

— Ai chinina? o întrebă ea.

— E la mine în geantă.

Louisa îşi luă geanta de pe bancheta din spate şi apoi se îndreptară spre bungalou.

— Pare foarte liniştit, spuse Margo.

Louisa o privi, dar apoi nu mai băgă în seamă nimic. Pădurea era extrem de liniştită, cu excepţia picăturilor de ploaie şi a brizei care unduia vârfurile copacilor, exact aşa cum îi plăcea ei, dar acum Louisa se concentra pe revederea cu Zinnia. Se apropie de uşa din faţă şi o deschise. Observă imediat că domnea o linişte nefirească, iar Leo stătea pe canapea, complet inexpresiv, privind în gol.

— Am chinina, spuse Louisa, repede. A trebuit să mergem până în Colombo s-o luăm. Am ajuns aici cât am putut de repede. Tocmai l-am văzut pe Conor…

Leo ridică mâna s-o oprească.

— Ce e?

El clătină din cap, dar expresia de pe chipul lui era îngrozitoare.

Louisa se apropie de el.

— Leo, mă sperii.

El se ridică şi-i întinse mâna.

— E prea târziu.

Louisa îi luă mâna, cu inima frântă.

— Zinnia a murit azi-dimineaţă.

Leo îi dădu drumul la mână şi se aşeză iar pe fotoliu. Se uită fix în podea, arătând îngrozitor. Dorind să găsească o cale să-i aline suferinţa, Louisa îi privi chipul obosit şi apoi umerii căzuţi, peste care moartea Zinniei cântărea acum atât de greu. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-i mângâie părul ciufulit, dar îşi simţi inima sfărâmându-se, aşa că se aşeză lângă el în tăcere şi aşteptă să-i vorbească. Caracterul definitiv al morţii Zinniei o şocă aproape la fel de mult cum o şocase moartea lui Elliot. Faptul că avea deja experienţa morţii nu o ajuta deloc. Rămânea întotdeauna sentimentul c-ar fi trebuit să facă mai mult. C-ar fi putut să facă mai mult. Doar dacă ar fi încercat. Şi întotdeauna era prea târziu.

— Aici a dus aşa o viaţă solitară şi ciudată, spuse Leo şi-şi ridică privirea, uitându-se în ochii Louisei. N-am simţit niciodată că era stilul ei. Ar fi trebuit să rămână în Colombo cu prietenii ei boemi.

Susţinându-i privirea, Louisa tresări când îi văzu ochii îndureraţi, umbriţi de durere.

— De ce a venit aici?

Leo respiră adânc înainte de a-i răspunde.

— Nu avea unde să stea cu Conor. Dar aici n-a

fost niciodată locul ideal pentru ea.

Margo interveni.

— L-am văzut pe Conor fugind în pădure. Ar trebui să încercăm să-l găsim?

— Nu încă, spuse Leo. De-abia a aflat. Lăsaţi-l să se obişnuiască puţin cu ideea! Probabil cel mai bine e să fie lăsat să se retragă într-una dintre ascunzătorile lui.

— Dar e prea mic să-şi piardă mama la vârsta asta fragedă, zise Margo.

Louisa o privi.

— E vina mea. Ar fi trebuit să mă întorc aici azi-noapte.

Leo clătină din cap.

— N-ar mai fi contat. Pentru Zinnia era deja prea târziu. Dacă e cineva de vină, eu sunt acela. Ar fi trebuit să insist mai de mult să fie consultată de un medic. Pur şi simplu nu mi-am dat seama…

— Nu te învinovăţi, spuse Louisa, dar în timp ce-şi auzea sângele bubuindu-i în tâmple, ştia că Leo o va face oricum.

Asta făceau oamenii, întotdeauna încercau să preia vina asupra lor, căutând să se agaţe de mici detalii care ar fi însemnat că lucrurile ar fi fost posibil să evolueze diferit. Întrebându-se cum ar fi fost dacă… Şi ea făcuse asta atunci când se confruntase cu decesul Juliei şi al lui Elliot.

— Ce se va întâmpla în continuare? întrebă Margo.

Câteva minute nimeni nu mai spuse nimic,

apoi Leo se ridică în timp ce o rază de soare strălucitoare lumină camera întunecată.

— Louisa, vrei să-i ceri te rog medicului să vină să emită certificatul de deces? El ar putea aranja ca Zinnia să fie dusă la morgă la Galle.

Margo se ridică.

— Ce-ar fi să mă duc eu? Ştiu unde locuieşte doctorul Russell şi Louisa ar putea rămâne aici să te ajute.

Se întoarse spre ea.

— Ai încredere să mă laşi să-ţi conduc maşina?

Louisa încuviinţă.

— Pot să vin cu tine să-mi iau motocicleta? În curând o să am nevoie de ea. Camioneta mea se află încă în service. Louisa, aşteaptă-mă la mine acasă! Sunt sigur că mă întorc înainte să apară Conor acolo. Când se ascunde într-una din ascunzătorile lui speciale, întotdeauna durează câteva ore şi niciodată nu-l pot găsi.

— Dar n-ar trebui să fii aici?

— Mă întorc cât pot de repede. Dar am nevoie de motocicletă ca să rezolv tot ce e de făcut.

— Foarte bine, răspunse Louisa, deşi era îngrijorată de cum se va descurca cu băieţelul trist şi era preocupată că Leo judecase greşit reacţia copilului.

El încuie uşa principală a bungaloului, astfel încât Conor să nu poată intra din nou să rămână singur cu mama lui. După ce el şi Margo plecară, Louisa se aşeză pe un butuc în faţa bungaloului,

simţindu-se extrem de tristă pentru Zinnia. Biata femeie nu avusese nicio şansă şi acum nu era de-ajuns că Elliot murise, dar murise şi ea, lăsându-l orfan pe Conor.

Louisa îşi aminti, chiar şi acum, în ce fel s-a simţit în ziua în care îşi pierduse mama. Tatăl ei încercase să-i aline durerea, dar ea fugise în dormitorul părinţilor ei şi o văzuse pe mama ei întinsă pe pat, fără suflare. Camera i se păruse sufocantă, iar aroma crinilor, copleşitoare. De atunci, Louisei nu i-au mai plăcut niciodată crinii şi a preferat întotdeauna aerul proaspăt. A plâns până când doica a luat-o de acolo cu forţa, printre suspine. Ani buni, acea amintire a speriat-o, până când a învăţat să pară curajoasă, îndrăznind să facă faţă vieţii. Acum era îngrijorată din cauza lui Conor, care era singur acolo, în pădure. Probabil Leo avea dreptate şi băieţelul avea nevoie de timp pentru a înţelege realitatea morţii mamei lui, dar era atât de mic, încât Louisa credea că n-ar trebui să fie lăsat singur să se confrunte cu această situaţie.

Nu era frig, dar simţi un fior rece. Respiră adânc de câteva ori şi apoi se mişcă puţin. Când ajunse în vârful dealului, Louisa fu surprinsă să-l vadă pe Conor stând pe bancă, în faţa casei lui Leo. La început, băieţelul nici nu ridică privirea din pământ, iar Louisa se duse să se aşeze lângă el.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse ea.

Niciun răspuns, doar o privire solemnă, disperată.

— Vrei să-ţi spun o poveste? E vorba despre o fetiţă care era de-o seamă cu tine atunci când şi-a pierdut mama.

Conor o privi şi Louisa observă că avea ochii roşii de plâns.

— Fetiţa a simţit atunci că era sfârşitul lumii. Aşa simţi şi tu?

El încuviinţă.

— A crezut că nu se va mai simţi bine niciodată.

Băieţelul încuviinţă iar.

— Şi a simţit că nu va mai zâmbi niciodată.

Urmă o tăcere lungă şi Louisa ascultă păsările şi vântul foşnind printre crengile copacilor. Privi cerul şi de-abia dacă văzu câteva petice de un albastru senin, acoperite de nori cenuşii, care filtrau lumina soarelui.

— Ce s-a întâmplat cu ea? o întrebă Conor brusc, cu o privire panicată. Ce s-a întâmplat cu fetiţa?

— În cele din urmă a fost bine, deşi o vreme, a fost foarte tristă.

— Sunt foarte trist, recunoscu el.

Kamu ieşi din casă şi le spuse că aveau limonadă şi ceai înăuntru, dar Conor nici măcar nu-l băgă în seamă.

— Hai! spuse Louisa. Vino să bei puţină limonadă! Probabil Kamu o să-ţi găsească şi nişte

biscuiţi.

Copilul se ridică în picioare, dar nu mai scoase un cuvânt.

Intrară în casă şi Conor se închise în sine, paharul de limonadă aşezat pe măsuţa din faţa lui rămase neatins. Louisa îşi sorbi ceaiul şi se gândi la Zinnia. Cât de mult ar fi vrut să nu-i pese, şi totuşi sfârşise prin a regreta acest deces şi acum copilul Zinniei şi al lui Elliot stătea chiar în faţa ei, cu inima zdrobită! Cât de crudă era viaţa! Îşi aminti brusc ce-i spusese Margo despre Irene, care dorea să aibă grijă de Conor, desigur, acum cu atât mai mult, cu cât era orfan.

Ceva mai târziu, când auziră motocicleta parcând în faţa casei, Conor se ridică şi fugi afară. Louisa îl urmă şi-l văzu repezindu-se la Leo, încruntat de îngrijorare. Simţi cum îi dau lacrimile atunci când Leo îl îmbrăţişă cu dragoste. Numai atunci îl auzi pe micuţ plângând în hohote.

Leo îl aduse în casă şi copilul rămase pe genunchii lui, cu braţele încleştate de gâtul lui.

— Doare, spuse copilul. Doare!

Louisa observă cât de marcat era şi Leo, când îi răspunse cu voce gravă.

— Ştiu. Şi pe mine mă doare.

Louisa îi turnă lui Leo o ceaşcă de ceai şi i-o dădu. Abia când Conor păru că adormise, Leo îl duse în dormitor şi după aceea îşi bău ceaiul în timp ce stătea privind îmbufnat în podea. Urmă o tăcere lungă şi dureroasă, pe parcursul căreia

Louisa îşi auzi respiraţia.

— Am fost la doctorul Russell, împreună cu Margo, spuse Leo în cele din urmă. Vine încoace, aşa că va trebui să merg curând la bungaloul Zinniei.

— Rămân eu aici, în caz că se trezeşte Conor.

Leo îşi ridică privirea spre ea.

— Crezi că trebuie să o vadă iar?

— A văzut-o deja de când…? Adică după ce a…?

— Da.

Louisa îşi lăsă mâna pe braţul lui şi clătină din cap.

— Atunci e suficient. Leo, fac tot ce e nevoie să te ajut. Vreau doar să ştii. Să nu crezi că trebuie să treci singur prin asta!

Leo îi zâmbi printre lacrimi.

— Apropo, telefonul e acum instalat – ieri au terminat treaba. Îţi las numărul meu, în caz că ai nevoie.

Înmormântarea modestă a Zinniei avu loc fără probleme şi Leo făcu tot posibilul să-l ajute pe Conor să reziste, ţinându-l de mână şi îmbrăţişându-l din când în când. Au existat, fără îndoială, voci care considerau că băieţelul era prea mic pentru a asista la înmormântare, dar Louisa şi Leo discutaseră despre asta şi el se hotărâse. Pentru Conor era important să fie acolo. Louisa nu lăsă amintirile cu decesul lui Elliot să o

împiedice să fie alături şi să-i susţină pe Leo şi pe Conor. La înmormântarea Zinniei, Leo îşi manifestă suferinţa în tăcere, dar din felul cum arăta uneori, atât de încordat şi îndurerat, Louisa înţelegea că el suferea profund. Era greu de ştiut cât de apropiaţi fuseseră cei doi veri şi, în mod evident, erau firi extrem de diferite, dar Louisa n-avea nicio îndoială că Leo resimţea profund pierderea Zinniei.

Şi astfel, viaţa a continuat, aşa se întâmplă de obicei.

Munca mergea bine la magazin şi, totuşi, Louisa era conştientă uneori că, de când se afla un poliţist în faţa casei ei, Cooper sau De Vos nu mai dăduseră niciun semn de viaţă, lucru pentru care ea era recunoscătoare. Vremea ploioasă o ţinea închisă în casă, deşi, chiar dacă era încă sezonul musonului, mai existau şi zile senine. În ciuda lor, aerul continuase să rămână umed şi irespirabil.

Louisa trecu pe la magazin şi văzu că arăta minunat. Totul era curat şi doi tâmplari erau ocupaţi cu asamblarea tejghelelor. Grilajul de siguranţă pentru ferestrele din spate fusese deja instalat şi acum ea îşi putea imagina cu adevărat cum va arăta întregul ansamblu, după ce va fi vopsit cu alb. De abia aştepta să-l vadă plin de bijuterii şi mătăsuri, fremătând de viaţă.

Louisa îşi plimbase câinii şi tocmai se îndrepta spre casă, când Leo apăru în trombă pe motocicletă. Nu-l mai văzuse de o săptămână, îi

fusese dor de el şi chiar se întrebase cum se descurca cu Conor. Acum Leo parcă în faţa casei ei şi intrară împreună.

— Ei bine, spuse ea în timp ce îşi atârna pălăria în cuier şi îşi lua jacheta. Ce mai faci?

Îi arătă uşa livingului.

— Intrăm?

Camille veni să-i întrebe dacă doresc cafea şi Louisa încuviinţă.

— Aşadar?

Leo se aşează pe un scaun.

— Sincer să fiu, nu merge prea bine. Suntem atât de ocupaţi şi n-am timp să mă ocup de Conor cum se cuvine. Aşa cum are el nevoie. Petrece prea mult timp plângând prin pădure. Kamu se ocupă de el în timp ce eu sunt aici, dar asta nu este deloc situaţia ideală.

— Cred că eşti îngrijorat.

Leo aruncă o privire spre ea şi oftă.

— Uite, ştiu că te-ai oferit să mă ajuţi…

— Şi am vorbit serios.

— Ar fi prea mult să te rog să-l primeşti pe Conor aici?

Louisa respiră repede.

— Oh!

— Doar în timpul săptămânii. În weekenduri, eu şi Kamu ne-am putea ocupa de el, dar Conor are nevoie de o prezenţă feminină în viaţa lui.

Louisa se gândi la propunerea lui. Probabil era o idee bună, dar… Respiră adânc, simţindu-se

profund nesigură.

— Ei bine, cred că m-aş putea ocupa de el. E şi Margo acum aici. Sunt sigură c-o să mă ajute. La urma urmei, ea este mătuşa lui.

— Deci?

— Conor trebuie să meargă la şcoală.

— Şi probabil aşa îl vom convinge, declară Leo. Că va veni aici să petreacă timp cu mătuşa lui – cât timp stă aici – şi ca să meargă la şcoală.

— Oare va funcţiona planul?

— Ştiu că n-o să-i placă să-şi părăsească pădurea pe care o iubeşte. Şi casa.

Louisa îl privi îngrozită.

— Sper că nu locuieşte în bungaloul Zinniei?

Leo clătină din cap.

— Nu, voiam să spun că Cinnamon Hills este casa lui. Am o magazie pe care am transformat-o în dormitor pentru el. Mă simt îngrozitor că trebuie să-l trimit de acasă, dar e spre binele lui şi nu mă pot gândi altfel.

În timp ce Camille le aduse cafeaua, amândoi rămaseră tăcuţi, Louisa gândindu-se la rugămintea lui Leo. Era plină de sentimente contradictorii. Pe de o parte, voia să-l ajute pe Leo, dar, pe de altă parte, chiar dacă ea şi Conor se înţeleseseră bine în timpul partidei de pescuit, cum s-ar fi simţit să-l vadă zilnic pe copilul lui Elliot? Louisa se aşează şi se uită pe fereastră, în timp ce Camille le turnă cafeaua; ea o sorbi pe a ei.

— Facem o încercare, dar, dacă Conor va fi nefericit, atunci va trebui să ne gândim iar, zise Louisa.

Margo intră în living chiar în acel moment.

— Doamne, amândoi păreţi trişti. S-a mai întâmplat ceva?

Cu o voce sugrumată de emoţie, Louisa îi explică decizia ei.

— Eşti sigură? Eu o să fac tot ce pot să te ajut, desigur, spuse Margo şi apoi se întrerupse. Sinceră să fiu, de-abia aşteptam să-mi revăd nepotul.

Louisa se simţea puţin ciudat. Ea era singura care nu era rudă de sânge cu Conor, şi totuşi avea atât de multe responsabilităţi şi bănuia că nu-i va fi uşor.

— Când îl aduci? îl întrebă ea pe Leo.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Până poimâine aţi avea timp să vă pregătiţi?

După plecarea lui, Louisa şi Margo merseră acasă la Jonathan să vadă dacă ar putea găsi orice jucărie veche din copilărie. Păpuşile nu-i plăcuseră niciodată şi cea mai mare parte a copilăriei şi-o petrecuse pe bicicletă, dar mai existau şah, biliard, Monopoly şi, de asemenea, cărţi de citit, se gândi Louisa. Pentru a fi la înălţimea situaţiei, ar merita să viziteze marele magazin de jucării din Colombo pentru a cumpăra soldăţei de plumb, deşi nu ştia ce jucării i-ar plăcea băieţelului.

Uşa din spatele casei lui Jonathan era, ca de

obicei, lăsată deschisă, astfel încât ele intrară uşor şi merseră într-o cameră nefolosită, unde tatăl ei păstra cutiile de ceai. Louisa mută câteva dintre ele şi în cele din urmă găsi cutia de ceai cu numele ei pe capac. Înăuntru era un tabel decolorat, pentru un joc vechi, de jucat la masă.

— Este *Pirat şi Călător*, spuse ea. Îmi amintesc că-l jucam cu tata. Trebuia să extragi o piesă care indica toate călătoriile ce urmau să fie făcute de călători. Roteai ruleta pentru a afla cât de departe aveai voie să călătoreşti şi călătorul care ajungea primul la destinaţie câştiga. Itinerariile erau inspirate de trasee celebre parcurse cu trenul şi vaporul, precum şi de principalele oraşe şi porturi din întreaga lume.

— Doamne, de când n-am mai văzut jocul ăsta! Crezi că lui Conor îi va plăcea?

— Nu ştiu. Hai să vedem ce alte jocuri mai ai!

— Probabil îi vor plăcea soldăţeii de jucărie.

— N-am avut aşa ceva în copilărie.

— Mama mea i-a păstrat, probabil, pe ai lui Elliot.

Louisa o privi pe Margo.

— Te rog nu-i spune Irenei că nepotul ei va locui aici. Nu o pot lăsa să intervină în această etapă a evoluţiei lui. Lucrurile vor fi oricum destul de delicate şi fără intervenţia ei.

— Am înţeles, promise Margo.

— Sunt sigură că aveam un set Meccano[10]. Era

10 Piese de construcţie metalice, din care se construiesc

pe aici pe undeva.

— Nu e un joc pentru băieţei?

— Tata mi-a cumpărat cadou multe jocuri destinate băieţilor.

Îmi plăceau.

— De ce n-ar avea şi fetele şansa să construiască ceva?

— Fireşte. Oricum, dacă găsim setul, ne va fi de folos.

După aceea descoperiră o altă cutie de ceai pe care scria *Louisa* şi înăuntru, printre altele, găsiră un ursuleţ de pluş cu un singur ochi şi blana jerpelită.

— Dumnezeule! E ursuleţul Albert. A dormit cu mine în fiecare noapte până când am împlinit doisprezece ani. Uită-te la lăbuţele lui. Sunt tocite.

Louisa îi mirosi blana şi apoi i-l dădu lui Margo.

— Nu se ştie niciodată, poate lui Conor o să-i placă de Albert. Ursuleţul îi trezi amintiri din copilărie şi Louisa rămase înconjurată de ele, simţindu-se puţin tulburată. Albert fusese consolarea ei, după ce mama ei murise, şi lui obişnuia să-i încredinţeze cele mai mari secrete. Această amintire era specială, dar îi reamintea că lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par.

— Ce altceva mai e acolo? întrebă Margo.

Louisa oftă şi încetă cu amintirile din copilărie.

---

avioane, motociclete, maşini de curse (n. tr.).

— Aveam puzzle-uri, dar n-am avut niciodată un trenuleţ şi nici maşinuţe. Hai să vedem dacă mai sunt şi alte cutii cu jucării.

Margo scoase o cutiuţă pe care scria *Noe.*

— Mă întreb ce e aici?

— S-ar putea să fie arca de lemn a lui Noe. Tot timpul mă jucam cu ea.

Margo desfăcu panglica şi deschise cutia. Dinăuntru scoase o zebră.

— Doamne, ce frumoasă e!

Continuă să scoată mai multe animale şi, în cele din urmă, găsi siluetele lui Noe şi pe cea a soţiei lui, iar apoi descoperi arca însăşi.

— E atât de bine construită.

— Uitasem de ele, spuse Louisa.

Deşi fusese minunat să redescopere aceste jucării, o mare parte a copilăriei Louisei fusese afectată de tristeţe după moartea mamei ei. Încă mai simţea singurătatea şi sentimentul îngrozitor că ea era diferită de celelalte fetiţe. Nu-i era greu să-şi imagineze cum trebuie să se simtă Conor după ce-şi pierduse ambii părinţi. Şi acum micuţul se va simţi ca şi cum ar fi fost respins şi de Leo. Louisa îşi trecu mâna prin buclele blonde şi speră că împreună luaseră decizia corectă.

Dintr-odată, îşi aminti de colecţia de fluturi pe care i-o dăruise un prieten al tatălui ei. Oare lui Conor îi va plăcea?

Descoperiră casetele cu fluturi coloraţi, apoi adunară toate jucăriile pe care le găsiseră şi le

aşezară în valiza Louisei, să le ducă la ea acasă. În drum spre ieşire, Louisa îl văzu pe tatăl ei aşezat la biroul lui şi o rugă pe Margo s-o aştepte, cât timp avea să discute cu el.

— Credeam că eşti la firma de pietre preţioase, spuse Louisa.

Jonathan îi zâmbi.

— Nu, am de studiat nişte documente.

— Tocmai mi-am adunat câteva jucării vechi, îi mărturisi ea. Conor va sta la mine în timpul săptămânii.

Tatăl ei păru surprins şi se ridică de pe scaun.

— O, Dumnezeule, mi se pare un gest nechibzuit. Eşti sigură?

Louisa îi privi chipul blând şi oftă.

— Pe cât posibil – ceea ce, sincer, pe moment nu înseamnă mare lucru –, dar trebuie să-l ajut pe Leo.

— Dar tocmai cu copilul nelegitim al lui Elliot?

Louisa se încruntă.

— Nu e vina lui Conor, nu-i aşa?

— Nu-ţi va fi foarte greu?

— S-ar putea.

Jonathan păru îngrijorat.

— Gândeşte-te ce le vom explica oamenilor. Imaginează-ţi ce-o să se comenteze? Toată lumea se va întreba cine e acest copil care a venit brusc să locuiască la tine.

— Le voi spune că e… ei bine, de fapt nu sunt sigură.

— Gândeşte-te! Oamenii deja bârfesc. N-ai vrea să-i întoarcă spatele când îl vor vedea, mai ales dacă el urmează să meargă la şcoală. Oamenii pot fi atât de cruzi, mai ales toate femeile ca Elspeth Markham de pe lumea asta.

— M-am gândit că băieţelul va merge la şcoală, dar ai dreptate, oamenii ştiu deja că Elliot avea un fiu. I-am auzit vorbind la bal.

— Nu vrei să te mai gândeşti? Dacă vei merge mai departe, va trebui să fii pregătită să înfrunţi o situaţie dificilă.

Louisa încuviinţă.

— Ei bine, trebuie să fie decizia ta, dar ţine cont de ce ţi-am spus. Pe de altă parte, adăugă el cu o umbră de îngrijorare, ieri l-am observat pe De Vos dând târcoale casei tale. A plecat când m-a văzut.

— Îmi imaginez că încă vrea banii.

— N-a venit să ţi-i ceară?

Ea clătină din cap.

— Asigură-te că ţii încuiate uşile din faţa şi din spatele casei.

În ziua în care Leo îl aduse pe Conor la Louisa, ploaia se oprise şi cerul era senin, bleu-pal. Sosiră cu camioneta lui, acum reparată, o veche ambulanţă Crossley a armatei. Un copil nu putea să meargă în spatele motocicletei şi, în plus, Leo trebuia să aducă o valiză plină cu haine şi alte lucruri necesare.

Louisa şi Margo priviră cum Conor se dădea jos din camionetă, având capul plecat, privirea în pământ şi chipul inexpresiv.

— Hai vino, Conor! Salut-o pe Louisa! spuse Leo.

Copilul nu răspunse.

— Şi uite-o şi pe mătuşa Margo!

— Bună ziua, mătuşă! spuse băieţelul, privind-o pe Margo cu timiditate.

— Bună! Sper că vom deveni prieteni buni, îi răspunse ea.

Conor tăcu. Cel puţin o recunoscuse pe Margo, se gândi Louisa. Probabil va mai dura puţin până când va fi dispus să-i vorbească ei. O deranja, dar era firesc pentru un copil traumatizat să se comporte astfel.

— Leo, ai timp să bei ceva?

El clătină din cap.

— Îmi pare rău. Am rămas mult în urmă cu munca.

Brusc, Connor îl luă în braţe pe Leo şi-l ţinu strâns.

Leo se aplecă spre el.

— Conor, îţi promit că la sfârşitul săptămânii te duc înapoi la Cinnamon Hills, dar ai nevoie să mergi la şcoală aici în Galle şi Louisa a fost de acord să aibă grijă de tine.

— Vreau să stau cu tine şi Kamu.

Leo îl mângâie pe creştet.

— Ei, haide! Ştii că e spre binele tău să fii aici.

Eşti băiat mare şi sunt sigur că vei fi curajos.

Conor îi dădu drumul lui Leo şi trase un şut zdravăn în roata camionetei.

În timp ce Leo ofta disperat, Louisa se gândi cât de mic şi de neajutorat părea băieţelul.

Din nou, Leo îi întinse mâna lui Conor, apoi se lăsă pe vine, lângă el.

— Ţi-am explicat cum trebuie să fie. Dar e doar pentru moment şi aici vei avea o mulţime de lucruri noi de făcut, nu-i aşa, Louisa?

— O mulţime!

Conor izbucni în lacrimi, iar Margo făcu un pas înainte. Se aplecă spre el şi îl luă de mână.

— Hai să intrăm în casă! Louisa vrea să-ţi arate jucării.

Conor se mai însenină puţin.

— Îţi plac jucăriile?

Băieţelul încuviinţă.

— Atunci, hai înăuntru! O să-l revezi pe Leo în ziua în care vei începe şcoala şi apoi din nou în weekend. Timpul o să treacă mai repede decât crezi. O să vezi.

Cei doi intrară în casă, lăsându-i pe Louisa şi Leo afară.

— Slavă Domnului că Margo este aici! spuse Louisa. Conor mă urăşte.

Leo clătină din cap.

— Nu te urăşte. Dar deocamdată nu are încredere în tine.

— Probabil că-mi simte sentimentele

contradictorii.

— Dacă ai prefera să nu…

Louisa îşi muşcă buza.

— Pare atât de trist.

— O să vă împrieteniţi. Acum totul e foarte nou pentru el. Are nevoie doar de timp.

— Sper că ai dreptate.

Leo o luă de mână.

— Îţi mulţumesc pentru tot.

Louisa se uită în ochii lui şi văzu cât de complicată i se părea situaţia.

— În orice seară, când vei avea timp să treci pe aici, eşti bine-venit. Şi am la dispoziţie mai multe camere, dacă vrei să rămâi peste noapte.

— Mi-ar plăcea, deşi cred că pentru moment este mai bine să plec. Louisa încuviinţă, dar nu putu să nu simtă o mică dezamăgire. Leo îi zâmbi.

— Ne revedem când vin să-l duc pe Conor în prima lui zi de şcoală.

În noaptea aceea, după ce Conor adormi, Louisa rămase trează în salon până târziu, citind şi dorindu-şi ca Margo să nu se fi dus la culcare. Se simţea neliniştită – la urma urmei, ce ştia ea despre copii –, mai ales că băieţelul dusese o viaţă atât de neobişnuită şi acum suferea enorm. Louisa hotărî să facă tot posibilul pentru a-l ajuta să se simtă ca acasă, dar nu putea să nu se simtă emoţionată. Iar faptul că băieţelul îi semăna leit lui Elliot nu o ajuta deloc.

Exact când se pregătea să urce în dormitor la culcare, auzi un ciocănit uşor în uşile de sticlă. Se ridică să se uite şi fu şocată să-l vadă pe Leo stând afară în grădină. Traversă repede salonul şi-i deschise fereastra.

— Ce este? şopti ea. S-a întâmplat ceva?

— Singurul lucru care s-a întâmplat este că voiam să te văd. Te deranjează să vin atât de târziu? zâmbi el. N-am vrut să sun şi să-i trezesc pe toţi, dar m-ai invitat să trec pe aici.

Louisa nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu ţi-am spus să vii atât de târziu.

— E de-abia unsprezece şi jumătate.

— Hai, intră! Să nu-i alarmăm pe servitori. Nu vreau să le dau ocazia să bârfească.

— Am putea sta în grădină, să admirăm licuricii.

— Bună idee! Îmi iau pătura.

Leo merse să se aşeze pe banca cea mai îndepărtată de casă, acolo unde nu puteau fi auziţi şi după ce Louisa îşi găsi pătura de caşmir, veni să-i ţină companie.

— Îmi place acest moment din noapte, îi mărturisi el, în timp ce ea se aşeza confortabil, cât mai aproape, dar fără a-l atinge.

Louisa ascultă toate foşnetele din timpul nopţii. Zumzetele, şoaptele şi păsările de noapte cuibărite pe crengile copacilor.

— Uite, acolo! îi şopti Leo, arătându-i mici scântei luminoase.

— Minunat!

Louisei i se părea ilicit să stea în grădină cu el în timp ce toată lumea dormea şi să se bucure de emoţia pe care i-o inspira. Era… a… noapte. Erau singuri. Îşi ţinu respiraţia.

— Citeşti mult? se interesă Leo. Când ai timp.

— Da, dar prefer să desenez.

— Şi pictezi?

— Nu, eu doar desenez clădiri. Dar tu?

— Eu n-am timp pentru hobby-uri, dar serile îmi place să citesc.

Leo se întrerupse şi o luă de mână.

— Louisa, trebuie să ştii ce simt pentru tine.

Iată. Din nou îi şoptise numele, în felul în care îi plăcea ei. Cu voce joasă. Senzuală. Louisa tăcu pentru câteva clipe, bucurându-se de senzaţia pe care o simţea când el o ţinea de mână.

În cele din urmă Leo îi mărturisi:

— Vreau doar să ştii că înţeleg că ai trecut prin multe lucruri îngrozitoare şi n-aş vrea să adaug şi mai multă suferinţă în viaţa ta.

— Tu nu mă răneşti. Dimpotrivă.

— Ei bine, spuneam doar… insistă el.

— Ştiu. E în regulă.

— Eşti sigură? Sunt atât de multe lucruri pe care aş vrea să ţi le spun…

Leo îi sărută mâna.

Louisa înghiţi repede, emoţionată, dorind ca el să repete acest gest de tandreţe.

— Ei bine, spune-mi! îi şopti ea.

— Ai adus ceva bun în viaţa mea. Am vrut doar să ştii asta. Sunt atâtea lucruri pe care aş vrea să le fac cu tine, locuri noi unde aş vrea să merg, lucruri de genul ăsta, dar nu vreau să mă grăbesc.

— E minunat să-mi petrec timpul cu tine… dar nu asta mă îngrijorează.

Leo o îmbrăţişă şi, în timp ce-i răsucea o şuviţă de păr între degete, ea se rezemă de pieptul lui. Aromele nocturne din grădină, amestecate cu parfumul *aftershave*-ului lui… Louisa tânji ca acest moment să nu se termine niciodată.

— Conor? o întrebă el şi ea îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz.

— Puţin. Mă tem că n-o să mă descurc.

— Nu-ţi face griji! Am încredere în tine. Altfel nu ţi l-aş fi lăsat, crede-mă.

Rămaseră în tăcere o vreme. Conştientă de energia dintre ei, Louisa ridică mâna şi, cu vârful degetelor, îi mângâie obrazul. Voia să se apropie şi mai mult de el, să fie atât de aproape, încât să-i pătrundă în suflet şi atunci când el o trase mai aproape, ea cedă.

Leo îşi aplecă uşor capul şi, cu o mână pe ceafa ei, o aduse şi mai aproape de el. Louisa oftă de plăcere. Apoi o sărută delicat. Corpul ei luă foc, mai viu ca niciodată. Îi răspunse la sărut şi simţi cum se topeşte. După aceea rămaseră îmbrăţişaţi şi Louisa îi simţea inima bătând la pieptul ei. Ar fi vrut să-l roage să rămână peste noapte, dar, avându-l pe Conor în casă, i se părea nepotrivit.

— Aşadar, îi şopti ea şi se îndepărtă puţin.

— Nu vreau, dar e mai bine să plec, zise Leo şi îi dădu la o parte buclele de pe faţă.

— Da.

A doua zi după micul dejun, Louisa îl conduse pe Conor în salon, unde aranjase deja vechile ei jucării pe care le găsise acasă la tatăl ei. Particulele de praf străluceau în lumina soarelui de dimineaţă atât de intens, încât camera sclipea orbitor şi Louisa se simţi ca şi cum farmecul dimineţii prevestea o nouă zi minunată. Dacă ar putea găsi o modalitate de a ajunge la Conor, totul va fi bine. Leo avusese încredere în ea şi astfel începea şi ea să aibă încredere în sine însăşi. Leo. Ori de câte ori se gândea la el, îi tresărea inima.

Louisa respiră adânc şi începu să-i arate lui Conor jucăriile, dar după ce băieţelul alese doar câteva dintre ele, în curând deveni evident că nu era interesat să se joace. Louisa cumpărase câteva creioane colorate şi un bloc de desen pe care i le dădu. Conor nu reacţionă în niciun fel. Ea simţi compasiune pentru băieţel în timp ce acesta stătea indiferent pe podea. Bietul copilaş! Totul părea prea copleşitor şi parcă nimic nu mergea în direcţia bună, dar în timp ce Louisa stătea şi asculta păsările ciripind în grădină, îi veni o idee.

— Ştiu, spuse ea. O să aduc fluturii.

Urcă la etaj şi apoi reveni aducând o cutie plată confecţionată din lemn, absolut convinsă că

băieţelul va fi interesat de ce era înăuntru.

La început, Conor privi cutia cu o expresie nedumerită, aparent complet dezinteresat, dar când deschise capacul, deveni curios şi se apropie să vadă mai bine. Louisa îi zâmbi, fericită că reuşise să-i ofere ceva ce-i plăcea. Dar imediat cum el văzu insectele lipsite de viaţă, fixate cu acul pe o bucată de catifea, se retrase şocat.

— Sunt morţi! Fluturii sunt morţi!

Louisa încercă să-i zâmbească din nou.

— E o colecţie de fluturi. M-am gândit că ţi-ar plăcea să-i vezi.

Conor o privi îngrozit.

— Îi urăsc!

Apoi fugi din salon şi Louisa îl auzi urcând scările zgomotos şi trântind uşa camerei lui.

— A mers bine… îşi spuse ea.

Tot restul dimineţii, Louisa continuă să coasă pătura, dar se simţi înfrântă. Voia să meargă în camera lui Conor, dar simţind că el ar fi vrut să fie singur, hotărî să aştepte până când îi va auzi din nou paşii. Margo intră în cameră şi încercă să o înveselească.

— Nu mai ştiu ce să fac, i se plânse Louisa.

— Problema este că niciuna dintre noi nu se pricepe la copii. Oare există cineva căreia i-ai putea cere ajutorul?

— Probabil Gwen Hooper. Are doi copii.

— De ce n-o suni? Dacă ai încredere în ea.

— Fireşte. A pierdut un copil şi simt că

înţelege atât de multe.

Şi apoi, pe la ora unsprezece dimineaţa, sună telefonul. Din păcate, era Irene care insista ca Margo să se întoarcă acasă. Dimineaţa continuă să se târască încet şi până la prânz Conor încă nu coborâse din camera lui, aşa că Louisa o rugă pe Margo să-l aducă.

Dar la masa de prânz domnea o atmosferă tensionată. Conor se uită tăcut la farfuria lui şi de-abia se atinse de mâncare.

— Ce îţi place să mănânci, Conor? îl întrebă Margo.

— Clătite[11], răspunse el, şi biscuiţi cu scorţişoară.

— Dacă îi spui Louisei ce vrei, ea o să se-asigure că primeşti ce-ţi doreşti.

— Şi altceva ce-ţi mai place? adăugă Louisa.

Niciun răspuns.

— Mâine trebuie să plec la Colombo, spuse Margo.

Băieţelul o privi cu tristeţe.

— Te mai întorci?

Margo îi zâmbi.

— Foarte curând.

— Pot să vin şi eu cu tine?

Margo clătină din cap.

— Nu, tu o să rămâi aici cu Louisa.

---

11 *Hoppers*. Clătite tradiţionale cu margini crocante, servite în Sri Lanka, la micul dejun, făcute din fainã de orez fermentat şi lapte de nucă de cocos (n. tr.).

Conor se strâmbă.

— Dar ea nu e mătuşa mea. De ce trebuie să rămân aici? Cine o să aibă grijă de mine?

— Louisa.

Conor lăsă cu atenţie furculiţa în farfurie şi o privi fix pe Margo, afişând o expresie de încăpăţânare:

— Vreau să ai tu grijă de mine!

— Ştiu, scumpule, dar nu putem obţine întotdeauna ceea ce ne dorim, nu-i aşa? Te vei simţi perfect aici, odată ce te vei obişnui cu Louisa.

— Am pentru tine o uniformă nouă şi frumoasă, îi spuse Louisa, încercând o tactică diferită.

Conor clătină din cap.

— Şcoala va începe mâine. Vrei să mergem în camera ta să probezi uniforma?

Tăcere.

Louisa schimbă o privire cu Margo. Oare aşa va fi întotdeauna?

Dar până la urmă urcară în camera lui Conor şi Margo reuşi să-l convingă să-şi probeze uniforma. După ce se schimbă în hainele lui obişnuite, Louisa hotărî să-l lase să se joace în grădină, supraveghindu-l tot timpul, ca să se asigure că nu fuge pe uşa din spate. Conor păru mai fericit să se joace cu câinii decât să facă orice altceva, aşa că Louisa îl lăsă să se joace mai

departe. Când ploaia îl sili să revină în casă, Louisa ascultă zgomotul picăturilor curgând pe asfalt şi, deşi se simţea ca şi cum îi loveau tâmplele, încercă din nou să se apropie de băieţel oferindu-i jucării.

— Vrei să te joci un joc? îl întrebă ea.

Conor se încruntă şi se bosumflă.

— Probabil n-ai auzit de el? Se numeşte *Pirat şi Călător.* Ce părere ai? Îţi plac piraţii?

— Nu-mi plac jocurile.

Auzindu-l că măcar îi răspundea, Louisa mai avu un strop de speranţă. Dacă l-ar putea convinge să-i vorbească, ar avea o şansă să se înţeleagă.

În seara aceea, Louisa o sună pe Gwen, care, împreună cu soţul ei, Laurence, urma să petreacă două zile la Colombo. De acolo, prietena ei îi promise că va conduce tot drumul până la Galle, aducând-o şi pe micuţa Alice.

Dimineaţa devreme, Margo îl încurajă pe Conor să-şi îmbrace uniforma, înainte de a lua autobuzul. Apoi, Louisa îl aşteptă pe Leo în pragul uşii şi, când acesta veni, au fost de acord să-l ducă împreună pe Conor la şcoală. Şi-n tot timpul cât îl aşteptase, încântată c-o să-l revadă, Louisa ştiuse că va trebui să-şi ascundă sentimentele de dragul copilului. Dar când Leo apăru, imediat îi zâmbi larg şi, văzând căldura din ochii lui, Louisa se relaxă.

— Conor e în grădină, îi spuse ea.

Leo îi strânse mâna şi apoi se duse după băiat.

Deşi Conor îl ţinu de mână pe Leo atunci când plecă de acasă, el refuză s-o ia de mână şi pe Louisa şi se bosumflă, mergând tăcut şi încet tot drumul, rămânând mereu în urmă. Leo se opri şi se aşeză pe vine în faţa lui, adresându-i cuvinte de încurajare, spunându-i că-şi va face mulţi prieteni la şcoală şi apoi va reveni la Cinnamon Hills, unde va petrece un weekend minunat. Conor schiţă un zâmbet slab şi Louisa îl compătimi încă o dată. Un copil care n-a mai fost niciodată la şcoală trebuie să se simtă atât de ciudat, dar ea credea că era spre binele lui – măcar şcoala i-ar mai fi distras atenţia – şi Louisa nu considera că plimbarea de unul singur era benefică. Intrară împreună pe terenul de joacă din curtea şcolii şi apoi merseră la cancelarie, unde Leo i-l prezentă secretarei pe Conor. Discutase deja cu directorul să-l înscrie pe copil la şcoală.

Leo plecă imediat după aceea, spunând că şi-ar mai fi dorit să rămână, dar avea, în continuare, multe treburi de rezolvat. Ajunsă înapoi acasă, Louisa se simţi brusc singură. Intră în camera lui Conor şi găsi un album despre insecte şi un altul despre păsări şi animale sălbatice. Băieţelul era în mod clar interesat de natură, deci probabil astfel s-ar fi putut împrieteni. Îşi petrecu restul timpului absorbită de probleme domestice banale şi cerându-le servitorilor să-i pregătească copilului o

masă de prânz care spera c-o să-i placă.

După aceea, merse să-l ia pe Conor de la şcoală, dar, când ajunse acolo, secretara aştepta să-i vorbească între patru ochi şi îi conduse afară pe ceilalţi părinţi şi copii.

— Vă rog să mă urmaţi, doamnă Reeve.

Louisa o însoţi în cancelarie, unde directorul şcolii o aştepta alături de Conor. Îl privi pe băieţel şi văzu imediat că avea buzele roşii şi umflate. Se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Vă rog să veniţi cu mine. Secretara mea va avea grijă de copil.

Louisa îl urmă pe director într-un birou separat, unde acesta se aşeză la o catedră mare de lemn şi-i făcu semn să ia loc în faţa lui. Era un fel de celulă şi Louisa se simţi ca şi cum ea însăşi ar fi fost copil, tras la răspundere în faţa profesorului, din cauza greşelilor comise.

Directorul îşi împreună mâinile şi-i zâmbi înainte de a începe să vorbească.

— Sunt sigur că veţi înţelege că aceasta este o mică şcoală particulară, care are o reputaţie de apărat.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Conor s-a bătut.

— De ce?

Directorul se uită într-un punct fix deasupra capului ei, înainte de a îndrăzni să o privească în ochii.

— Doamnă Reeve, aş vrea să fiţi sinceră cu mine.

— Desigur.

— Copilul este nelegitim?

Louisa respiră adânc înainte de a-i răspunde.

— Dar ce legătură are asta?

— Mă tem că a fost poreclit, i-a fost dată o poreclă urâtă, aşa cum se întâmplă în astfel de cazuri.

— Cine a îndrăznit?

Louisa îi observă cutele dintre sprâncene adâncindu-se înainte ca directorul să-i răspundă.

— Colin, băieţelul lui Elspeth Markham. El a început să-l jignească, apoi alţii i s-au alăturat. Mi-e teamă că i-au spus lui Conor că e un bastard.

Louisa îşi încordă maxilarul.

— Dar nu e vina lui Conor.

— Doamnă Reeve, doar nu puteţi fi atât de naivă, încât să credeţi că eu consider c-ar fi vina bietului copil. Nu asta e problema.

— Dar atunci, care e problema?

— Mă tem că ceilalţi părinţi. Nu-mi permit să-i supăr. Doamna Markham a venit să-mi vorbească mai devreme, avertizându-mă că acest copil ilegitim va începe şcoala azi. Dânsa a insistat că nu putem avea în şcoală un copil nelegitim, prezenţa lui va submina moralitatea celorlalţi copii. Şi acum, mai ales în lumina celor întâmplate, sunt de părere că într-adevăr Conor nu va putea rămâne aici la şcoală.

După ce Louisa încasă această veste, se întristă gândindu-se cât de mult îl va afecta pe Conor.

— Ar trebui să ne împotrivim acestei forme de agresiune.

— Îmi pare rău.

Louisa se ridică furioasă.

— Şi aveţi de gând să cedaţi, pur şi simplu?

— Nu am de ales.

— Şi atunci cum vom putea schimba vreodată mentalitatea oamenilor?

Directorul clătină din cap.

— Treaba mea este educarea copiilor, nu schimbarea mentalităţii părinţilor. Îmi pare rău, doamnă Reeve. Probabil şcoala singhaleză ar fi mai potrivită pentru Conor?

Louisa îi întoarse spatele şi se duse să-l ia acasă pe Conor. Îl luă de mână şi fugiră pur şi simplu din cancelarie. Directorul trebuie să fi ştiut că şcoala singhaleză nu era o opţiune potrivită pentru educaţia lui Conor, din cauză că acolo Conor ar fi fost perceput ca fiind şi mai diferit, aşa că acum se vedea pusă în situaţia în care trebuia să-l educe acasă. Louisa se simţi supărată, tristă, dar şi neliniştită din cauza a ceea ce i se întâmplase copilului la şcoală. Acum, pentru ea, Conor era o ocupaţie cu normă întreagă. Slavă Domnului că Gwen urma să ajungă în curând!

Întremată după un prânz copios, Louisa îşi

petrecu începutul după-amiezii încercând să-l încurajeze pe Conor să vorbească, dar fără succes. Ştia că băieţelul nu era obişnuit să fie alături de copii de vârsta lui, dar era greu pentru el să-şi petreacă timpul doar cu adulţii, mai ales cu unul căruia nu voia să-i vorbească. Conor se simţise bine cu ea la pescuit, când Leo fusese acolo, dar acum nu era deloc fericit ca Louisa să-i poarte de grijă. Îl întrebă ce anume îi plăcea la Cinnamon Hills. Pădurea? Aroma de scorţişoară? Sau parfumul oceanului? Nimic nu păru să funcţioneze. Numai de-ar afla ce anume îi lipsea, atunci ar găsi calea de a compensa lipsurile. Leo îi spusese despre locurile secrete ale lui Conor, aşa că probabil dacă s-ar juca de-a v-aţi ascunselea prin casă el ar descoperi noi locuri ascunse pe care să le îndrăgească.

Însă, din păcate, Conor refuză să se joace, şi atunci când Louisa scoase arca lui Noe şi întinse toate animalele în jurul lui, Conor sări în sus şi călcă în picioare cutia de lemn.

— N-ai voie să faci asta, spuse Louisa, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Eu doar încerc să te ajut.

Conor o privi.

— Acum ia toate piesele de joc şi pune-le la loc în cutie!

Nici nu se clinti.

— Conor, te rog frumos să iei toate animalele şi să le pui imediat în arcă!

Tăcere.

Louisa oftă.

— Atunci, foarte bine. Probabil cel mai bine e să te duci în camera ta şi să te gândeşti de ce ai stricat intenţionat o jucărie. Şi eu, între timp, le voi strânge pe toate.

Îl ascultă urcând furios treptele, trântind uşa camerei lui şi se simţi învinsă. Singurul lucru care o determina să se simtă mai bine era să se gândească la Leo. Îşi închise ochii şi şi-l imagină lângă ea. *Am încredere în tine*, îi spusese el. De dragul lui, dar şi de dragul copilului, trebuia să facă efortul să se înţeleagă cu Conor. Nu-l putea dezamăgi.

În dimineaţa următoare, Louisa intră în camera lui Conor şi descoperi că-şi golise sertarele. Fereastra era deschisă şi atunci când privi în afară, văzu că băieţelul îşi aruncase toate hainele în grădină. Enervată şi neştiind cum să reacţioneze, se sperie.

— Vino cu mine! îi ceru ea, stând cu mâinile în şolduri. Trebuie să-ţi recuperăm hainele.

Conor rămase nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Era groaznic. În loc ca lucrurile să se îmbunătăţească între ei, ele păreau să se înrăutăţească de la o oră la alta. Louisa mai privi o dată pe fereastră, când auzi notele melodioase ale flautului care cânta muzica singhaleză. Norii deveniseră plumburii şi era clar că va ploua, aşa

că ea trebuia să-i strângă imediat hainele şi să i le aducă în casă.

— Ce s-a întâmplat, Conor? îl întrebă ea neputincioasă, stând în genunchi în faţa lui. Nu vrei să-mi spui?

— Îl vreau pe Leo, îi răspunse Conor şi păru să privească direct prin ea.

Louisa încercă să ridice din umeri şi să zâmbească, să-i aducă o stare de bună dispoziţie.

— Ştii că Leo e ocupat. Dar el va veni să te ia sâmbătă. Vă veţi petrece tot weekendul împreună şi dacă vrei, probabil vom ieşi din nou la pescuit, toţi trei. Ţi-ar plăcea?

— Vreau să plec doar cu Leo.

— Sunt sigură că ai putea face asta. Hai vino acum, ajută-mă să-ţi strâng hainele!

Conor o urmă în grădină şi, deşi Louisa îi strânse o mare parte a hainelor, cel puţin băieţelul o însoţise. Era doar o mică victorie, dar mai bine decât nimic.

Restul zilei trecu la fel. Louisa încercă să-i citească, dar Conor urlă ca să o sfideze, demonstrându-şi astfel lipsa de respect. Atunci când Louisa îl întrebă dacă ştia alfabetul, Conor luă un creion şi-l scrise perfect. Cel puţin Zinnia reuşise să-i predea ceva, înainte ca boala ei să facă lucrurile imposibile. Louisa încercă să-i testeze cunoştinţele de geografie, dar dezinteresul lui Conor era evident. La fel se întâmplă şi când trecură la istorie, dar atunci când Louisa începu

să scrie cifrele, îi trezi imediat interesul. Îi dădu să rezolve problemele de matematică, apoi îl privi pe furiş, prefăcându-se că nu-i observase interesul. În doar câteva momente, Conor făcu toate adunările pe care i le dăduse şi, când termină, luă o carte şi se ghemui pe canapea s-o citească. Măcar acum Louisa ştia că băieţelul putea citi şi că îi plăcea aritmetica. Era un început...

41

Gwen a sosit vineri după-amiaza, în timp ce Conor era afară şi se juca întruna cu Tommy şi Bouncer.

— Mă bucur că ai reuşit să vii, îi spuse Louisa îmbrăţişând-o.

— Am plecat foarte devreme azi-dimineaţă. Deci... lucrurile s-au mai îmbunătăţit?

Gwen privi în jurul ei şi apoi o lăsă pe Alice să doarmă pe canapeaua din apropiere, acoperită cu perne.

— Acum, că a mai crescut, Alice nu mai e aşa uşor de transportat, dar, din fericire, încă îi mai place să doarmă după-amiaza. Trebuie să o supraveghez în timp ce stă pe canapea. I-am adus un coşuleţ de răchită ca să doarmă la noapte.

Louisa clătină din cap.

— O să avem grijă de ea, dar nu-i aşa că e absolut superbă, cu părul ei minunat de abanos?

Cârlionţat ca al tău.

Gwen îi zâmbi.

— Aşadar? Acum e mai bine?

Louisa îşi privi prietena în ochi. N-avea niciun rost să se prefacă.

— Sinceră să fiu, nu ştiu ce să fac. Şi… făcu ea o pauză. Mă tem că e ceva ce nu ţi-am spus. Copilul de care am grijă nu şi-a pierdut doar mama.

— Ah!

— E fiul lui Elliot.

Gwen se uită la ea cu ochii măriţi de uimire şi se albi la faţă.

— El locuieşte în Cinnamon Hills, dar în timpul săptămânii stă aici la mine, pentru că Leo McNairn, proprietarul plantaţiei de scorţişoară, este ocupat cu munca. Leo e vărul răposatei mame a lui Conor. Cândva o să-ţi povestesc totul, dar acum prefer să nu intru în detalii.

Gwen încuviinţă.

— Nu-ţi face griji. Îmi spui când o să te simţi pregătită.

— Îţi mulţumesc.

— Mai bine vorbim despre Conor?

Louisa încuviinţă.

— După moartea lui Liyoni şi eu l-am supravegheat cu atenţie pe Hugh, pentru că era nefiresc de tăcut. Dar curând mi-am dat seama că tăcerea era felul lui de a se adapta situaţiei şi a trebuit să aştept să-mi vorbească atunci când a

fost pregătit.

— Conor suferă în tăcere, ştiu asta.

— Poate găsim o cale să ajungem la sufletul lui.

— Nu ştiu.

— Trebuie să se simtă extrem de copleşit de tot ce i s-a întâmplat. Şcoala e doar picătura care a umplut paharul.

— Crezi că aş putea face eu ceva să-l ajut?

Gwen păru să se gândească şi nu-i răspunse imediat.

— Probabil că nu, spuse ea în cele din urmă. Va avea nevoie de timp să se obişnuiască puţin cu această pierdere uriaşă. Vorbeşte? Spune ceva?

— În principiu spune că nu mă place…

— Acum fii sinceră! Tu *îl placi?*

— Din cauza asemănării lui cu Elliot, nu-mi este întotdeauna uşor. Îl văd pe Elliot oglindindu-se în ochii lui Conor, văd că au asemănătoare forma capului sau o anumită expresie ironică aşternută pe chip. Asemănarea asta îmi taie respiraţia şi apoi mă simt zdruncinată când mă gândesc la ce-ar fi putut fi…

— Amândurora vă este greu.

— Da.

— Conor se simte trist, desigur, dar e probabil şi foarte supărat. Ştiu că Hugh era supărat. Şi s-ar putea foarte bine să se răzbune pe tine.

Louisa i-l arătă pe fereastră.

— Uite-l, acum e în grădină! Dacă ne apropiem

de fereastră, putem să vedem ce face.

Amândouă se îndreptară spre uşile de sticlă şi-l priviră pe Conor, aruncând cu entuziasm o minge câinilor. Aceştia lătrau veseli, alergau înnebuniţi după minge, apoi reveneau şi mai fericiţi lângă copil, dornici de joacă. Louisei îi veni inima la loc când îl văzu pe băieţel jucându-se atât de bine dispus.

— Cred că răbdarea este cheia, zise Gwen.

Conor se opri brusc, ca şi cum le-ar fi ascultat. După un moment, el se duse într-un tufiş şi se ghemui acolo. Luă ceva de pe jos şi legănă în căuşul palmelor. Când ridică privirea şi le văzu la fereastră, Louisa îi făcu semn cu mâna. Apoi deschiseră uşa şi ieşiră amândouă în grădină.

În grădină, o briză blândă şi umedă adia pe deasupra tufişurilor şi a plantelor. Louisa îşi trecu mâna prin păr.

— Umezeala asta îmi distruge coafura.

Gwen încuviinţă.

— Conor, ea este prietena meu Gwen, spuse Louisa. A adus-o aici şi pe Alice, care e un bebeluş. Vrei s-o vezi?

Băiatul clătină din cap.

— Ce ai acolo? îl întrebă Gwen.

Vocea lui Conor tremură de emoţie:

— E o pasăre, dar ceva nu e în regulă cu ea.

— Pot să mă uit?

Băieţelul încuviinţă şi Gwen se apropie.

— Nu zboară. Doar tremură.

— Lasă-mă s-o văd!

Gwen se uită la pasăre cu atenţie.

— Cred că e o nectarinidă, dar acum e foarte speriată. Hai s-o supraveghem câteva minute şi, dacă nu-şi revine, o ducem în casă şi-i facem loc în camera ta? De obicei, nectarinidele îşi revin repede.

După aproximativ zece minute în care pasărea nu-şi revenise, o duseră înăuntru.

— Louisa, ai o cutie de carton? o întrebă Gwen.

Ea găsi o cutie, aşeză în interiorul ei o bucată de pânză moale şi găuri capacul, pentru ca pasărea să poată respira.

— Oare va funcţiona? îl întrebă pe Conor şi el dădu din cap.

— Trebuie s-o lăsăm să se odihnească o oră şi apoi ne întoarcem să vedem cum se mai simte.

Lăsară cutia în camera lui Conor şi coborâră să aştepte.

— Cum o să se hrănească? întrebă el.

— Mai târziu am putea încerca să-i picurăm apă cu zahăr dintr-o pipetă. Vrei să o hrăneşti tu? îi sugeră Louisa.

După o oră, merseră în bucătărie să ia pipeta. Încălzi puţină apă şi-l rugă pe Conor să adauge un strop de zahăr. Conor îndeplini solemn ceea ce i se cerea. Odată ce apa îndulcită cu zahăr se răci, fu rugat să aducă cutia. Când băieţelul reveni în bucătărie ţinând cutia în mână, Louisa îi dădu

pipeta.

— Strânge-o puţin ca să picure apa şi apoi fii foarte atent când deschizi capacul!

Conor deschise cutia şi-i dădu păsării să bea apă cu pipeta. Nectarinida luă o înghiţitură, deschizând şi închizând ciocul foarte repede.

— Acum hai s-o scoatem în grădină şi să vedem dacă e gata să zboare din nou, îl îndemnă Louisa.

Ieşiră în grădină, iar Conor ridică din nou capacul cutiei. Pasărea privi în jurul ei şi apoi îşi luă repede zborul.

Louisa zâmbi.

— Bravo, Conor. Ai salvat-o!

Sâmbătă a fost o zi luminoasă şi strălucitoare şi Louisa îşi dădu seama că de-abia aştepta să-l revadă pe Leo. După întâmplarea cu pasărea, lucrurile se mai îmbunătăţiseră, dar în general, fusese o săptămână dificilă. Se îmbrăcă şi-şi perie buclele blonde cu mai multă atenţie decât de obicei, deşi încerca tot timpul să se convingă că nu se aranjează special pentru Leo şi făcea eforturi să-şi ignore dorinţa de a-l simţi din nou aproape.

Conor era încă şi mai entuziasmat decât ea şi, pentru prima dată, era vioi aşa cum trebuia să fie un copil de şapte ani. Bucuria lui îi încălzi inima Louisei, deşi se simţea uşurată că urmau două zile în care va avea timp pentru sine. De la moartea lui

Elliot, se obişnuise cu propria-i companie, ba chiar se obişnuise să doarmă singură, ceva ce nu crezuse că se va întâmpla vreodată.

Fu surprinsă când prima persoană care sosi se dovedi a fi tatăl ei. Îi adusese lui Conor un cadou, pe care deocamdată îl lăsase afară.

— Hai să mergem să vedem ce ai primit, spuse Louisa. Conor, vrei să mergem să vedem cadoul?

Copilul nu-i răspunse.

Dar împreună cu Louisa îl urmă pe Jonathan în grădină şi ochii îi străluciră de bucurie când văzu o bicicletă nouă, aşezată lângă uşa de la intrare.

— Chiar e pentru mine? întrebă el, privindu-l pe Jonathan cu ochii mari de uimire.

În mod evident încântat atunci când Jonathan încuviinţă, Conor atinse şaua, dar apoi se întristă iar.

— Nu ştiu să merg cu bicicleta, spuse el.

— Toţi trebuie să începem de undeva, îi răspunse Jonathan. Hai urcă-te pe şa şi eu ţin ghidonul în timp ce tu vei pedala.

Conor păru să ezite, dar apoi făcu aşa cum îi sugerase Jonathan şi cei doi ieşiră la plimbare cu bicicleta pe şosea, iar în curând nu se mai vedeau. În timp ce ei lipseau, Leo apăru la volanul camionetei şi Louisa se bucură să aibă câteva minute doar pentru ei. Nu însemna mare lucru, dar tot era mai bine decât nimic. Strada era complet liniştită şi rămaseră un moment cufundaţi în tăcere, apoi pălăvrăgiră vrute şi nevrute, în

timp ce urmăreau o pisică cu ochi portocalii, care se furişa pe lângă perete. Louisa era foarte conştientă de distanţa dintre ei şi ştiind că aveau nevoie să discute aşa cum se cuvine, vru să-i spună mai multe. Leo îi întinse mâna, dornic să o asigure de sentimentele lui.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Şi mie.

Apoi o întrebă cum s-a descurcat cu Conor. Louisa oftă, nedorind să-l dezamăgească, dar ştiind că trebuia să audă adevărul.

— Nu pot să aflu prea multe de la el şi se pare că îi displace tot ce fac.

— Dă-i timp! îşi va reveni.

— Asta-mi spune şi prietena mea Gwen. A venit să stea cu mine câteva zile şi să mă sfătuiască. Sper să ai dreptate. Sinceră să fiu, a fost epuizant să încerc să mă gândesc la toate lucrurile pe care şi le-ar putea dori. Cel mai rău lucru este că şcoala nu vrea să-l accepte pe Conor.

Leo încremeni.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Unii dintre copii l-au numit bastard şi apoi Conor s-a bătut cu ei. Directorul şcolii mi-a spus că alţi părinţi s-au plâns din cauză că el ar fi nelegitim.

Leo se încruntă.

— Ar fi trebuit să mă suni.

— Îmi pare rău. Ştiam că eşti ocupat.

— Bietul copil! Şi acum unde este?

— Se plimbă cu bicicleta pe care i-a dăruit-o tatăl meu. Îl învaţă să meargă pe bicicletă.

— Asta sună bine.

— E uimitor, dar planul tatii a fost inteligent şi a avut succes. Până acum, Conor nu l-a mai întâlnit niciodată pe tata şi, totuşi, s-a dus cu el la plimbare cu bicicleta, fericit nevoie mare.

— Asta e un semn bun.

Louisa se încruntă.

— Nici Margo nu-i displace. Numai pe mine mă urăşte din senin.

— Probabil crede că încerci să-i iei locul mamei lui.

Louisa tăcu.

Leo îşi lăsă mâna pe braţul ei şi Louisa îi simţi căldura direct pe piele.

— Amândoi ştim că nu vrei să faci asta. Trebuie să ne asigurăm că ştie şi el.

Dintr-odată se auzi un strigăt vesel.

— Leo! Uite!!!

Era Conor care se plimba acum pe bicicletă fără nicio teamă. Jonathan venea după el, râzând în timp ce încerca să-l prindă din urmă.

— Nu i-a luat prea mult timp să înveţe! spuse Louisa când copilul coborî de pe şa, îşi rezemă bicicleta de zid şi apoi fugi în braţele lui Leo.

Jonathan zâmbi plăcut impresionat să-l revadă pe Leo şi îi strânse mana.

— Copilul are un talent înnăscut. A reuşit să înveţe să meargă pe bicicletă în cinci minute. Cel

mai greu mi-a fost să-l conving să încetinească.

— Putem să luăm bicicleta acasă? întrebă Conor, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori de emoţie. Te rog, Leo?

Leo încuviinţă.

— O voi instala în portbagajul camionetei.

— Va trebui să fii atent pe plantaţie. Drumul de acolo e mult mai accidentat decât cel de aici, spuse Louisa.

Conor o ignoră, dar Leo insistă că Louisa avea dreptate şi că acolo trebuia să meargă mai încet sau risca să cadă.

— O să fiu atent, promise Conor şi-l îmbrăţişă pe Leo.

Leo aşeză bicicleta în portbagajul camionetei, îi zâmbi larg Louisei şi în câteva minute dispărură din peisaj.

— Tată, îţi mulţumesc pentru asta, spuse Louisa. Să sperăm că atunci când se întoarce, o să uşureze puţin lucrurile. Ştii că şcoala nu vrea să-l accepte?

— Mi-a spus Elspeth Markham. Se pare că toată lumea ştie că el este fiul lui Elliot.

— Te deranjează?

Jonathan ridică din umeri.

— Trebuie să recunosc că da. Dar cel mai mult, din cauză că sunt supărat pe Elliot. Conor e un copil bun şi bietul de el a trecut prin atâtea greutăţi. La naiba cu bârfele!

Louisa îi zâmbi cu mândrie. Tatăl ei nu o

dezamăgise niciodată.

— Problema e că eu nu-l pot educa singură. Mă gândeam c-ar avea nevoie de un meditator.

— N-ai o servitoare franţuzoaică la bucătărie?

— Ba da. Camille.

— Roag-o să-l înveţe pe Conor noţiuni elementare de limba franceză. Eu te ajut cu plăcere şi-i predau istorie şi geografie, când am timp. Iar tu va trebui să-l înveţi matematica, engleza şi ştiinţele naturii.

— Pare un plan grozav. Nu vreau să-l suprasolicit pe Conor, dar are nevoie să fie ocupat, altfel, se va plictisi. Oare lunea ai avea timp o oră să stai cu el? Cred că pe tine o să te vrea şi ar fi un bun început. Sau, poate, mai întâi îl scot la o plimbare cu bicicleta – să vedem ce vietăţi descoperim – şi te ocupi tu de el mai târziu.

— Atunci rămâne pe luni.

Jonathan o privi cu atenţie.

— Acum hai să ne plimbăm puţin pe metereze. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine să se joace vântul prin părul tău.

— Gwen e aici, îi dă bebeluşului să mănânce. Stai să văd dacă nu vrea să vină cu noi.

Louisa se duse înăuntru, dar ieşi clătinând din cap.

— Nu poate să vină. Încearcă s-o adoarmă pe Alice.

Chiar înainte să plece amândoi la plimbare, sosi poştaşul şi-i dădu Louisei un plic. Ea îl

deschise, apoi oftă adânc.

— Ce este?

— Un bilet de la De Vos, îmi cere să ne întâlnim luni, la prânz, la tribunal.

— Este semnat?

— Da. Probabil iar vrea să-şi recupereze banii.

Louisa băgă în buzunar biletul şi plecară la plimbare.

— O datorie legală ar trebui să fie luată din averea lui Elliot, spuse Jonathan.

Louisa pufni.

— Ce avere! Oricum, nu există nicio datorie legală, nu-i aşa? Contractul era fals.

— Atunci, tu n-ai nicio treabă.

— Oare n-am putea să-i dăm banii? Să-l facem să plece, o dată pentru totdeauna?

— E o sumă foarte mare şi încă nu ştii ce s-a întâmplat cu toţi banii pe care Elliot i-a scos din contul lui. Trebuie să fie pe undeva.

— Cred că o parte din ei a ajuns la Zinnia. Într-o scrisoare pe care am găsit-o, Elliot chiar spunea că va pune bani deoparte pentru ei. Problema e că nu ştiu unde să mai caut restul.

— Vrei să te întâlneşti cu De Vos?

— Cred că da.

— Vin cu tine.

— Nu, aş prefera să rezolv singură.

— De ce?

— Pentru că simt că eu trebuie să îl înfrunt. Altfel, n-o să scap niciodată de el.

Urmă o tăcere scurtă, în timp ce se plimbau.

— Ei bine, spuse tatăl ei în cele din urmă, anunţă-mă dacă te răzgândeşti. Şi acum, povesteşte-mi cum merg lucrurile cu magazinul!

Louisa îi spuse încântată cât de bine lucrau constructorii, convinşi că vor termina treaba în câteva săptămâni şi că ea ar putea coopta în echipă un alt bijutier.

— Am un contact pentru tine, îi spuse Jonathan. Un argintar care creează perii, piepteni, podoabe şi bijuterii.

— Exact ce aveam nevoie!

Louisa şi Gwen hotărâră să ia masa la New Oriental Hotel, transportând bebeluşul între ele în coşul de răchită, deşi acum, că Alice crescuse, nu mai era aşa uşor. Din fericire, încă dormea în mod regulat, aşa că ele îşi planificară prânzul la ora la care bebeluşul dormea de obicei.

— O, Doamne! exclamă Gwen atunci când sosiră la restaurantul hotelului. Ultima oară am fost aici de Crăciun. Nu-i aşa că timpul a zburat?

Femeile traversară holul impunător de la recepţie, de culoarea abanosului, şi ajunseră la sala de mese elegantă.

Aşezate la o masă de lângă fereastră, de unde puteau urmări oamenii care treceau, discutară fleacuri. Apoi, după ce comandară, Gwen îi povesti mai multe despre viaţa ei la plantaţia de ceai şi despre cum îl cunoscuse pe Laurence la Londra.

— Am ştiut din clipa în care l-am văzut.

— Dragoste la prima vedere?

Gwen încuviinţă.

— Aşa cred. Eram la o serată muzicală la Londra. Am fost pierdută în momentul în care am făcut cunoştinţă, mi-a sărutat mâna şi mi-a zâmbit.

— Ce romantic!

— Pe urmă ne-am întâlnit în fiecare zi. Părinţii mei n-au fost prea fericiţi că un văduv de treizeci şi şapte de ani vrea să se însoare cu mine, dar au revenit la sentimente mai bune atunci când Laurence s-a oferit să lase un director responsabil pe plantaţia de ceai şi să revină să locuiască în Anglia. Eu nici nu voiam să aud aşa ceva. I-am spus că dacă inima lui era în Ceylon, acolo era şi inima mea.

— Şi aşa a şi fost.

— Da.

Louisa respiră adânc.

— Am vrut să-ţi explic mai multe despre Conor.

Gwen îi zâmbi călduros.

— Doar dacă eşti pregătită.

Louisa dădu din cap şi îi spuse întreaga poveste despre datoriile lui Elliot, despre Zinnia şi despre fiul lor.

— Tot nu înţeleg de ce a făcut-o, spuse ea. Aventura lui a durat aproape opt ani. Îţi vine să crezi? Aproape două treimi din tot timpul când am fost căsătoriţi.

Gwen îi întinse mâna peste masă.

— Louisa, nu e vina ta, ştii asta, nu?

— Asta îmi spun şi eu.

— Fii convinsă de asta!

— Cred că totul ar fi fost diferit dacă am fi avut un copil. Ştii, mă simt ca o mamă.

— Trebuie să-ţi fie aşa de greu. Îmi pare rău.

Louisa se uită pe fereastră şi-o văzu trecând pe Janesha, proprietara magazinului de delicatese. Ridică mâna în semn de salut.

— Elliot a fost atât de tandru atunci când am pierdut-o pe Julia. Credeam pe-atunci că nu aş fi putut cere un soţ mai bun. Şi acum mă simt ca o fraieră.

— El era fraier pentru că nu şi-a dat seama ce avea.

— Tocmai asta e problema. Cred că în multe privinţe el şi-a dat seama, dar pur şi simplu nu s-a putut abţine. Nu a rezistat ispitei şi s-a dus la Zinnia imediat după ce am suferit primul avort spontan. Cred că de atunci soarta ne-a fost pecetluită.

— Nu şi dacă s-ar fi oprit.

— Probabil.

— La început părea că totul se prăbuşeşte. M-am simţit complet trădată, ca şi cum brusc aş fi devenit nimeni. Că n-aş mai fi contat pentru el. Că Elliot nu m-ar fi putut înşela dacă aş fi contat într-adevăr pentru el. M-am simţit atât de mică, de parcă nici măcar n-aş mai fi existat cu adevărat.

— Şi acum?

— Acum încă mă doare trădarea lui, dar e prea epuizant ca să mai fiu furioasă pe el.

Louisa oftă.

— Oricum, acum mă simt de parcă aş fi redevenit eu însămi. Sau, cel puţin, părţile de care aveam nevoie cel mai mult.

— Şi eu am simţit că mă pierd, după ce a murit Liyoni.

— Îmi pare atât de rău. E un sentiment îngrozitor, nu-i aşa? Acum sunt mai puternică. Dacă nu eram mai puternică, n-aş fi putut avea grijă de Conor.

— S-ar putea să te simţi puternică, dar nu uita că uneori lucrurile ne prind din urmă.

Atunci veni mâncarea şi un timp au fost ocupate să guste toate bunătăţile. Alice scânci în somn şi Gwen se aplecă deasupra coşuleţului ei să vadă cum se simte.

— Visează, spuse ea şi-i mângâie obrazul fiicei sale. Acum povesteşte-mi mai multe despre Leo!

— Suntem prieteni.

Gwen îi zâmbi Louisei.

— Şi?! o îndemnă Gwen.

— Ei bine, aşa cum îţi spuneam, el este proprietarul unei plantaţii de scorţişoară de lângă Galle. Acolo a trăit şi Zinnia. Erau veri. Ce păcat că erai ocupată azi-dimineaţă când Leo a venit să-l ia pe Conor!

Louisa se întrerupse.

— Şi? o îndemnă Gwen.

— Şi adevărul e că îmi place să fiu cu Leo.

— Aha! Pare exact ce ai nevoie.

— Dar oare nu e prea devreme?

— Te face fericită?

Louisa se gândi la asta.

— Mă face să simt din nou că trăiesc şi pare atât de serios, după tot ce a făcut Elliot. Am petrecut destul timp împreună şi mi-e atât de uşor să vorbesc cu el. Tare aş vrea să-l întâlneşti şi tu.

— Poate c-o să-l cunosc mâine, când ţi-l aduce înapoi pe Conor. A fost vreodată căsătorit?

Louisa clătină din cap.

— E oarecum burlac.

— Oarecum, dar cu el cred că e ceva mai mult de atât.

— Cred că dacă cineva te convinge să ai o părere bună despre tine însăţi, atunci ar fi bine să-i dai o şansă. Ce a făcut Elliot trebuie să te fi determinat să-ţi pierzi încrederea în oameni.

Louisa dădu din cap.

— Oricare ar fi rezultatul, calul de dar nu se caută la dinţi.

— Chiar crezi asta? Am emoţii să nu cumva să greşesc. Cum îţi dai seama dacă cineva te place cu adevărat?

— Trebuie să-ţi asculţi instinctul.

— Tocmai asta este. Vreau atât de mult să am încredere în Leo şi uneori chiar cred că reuşesc, dar după Elliot…

— Nu-l lăsa pe Elliot să-ţi distrugă viitorul! Dacă Leo este ceea ce vrei, uită ce ţi s-a întâmplat înainte de el. Trebuie! Gwen oftă şi continuă: Nu ştiu, dar orice ne-ar rezerva viaţa, trebuie să găsim o cale să ne descurcăm, nu-i aşa?

— Dar tu ai fost fericită cu Laurence?

— Da, dar am avut şi noi greutăţile noastre.

— Desigur. Pierderea fiicei tale trebuie să fi fost extrem de dureroasă pentru amândoi.

Gwen se uită în jos şi Louisa se întrebă dacă nu cumva era ceva mai mult ce prietena ei nu-i mărturisea.

Restul zilei trecu fără evenimente, dar, spre surprinderea ei, Louisa descoperi că îi era dor să-l aibă pe Conor prin casă. Şi când Gwen adormi după-amiază târziu împreună cu Alice, cu excepţia zgomotelor obişnuite, a scârţâitului podelelor vechi de lemn şi a noilor conducte instalate, casa era prea liniştită. Simţindu-se ca o străină în propria-i casă, Louisa citi un capitol dintr-un roman, continuă să-şi coasă cuvertura din petice şi ieşi la plimbare cu cei doi câini. Şi, în tăcere, se trezi că visează cu ochii deschişi la Leo, mintea ei revenind la el din nou şi din nou. Felul în care el vorbea, felul în care el se mişca şi felul în care îi străluceau ochii întunecaţi, atunci când îi zâmbea. Louisa reuşea să şi-l imagineze atât de clar, de parcă ar fi fost alături în aceeaşi cameră. Ce-i spusese lui Gwen era adevărat. Leo o ajutase să-şi

recapete încrederea şi ea de-abia aştepta să-l revadă.

A doua zi de dimineaţă, auzind un plâns de bebeluş, Louisa se trezi brusc. Dar, cu ochii larg deschişi, ştia că fusese doar un vis. Nu exista niciun bebeluş. Apoi, ca o ironie a sorţii, o auzi pe Alice plângând. Louisa se gândi la Conor. Acum avea un copil de care trebuia să aibă grijă şi copilul era copil, deci Conor ar putea fi singura ei şansă de a fi mamă.

În acea după-amiază, Irene şi Margo îşi făcură apariţia pe neaşteptate. Louisa se simţi neliniştită şi o privi pe Margo, în timp ce le invita în living. Margo îşi arcui sprâncenele şi ridică din umeri.

— Ce păcat că aţi ratat ora ceaiului! spuse Louisa. În loc de obişnuita prăjitură de duminică, am avut o tartă franţuzească, gătită de Camille. E o bucătăreasă excelentă.

Margo încuviinţă.

— Cina va fi servită în curând, dar până atunci, dacă doriţi, o rog pe Camille să vă pregătească sandvişuri. Vreţi?

— N-avem încotro, răspunse Irene şi îşi strânse buzele.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi că veniţi.

— Îmi pare rău. Am luat autobuzul devreme, mărturisi Margo. Totul a fost pe fugă.

— Voi trece direct la subiect, spuse Irene. Am venit să-mi văd nepotul. Margo zice că e aici. Nu

c-ar fi vrut să-mi spună, oricum…

Margo îi ceru scuze Louisei în şoaptă.

Louisa oftă.

— Mă tem că nu e aici.

Irene o iscodi din priviri.

— Atunci unde este?

— Am planificat să-şi petreacă cinci zile pe săptămână aici şi weekendurile la Leo până când va fi destul de mare încât să meargă la internat.

— Mi se pare cel mai neinspirat plan. Copiii au nevoie de continuitate, de stabilitate, pentru ei e nevoie ca lucrurile să rămână neschimbate. Toate aceste tulburări şi schimbări nu-l vor ajuta deloc.

— Noi ne gândeam că vom putea face lucrurile să meargă.

— Am de gând să stau aici cel puţin o săptămână. Deşi Harold nu este de acord, eu vreau să-l cunosc pe băiat.

Louisa simţi că-i tremură inima.

— Irene, nu cred că asta e o idee bună. Întâi lasă-l să se obişnuiască puţin cu mine.

— Mă tem că va trebui să insist.

— Are nevoie de timp, Irene, înainte să întâlnească o nouă persoană. Pentru Conor a fost o schimbare imensă.

— Nu sunt o persoană nouă! Sunt bunica copilului. Te avertizez, i-am cerut avocatului meu să facă demersuri pentru obţinerea custodiei.

Louisa oftă. Numai de asta mai aveau nevoie acum!

Irene era ultima persoană pe care şi-o dorea să-i judece tentativele de comunicare cu Conor, mai ales că era extrem de serioasă în privinţa custodiei. Louisa o privi pe cumnata ei, dar Margo păru supusă şi atitudinea ei o convinse pe Louisa să se întrebe dacă asta era din cauză că avea legătură cu William şi cu divorţul lui.

Se auzi o bătaie la uşă şi intră Camille, aducându-le un platou de sandvişuri.

— Iertaţi-mă! spuse ea. Ashan a trebuit să iasă. Mai aveţi nevoie de ceva?

— Gin tonic, comandă Irene.

— Eu vreau doar apă, te rog, spuse Margo.

— De fapt, Camille, dacă tot eşti aici, voiam să te întreb dacă ai fi dispusă să-l ajuţi pe Conor să înveţe noţiunile de bază ale limbii franceze.

— Cu multă plăcere, doamnă.

Odată ce servitoarea părăsi camera, Irene o privi pe Louisa.

— Îi ceri unei servitoare de la bucătărie să-mi educe nepotul?

— Este o idee bună. Conor n-a fost niciodată la şcoală şi are multe lucruri de recuperat şi de învăţat.

— Dar de ce nu poate merge la şcoala de aici?

— Nu vor să-l primească, din cauză că este un copil nelegitim. Copiii l-au jignit.

Irene făcu ochii mari de uimire.

— N-o să spun că asta nu reprezintă un obstacol, dar, dacă noi l-am adopta pe Conor,

copilul va deveni legitim, nu-i aşa? Şi dacă ar merge la şcoală în Colombo…

Louisa o întrerupse.

— Nu cred că Leo ar fi de acord. Conor locuieşte la Cinnamon Hills. Acolo e casa lui.

— Dar ce reprezintă Leo acesta pentru copil? Din ceea ce-am auzit de la o prietenă a lui Elspeth Markham, el e doar un văr de-al doilea sau un văr de gradul unu mai îndepărtat. Am şi uitat ce este.

În orice caz, bunicii au prioritate.

Camille reveni cu băuturile şi se făcu linişte în salon. Louisa şi-ar fi dorit ca Irene să nu fi venit. Prezenţa ei avea să complice lucrurile. Cât despre Conor, ea nu ştia la ce să se aştepte din partea lui, dar spera la un comportament mai bun, altfel va trebui să îndure comentariile răutăcioase ale Irenei.

42

După-amiaza târziu când Leo îl aduse înapoi pe Conor, cerul era în continuare colorat într-o nuanţă delicată de violet strălucitor, briza adia blând şi nu era niciun semn de ploaie iminentă. Gwen şi Louisa ieşiră împreună în grădină şi Louisa i-l prezentă prietenei ei pe Leo.

— E o plăcere să te cunosc, spuse Gwen, zâmbindu-i larg şi dând mâna cu el.

Leo îi strânse mâna.

— Asemenea.

— Cum s-a simţit Conor? îl întrebă Gwen.

Leo înclină capul.

— Foarte bine.

Şi, într-adevăr, Conor părea schimbat în bine. În locul privirii încruntate şi bosumflate, îi zâmbi Louisei şi ea observă că prinsese culoare în obraji. Era un zâmbet de bun găsit şi ea spera că asta însemna că va urma o săptămână mai uşoară.

— Conor s-a plimbat pe bicicletă aproape tot weekendul, adăugă Leo. I-am spus că are voie să se plimbe şi prin Galle, dacă îl însoţeşte cineva.

— Îmi place să merg pe bicicletă, mărturisi Louisa şi se aplecă să stea de vorbă cu Conor. Când eram mică, îmi petreceam tot timpul plimbându-mă cu bicicleta. Mâine-dimineaţă, la prima oră, mergem la plimbare. Sigur, doar dacă vrei tu. Şi mai târziu, tatăl meu te va ajuta cu lecţia de istorie.

Margo ieşi şi, în timp ce ea şi Gwen vorbeau cu băieţelul, Louisa îl trase deoparte pe Leo.

— Mă tem că bunica lui Conor, Irene, s-a întors cu tot felul de planuri.

— Ca de exemplu?

— Pentru început, vrea să-l ducă în Colombo. Sincer, Leo, Irene ar fi ultima persoană care ar trebui să aibă grijă de el. O să-l distrugă.

— Ei bine, întâi va avea de-a face cu mine. Nu-ţi face griji! S-ar putea ca toată planurile ei să fie în zadar.

Louisa oftă.

— Sper să ai dreptate.

În timp ce Conor era absorbit de dialogul cu Gwen şi Margo, Louisa se întoarse brusc, îl privi pe Leo şi simţi cât de greu cântărea această problemă, oricare ar fi fost ea. Abia dacă îndrăznea să se gândească la ceea ce i-ar putea aduce viitorul, dar voia pur şi simplu să se agaţe strâns de senzaţia de a fi aşa de aproape de el, încât îl auzea respirând.

— Eşti bine? o întrebă el încet.

Louisa încuviinţă.

— Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! Şi nu doar pentru Conor.

Înţelegi ce vreau să spun?

Ea încuviinţă iar. Ochii i se înceţoşară din cauza lacrimilor şi clipi repede.

— Oricum, înainte să plec, n-ai vrea să mă prezinţi Irenei? Chiar atunci, Irene ieşi în grădină şi-i privi nedumerită pe Louisa şi Leo.

Ea se simţi paralizată, dar Leo îi întinse mâna.

— Leo McNairn, tutorele lui Conor.

Irene pufni dispreţuitoare, dar îi strânse mâna.

— Irene Reeve.

Apoi se întoarse spre Conor şi, fără nici cea mai mică ezitare, bătu din palme şi începu să gângurească pe deasupra lui.

— Şi el trebuie să fie scumpul meu nepoţel. Ce mult îi semeni tatălui tău! Ce minunat este! Ciudat, nu-i aşa, Louisa?

— Da. Conor e leit Elliot, recunoscu ea, dar, fără să-l privească măcar pe micuţ, ştiu că era şocat de faptul că bunica lui îl luase aşa brusc în primire.

Nu fusese cea mai subtilă întâlnire şi Louisa era îngrijorată de felul în care Conor va primi veştile.

— Ei bine, spuse Leo. Mi-a părut bine să te cunosc, Irene, şi pe tine, Gwen, dar acum trebuie să plec. Conor, să fii cuminte!

Băieţelul îl îmbrăţişă şi apoi se retrase un pas, părând că se luptă să înţeleagă ceva.

— Chiar e bunica mea? întrebă el în cele din urmă.

Leo încuviinţă.

— Dar nu uita că Louisa are grijă de tine!

Louisa ar fi preferat să i-l prezinte pe Conor Irenei în casă, după plecarea lui Leo, dar acum soacra ei remarcase felul în care el o privea pe Louisa şi cum ea mai avea atât de puţin şi izbucnea în lacrimi. Louisa ştia că aceste întâmplări ar atrage eventuale observaţii şi Dumnezeu ştie ce alte împotriviri. În timp ce Leo şi Louisa merseră lângă camioneta lui, el îi şopti cu voce joasă, nedorind să fie auziţi de Irene.

— Nu poţi să fugi de-aici într-o seară? Aş vrea să ne întâlnim cum se cuvine...

Louisa simţi o frison de plăcere.

— Ba da.

Leo îi zâmbi larg.

— M-am gândit să mai trec pe la tine, dar acum cu soacra ta pe aici, s-ar putea să nu fie o situaţie prea confortabilă, pentru niciunul dintre noi.

— Ce-ar fi să vii marţi? Până atunci Conor ar avea timp să se acomodeze puţin.

— Excelent. Şi n-o lăsa pe Irene să te supere!

— Trebuie să-ţi spun că vrea neapărat să obţină custodia lui Conor.

Leo îşi îngustă ochii.

— Serios? N-are nicio şansă!

Se întrerupse un moment.

— Uite, Conor e cu Irene, nu vrei să evadezi puţin de acasă?

— Acum?

— Da.

Louisa încuviinţă.

— Dar nu pentru multă vreme.

— Haide. Să mergem la dig!

Păşind aproape unul de celălalt, dar fără să se atingă, se plimbară mirosind peştele atârnat la uscat pe tarabe, când trecură prin dreptul magazinului. Toată lumea o salută pe Louisa, în timp ce mergeau împreună mai departe şi ea le zâmbi tuturor.

— Îi cunoşti pe toţi oamenii din oraş, exclamă Leo.

— Pe majoritatea.

— Vrei o îngheţată? o întrebă el şi se opri în faţa tejghelei unui vânzător de îngheţată.

— Cu aromă de şerbet de mango, te rog, spuse Louisa.

Leo cumpără îngheţatele şi îi oferi una.

Se plimbară pe lângă arborele aromat de frangipani şi în cele din urmă ajunseră la vechile ziduri de apărare ale oraşului, de unde contemplară oceanul argintiu strălucitor în amurg.

— Oceanul pare nesfârşit, nu-i aşa?

Louisa încuviinţă în timp ce se rezemară de metereze şi continuă să-şi mănânce îngheţata.

— Îmi place mirosul sărat al oceanului şi felul în care mereu îşi schimbă culorile.

— Ce înseamnă pentru tine să trăieşti aici? făcu Leo un semn către ocean.

— Simt că aici sunt rădăcinile mele.

El o privi şi-i şterse cu degetul picătura de îngheţată de pe bărbie, apoi o gustă.

— Mulţumesc, îi spuse Louisa.

— Ai fi dispusă să trăieşti vreodată în altă parte? o întrebă el.

— Asta depinde de motivul mutării. Dar tu?

— Cred că Cinnamon Hills este primul loc care-mi aparţine cu adevărat. Îmi place să deţin controlul asupra vieţii mele.

Louisa îşi înclină capul şi se încruntă puţin. a…

— Înainte nu aveai control asupra vieţii tale?

— Într-un anume fel, am deţinut întotdeauna controlul, dar multe dintre deciziile mele au fost rezultatul întâmplării. Plantaţia de scorţişoară

este un lucru pe care l-am ales şi căruia i-am dedicat câţiva ani din viaţa mea.

— Şi acum trebuie să te gândeşti şi la Conor.

Leo încuviinţă.

— Ceea ce schimbă totul.

Louisa se întrerupse.

— Leo, crezi că încrederea este mai importantă decât dragostea?

— Probabil nu poţi avea una fără cealaltă.

— Am avut încredere în Elliot.

— Toţi am avut încredere în cineva care nu merita. Dar nu poţi lăsa ca o singură trădare să-ţi domine viaţa, pentru că altfel nu vei mai putea trăi niciodată cu adevărat.

Leo se întoarse spre ea şi-i ridică bărbia în timp ce o privea.

— Şi acum? Cum te simţi acum?

— Am senzaţia c-am început să simt din nou că trăiesc.

În seara aceea, lucrurile decurseră într-un mod relativ paşnic şi când Conor fu pus în pat la culcare, Gwen îi zâmbi Louisei şi-i spuse cât de mult îi plăcea Leo. Chiar şi în cele câteva momente cât discutaseră, îşi dăduse seama că era un bărbat adevărat.

— Da, foarte, îi spuse ea.

Louisa era bucuroasă să audă asta şi, de asemenea, se simţi uşurată văzând cum Conor se acomodase şi mai bine; băieţelul se spălase de bunăvoie pe dinţi şi-şi pusese pijamaua, fără

obiecţii. Ba chiar îi permisese Louisei să-i citească o poveste înainte de culcare. După ce ea terminase de citit povestea, Conor o întrebase de fetiţa despre care ea îi povestise atunci, la Cinnamon Hills.

— Fetiţa a cărei mamă a murit.

— A crescut.

— Şi a fost fericită?

Louisa îi zâmbi.

— Conor, fetiţa aceea eram eu şi da, am fost foarte fericită. Dar asta nu înseamnă că nu mi-a fost dor de mama.

— Încă o mai vezi?

— Dar tu îţi poţi vedea mama?

— Tot timpul. Îmi imaginez că stă pe patul meu dimineaţa. Şi îmi imaginez că vine cu mine la plimbare, pe plantaţie. Ei îi povestesc despre toate vietăţile pe care le întâlnesc.

— Asta e bine. Îi păstrăm în inimile noastre pe oamenii pe care îi iubim.

— Chiar şi după moarte?

— Da. Chiar şi atunci.

Louisa îl mângâie pe obraji, apoi se ridică şi stinse lumina. Timp de câteva clipe, mai rămase în faţa camerei lui, simţindu-şi inima plină de bucurie. Conversaţia îi amintise de mama ei în bucătărie amestecând aluatul pentru prăjituri într-un castron de faianţă, în timp ce şuviţele blonde îi acopereau faţa. Şi-şi mai aminti cum mama ei îşi ţinea pălăria, atunci când briza oceanului se

înteţea, sălbatic. Sau cum mama ei se ghemuia pe canapea citind o revistă, iar paginile foşneau şi musonul urla pe afară. Acestea nu erau amintiri. Erau imagini inventate, cu ajutorul cărora ea se consolase în timp ce creştea. Amintirile reale erau momente neclare, confuze, incomplete: sugestia unui zâmbet şi căldura persistentă a unei îmbrăţişări. Atât.

Mai târziu, după cină, când adulţii stăteau confortabil în salon, făcându-şi siesta, o auziră pe Alice plângând, aşa că Gwen urcă imediat în camera micuţei. Şi atunci, Irene deschise subiectul.

— Eu ar trebui să-l duc pe Conor la culcare. Nu crezi că, cu cât se obişnuieşte mai repede cu mine, cu atât mai bine? Când voi avea custodia…

— Poate când o să te cunoască mai bine, o să-l adormi tu, o întrerupse Louisa, dorind să aibă un ton conciliant.

Irene se bosumflă.

— Soţul tău abia a fost îngropat acum şase luni şi…

Louisa simţi cum i se încleştează maxilarul, dar continuă să-şi păstreze vocea calmă.

— Irene, e cumva treaba ta?

— Dar în faţa copilului…

Louisa dori să riposteze, dar nu suporta să-i dea satisfacţie, aşa că ea continuă discuţia pe un ton calm.

— Uite, Irene, eu şi Leo suntem prieteni buni

şi atât. El m-a ajutat mult pe parcursul unei perioade extrem de dificile şi dureroase din viaţa mea, când a trebuit să mă confrunt şi să fac faţă trădării fiului tău. Elliot m-a trădat şi pe mine şi a trădat şi căsnicia noastră.

Irene pufni.

— Atunci când soţul trădează, e vina soţiei.

— Adică?

— Dacă ai fi avut copii…

Louisa se simţi şocată.

— Deci tot pe mine mă învinovăţeşti din cauza relaţiei lui extraconjugale. Şi ce părere ai de datoriile lui Elliot? Şi alea sunt tot vina mea?

Irene ridică din umeri.

Louisa scotea flăcări în timp ce ascultă sunetele din bucătărie, paşii servitorilor şi zumzetul radioului. Era momentul acela al nopţii când toată lumea îşi termina treaba de peste zi şi în curând toată casa avea să se cufunde în somn şi ea îşi va putea alina singură furia.

Soacra ei fusese întotdeauna o provocare, dar asta era picătura care umplea paharul şi problema era că, în afară de a o da pur şi simplu pe uşă afară, Louisa n-avea nicio posibilitate să o convingă să plece.

Aproape pe tot parcursul discuţiei, Margo îşi ţinuse privirea în podea, dar apoi îndrăzni să-şi ridice ochii spre mama ei.

— Mamă, ai fost grosolan de nedreaptă. Cred c-ar trebui să-i ceri scuze Louisei.

— Ştiam c-o să-i iei apărarea. Preferi să locuieşti cu ea, decât să vii acasă să stai cu mine. Să nu crezi că nu mi-am dat seama de asta. Şi chiar dacă nu mi-ai dat niciun indiciu privind motivul pentru care ai renunţat pur şi simplu la postul din Londra, n-am nicio îndoială că Louisei i-ai spus toată povestea.

În timp ce Irene se ridică de pe scaun, Margo răspunse:

— Dar oare te-ai gândit măcar un pic de ce am preferat să nu-ţi spun nimic?

— Tu eşti fiica mea.

— Şi tu eşti mama mea.

— Aşa, şi?!

— M-am îndrăgostit de un bărbat căsătorit.

Irene respiră şuierător şi se aşează brusc la loc.

— Ar fi trebuit să-mi spui. S-a terminat?

— Nu. William divorţează.

Irene se albi la faţă, şocată.

— O, Margo! Nu te înţeleg.

— Asta era şi ideea.

— Ei bine, asta este aşa o dezamăgire. Cred că am auzit destule pentru o singură seară.

Şi spunând asta, Irene se ridică iar în picioare şi ieşi din salon.

— Mă simt neloială, dar uneori mă întreb ce am făcut pentru a merita o astfel de mamă, mărturisi Margo în timp ce Louisa clătină din cap.

— Cred că în seara asta vom adormi mai devreme, da? Slavă Domnului mâine va fi o altă zi.

Poate va fi mai bine.

— Cel puţin mama nu se trezeşte devreme, adăugă. Şi aşa ai şansa să mai petreci timp cu Conor.

Louisa îi zâmbi.

Puţin mai târziu, sună Leo. Louisa răspunse la telefon şi, când îi auzi vocea, îi tresări inima.

— E totul în regulă? îl întrebă ea.

— Voiam doar să ştiu dacă e bine Conor.

— E bine. Mi-a vorbit despre Zinnia.

— Mă bucur. Asta da, progres!

Louisa îl auzi tuşind şi apoi când vorbi din nou, Leo avea o voce gravă.

— Ei bine, asta nu e, de fapt, tot adevărul. Voiam să ştiu despre Conor, dar voiam şi să-ţi aud vocea.

Louisa zâmbi, fericită.

— Şi eu mă bucur să te aud.

— Eu… Ei bine, de-abia aştept să te văd. Asta e tot.

Ea simţi căldura invadându-i pieptul şi avu senzaţia că între ei urma să se întâmple ceva ce ar putea schimba totul.

43

Louisa se trezi în zorii zilei odată cu Gwen, care trebuia să se întoarcă în Colombo şi decisese să ia un mic dejun matinal, deoarece voia să înceapă ziua devreme. În liniştea din bucătărie,

Louisa îşi turnă o ceaşcă de ceai, îi pregăti bebeluşului biberonul şi puse nişte banane într-o pungă maro. Apoi, după ce se îmbrăţişară şi promiseră să-şi scrie, Louisa o ajută pe Gwen să o ducă pe Alice în maşină.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Şi îţi mulţumesc atât de mult pentru tot ajutorul acordat, spuse Louisa, apoi îşi sărută prietena pe obraz.

— A fost plăcerea mea. Trebuie să ne revedem în Colombo!

— Minunat! Ai grijă cum conduci!

Apoi Louisa urcă şi deschise obloanele, dornică să contemple cerul senin. Probabil azi n-avea să plouă. Se spălă şi se îmbrăcă repede, apoi reveni în bucătărie unde bucătarul făcea prima cafea a zilei. După ce bău una sau două ceşti, Louisa urcă repede să-l trezească pe Conor, nerăbdătoare să iasă din casă cât mai repede, înainte ca Irene să aibă şansa să strice totul. Ea îl atinse uşor pe umăr şi băieţelul se trezi imediat, privind-o surprins.

— Este un joc, îi şopti ea zâmbind, simţindu-se plină de optimism. Voiam să văd dacă reuşim să ieşim la plimbare cu bicicleta, înainte să se trezească cineva din casă.

Louisa fu încântată când Conor încuviinţă şi se îmbrăcă imediat în tăcere. Era de bine. Probabil speranţele ei erau întemeiate.

La micul dejun mâncară mango, caş de bivoliţă şi miere, după care ieşiră în grădină să-şi

recupereze bicicletele, acum ţinute într-o mică magazie. Conor părea timid în prezenţa ei şi ea era îngrijorată că băieţelul nu-şi dorea cu adevărat să meargă împreună la plimbare, dar în doar câteva minute amândoi ieşeau din grădină şi porneau la drum.

— Vrei să ne plimbăm pe lângă dig? îl întrebă ea, înclinându-şi capul şi contemplând cerul.

Acum era albastru, se adunaseră doar câţiva nori albi, subţiri şi se simţea adierea binefăcătoare a brizei.

Conor nu-i răspunse, dar o luară pe Church Street, apoi pedalară pe Rampart Street către dig şi se opriră la Turnul cu Ceas.

— Ştii cât e ceasul? îl întrebă Louisa.

Conor se uită la ceas şi zâmbi.

— Este şapte şi jumătate.

— Foarte bine!

Amândoi continuară să se plimbe cu bicicleta, apoi se opriră pentru a privi terenul de crichet, dincolo de Poarta Principală.

— Îţi place crichetul?

Conor se uită la ea.

— N-am jucat niciodată crichet.

— Ei bine, atunci vom vedea dacă tatăl meu şi Leo te vor învăţa. E un joc distractiv. Tatăl tău juca crichet.

Faţa lui Conor se întunecă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

Conor clătină din cap, dar nu-i răspunse, iar

Louisa speră că n-a greşit cu nimic, dar simţi totuşi că era mult mai bine să-l menţioneze pe Elliot, decât să evite să vorbească despre el.

Îşi continuară plimbarea cu bicicleta, trecând de Poarta Principală şi apoi de Bastionul Soarelui, cu panorama sa superbă asupra portului.

— Ştiu că îţi plac bărcile.

Conor încuviinţă.

— Atunci am putea merge să le admirăm aşa cum se cuvine, din când în când.

— Ar putea veni şi Leo cu noi? o întrebă Conor.

— Bineînţeles.

Se întoarseră, iar apoi trecură de punctul din care se vedea New Oriental Hotel şi-şi continuară plimbarea. Atunci când ajunseră la Tribunal, ale cărui clădiri şi diverse birouri erau înconjurate de arbori de banian, coborâră de pe biciclete şi merseră pe jos în jurul edificiului impunător.

— Uite! strigă el.

Louisa privi în direcţia indicată şi văzu o şopârlă verde de grădină.

— Ce mare e!

— Da. Îţi plac şopârlele?

— Şi păsările şi insectele. Am un album despre insecte. Mi-ar fi plăcut să-l fi avut acum la îndemână.

— Unde este?

— La tine acasă.

— Ştii ce? Îţi voi face un sac de pânză, ca să

poţi avea albumul la tine oricând te plimbi cu bicicleta şi să identifici toate păsările şi insectele pe care le vei întâlni pe drum.

Conor îi zâmbi, dar nu-i răspunse. Louisei i se păru că băieţelul credea probabil că dezvăluise prea mult şi acum se retrăgea iar în cochilia lui.

Văzu la tarabă un bărbat care vindea papaya proaspătă, cu sau fără ardei iute.

— Nu vrei să mănânci papaya? îl întrebă ea. Fără ardei iute?

Conor încuviinţă şi, după ce Louisa cumpără două felii, merseră să se aşeze pe o bancă pentru a urmări impresionantul spectacol matinal al pieţei care se trezea la viaţă. Câţiva oameni apăruseră deja în peisaj şi acum stăteau destul de preocupaţi sub ramurile dese ale arborilor de banian.

— Cred că aşteaptă să meargă la tribunal, spuse ea. De-asta arată aşa de emoţionaţi.

Conor continuă să-şi mănânce felia de papaya.

Louisei începuse să-i fie cald şi tocmai se întreba dacă n-ar putea-o lua pe scurtătură, înapoi spre casă.

— Putem să mergem la plajă? întrebă Conor. Leo spune că e o plajă în apropiere.

— Este doar o fâşie de nisip într-adevăr, nu foarte mare, dar sigur, putem merge până acolo. Nu e departe.

— Şi putem înota?

— Acum n-avem costumele de baie la noi.

Înotăm altă dată. Bine?

— Vreau să mă uit la păsările marine.

Louisa era uimită de schimbarea din Conor. Băieţelul încă mai era tăcut şi ea era îngrijorată de felul cum făcea faţă pierderii mamei sale, dar în ciuda tuturor celor întâmplate, simţea că fac progrese. Şi, pe măsură ce totul devenea mai uşor, Louisa avea mai puţine sentimente contradictorii în privinţa lui. Se pare că bicicleta îşi făcea efectul magic. Deocamdată nu ajunseseră acolo, dar cel puţin câştigau teren şi ea era surprinsă de cât de mult se bucura de compania lui.

Pe măsură ce se îndepărtau de piaţa tribunalului, auziră o maimuţă ţipând şi Conor izbucni în râs. Louisa era încântată să-l audă râzând şi acum mai avea speranţe. Ar fi dat orice să înlăture suferinţa copilului.

Odată ajunşi la Lighthouse Beach, îşi sprijiniră bicicletele de trunchiul unui copac. Conor purta pantaloni scurţi, aşa că trebuia doar să-şi scoată şosetele şi sandalele, în timp ce Louisa se descălţa şi îşi ridică manşetele pantalonilor. Păşiră cu grijă pe malul oceanului, respirând aroma sărată şi ea îi arătă păsările care zburau pe plajă şi printre valuri.

— Nisipari, spuse Conor. Mănâncă crabi şi creveţi.

Băieţelul îşi privi degetele de la picioare şi Louisa înţelese că se întâmplase ceva.

— Ce este? îl întrebă ea.

Conor ezită înainte de a-i răspunde.

— Mama mă lua la plimbare, pe plajă.

— O, Conor. Îmi pare foarte rău. Vrei să ne întoarcem?

Băieţelul clătină din cap.

— Cred că ţi-e dor de ea.

Copilul arăta atât de vulnerabil în timp ce-şi muşca buzele să nu izbucnească în lacrimi, încât Louisa tânji să-l ia în braţe şi să-l aline.

— Îmi place să admir nisiparii, mărturisi el. Sunt atât de dolofani.

— Sunt, nu-i aşa? Probabil prind o mulţime de crabi.

În timp ce se plimbau prin valuri, Louisa îl văzu clar pe Elliot, ca şi cum fantoma lui o însoţea la plimbarea pe plajă. Totul despre el păru atât de real, încât ea se simţi momentan ca prinsă într-o cursă. Aproape că îi mirosi parfumul de cedru şi îi simţi atingerea pe ceafă. *Pleacă!* îi şopti ea şi se simţi uşurată când el dispăru.

Copilul îşi puse câteva scoici în buzunare, apoi îşi încălţară sandalele şi continuară să se plimbe cu bicicleta, oprindu-se doar când ajunseră la farul care domina Bastionul Utrecht.

— E foarte înalt, nu-i aşa?

Conor îl contemplă.

— Trebuie să fie înalt, pentru ca oamenii să-i poată vedea lumina de departe, de pe ocean.

— Aşa e. Vrei să ne plimbăm cu bicicletele pe Rampart Street până la Flag Rock?

Se urcară la loc pe biciclete şi pedalară pe o distanţa scurtă. Atunci când se opriră, Conor contemplă oceanul, apoi o întrebă pe Louisa de ce zona aceea se numea Flag Rock.

— Aici vapoarele erau avertizate de existenţa stâncilor periculoase. Bastioanele le trimiteau semnale de avertizare. Uneori erau trase şi focuri de armă de pe Pigeon Island, doar pentru a avertiza navele.

— Şi există multe stânci periculoase aici?

— Există, dar multe dintre ele sunt scufundate în ocean, motiv pentru care navele nu le puteau vedea. De aceea, multe dintre ele au fost distruse aici.

— Adevărate naufragii, spuse băieţelul cu admiraţie vădită. Louisa încuviinţă.

— O mulţime de nave distruse.

— Leo mi-a povestit despre naufragii. Şi despre piraţi. Amândoi rămaseră să contemple oceanul şi să asculte zgomotul valurilor. În ciuda cerului senin, oceanul era acum agitat.

Apoi, se îndreptară spre Bastionul Triton. Era cel mai bun loc pentru a admira apusul, adăugase Louisa.

— Ne uităm la Oceanul Indian, îi explică ea.

Conor păru impresionat.

— Ai fost în India?

— Nu, dar mi-ar plăcea să ajung. Ţie ţi-ar plăcea?

El clătină din cap şi-i spuse cu voce stinsă.

— Mama îmi promisese c-o să ajungem în India cândva.

— Probabil când o să mai creşti puţin, Leo o să te ducă în India. Conor îşi privi picioarele.

— Am fost supărat pe mama.

— Of!

— Pentru că era bolnavă. M-am supărat pe ea.

— Sunt sigură că ştia că o iubeşti.

Conor încuviinţă şi-i şopti, cu voce abia auzită:

— Crezi?

— Fireşte.

Se lăsă o scurtă tăcere în timpul căreia Louisa se gândi la cuvintele lui. Bietul copil. Chinuit nu doar de durere, ci frământat şi de remuşcări. Nu era de mirare că nu vorbea prea mult.

— Ce se va întâmpla cu şcoala? o întrebă Conor în cele din urmă.

— Leo n-a stabilit încă, deci, pentru moment, n-avem de ce să ne facem griji.

După aceea, continuară să se plimbe cu bicicleta, întorcându-se pe Pediar Street şi apoi o luară pe Lighthouse Street şi Church Street. Louisa simţi din ce în ce mai mult că băieţelul avea nevoie să vorbească despre Zinnia şi, deşi până acum ea încercase în primul rând să-l ţină ocupat, spera că acum Conor se va simţi destul de în siguranţă pentru a-şi deschide sufletul. Faptul că el vorbise despre mama lui fără a fi fost îndemnat s-o facă, o determina pe Louisa să se simtă mai fericită.

Atunci când în sfârşit ajunseră acasă, era aproape miezul zilei. Exact momentul în care De Vos îi propusese să se întâlnească. Din păcate, exact în clipa în care ajunseră în faţa uşii de la intrare, Irene năvăli valvârtej pe hol.

— Unde aţi fost? V-am aşteptat toată dimineaţa! Louisa, câtă lipsă de consideraţie din partea ta!

— Am ieşit la o plimbare cu bicicleta, nu-i aşa, Conor?

— Ei bine, tinere, am pentru tine nişte dulciuri delicioase care cred că ţi-ar plăcea. Îţi plac dulciurile, nu-i aşa?

Conor dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Vai, Louisa, l-ai obosit! Habar n-ai să te porţi cu copiii!

Şi astea fiind spuse, Irene îşi luă nepotul în braţe şi ţinându-l de mijloc, îl duse în living.

Louisa îi urmări de pe hol şi o văzu pe Irene ghemuindu-se jos lângă Conor, care stătea acum pe podea. Soacra ei deschise un album mare, ilustrat şi-i arătă micuţului una dintre fotografii.

— Îţi plac animalele?

— Da.

— Ei bine, aceştia sunt dinozauri.

— Îmi plac dinozaurii. Mama îmi cumpărase o carte. Nu la fel de mare ca asta.

— Vrei să ne uităm împreună la poze şi să-mi spui cum se numeşte fiecare animal?

După ce Conor încuviinţă, Louisa, încă

privindu-i, simţi că băieţelul scotea la suprafaţă o latură mai blândă a Irenei.

— Trebuie doar să dau o fugă, îi spune Louisa soacrei ei, care-şi flutură mâna, ca şi cum i-ar fi spus: *Eşti liberă să faci ce vrei!*

Louisa se uită la ceas. Ar fi trebuit să se grăbească dacă voia să ajungă la întâlnire la ora douăsprezece, aşa că plecă în fugă de acasă şi se îndreptă rapid spre tribunal. Aerul era acum puternic parfumat de aroma mirodeniilor şi de mireasma oceanului sărat, era exact genul de zi pe care Louisa o savura de obicei, dar acum nu mai avea timp să zăbovească. Îl văzu imediat pe De Vos, sprijinit de unul dintre arborii de banian şi se îndreptă spre el.

— Domnule De Vos…

— Ştiţi de ce avem această mică întâlnire, spuse el vorbind mai încet decât de obicei şi zâmbind.

— Nu sunt foarte sigură. Dar ştiţi prea bine: contractul pe care mi l-aţi dat nu e valabil.

— Îmi pare rău. Să vă scutesc de o neplăcere.

Louisa se încruntă.

— De ce anume?

— De aflarea adevărului. Soţul dumitale îmi datora o mare sumă de bani, doamnă Reeve.

— Pentru ce, mai exact?

— Avea datorii mari la jocurile de noroc.

De Vos clătină din cap.

— Credeţi-mă, eu, unul, mi-aş dori să uit de

ele, dar colegii mei sunt mai puţin binevoitori.

— Vreţi să spuneţi Cooper, australianul?

El ridică din umeri.

— Acum, chiar v-aş sfătui să le achitaţi cât mai repede. Această situaţie durează de prea mult timp.

— Şi ce se va întâmpla dacă refuz?

De Vos tăcu.

Louisa aruncă o privire în jurul pieţei tribunalului. Era plină de oameni. Înghiţi rapid, emoţionată.

— Eu nu cedez ameninţărilor, domnule De Vos, nici măcar celor voalate. Şi, în orice caz, cum puteţi demonstra că aceste datorii sunt reale? Fără dovezi oficiale, mi-aţi putea spune orice. Elliot nu este aici să confirme sau să infirme afirmaţiile dumneavoastră.

De Vos îşi înclină capul.

— E ceva ce-ar trebui să ştiţi. În ziua în care a murit, soţul dumneavoastră urma să aibă o întâlnire cu mine, pentru a conveni asupra modalităţilor de plată. După cum ştiţi, primul său cec nu avea acoperire.

Louisa se uită la el.

— Vă mai dau o săptămână. Dar trebuie să insist să recuperez întreaga sumă, doamnă Reeve. Întreaga sumă.

Îi întoarse spatele şi, fluierând, se îndepărtă. Louisa ar fi vrut să ştie ce anume trebuia să creadă şi, dacă De Vos spunea adevărul, atunci nu

se putea abţine să nu fie furioasă pe Elliot. Ce-l apucase să parieze sume atât de mari la jocurile de noroc?

În drum spre casă, Louisa se opri să-şi viziteze tatăl la firmă. Îl găsi în birou, cu capul aplecat deasupra registrelor, dar când o văzu, Jonathan îi zâmbi şi-şi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Cărui fapt îi datorez această plăcere?

— M-am întâlnit cu De Vos, îi răspunse Louisa, dar apoi observă cât de obosit arăta tatăl ei şi cât de mult albise.

Jonathan îşi ridică sprâncenele, se încruntă şi se uită în ochii fiicei lui.

— Sunt îngrijorată din cauză că devine tot mai disperat, explică Louisa.

— Cu atât mai mult nu trebuie să plăteşti. Dacă o să luăm asta drept o cacealma, în cele din urmă De Vos va renunţa.

— Numai dacă nu cumva şi el, la rândul său, datorează bani, probabil lui Cooper sau altei persoane.

— Poliţia ne-a sfătuit să nu plătim.

Louisa respiră şi apoi expiră încet.

— De Vos susţine că Elliot avea datorii la jocurile de noroc.

— Ceea ce poate fi sau nu adevărat.

— Asta am spus şi eu.

Jonathan clătină din cap.

— Sincer să fiu, Louisa, uneori simt că nu-l voi ierta niciodată pe Elliot. Să ne înşele pe toţi în

felul ăsta!

— Pe Elliot nu l-ai acceptat încă de la început, nu-i aşa?

Tatăl ei clătină din nou din cap.

— Mi-aş fi dorit să fi rămas ferm hotărât, să fi refuzat să mă las convins împotriva voinţei mele.

— N-ar fi avut niciun efect. Doar aş fi plecat să trăiesc cu el în Colombo.

— Întotdeauna ai fost ambiţioasă, la fel ca mama ta.

Louisa îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc pentru că ai fost aşa drăguţ cu Conor. Bicicleta i-a schimbat complet comportamentul.

— Copilul este nevinovat. Nu merită să i se întâmple niciun rău, deşi nu-mi pot imagina ce se va întâmpla pe termen lung. Va trebui să meargă la şcoală.

— Cred că Leo încearcă să strângă bani să-l trimită la internat.

44

A doua zi trecu relativ bine. Louisa îl luă pe Conor la plajă încă o dată, dis-de-dimineaţă, înainte ca Irene să se trezească şi apoi se jucară cu mingea prin grădină, împreună cu Margo. După-amiază continuară distracţia: *Pirat şi Călător* şi *I Spy.* Între timp, Irene susţinea că face demersuri pentru obţinerea custodiei lui Conor şi,

în acest sens, chiar era pregătită să meargă la tribunal. În lumina palidă a asfinţitului, Louisa se întreba dacă e oare înţelept să-l întâlnească pe Leo. Îşi spuse că el şi-ar dori să afle despre progresele pe care ea le făcuse şi despre cum începea cu adevărat să se ataşeze de micuţul Conor, dar asta însemna să plece de-acasă imediat după ce băieţelul adormea şi Irene rămânea să aibă grijă de el. Însă, de îndată ce Louisa termină de citit o poveste lui Conor înainte de culcare, el îşi întinse braţele s-o îmbrăţişeze şi ea se simţi atât de încântată, ştiind că avea ce să-i împărtăşească lui Leo. Acum, că era mai puţină tensiune în jurul copilului, el era mai relaxat şi asta îi umplea inima de bucurie Louisei.

Se asigură că băieţelul adormise şi apoi ascultă chemarea musulmană la rugăciune, melancolică şi insistentă, pe urmă ieşi din Galle şi ajunse imediat la Cinnamon Hills. Deja se întuneca şi atunci când coborî din maşina ei privi cum stelele risipite se împrăştiau pe cerul indigo. Simţi cuprinzând-o o fericire neaşteptată când văzu un grup zgomotos de lilieci zburând prin apropiere.

Leo îi deschise uşa şi-i ieşi în întâmpinare. Louisa observă toate acele lucruri care-i plăceau la el. Ochii lui negri intenşi. Căldura atingerii lui. Aspectul lui dur, dar atrăgător. Părul lui întunecat şi ondulat. Felul în care se mişca uşor, simţindu-se bine în propria pielea. Felul în care avea grijă de Conor. Şi felul în care ochii i se luminau atunci

când îi zâmbea. Şi acum îi zâmbea.

— E minunat să te văd. Înainte să intrăm, vreau să-ţi arăt ceva.

— O?! Ce?

— E o surpriză.

Ţinând-o de mână, Leo o conduse prin pădure pe o cărare îngustă, luminată doar de o torţă aprinsă. În întuneric, vegetaţia părea să fi crescut mai deasă. Vieţuitoarele nocturne se târau în jurul trunchiurilor copacilor, ale căror rădăcini încâlcite i se întindeau sub picioare, dar, în cele din urmă, Louisa văzu lumini dansând prin tufişuri. Auzi urletul unui câine sălbatic şi, o clipă, îngheţă de spaimă, dar Leo îi strânse mâna şi în curând ajunseră într-o poieniţă, unde văzură şase bărbaţi aşezaţi turceşte pe covoare în jurul focului. Unul dintre ei bătea uşor la tobe, în timp ce altul cânta.

— Vino! îi spuse Leo şi-i făcu semn să ia loc jos, pe pământ. Stai lângă mine!

Când se alăturară cercului, unul dintre bărbaţi se uită la ei şi-i zâmbi Louisei.

Aerul era plin de fum şi Louisa începu să tuşească, dar îşi reveni imediat şi apoi putu să se concentreze asupra ritualului.

— E un fel de poezie pe ritm, îi şopti Leo.

— Vii des aici?

— Ori de câte ori pot. Îmi place să menţin o relaţie apropiată cu oamenii mei de pe plantaţie. Ei trebuie să ştie că înţeleg cât de grea este munca lor şi că le apreciez cultura.

Atmosfera era ciudat de seducătoare şi, închizând ochii, Louisa ascultă sunetele hipnotice.

— Ei cred că poemele îi protejează de animalele sălbatice. Nu este neobişnuit să auzi că uneori aceste ritualuri au loc toată noaptea.

Rămaseră lângă foc încă vreo jumătate de oră şi apoi Leo dădu din cap spre omul care îi zâmbise şi se ridicară să plece. Louisa aruncă o privire la fumul care plutea spre cer şi fu fericită că el o adusese să se bucure de acest spectacol magic.

Când se întoarseră acasă la el, Leo îi făcu semn spre verandă:

— Nu vrei să mergem sus? Afară ne deranjează ţânţarii.

Louisa încuviinţă, aşa că intrară în casă şi apoi urcară treptele care duceau spre verandă. Se aşeză pe unul dintre fotoliile de ratan şi respiră aroma dulce, ameţitoare a florilor care înfloreau noaptea.

— Conducerea plantaţiei se bazează pe încredere, spuse Leo, după ce se instalară confortabil. Încerc să fiu loial faţă de angajaţii mei şi să le protejez interesele. Ţi-am mai explicat mai demult că ei lucrează pe baza împărţirii profitului. Ceea ce nu ţi-am explicat atunci este însă că ei muncesc pe gratis, până când cota parte a lor este distribuită.

— Nu le este greu?

— Aşa funcţionează cel mai bine. Asta înseamnă că au o miză reală în ce priveşte

rezultatul. Între timp eu le asigur hrana.

— Înţeleg.

— Şi apropo de mâncare, continuă Leo, după ce-i dăduse uleiul antiţânţari. Dacă ţi-e foame avem garnitură de orez şi curry.

— Minunat! răspunse ea, deşi nu îi era prea foame.

Louisa îşi dădu cu ulei împotriva ţânţarilor pe braţe şi pe picioare.

În timp ce-l aşteptau pe Kamu să le servească mâncarea, discutară despre Irene.

— Cred că vorbeşte extrem de serios când spune că vrea să obţină custodia. Oare ar avea vreo şansă? Ca bunică a lui Conor, vreau să spun?

— E posibil, dar pentru el ar fi groaznic să aibă atâtea de pierdut.

Şi Leo îi arătă cu un gest Cinnamon Hills.

— Şi mie mi-ar fi extrem de dor de el. Dar oricum, de ce îl vrea Irene cu orice preţ? Nu pare a fi genul de persoană care ar primi cu braţele deschise un copil nelegitim.

— Nu, nu e. În mod normal, ar fi scandalizată. Dar Conor este fiul lui Elliot. Irene l-a pierdut pe Elliot şi cred că ea consideră că nepotul reprezintă o modalitate de a-l aduce înapoi pe Elliot. Vrea să-l adopte.

Leo păru să se gândească.

— Îl ştiu pe Conor de când s-a născut şi mi-e foarte drag. Dacă totul ar decurge normal, n-ar există nicio şansă să-l las să meargă la Irene… dar

în sinea mea mă gândesc dacă nu cumva sunt egoist. Dacă bunica lui i-ar putea oferi un cămin mult mai tradiţional şi bani pentru o educaţie mai bună la internat? Lucruri pe care eu nu-mi permit să i le ofer. Cel puţin nu acum.

— Nu. Irene l-a răsfăţat îngrozitor pe Elliot, l-a făcut să creadă că i se cuvine totul.

— Atunci poate că ar trebui să mă duc şi să iniţiez oficial procesul de adopţie? Până acum, am presupus că el va rămâne pur şi simplu cu mine.

Odată ce mâncarea le fu servită, se aşternu tăcerea, dar Louisa continuă să se gândească la Irene, în timp ce se juca absentă cu mâncarea din farfurie.

— Nu ţi-e foame?

— Nu prea. De Vos mi-a dat un ultimatum. Trebuie să-i plătesc în mai puţin de o săptămână datoria pe care Elliot o avea la jocurile de noroc.

— Sau dacă nu?

— Nu mi-a spus.

— Probabil e o cacealma.

— Am putea intra în casă după ce termini de mâncat? Mă ciupesc ţânţarii.

După ce intrară, Louisa simţi senzaţia neobişnuită a anticipării şi, neştiind cum să se comporte, se aşeză pe marginea unui scaun.

— Nu pare că stai prea confortabil acolo, spuse el şi-i întinse mâna. Louisa îşi ţinu respiraţia, dar când el îi zâmbi, se simţi mai bine.

Îl luă de mână şi el o trase spre el. Rămaseră

încremeniţi unul lângă altul, privindu-se în ochi, dar fără a se atinge. Mai târziu, Louisa avu încredere în ea însăşi şi, făcând un pas spre el, îl sărută pe buze, apoi se retrase pentru a-i evalua reacţia. Ochii lui erau întunecaţi şi strălucitori.

Louisa îi zâmbi.

— Eu sunt gata. Tu?!

Leo o îmbrăţişă atât de strâns, încât ea îi simţi bătăile inimii în piept.

Apoi o conduse spre dormitor unde Louisa se descălţă, în timp ce el aprinse o lumânare. Lumina acesteia îi licări pe chip şi el îşi scoase cămaşa, în timp ce se apropie de ea. Louisa simţi sentimentul puternic al conexiunii dintre ei şi, în timp ce Leo se aşează pe pat lângă ea, fu incapabilă să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui, dar rămase foarte liniştită. Era extraordinar să fie atât de aproape de cineva care nu era Elliot şi care era atât de diferit de Elliot. Leo nu avea farmecul fostului ei soţ, dar era de o profunzime care o cucerea. Nu era omul retras, aşa cum crezuse ea mai demult, când se întâlniseră prima dată, în schimb, era bun şi sensibil.

— Mi-am cam pierdut antrenamentul, îi mărturisi Louisa.

— Şi eu, crede-mă.

Louisa râse.

— Se spune că sexul e ca mersul pe bicicletă. Dar au trecut şapte luni.

Leo îi ridică bărbia şi, în timp ce ea privi în

tavan, el îi sărută gâtul şi apoi spatele urechilor. Simţi cum corpul i se înfioară de plăcere şi îşi coborî capul să-l privească. Chipul lui frumos şi serios avea ceva atât de emoţionant! Louisa îi luă capul în mâini şi-l sărută pe obraji şi pe frunte. Apoi se întinse pe spate şi-l lăsă să-i deschidă nasturii de la cămaşă. Îşi desfăcu sutienul şi apoi şi-l scoase. Leo îi cuprinse sânii şi îi sărută, înainte de a-i mângâia delicat sfârcurile. Louisa oftă de plăcere. Era minunat, dar şi înspăimântător, să-şi piardă într-atât controlul. Brusc, simţi o ezitare de moment. Leo îi simţi şovăiala şi se opri.

— Louisa? şopti el.

Ea murmură că era bine şi apoi el o ajută să-şi scoată restul hainelor. Acum era complet dezbrăcată, întinsă pe pat. O senzaţie minunată de împlinire puse stăpânire pe ea şi simţi că se scufundă în linişte când îi întâlni privirea. Momentul continuă, dar apoi Leo îşi scoase pantalonii şi veni să se aşeze gol lângă ea. Louisa se uită prin cameră, contemplă umbrele proiectate de lumina lumânărilor pe pereţi şi tavan, în timp ce senzaţia de linişte i se răspândea în corp: o senzaţie plină de căldură, după care tânjise atât de mult. Leo îşi lăsă mâna pe ceafa ei şi-i răsuci buclele revărsate pe gât, apoi desenă delicat cu vârful degetelor traseul cuprins între spatele urechii şi până jos spre abdomen. Respiraţia ei se acceleră şi în curând Leo o săruta din nou, limbile lor explorându-se reciproc. Louisa îşi ridică

şoldurile spre el. El păru să ia acest lucru ca un semn şi, după ce-i sărută gâtul, întreaga lume păru să dispară din jurul lor. Era doar acest moment. Doar el. Doar ea.

La sfârşit, Louisa stătea întinsă pe burtă şi el îi mângâia omoplaţii.

Simţea dorinţa lui de a o proteja, atât de diferită de a lui Elliot. Louisei nu-i plăcu să-l compare cu Elliot şi tresări. Se concentră în schimb pe minunea momentului şi pe felul în care era posibil să se simtă atât de fericită.

— Conor vrea să-l înveţi crichet, spuse ea.

— Când?

— Ce zici de sâmbătă când îl vei lua la Cinnamon Hills? Îl rog pe tata să vină şi el.

Leo se cuibări mai aproape de ea.

— Miroşi delicios, spuse el.

— Iar tu miroşi a scorţişoară şi a tutun.

— O!

Leo păru dezamăgit.

— E minunat. Îmi place.

— Poţi să rămâi?

— Doar până în zori. Trebuie să fiu sigură că mă întorc acasă înainte ca Irene şi Conor să se trezească.

— Înseamnă că până atunci mai avem mult timp.

— Pentru somn?

— Poate…

Louisa râse şi se rostogoli pe spate.

— Apropo, adăugă ea. Conor m-a îmbrăţişat la culcare. Am fost atât de fericită!

În zori, Louisa intră tiptil în casa ei şi apoi, ţinându-şi pantofii în mână, merse la bucătărie să bea un pahar de apă. O înghiţi repede, apoi trecu prin hol, intenţionând să urce repede scările şi să se închidă în dormitor. Rămase şocată s-o vadă pe Irene în josul scărilor, cu braţele încrucişate pe piept. Un amestec de triumf şi neîncredere i se citea pe chip, iar ochii îi străluceau. Louisa nu se putea gândi la ce să-i spună şi doar îşi privi soacra.

— Deci acesta este exemplul pe care-l dai copilul! Te furişezi în casă ca o pisică în călduri.

— Nu voiam să trezesc pe nimeni.

— Evident!

— Eu…

— Bietul copil a avut coşmaruri. Nu erai aici şi mie mi-a revenit sarcina să-l alin. Cu cât îl voi înfia mai repede, cu atât mai bine.

Şi zicând asta, Irene îi întoarse spatele şi urcă la etaj în camera ei.

Louisa se aşeză pe treapta de jos a scărilor, simţind un amestec de furie şi iritare, din cauză că Irene putea să o facă să se simtă atât de neputincioasă, dar şi de regret la gândul că lui Conor îi fusese teamă noaptea şi ea nu fusese lângă el. În timp ce se gândea cât de mult însemna Conor pentru ea, privi în jurul ei. Îi păsa de fiul lui

Elliot, chiar îi păsa de el şi un nou sentiment de vulnerabilitate îi tăie respiraţia. Indiferent care ar fi consecinţele, ea trebuia să-l apere de Irene.

45

În noaptea aceea, Louisa îl auzi pe Conor plângând şi se trezi. Deschise uşa camerei lui şi intră, fără a aprinde lumina. Îl văzu pe copil stând în lumina lunii, cu faţa strălucindu-i de lacrimi. Se gândi la sfatul lui Gwen. Răbdarea era cheia. Aşadar, o va lua încetişor.

— Conor, spuse ea.

Copilul scoase un oftat uşor şi îşi îndreptă umerii firavi.

— Ştiu că eşti foarte trist.

Conor încuviinţă.

Louisa îi întinse mâna şi fu mulţumită când copilul acceptă să o ia de mână.

— Mi-e frică, şopti el.

— Ştii de ce anume ţi-e frică?

— Mi-e frică să stau singur.

Rămaseră în tăcere câteva momente, iar Louisa se aşeză pe pat, lângă el.

— Vrei să dormi în camera mea?

Conor încuviinţă, aşa că Louisa îl luă în braţe şi-l duse în patul ei.

— Cuibăreşte-te acolo! O să-ţi fac o ciocolată caldă. Vrei?

— Te rog, şopti el cu o voce stinsă.

Louisa coborî în bucătărie şi se întoarse în dormitor cu două ceşti de ciocolată caldă, dar, când aprinse veioza de la noptieră, văzu că el deja adormise.

Tot restul săptămânii, Leo o sună în fiecare seară şi o întrebă ce mai face Conor, deşi Louisa ştia că nu era vorba doar de Conor şi de fiecare dată când el o suna, îşi simţea inima alinată. Vremea rămase capricioasă şi oceanul agitat. Louisa trimise invitaţii la marea deschidere a magazinului *Sapphire*, noul şi exclusivul centru comercial din Galle: evenimentul urma să aibă loc peste trei săptămâni. Până atunci ploile trebuiau să se oprească şi, în plus, Louisa îşi dorea ca magazinul să fie aranjat în mod corespunzător, pentru febra cumpărăturilor de Crăciun. Cu cât aducea profit mai repede, cu atât mai bine.

Noaptea, Conor venea în patul ei. Louisa îl ţinea de mână când el se simţea trist şi copilul se ghemuia aproape de ea, ca un căţeluş care căuta confortul matern. Nu-i spusese nimic Irenei şi se asigură că amândoi se trezeau devreme dimineaţa, înaintea ei. Şi atunci când Irene plecă în cele din urmă vineri dimineaţă, insistând de această dată ca Margo să o însoţească şi promiţând solemn că va discuta cu avocatul ei de îndată ce va ajunge în Colombo, Louisa se simţi uşurată că femeia dispăruse. Se gândi la Leo. Cel puţin, atunci când el va veni să-l ia în weekend pe Conor, nu vor

simţi respiraţia Irenei în ceafă.

Până sâmbătă ploaia se opri şi Louisa avea mari speranţe că terenul de crichet va fi destul de uscat, astfel încât Conor să poată învăţa să joace crichet. Aşteptară în grădină. Conor fusese imediat atras de o parcelă din spatele grădinii, unde creşteau flori sălbatice, în jurul cărora roiau fluturi exotici şi păsări cântătoare. Apoi, copilul se rostogoli pe iarbă jucându-se cu Tommy şi Bouncer, iar Louisa se gândi la bietul Zip. Intervenţia poliţiei fusese inutilă.

Nici măcar nu reuşiseră să-l identifice pe copilul care fusese plătit să livreze cutia.

Atunci când Leo veni direct în grădină, îi zâmbi Louisei şi ea simţi furnicături pe piele şi se înfioră amintindu-şi noaptea petrecută împreună. Conor sări să-l îmbrăţişeze pe Leo şi el îl cără în braţe până în salon, unde trebuiau să-l aştepte pe Jonathan.

— Deci, spuse Leo, în timp ce-l ţinea pe Conor pe genunchi. Ce-ai mai făcut?

— Am mers cu bicicleta, am înotat şi ţi-am pictat un tablou. Şi am învăţat să spun *Bonjour.*

— Grozav. Cine te-a învăţat?

— Camille. Este franţuzoaică.

Exact la ţanc, bucătăreasa franţuzoaică intră în cameră şi-i zâmbi Louisei.

— Doriţi prânzul la pachet pentru partida de crichet?

— Nu, cred că ne vom întoarce până la prânz.

— Prea bine, doamnă.

— Cum ţi-a plăcut Irene? îl întrebă Leo pe Conor.

— E în regulă.

— Bine.

Imediat după aceea, sosi şi Jonathan, îmbrăcat în echipament alb de crichet, şi toţi plecară pe teren. Louisa scosese la lumină vechile crose ale lui Elliot şi două mingi de crichet, iar Jonathan scoase trei coloane de lemn, ale căror capete ascuţite urmau să fie fixate în pământ, în linie dreaptă, formând poarta.

— În mod normal, toţi ar trebui să fim îmbrăcaţi în alb, spuse Leo în timp ce se îndreptau spre teren, şi să avem apărători la genunchi.

— Primul lucru pe care Conor trebuie să-l înţeleagă este scopul jocului, îi răspunse Jonathan.

Leo clătină din cap.

— Întâi o să-i arăt cum să ţină crosa. Ascultă Conor, cel mai important lucru este să joci corect şi să joci în apărare.

— E prea complicat pentru el, ripostă Jonathan. Lasă-l doar să încerce şi să lovească nişte mingi.

Se întoarse spre Conor.

— Uite, ia crosa şi Leo va arunca mingea.

— Încă mai cred că dacă va începe cu o lovitură directă, atunci se va descurca mai bine, spuse Leo, apoi se îndepărtă câţiva metri şi aruncă mingea cât putu el de uşor.

Conor, chinuindu-se puţin cu crosa prea mare, rată primele două încercări, dar a treia oară reuşi să lovească mingea. Louisa se înveseli în timp ce Conor, victorios, sărea în sus de bucurie.

— Bine, îi spuse Jonathan. De obicei sunt doi jucători de crichet, unul dintre ei stă pe teren, la capătul opus aruncătorului şi aşteaptă să primească mingea, în timp ce celălalt jucător se aşează în acelaşi colţ cu aruncătorul, fiind gata să alerge în cazul în care coechipierul său loveşte mingea. După ce primul jucător loveşte mingea, fiecare din ei aleargă în direcţia opusă porţii lângă care erau aşezaţi iniţial, unde, odată ajunşi, marchează un punct.

— Eu şi Louisa putem fi jucătorii, spuse Conor. Louisa, trebuie să alergi repede.

Ea încuviinţă, dar nu-şi putu lua ochii de la Leo.

— S-a făcut, căpitane!

— Ar trebui să explicăm regulile jocului mai bine, insistă Jonathan.

— Înainte să ştie cum să ţină crosa? obiectă Leo şi pufni.

Jonathan îşi luă o expresie serioasă.

— Există de obicei două echipe cu câte unsprezece jucători şi ideea este să înscrii cât mai multe puncte, fără să-ţi pierzi jucătorii.

— Cum poţi pierde jucătorii? îl întrebă Conor.

— Vezi unde am pus barele în spatele tău? spuse Jonathan.

— Da.

— Va mai fi un set de coloane de lemn nu departe de cel care va arunca mingea şi acolo va sta al doilea jucător. În acest caz, Louisa. Celălalt jucător te poate scoate din joc fie dacă prinde mingea atunci când o loveşti, fie dacă atinge mingea înainte ca tu să înscrii.

— Deci eu lovesc mingea şi apoi Louisa şi cu mine alergăm între coloane şi marcăm?

— Excelent! Ai înţeles. Şi distanţa dintre un set de coloane şi până la celălalt se numeşte poartă.

— Ce se întâmplă dacă eşti scos din teren?

— Un alt jucător îţi va lua locul.

— Acum chiar vreau să vă arăt cum e să joci corect, spuse Leo. Cel mai bine este să înveţi de la început.

Jonathan se încruntă.

— Încă mai cred că ar trebui să-l lăsăm să joace o tură.

— Dar va avea şanse mai mari dacă va învăţa cum să lovească mingea! Louisa râse.

— Ei, hai, voi doi! Crichetul este un joc amical.

Şi aşa au continuat toată dimineaţa, Jonathan şi Leo discutând în contradictoriu despre cel mai bun mod de a-l învăţa pe Conor să joace crichet. Louisa îi privi cu un zâmbet crispat şi-şi îndeplini datoria de a fi al doilea jucător de crichet, fiind mereu eliminată de pe teren, la fiecare tură.

La prânz, Jonathan şi Conor o luară înainte

spre casă. Leo rămase deoparte şi apoi, însoţit de Louisa, veniră şi ei încet, rămânând mult în urmă.

— Îţi mulţumesc pentru noaptea trecută, spuse el, şi o mângâie pe obraz.

Louisa zâmbi şi simţi energia curgându-i prin vene.

— E minunat să te văd. Şi să-l văd pe Conor atât de fericit. Dar aş vrea să vorbesc puţin cu tine cât suntem singuri.

— O?

— Înnebunesc când mă gândesc la Conor şi la Irene.

— Şi?

— Şi mă întrebam dacă ar fi cea mai bună soluţie ca Irene să obţină custodia lui Conor, la urma urmei.

Louisa se întrerupse din mers şi îl privi.

— Habar n-ai cum e ea.

— Deci aşa spui tu.

Louisa se încruntă.

— Aşa spun eu?

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa.

Leo clătină din cap.

— Conor m-ar putea vizita din când în când. În vacanţe şi în weekend.

— Dar cum te poţi gândi măcar la aşa ceva?

— Ei bine, Conor probabil nu va putea rămâne cu tine pentru totdeauna. Ştii doar.

— De ce nu? Am început să-l îndrăgesc mult.

Leo îşi înghiţi un nod înainte de a vorbi.

— Louisa, înţeleg cum Conor ar putea suplini sarcinile pe care le-ai pierdut. Dar…

Louisa se încruntă.

— Dar ce? Copilul are nevoie de o mamă.

Leo se îndepărtă şi apoi se întoarse să o privească.

— Dacă situaţia se va schimba, n-aş vrea să suferi.

— Nu trebuie să se schimbe nimic.

Leo clătină din cap, cu tristeţe.

— Am analizat problema din toate punctele de vedere şi, oricât de mult mi-aş dori, nu-i pot oferi lui Conor tot ce are nevoie. Mi se rupe inima, dar Irene are timp, bani, îi poate asigura un cămin sigur, iar ea şi Harold sunt rudele lui de sânge cele mai apropiate.

— Nu-mi vine să cred ce aud! N-ai auzit ce ţi-am spus despre Irene? A avut o influenţă nocivă asupra educaţiei şi personalităţii lui Elliot!

— Nu te-ai gândit c-ar fi posibil să fii puţin… cum să spun? Subiectivă?

— *Poftim?*

— Ei, haide, Louisa! Trebuie să ne gândim la ce e mai bine pentru Conor, iar Irene îşi permite să-i asigure o bună educaţie. Ştii doar că plantaţia se extinde, dar eu n-am ajuns încă la confortul financiar necesar pentru a-l creşte pe Conor aşa cum se cuvine.

— Dar îl iubeşti!

— Da, îl iubesc şi sunt sigur că şi Irene îl va

iubi.

— Dar Conor pe tine te iubeşte, nu pe Irene. Am crezut că erai de părere că cel mai bine îi va fi lângă tine.

— Aşa credeam şi eu.

— Dar acum pur şi simplu vrei să scapi de el. Asta e, nu-i aşa? În cazul ăsta, îţi mărturisesc că sunt extrem de dezamăgită.

— Louisa, te rog! Fii raţională!

— Nu. În situaţia asta nu e nimic raţional.

— Uite, când ne mai vedem? Continuăm atunci discuţia.

Leo îi atinse umărul cu mâna, dar ea îl respinse.

— Nu cred că mai avem ce discuta. Nu vrei să-ţi asumi responsabilitatea pentru Conor. Mă bucur că am înţeles adevărul înainte de a merge mai departe. Adu-l pe Conor mâine-seară! Plec acasă.

Louisa merse înainte, depăşindu-i pe tatăl ei şi pe Conor, apoi intră în casă, urcă la etaj şi se închise în camera ei. Se întinse pe pat şi simţi dezamăgirea până în adâncul stomacului. Crezuse că Leo era diferit, că îl iubeşte pe Conor şi că împreună vor găsi o modalitate de a avea grijă de el. A-l ceda Irenei pe Conor era cel mai rău rezultat posibil.

În dimineaţa următoare, tatăl ei reveni pe neaşteptate, spunându-i că are ceva pentru ea, dar că acel ceva e în grădină. Ieşiră prin uşile de sticlă

şi acolo, tremurând în braţele lui Ashan, Louisa văzu un pui de cocker Spaniei roşu închis, cu pete albe.

Louisa traversă grădina şi Ashan îi zâmbi în timp ce ea luă puiul în braţe. Micuţul îşi scoase limba roz şi o linse pe obraz.

— O, e adorabil. Ce nume să-i dau?

— L-am luat de la un bărbat numit Oliver, răspunse tatăl ei.

— Oliver este un nume minunat.

Louisa îşi îngropă nasul în blană micuţului şi apoi izbucni în lacrimi.

— Îmi pare rău, draga mea. Am fost nedelicat? Ştiu că nimeni nu-l va putea înlocui pe Zip.

Ea clătină din cap.

— El este perfect. Ai făcut un gest minunat, iar Conor îl va adora.

De fapt, Louisa de abia aştepta să se însereze şi Conor să fie înapoi acasă. Tot timpul zilei şi-l petrecu prezentându-l pe Oliver lui Tommy şi Bouncer, care-l văzură şi îl adulmecară pe noul venit, înainte de a-l accepta în familia lor. Toată după-amiaza căţeluşul dormi în poala Louisei, în timp ce ea răsfoi câteva reviste şi ridicându-se doar din când în când, să-l scoată pe Oliver afară, să-şi facă nevoile. Dacă Tommy şi Bouncer erau geloşi pe el, n-au arătat-o. Şi dacă Louisa se simţi nerăbdătoare să-l revadă pe Leo, nu recunoscu nici faţă de ea însăşi.

În seara aceea, ea se apropie de uşă atunci

când îi auzi sosind cu camioneta. Leo păru serios şi grav şi ea de-abia îi acordă atenţie înainte de a-l întâmpina pe Conor de bun-venit şi de a-i spune că îl aştepta o surpriză minunată.

— Poate să vadă şi Leo surpriza? întrebă copilul.

— Poate altă dată. Sunt sigură că Leo e ocupat şi trebuie să aibă o mulţime de lucruri de făcut.

Conor îl îmbrăţişă pe Leo.

Apoi Louisa îl îmbrăţişă pe Conor şi-i spuse să aştepte în salon.

— Bine, i se adresă ea glacial lui Leo. Te aştept să-l iei pe Conor sâmbătă dimineaţă. La revedere!

Apoi închise uşa încercând să ignore bătăile inimii. Ştia că probabil reacţiona exagerat. Probabil, în sufletul lui, Leo avea cele mai bune intenţii pentru Conor. Dar ea îşi dorea ca el să lupte pentru copil şi să nu accepte cea mai uşoară cale.

După aceea, ea şi Conor ieşiră în grădină unde se cuibăriseră toţi câinii laolaltă. La început era greu să remarci căţeluşul printre toate lăbuţele, dar Oliver se ridică pe propriile lăbuţe şi alergă spre ei, dând din codiţă.

— Îl cheamă Oliver. Îţi place?

— E pentru mine?

— E pentru amândoi. Îl împărţim. Cum ţi se pare?

Privirea de adoraţie de pe chipul copilului, în

timp ce mângâia puiul o bucură nespus pe Louisa. Se simţi extrem de protectoare nu doar faţă de Oliver, ci şi faţă de Conor. Trecuse atât de mult timp de la primele zile dificile şi, chiar trebuia să recunoască, într-adevăr începea să se gândească la copil ca şi cum era al ei.

46

Luni, Louisa primi un telefon de la Margo care-i spuse că avocaţii fuseseră de acord că nu va trebui să apară la tribunal, în procesul de divorţ, deoarece fotografiile vor fi folosite ca dovadă. După aceea, o vizită Himal, constructorul, aducându-i ceva. Cum afară era un vânt aprig şi nu puteau discuta cum se cuvine, Louisa îl pofti pe hol, unde el îi dădu un pachet.

— Ce este? întrebă ea.

Himal făcu o grimasă.

— Deschideţi-l! L-am găsit ascuns sub duşumeaua ruptă.

Louisa deschise pachetul şi descoperi un sul de bancnote. Bănui imediat că trebuiau să fie banii lipsă pe care Elliot îi retrăsese din cont, dar încă nu ştia din ce motiv, numai dacă nu cumva intenţiona să-i folosească pentru a-şi plăti datoria către De Vos. În timp ce se gândea la De Vos, Louisa se întrebă dacă nu cumva o să apară mai târziu. Termenul limită de o săptămână fusese depăşit, dar încă nu auzise nimic de la el. Probabil

renunţase să mai spere că va primi banii?

— Himal, ăsta e un gest minunat. Îţi mulţumesc.

— Mă gândeam eu că veţi fi încântată.

Louisa îl privi.

— Bineînţeles că sunt. Şi cred că ştiu şi de unde provin banii.

Se întrerupse, gândindu-se că n-ar putea să-i dezvăluie prea multe acestui om.

— Oricum, îţi mulţumesc pentru onestitate.

— Dar asta nu este totul. Mă tem că există o problemă.

— Ce anume?

Himal încuviinţă şi se uită la ea, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze.

— Vitrinele magazinului sunt deja instalate, dar unul dintre decoratorii mei şi-a rupt piciorul. Acum am un singur om care lucrează, aşa că va dura de două ori mai mult până când va termina de zugrăvit. Ştiu că vă doreaţi să aveţi marea deschidere peste două săptămâni.

— Nu poţi găsi un înlocuitor?

— Niciunul dintre muncitorii mei nu este liber. Toţi zugrăvesc acum recepţia şi camerele de la New Oriental Hotel.

Louisa se gândi puţin.

— Pot vopsi şi singură pereţii. Mă pricep destul de bine să zugrăvesc, cocoţată pe scară.

— Dar, doamnă, asta ar fi ceva neobişnuit.

— Şi pereţii acestui salon tot singură i-am

zugrăvit. Lasă-mă să mă schimb şi vin la magazin să mă apuc de treabă.

Constructorul păru nesigur.

— Doamnă, sunteţi sigură…?!

Louisa îi zâmbi, dar apoi îşi aminti de Conor.

— O! spuse ea. Va trebui să iau copilul cu mine. Dar mă gândesc la ceva care să-l ţină ocupat, departe de orice pericol.

— Copilul ar putea citi, în timp ce dumneavoastră lucraţi?

— Sau, şi mai bine, dacă îi dau o pensulă, s-ar putea să-i placă şi lui să vopsească. Şi, dacă se plictiseşte, îi dau nişte coli pe care să deseneze.

— Săptămâna asta instalăm jaluzele metalice în faţa vitrinelor.

— Asta e minunat. Mulţumesc!

După plecarea lui Himal, Louisa numără bancnotele şi găsi aproape cincisprezece mii de rupii.

Puţin mai târziu, Louisa era îmbrăcată în salopetă, iar lui Conor îi dăduse una dintre cămăşile ei. Îi suflecă mânecile şi-l contemplă.

— Ce părere ai?

— Îmi place să pictez. Mama m-a învăţat.

— Dar ştii că doar zugrăvim pereţii, nu-i aşa?

— Da. Şi o să-i povestim şi lui Leo despre asta.

Louisa încuviinţă, dar menţionarea numelui lui Leo o întristă.

După ce constructorul acoperi parchetul şi

tejghelele de abanos cu ziare, tifon şi folii de plastic să le protejeze, Louisa diluă vopsea albă din borcanul mai mare şi-i dădu borcanul mai mic lui Conor. Apoi îi dădu şi o pensulă şi îi spuse să zugrăvească porţiunea inferioară a peretelui, în timp ce ea se urcă pe o scară şi începu să zugrăvească partea superioară.

Timp de o oră, tot ce se auzi fu sunetul pensulelor întinzând vopseaua pe pereţi şi pe ferestrele deschise intra ciripitul păsărilor. Conor păru fericit să lucreze cu Louisa şi când ea începu să cânte, o acompanie. Mai târziu, Conor desenă pe blocul de desen pe care Louisa i-l oferise şi, atunci când se făcu ora prânzului, Louisa coborî de pe scară şi-i spuse că vor lua masa în curte, în aer liber. Îi şterse mâinile copilului, îşi şterse şi ea mâinile şi apoi deschise uşa. Vântul se mai domolise şi lumina soarelui inunda curtea mare. Louisa îndepărtă frunzele şi bătători pământul cu picioarele.

— Vino şi stai lângă mine.

Louisa lăsă coşul pe jos şi Conor deschise capacul.

— Limonadă! exclamă el entuziasmat.

— Şi fructe şi sandvişuri cu ouă. Camille le-a pregătit pentru noi, trebuie să fie delicioase. Avem chiar şi un vas mic cu salată de linte.

Sub soarele care-o încălzea, Louisa se gândi cât de bine se simţea aşezată lângă Conor aşa, mai ales că acum copilul îşi redescoperise pofta de

mâncare şi mânca normal. Nu mai avusese nici coşmaruri, deci se adaptase aşa cum trebuie.

— Ce sandvişuri gustoase! spuse el. Pot să mai iau unul?

Louisa îl îmbrăţişa.

— Poţi să mănânci câte vrei tu.

Himal ieşi din magazin şi o anunţă pe Louisa că în cele din urmă reuşise să găsească un zugrav. Louisa se simţi uşurată. Ea spera că magazinul va fi gata până la sfârşitul acelei săptămâni, deoarece în următoarele săptămâni, diverşi bijutieri aveau să vină să-i livreze marfa. Şi, la o săptămână după aceea, Louisa planificase marea deschidere, cu apetitive delicioase şi băuturi fine. Acum *The Sapphire* arăta ca şi cum va fi gata la timp, până la urmă. Totul era aranjat, numai dacă n-ar fi existat neînţelegerile cu Leo. Atunci Louisa nu s-ar mai fi confruntat cu durerea îngrozitoare de a pierde ceva frumos ce de-abia începuse şi de care avea atâta nevoie. Clătină din cap. N-avea niciun rost să se gândească la ce ar fi putut fi. Sub nicio formă nu era de acord cu propunerea lui Leo, cum că băieţelul trebuia să meargă la Irene.

După ce terminară de mâncat, Louisa îl privi pe Conor.

— Probabil ai pictat destul pe ziua de azi. Ce zici, n-ai vrea o partidă de înot? După ce-ţi faci siesta, evident.

Conor sări în sus de bucurie.

— Da!

Problemele de la magazin erau departe de a se fi terminat, după cum află Louisa a doua zi când Himal îi bătu iar la uşă, după o noapte vijelioasă care îi ţinuse treji pe toţi. Faţa lui în timp ce el îi explica ce se întâmplase era extrem de gravă.

— Doamnă, un palmier a căzut pe acoperiş. Trebuie să fi fost smuls de furtună, noaptea trecută. L-am găsit azi-dimineaţă. În cădere, a distrus cupola de sticlă.

— O, nu! Ce poţi face?

— Am amplasat o copertină temporară peste cupolă, fiindcă toată sticla s-a spart. Probabil vom avea nevoie de un inginer constructor să vină să ne întocmească un raport referitor la starea acoperişului, în cazul în care mai există şi alte pagube.

— Cât de repede se poate întâmpla asta?

— Va dura câteva zile. Şi cioburile au făcut o mizerie îngrozitoare. Totul va trebui curăţat înainte ca marfa să fie expusă în vitrine.

— Şi petrecerea mea de deschidere? îl întrebă Louisa deznădăjduită.

— Va trebui să o amânaţi.

— Dar toate invitaţiile au fost deja trimise şi toţi furnizorii de-abia aşteaptă să ne livreze bunurile.

— Îmi pare foarte rău, doamnă.

Miercuri, soarele era strălucitor, dar Louisa,

cu inima grea, îşi petrecu toată dimineaţa trimiţând scrisori de anulare a petrecerii tuturor invitaţilor care confirmaseră prezenţa şi informând furnizorii că deschiderea oficială a magazinului *The Sapphire* va frământată. Până după-amiază ploaia nu-şi făcuse anunţată prezenţa, iar copiii din oraş jucau fotbal după ce-şi terminaseră orele la şcoală, stând în calea căruţelor şi, în general, provocând mare zarvă. Atunci când la ora trei după-amiaza, Conor ceru să i se permită să se plimbe singur cu bicicleta pe străzile din apropiere, Louisa fu de acord, dar îi spuse că va trebui să se întoarcă la timp pentru ceaiul de la ora patru. Îi dădu vechiul ei ceas, astfel încât copilul să aibă noţiunea timpului şi verifică dacă el ştia cum să-l folosească. La ora aceea a după-amiezii pe străzi circulau doar câteva maşini, aşa că nu era nicio problemă şi toată lumea ştia că trebuie să fie atentă la copii.

Tristeţea Louisei din cauza lui Leo persista. Îşi făcuse atâtea speranţe. Incapabilă să se gândească la lucruri mai vesele, Louisa privi un timp pe fereastră, dar în cele din urmă reuşi să-şi omoare timpul citind o oră din *Hangmans Holiday*, o carte de scurte povestiri poliţiste scrisă de Dorothy L. Sayers, pe care William o cumpărase pentru Margo. Louisei îi plăceau povestirile scurte. Puteai citi câteva pagini, în doar câteva minute şi apoi îţi continuai treaba, în timp ce un roman ar fi consumat ore întregi, pe care Louisa

nu le mai avea la dispoziţie, de când se ocupa de Conor şi de Oliver.

Se uită la ceas. Era patru şi zece. Ashan veni s-o anunţe că ceaiul era servit în sufragerie. Louisa lua întotdeauna ceaiul bucurându-se de compania lui Conor şi li se serveau sandvişuri, biscuiţi şi prăjituri. Îşi scoase câinii în grădină şi-i lăsă acolo să se joace, în timp ce ea rămase atentă, uitându-se pe stradă după Conor şi aşteptându-l la ceai. Probabil copilul mersese mai departe decât se aşteptase, pentru că nu dădea niciun semn de viaţă. Louisa nu se îngrijora în mod nejustificat. Şi ea în copilărie obişnuia să-şi petreacă ore întregi plimbându-se singură pe bicicletă. Plecă din grădină, intră în casă şi, hotărâtă să-i mai acorde un sfert de oră înainte de a-i verifica din nou prezenţa, hotărî să bea singură ceaiul, îşi turnă o ceaşcă de ceai călduţ, bău şi apoi mâncă un sandviş cu castraveţi. După aceea îşi chemă câinii în casă, îi puse lesa lui Tommy şi-l scoase la plimbare pe străzi, în căutarea lui Conor. Acum era patru şi jumătate.

Louisa coborî pe strada ei, oprindu-se din când în când pe diverse alei. Pentru început, nici urmă de Conor, dar mai târziu ea observă bicicleta unui copil în spatele unor lăzi aşezate în faţa magazinului de legume. Scoase bicicleta şi o recunoscu ca fiind cea a lui Conor. Să fi mers la magazinul de legume dintr-un anumit motiv? Louisa intră în magazin şi-l întrebă pe proprietarul

singhalez dacă văzuse un băieţel brunet, cârlionţat. Proprietarul se gândi o clipă.

— L-am văzut plimbându-se cu bicicleta în josul străzii, când am ieşit să aduc o ladă cu banane.

— N-ai vorbit cu el?

— Nu.

Louisa simţi un fior de nelinişte. Probabil era doar naivă. Cu siguranţă Conor trebuie să-şi fi lăsat bicicleta şi se hotărâse să se plimbe probabil pe plajă. Louisa merse acolo să-l caute, dar Conor nu era nici acolo şi, privind oceanul nesfârşit, avu senzaţia că starea de îngrijorare se accentua de la un minut la altul. Cu siguranţă Conor nu ar fi intrat singur în ocean. Louisa reveni prin labirintul străduţelor şi merse pe jos mai mult de o oră, în căutarea lui, dar deocamdată, nici urmă de el. Reveni să-i ia bicicleta din faţa magazinului de legume şi se hotărî să continue discuţia cu proprietarul.

— Mi-am amintit ceva, recunoscu el. Când am ieşit să iau a doua ladă de banane, pentru că prima era plină cu fructe de rambutan, l-am revăzut pe copil.

— Ce făcea? Încă se plimba cu bicicleta?

— Nu. Stătea în picioare pe bicicletă, vorbind cu un bărbat aflat la volanul unei maşini verzi de epocă. Maşina mi-a atras atenţia, pentru că de obicei le ştiu pe toate din oraş.

— Şi asta era o maşină străină?

— Da.

— Şi apoi ce s-a mai întâmplat?

Vânzătorul clătină din cap.

— Eram ocupat să duc fructele în magazin. Probabil bărbatul cerea vreo indicaţie?

— Mulţumesc, îi spuse Louisa.

Mai întrebă prin câteva magazine, dar nereuşind să afle informaţii suplimentare, luă bicicleta cu o singură mână şi o împinse spre casă, în timp ce în cealaltă mână ţinea lesa lui Tommy. Oare unde putea fi Conor?

Louisa acceptă că nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut. Trebuia neapărat să-l sune pe Leo. Îşi notase noul lui număr de telefon în agendă, o răsfoi până îl găsi, încercând să-şi spună că totul va fi bine. Conor se va întoarce acasă în curând, cu o expresie ruşinată şi-şi va cere scuze.

Louisa formă numărul sperând că Leo era acasă. Era şase fără un sfert şi urma să se însereze în curând şi, cu puţin noroc, Leo trebuie să fi ajuns deja acasă. Kamu răspunse la telefon şi-i confirmă că Leo era acolo. Aşteptă şi atunci când el ridică receptorul, ea şovăi.

— Leo, spuse ea, şi, înghiţind cu dificultate, se luptă să nu-i povestească întâmplarea ca şi cum ar fi fost un martor distant, obiectiv. Eu… Nu-l găsesc pe Conor!

— Ce vrei să spui?

— Exact asta vreau să spun. Lipseşte de aproape două ore şi eu am ieşit pe străzi şi l-am

căutat. I-am găsit bicicleta, dar nici urmă de el.

— Rămâi acolo, în caz că se întoarce. Vin imediat cu motocicleta.

— Te aştept aici.

Louisa nu-l mai văzuse pe Leo de duminică seara de când îl respinsese şi, când acesta sosi, observă că era nebărbierit şi avea privirea obosită. Vru să fie rece cu el, dar ştiu că trebuie să-şi lase deoparte resentimentele, dacă urmau să încerce împreună să-l găsească pe Conor.

— Nu mă voi ierta niciodată dacă… spuse ea şi se opri, încă străduindu-se să-şi înăbuşe neliniştea.

— Hai să nu dăm frâu liber imaginaţiei! spuse Leo. Hai să continuăm să-l căutăm! Te-ai gândi c-ar putea fi acasă la tatăl tău?

Louisa oftă uşurată.

— Nu, nu m-am gândit! Mergem acolo chiar acum!

Merseră în tăcere la Jonathan acasă şi în timp ce ea suna la sonerie, Leo îşi lăsă privirea în pământ, înainte de a îndrăzni să se uite în ochii ei.

— Uite Louisa, voiam să…

Dar îl întrerupse majordomul tatălui ei, care le deschise uşa. Şi-n timp ce-l aşteptau pe Jonathan pe hol, Louisa îl întrebă:

— Ce voiai să-mi spui?

Louisa îi privi ochii negri, cu expresie inteligentă.

Leo clătină din cap.

— Mai poate aştepta.

Câteva momente mai târziu, Jonathan veni, ştergându-şi mâinile cu un prosop.

— Tocmai terminam de plivit un colţ de grădină, cât mai era lumină, spuse el.

— Tată, Conor este la tine?

Jonathan se încruntă.

— Nu l-am văzut astăzi. De ce?

— Nu-l găsim nicăieri. L-am căutat peste tot unde mi-am imaginat c-ar putea fi.

— Dar la Flag Rock?

— N-ar fi putut sări de acolo în ocean. E prea mic.

— Mă îndoiesc că ar fi sărit, dar probabil s-a dus să-i vadă pe alţii sărind.

Leo deja se îndrepta spre uşă.

— Mă duc să-l caut acolo. Louisa, e mai bine să stai acasă, în cazul în care Conor se întoarce.

— 11 voi aştepta împreună cu tine, iubito. Nu-ţi face griji, îl vom găsi, nu-i aşa, Leo? întrebă Jonathan.

— Fireşte.

Şi astea fiind spuse, Leo deschise uşa şi plecă în căutarea lui Conor.

În timp ce reveneau acasă, Louisa îi relată tatălui ei discuţia cu proprietarul magazinului de legume, care menţionase că-l văzuse pe Conor discutând cu un bărbat aflat la volanul unei maşini.

— Nu-mi place deloc cum sună povestea asta,

recunoscu Jonathan.

— Probabil Conor doar îi oferea indicaţii.

— Probabil…

Când ajunseră acasă la Louisa, aceasta îi ceru lui Ashan să-i toarne tatălui ei un pahar cu whisky.

— Tu nu vrei să bei nimic? o întrebă Jonathan în timp ce se aşeza pe canapea.

Louisa clătină din cap.

— Şi acum, ce facem?

— Chem poliţia. Trebuie să-i anunţăm că lipseşte.

Jonathan se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre hol, pentru a suna la poliţie.

Louisa nu mai avea stare. Neliniştită, se tot învârtea cu paşi mari încoace şi încolo şi se duse să se uite pe fereastră.

Tatăl ei reveni în salon.

— Vor fi cu băgare de seamă. Chiar acum au trimis un poliţist să-l caute.

— Şi dacă s-a urcat pe dig şi a căzut de acolo? Dacă zace acum pe undeva cu glezna fracturată? În curând va fi prea întuneric ca să mai poată vedea ceva, nu-i aşa?

— Încearcă să nu te gândeşti atât de mult.

După câteva clipe, auziră uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se.

— S-a întors Leo! şopti Louisa surescitată, dar era doar Ashan care intră în salon cu o expresie solemnă pe faţă.

— Un copil tocmai mi-a dat acest plic.

Louisa deschise plicul şi citi biletul dinăuntru. Brusc, îşi duse mâna la gură, prea şocată să mai poată spune ceva.

— Ce este?

Ea îi arătă biletul tatălui ei, care îl citi şi apoi o privi neliniştit.

— Doamne Dumnezeule!

— Da, spuse Louisa şi aproape că se înecă în propriile cuvinte.

— Răpitorii vor treizeci de mii de rupii. Dublul sumei pe care Himal a găsit-o ascunsă sub podeaua magazinului. Asta e o adevărată avere: ai putea cumpăra câteva case cu ea.

— Tată, citeşte restul!

— *Nu implicaţi poliţia! Aşteptaţi să vă contactăm noi!*

Louisa se prăbuşi disperată pe canapea, ţinându-şi capul în mâini şi legănându-se înainte şi înapoi, neputincioasa.

— Doamnă, cum vă pot ajuta? o întrebă Ashan.

Incapabilă să mai articuleze un cuvânt, Louisa doar clătină din cap şi Ashan părăsi salonul.

Când Leo reveni spunându-le că nu era nici urmă de Conor la Flag Rock, Louisa îşi privi semnificativ tatăl.

— Arată-i biletul!

Leo îl citi şi pe chip i se întipări o expresie de groază.

— O, Doamne! Numai de-aş pune mâna pe ei!

— Trebuie să ne gândim bine, îi sfătui

Jonathan.

— N-avem la ce să ne gândim, izbucni Leo. Trebuie să plecăm şi să-i găsim!

Louisa se uită la amândoi, pe măsură ce o cuprindea un val de fierbinţeală. Îşi simţi inima bătând din ce în ce mai tare şi ochii arzând în flăcări.

— Dar habar n-avem unde să căutăm. Şi dacă-l rănesc? N-aş putea suporta…

Jonathan se plimba în sus şi în jos prin salon.

— Nu-l vor răni. Au pus o ditamai recompensa pe capul lui. Cred c-ar trebui să vorbim cu inspectorul-şef Roberts.

— Au spus să nu anunţăm poliţia, îi reaminti Leo.

Louisa începu să plângă.

— Niciodată n-ar fi trebuit să-l las să se plimbe singur cu bicicleta. E vina mea!

— Nu trebuie să gândeşti aşa! răspunse Leo şi păru gata să vină s-o ia în braţe şi s-o consoleze.

În schimb, Jonathan îi deschise Louisei braţele. Ea se ridică de pe canapea şi el o îmbrăţişă strâns.

— Cred că ai dreptate tată, spuse Louisa desprinzându-se din îmbrăţişare. Trebuie să implicăm poliţia, dar ei trebuie să înţeleagă că e bine să acţioneze cât mai discret.

După ce Jonathan îl sună pe inspectorul-şef Roberts, se aşezaseră pe canapea bând whisky şi aşteptând să vină poliţia. Jonathan îl sfătuise să se

strecoare în casă pe uşa din spate, prin grădină, în cazul în care cineva ar fi pus sub observaţie intrarea principală, cu vedere la stradă.

Atunci când Roberts sosi, era deja târziu.

Mai întâi, el îl chemară pe Ashan şi-l întrebă cine adusese biletul.

— Era un băieţel, răspunse Ashan, cu ochii întunecaţi de panică. L-am întrebat cine îl trimisese, dar mi-a spus doar că un bărbat îi dăduse o rupie în schimbul livrării mesajului.

— Ştia cine era bărbatul?

Ashan clătină din cap.

— Nu mi-a dat impresia că l-ar fi cunoscut. Îmi pare rău că nu vă pot spune mai multe.

— Mulţumesc, Ashan, spuse Roberts, trecându-şi mâna prin claia de păr ţepos. Poţi pleca.

— Şi acum ce facem? întrebă Leo.

— Ei bine, nu avem indicii cu privire la locul unde se află copilul, dar ştim cine trebuie să fie în spatele acestei răpiri.

— De Vos sau Cooper. Sau amândoi, răspunse Louisa şi inima i se frânse.

— Pare cel mai plauzibil. Nu credeau că vor obţine altfel banii, aşa că unul dintre ei a recurs la acest gest.

Roberts, care-şi ţinuse până acum pălăria în mâini, şi-o aşeză pe cap.

— Mai bine plec. Sunaţi-mă acasă, dacă mai aflaţi ceva în seara asta. Altfel vorbim mâine, dar

n-o să vă vizitez în timpul zilei. Nu vrem ca răpitorii să ştie că sunt implicat.

— Deci ce facem?

— Încercaţi să dormiţi! Asta-i tot ce vă pot sugera.

Şi Jonathan interveni.

— Ieşiţi prin spate, inspectore! Eu voi ieşi pe uşa din faţă. Are dreptate, Louisa, încearcă să dormi puţin.

După ce inspectorul Roberts şi Jonathan plecaseră, Louisa îl privi pe Leo.

Între ei se lăsase o tăcere ciudată.

— Louisa, spuse el. Îmi pare atât de rău. M-am înşelat în legătură cu Irene.

— Vorbeşti serios?

— Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Eram îngrijorat că nu voi fi capabil să-i ofer lui Conor ce are nevoie şi Irene părea cea mai bună soluţie. Dar, acum, cu toate astea…

Îşi deschise braţele larg.

— Ei bine, acum trebuie să-l recuperăm pe Conor şi-ţi promit că după nu-i voi mai da drumul niciodată.

Louisa înghiţi rapid, agitată.

— Oare o să reuşim?

Leo se apropie de ea.

— Bineînţeles.

Şi apoi o luă în braţe.

Când se desprinseră din îmbrăţişare, Leo îi spuse că va dormi într-una din camerele de

oaspeţi.

— Nu, spuse ea. Am nevoie să fii lângă mine.

Urcară în dormitorul ei şi se întinseră pe pat, complet îmbrăcaţi.

— Te rog, ia-mă în braţe! Oricum n-o să pot să dorm, îi zise Louisa în timp ce liniştea nopţii îi învălui.

După aceea rămase privind în gol, în întuneric, ascultând foşnetul oceanului şi valurile care se spărgeau pe ţărm, temându-se din ce în ce mai mult. Chiar şi având-l pe Leo lângă ea, simţindu-i căldura trupului, şi tot i se păru o noapte tristă şi pustie.

47

Louisa privi pe fereastră şi văzu răsăritul palid transformându-se într-o dimineaţă strălucitoare, cu un cer albastru, superb şi oceanul scânteind în nuanţe de turcoaz şi argint. Se simţi uşurată. Era mai uşor să-l caute pe Conor dacă nu ploua.

Ea şi Leo coborâră împreună la micul dejun, deşi nu putu înghiţi pâinea prăjită şi simţi un gol în stomac. După ce-şi bău cafeaua, discută cu toţi angajaţii. Oare văzuseră ceva suspect? Oare auziseră ceva? Doar Camille, tânăra franţuzoaică, se îmbujoră în timpul acestui interogatoriu.

Puţin mai târziu, Louisa o găsi pe Camille plângând în grădină.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea.

Camille clătină din cap şi îşi plecă privirea în pământ, învinsă.

— Haide! Orice ar fi, nu poate fi aşa de rău.

Fata îşi ridică ochii spre ea.

— Îmi pare foarte rău. Chiar îmi pare rău.

— Pentru ce?

Camille îşi lăsă din nou capul în piept.

— Pentru ce anume îţi pare rău? repetă Louisa.

— Mi-au dat bani.

— Cine ţi-a dat bani?

— Aveam nevoie să-i economisesc ca să mă pot întoarce acasă.

Louisa se cutremură.

— Ce ai făcut?

— O dată sau de două ori i-am spus unui bărbat când plecaţi de acasă şi unde vă duceaţi.

Louisa suspină.

— Dar tu de unde ştiai?

— Am auzit vorbindu-se în jurul meu. O servitoare aude totul, doamnă. Nu este aşa greu.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Şi recent, şi acum ceva timp. Nu ştiam că cineva îl va răpi pe Conor.

— De unde ştii că sunt aceiaşi oameni?

— Acelaşi bărbat m-a întrebat săptămâna trecută dacă copilul are voie să se joace singur pe afară. Nu m-am gândit c-o să-l răpească. Pur şi simplu, el îmi vorbea despre copii în general, ca într-un conversaţie obişnuită.

— Ce bărbat?

Louisa o apucă pe fată de umeri, zgâlţâind-o.

— Ce bărbat?!

— Un australian. Nu-i cunosc numele. Vă rog să nu mă reclamaţi la poliţie. Nu mi-am dat seama că situaţia e atât de gravă. Nu i-am spus nimic important. Doar i-am zis că băieţelul are voie uneori să se joace şi singur pe afară, dar nu ştiam exact când.

— Nu te-ai gândit ce putea însemna asta?

Camille clătină din cap.

Louisei îi venea s-o sugrume.

— Doamne, Dumnezeule! Deci *tu* le-ai dezvăluit mişcările mele. De luni întregi? De când ne-a fost spartă casa?

Camille ezită.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Louisa clătină din cap.

— Un lucru este sigur: poliţia va dori să vorbească cu tine. Proasto! Dacă se întâmplă ceva cu copilul, va fi vina ta!

După aceea, Louisa şi Leo se duseră la fiecare casă şi fiecare magazin din Galle, întrebând dacă cineva văzuse ce se întâmplase atunci când Conor fusese răpit. Lăsară poliţia să facă cercetări la dig. A fost trimis un ofiţer să verifice discret dacă copilul nu cumva fusese ascuns undeva în apropierea oceanului. Doar un singur vânzător le mărturisi că văzuse o maşină verde cu doi bărbaţi şi un copil îndreptându-se spre Poarta Veche.

— Deci, dacă au fost ei, l-au ascuns undeva în afara oraşului, spuse Leo.

— Dar asta ar putea fi oriunde! Nici măcar nu ştim dacă s-au îndreptat spre Colombo luând-o spre est sau spre vest.

Leo oftă adânc.

— Hai acasă! Nu mai avem ce face aici.

În aproximativ o oră ajunseseră acasă, învârtindu-se unul pe lângă altul într-o tăcere şocantă, răsfoind reviste, dar fără să ştie ce anume citeau, întrerupându-şi lectura, cerând ceai, dar fără să-l bea, şi apoi ţârâitul ascuţit al telefonului le întrerupse gândurile. L-au auzit pe Ashan răspunzând. Când Louisa se uită la Leo, acesta îi zâmbi pe jumătate şi schimbară o privire de speranţă. Ea aprecie acest moment de legătură dintre ei, cu valoarea lui binecuvântată. Dar apoi Ashan o chemă pe Louisa în hol.

Ea era palidă când ridică receptorul şi ascultă vocea.

— Îţi spun o singură dată.

Era o voce gravă, bine camuflată.

— Mâine la prânz vino la Bastionul Soarelui cu cele treizeci de mii de rupii. Pune banii într-o cutie de pantofi şi împacheteaz-o în hârtie maro, ca pe un pachet obişnuit. Există un depozit în apropiere şi uşa va fi deschisă. Lăsă pachetul acolo! Ai înţeles?

Louisa şopti că da.

— Dacă faci aşa cum îţi spun, vei primi înapoi

copilul. Nu implica poliţia!

Apoi răpitorul închise telefonul cu un clic.

Leo veni lângă ea, iar Louisa rămase pe hol, ţinând receptorul în mână şi tremurând toată. Simţi un val de căldură şi apoi i se făcu rău, genul acela de greaţă pe care-l ai înainte să leşini. Leo îi desprinse receptorul din mână, îl puse la loc în furcă şi o conduse blând în salon.

— Haide! îi spuse el. Trebuie să stai jos.

Louisa îi povesti ce-i spusese bărbatul la telefon.

— Trebuie să-l anunţ şi pe tata.

— Aşază-te doar o clipă, până te opreşti din tremurat.

Louisa respiră adânc de câteva ori în timp ce Leo o mângâia pe spate, şi apoi se ridică în picioare.

— Vin cu tine, spuse el.

— Nu, rămâi aici, dacă mai sună.

— Aş putea merge la Jonathan în locul tău.

— Prefer să mă duc eu însămi.

Louisa se uită pe fereastră la cerul întunecat. Vremea se schimbase, astfel încât ea luă o umbrelă şi ieşi pe uşa din faţă să meargă acasă la tatăl ei. Deşi casa lui nu era prea departe, ea se simţea ca şi cum avea de mers o sută de kilometri şi, când în sfârşit ajunse la destinaţie, răsufla greu.

Jonathan o conduse în biroul său şi-i aduse un pahar cu apă.

— Calmează-te! Bea încet! spuse el.

Louisa bău toată apa pe nerăsuflate şi apoi îi povesti despre apelul primit.

— Trebuie să le dăm banii, spuse ea. Tată, dacă îi fac rău? E doar un băieţel.

Tatăl ei o mângâie pe mâna.

— Şi tu îl iubeşti… ştiu.

— N-am crezut niciodată că voi simţi astfel pentru Conor, dar aş face orice ca să-l duc înapoi.

— Treizeci de mii de rupii sunt o grămadă de bani, dar sunt de acord cu tine. Încă mai ai banii găsiţi de Himal şi eu voi încerca să adaug restul. Va fi un efort financiar, dar pot apela la nişte favoruri. În fond, e în joc viaţa unui copil!

Imediat după aceea, sosi şi Leo, spunând că nu putea sta acasă să aştepte.

— O să iau legătura cu Roberts, spuse Jonathan, şi-o să-i spun despre apelul primit.

— Îl vom recupera pe Connor, nu-i aşa? îl întrebă Louisa.

— Aşa sper. Dar trebuie să fii pregătită. Chiar dacă îi vom da banii răpitorului, tot e foarte posibil ca lucrurile să nu evolueze aşa cum ne dorim, spuse Jonathan. Conor va fi singurul care poate depune mărturie despre răpitori.

— Hai să vedem ce ne sfătuieşte inspectorul Roberts să facem în continuare, spuse Leo.

Aşteptară amândoi, în timp ce Jonathan discută cu inspectorul, care spunea că încă de dimineaţă chemase tocmai din Colombo poliţişti

sub acoperire, care supravegheau străzile. Era puţin probabil să fie recunoscuţi. Tot inspectorul Roberts hotărî că Leo era cea mai potrivită persoană să ducă pachetul cu bani la depozit.

— Eu ar trebui să mă duc, spuse Louisa.

Jonathan clătină din cap.

— Roberts spune că nu tu ar trebui să te duci să le dai răscumpărarea. El crede că vinovaţii vor rămâne în aşteptare undeva prin oraş şi consideră că poliţia are o şansă să-i prindă. Dar dacă răpitorii vor vrea să fugă din oraş de îndată ce-şi vor primi banii, ar putea fi periculos.

Restul zilei se scurse într-o stare de tensiune mare. Louisa tot nu putea mânca nimic, aşa că Leo o convinse să bea puţin lapte. Louisa îşi petrecu cea mai mare parte a zilei privind absentă pe fereastră şi rugându-se pentru Conor, să fie şi să rămână teafăr şi nevătămat.

— Imediat ce-l recuperez, încep procesul de adopţie, declară Leo.

— Nu ştiu cât de departe a ajuns Irene cu cererea de obţinere a custodiei lui Conor.

— Sunt sigur că tribunalele ar prefera ca el să rămână în căminul lui, în grija unui tutore mai tânăr.

— Şi cu şcoala cum rămâne?

— Strâng bani să-l dau la internat.

— Te-aş putea ajuta.

Louisa simţi un nod în gât.

— Dar, Leo, dacă îi fac rău?

— Louisa, nu mai gândi aşa! Trebuie să credem că totul va fi bine. Trebuie!

Leo continuă să-i vorbească şi mai mult despre viitor, dar ea ştia că era doar un mod de a-i distrage atenţia de la ce s-ar putea întâmpla dacă totul ar decurge prost. Trecuseră doar câţiva ani de la răpirea bebeluşului lui Lindbergh şi sfârşitul tragic continua să îngrozească lumea[12]. Dacă nu-l vor mai revedea niciodată pe Conor viu şi nevătămat?

48

Louisa dormise puţin, dar se trezi foarte devreme vineri dimineaţă şi imediat se îngrijoră de ceea ce avea să-i aducă ziua. Încercă să-şi domolească panica, dar gândurile ei continuau să o blocheze, menţinând-o prizonieră într-o stare de nelinişte permanentă. De îndată ce Leo adormi lângă ea, Louisa îi ascultă respiraţia calmă şi-şi dori să rămână împreună pentru totdeauna. Dar nu aşa, nu cu această spaimă îngrozitoare care o măcina. Când Leo deschise ochii, îi zâmbi.

— Totul va fi bine, spuse el. Trebuie să credem asta.

---

12 Charles Lindbergh, omul care a făcut primul zbor transatlantic fără escală pe ruta New York - Paris, a ajuns în atenţia presei americane şi dintr-un motiv nedorit. Răpirea fiului său - Charles Augustus Lindbergh jr. - şi apoi descoperirea cadavrului acestuia pe 12 mai 1932 au fost numite de presa din SUA „Crima secolului" (n. tr.).

În timp ce Louisa clătină din cap, îşi dădu seama cât de mult însemna Conor pentru ea.

— Am senzaţia de bolovan în stomac.

— E firesc. E din cauza tensiunii. Şi mie mi-e destul de rău.

Se îmbrăcară repede şi ieşiră la plimbare de-a lungul digului, de unde Louisa contemplă oceanul, atât de sumbru şi de plin de secrete întunecate. Apoi aruncă o privire spre cerul plumburiu, apăsător. În curând avea să plouă din nou. Începu să bată vântul şi totul părea atât de fragil, ca şi cum ar fi fost de ajuns un val uriaş ca să spulbere întreaga lume.

Louisa se întoarse spre Leo şi el o luă în braţe. Nu existau cuvinte pentru aşa ceva, doar frica animalică şi alinare instinctivă. Leo îi dădu la o parte buclele care-i acopereau ochii şi ea încuviinţă dând din cap, ca răspuns la întrebarea lui tăcută. Dar nu făcea faţă situaţiei şi Leo ştia asta. O luă de mână şi merseră împreună spre casă.

Până la ora zece deveni atât de încordată, încât nici nu mai putea respira. Îşi simţi lacrimile arzându-i pleoapele, dar se forţă să nu plângă. Aşteptară nerăbdători în salon, învârtindu-se impacientaţi în jurul obiectelor de mobilier, aşezându-se puţin, apoi sărind iar în picioare neliniştiţi şi mărşăluind agitaţi, verificându-şi ceasul odată la câteva minute. Louisa îl ţinu de mână pe Leo, strângându-l din când în când.

Roberts le spusese că poliţiştii sub acoperire vor supraveghea toate spaţiile posibile, dar Louisa era îngrijorată că s-ar putea întâmpla ceva rău. De la minut la minut, inima îi bătea din ce în ce mai tare, gata să-i sară din piept şi îl vedea pe Leo devenind şi el din ce în ce mai încordat. Jonathan sosi aducând restul banilor necesari pentru răscumpărare, iar la ora unsprezece Leo se pregătea să meargă cu pachetul.

După plecarea lui, Louisa începu să aştepte simţindu-se atât de tensionată, încât aproape îşi pierdu controlul, gândindu-se nu doar la Conor, dar acum şi la Leo. Prin minte îi treceau tot felul de amintiri despre copil şi îşi amintea ziua în care îl văzuse pentru prima dată şi cât de îngrozită fusese asemănarea lui cu Elliot. Treptat, o legătură delicată se dezvoltase între ei, deşi ea ştia cât de dureros de vulnerabil era el şi că încă suferea îngrozitor pentru că-şi pierduse ambii părinţi. Şi Louisa continuă să-şi amintească. Vru să-şi amintească. Durerea. Conor deja trecuse prin prea multe şi ar fi de neconceput dacă acum i s-ar întâmpla ceva îngrozitor.

Acum, că el era de negăsit, Louisa urcă în camera lui, îl luă în braţe pe ursul Albert, apoi respiră parfumul pe care părul lui Conor îl împrăştiase pe pernă şi care încă persista acolo. Îşi duse ursul la nas şi, ca şi cum ar fi străbătut-o un fior de durere, îl legănă în braţele ei ca pe un copil. *Te rog*, *Doamne! Ocroteşte-l! Te rog*! mai

rămase puţin în tăcere, dorind să-l aducă înapoi pe Conor cu orice preţ, apoi începu să-i facă ordine prin lucrurile împrăştiate la întâmplare. El şi-ar fi dorit o cameră curată şi aranjată, nu-i aşa? Oare n-o să-l deranjeze că Louisa îi făcuse ordine prin cameră, atunci când se va întoarce? Respiră adânc, dureros. *Când, nu dacă…*

Se aplecă să se uite sub patul lui Conor şi descoperi câteva desene pe care le ascundea acolo. Se uită la imaginile copilăreşti ale oamenilor din viaţa lui. Era Zinnia, cu pletele ei lungi, roşii şi un bărbat cu ochi verzi, brunet, cârlionţat, evident Elliot. Iată-l şi pe Conor într-o barcă, lângă un bărbat cu păr castaniu-roşcat – Leo, desigur. Dar copilul îl mai desenase şi pe Oliver, noul său căţeluş, şi chiar şi pe Louisa, plimbându-se împreună cu bicicleta. Pentru ea însemnă mult să ştie că băieţelul o acceptase în lumea lui şi-i dădură lacrimile.

Deschise coşul lui de rufe plin pe jumătate, luă câteva haine dinăuntru şi le duse la spălătorie. Nu era treaba ei să-i spele hainele, dar trebuia să rămână ocupată, altfel anxietatea ar fi măcinat-o complet. Puse o pijama, câteva perechi de pantaloni scurţi şi două cămăşi în noua lor maşina de spălat Wringer Washer, prima maşină de spălat electrică. Hainele grele încă le trimitea spălătoresei, dar în prezent tot mai mulţi oameni aveau aceste maşini noi de spălat instalate acasă şi lor le era extrem de utilă, avându-l prin preajmă

pe Conor. Odată ce maşina începu să funcţioneze, Louisa ieşi din spălătorie şi se duse în grădină, unde Jonathan stătea pe o bancă şi privea preocupat în zare.

— Te superi dacă îţi ţin companie? îl întrebă ea.

Jonathan îi făcu semn să se aşeze lângă el pe bancă.

— O, Doamne! Nu cred că pot suporta asta.

— Ştiu.

Oliver se aşează pe spate la picioarele ei şi Louisa se aplecă să-l mângâie pe burtică.

— Conor îl iubeşte pe Oliver, spuse ea cu vocea sugrumată de emoţie.

— Fii puternică! îi spuse tatăl ei.

Louisa îşi privi tatăl şi-i observă îngrijorarea vizibilă, avea sprâncenele încruntate. Apoi se aplecă, îl luă pe Oliver în braţe să-l liniştească şi începu să-i mângâie urechile moi. Aşteptarea devenise insuportabilă, iar în mintea ei îngrozită îşi imagina cele mai negre scenarii. Simţea cum întreaga ei viaţă se prăbuşeşte şi devine doar o cârpă uzată de bucătărie. Se tot uita la ceas, din minut în minut, din ce în ce mai neliniştită şi, după o oră, respiră profund înainte de a vorbi.

— Cu siguranţă până acum ar fi trebuit să primim veşti despre el?

— Nu neapărat.

— Ar fi trebuit să merg eu însămi. Crezi că Leo e în siguranţă?

— E un om care-şi poate purta singur de grijă. Nu te mai îngrijora!

— Nu mă pot abţine!

Împărtăşiră o lungă tăcere, în timpul căreia Louisa închise ochii şi se rugă. Jonathan o luă de mână şi o strânse uşor, iar atunci ea ştiu că tatăl ei era la fel de îngrijorat ca ea, dar făcea tot posibilul să nu-i arate.

Când auzi zgomotul de pe stradă, Oliver sări şi se repezi la poarta grădinii. Louisa rămase să vadă ce se întâmplă şi observă cum poarta se deschide. I se uscă gura de emoţie atunci când îl văzu pe Conor alergând în grădină, urmat de Leo. Totul rămase suspendat undeva în aer, chiar şi vântul păru să se oprească, dar, simţindu-şi inima în gât de emoţie, Louisa îşi păstră cumpătul şi-i întinse copilului braţele tremurânde. Se priviră reciproc un moment şi Louisa nu fu sigură ce va face Conor. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l protejeze de tot răul, să nu-i mai dea drumul niciodată, dar el trebuia să facă primul pas. Aşteptarea păru să continue, dar apoi Conor făcu un pas înainte şi în momentul următor deja alerga spre ea cu lacrimi în ochii şi i se arunca în braţe. Inima Louisei tresări de bucurie, simţindu-se uşurată în timp ce-l ducea pe banca unde-l aşteptase, copleşindu-l cu îmbrăţişări, acoperindu-l cu toată dragostea de care era în stare. Jonathan se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre Leo să-i strângă mâna.

— Bravo, tinere! spuse el.

Între timp Louisa îi şoptea la ureche lui Conor.

— Iubitule, acum eşti în siguranţă. Nu ţi se va mai întâmpla nimic rău, niciodată!

Louisa îşi şterse lacrimile.

— Gata, s-a terminat! Şi uite-l şi pe Oliver care vrea să te pupe!

Câinele sări pe bancă şi-i linse faţa lui Conor.

— Vezi, Oliver va avea grijă de tine!

— Şi Leo, spuse copilul privind-o cu ochii verzi încă în lacrimi.

— Şi Leo, îi promise ea.

— Şi tu?

— Desigur!

49

Cinnamon Hills, două luni mai târziu

De acum, ploile încetaseră complet şi, într-o zi superbă de la începutul lui decembrie, Louisa şi Conor se plimbau departe pe plantaţia de scorţişoară. Conor era încântat să o conducă la unul dintre locurile lui speciale şi, când ajunseră într-o poieniţă înconjurată de tufe de rododendron, îşi întinse braţele şi se învârti.

— Este locul meu preferat, îi mărturisi copilul.

Louisa ascultă păsările care-şi înfoiau penele şi zburau de pe o creangă pe alta, apoi adulmecă profund aroma de scorţişoară şi aproape simţi gustul sărat al oceanului.

— Îţi place? o întrebă Conor.

— La nebunie. Mulţumesc că mi l-ai arătat.

— Acum trebuie să aruncăm o pietricică departe şi să mergem în cerc. Vino, îţi arăt!

Conor alese o pietricică şi, încruntându-şi sprâncenele, o aruncă să vadă cât de departe va ajunge. După aceea, el se plimbă prin poieniţa din apropiere, târându-şi sandalele şi călcând frunzele în picioare.

— Acum e rândul tău.

Louisa îl imită pe Conor şi amândoi râseră de seriozitatea ei. Apoi îi întinse mâna şi Conor o luă de mână.

— Eşti gata să-ţi bei ceaiul la petrecerea de ziua ta?

El încuviinţă şi-i zâmbi.

Îşi croiră drum de-a lungul potecilor care acum îi deveniseră familiare Louisei. În timp ce ea încă se mai ocupa de căminul ei din Galle, iar *The Sapphire* era pe cale să se deschidă în sfârşit, după o întârziere prelungită mai mult decât se aşteptase, în ultimele două luni Louisa îşi petrecuse mult timp pe plantaţie, alături de Conor şi Leo.

Leo îi explicase că, după ce lăsase la depozit banii pentru răpitori, poliţia le urmărise maşina verde şi reuşise să-i prindă pe De Vos şi pe Cooper într-o casă goală, aproape de plajă, la câţiva kilometri distanţă de Galle, acolo unde-l ascunseseră pe Conor.

Singurul nor întunecat de la orizont era acum lupta care-i aştepta pentru custodia copilului. Pe măsură ce se apropia data procesului, fruntea lui Leo devenea din ce în ce mai brăzdată de griji.

Era prea devreme pentru a anticipa ce se va întâmpla, dar amândoi erau îngrijoraţi din cauza rezultatului. Între timp, Leo îi dovedise Louisei dragostea sa, în nenumărate rânduri şi ea anticipa posibilitatea de a-şi petrece restul vieţii alături de el. Vorbeau despre căsătorie ca despre o modalitate de a le întări cazul în faţa justiţiei şi a avea astfel mai multe şanse în obţinerea custodiei lui Conor, dar hotărâseră să nu se grăbească să-şi unească destinele. Căsătoria lor ar trebui să fie specială şi să nu depindă de nimic altceva. Şi totuşi, Leo îi oferise Louisei un inel de logodnă cu diamante, care îi aparţinuse cândva bunicii lui.

Ajunseră în vârful dealului, iar Conor aplaudă încântat când văzu în faţa casei masa plină cu farfurii şi pahare. Şi cu opt baloane, câte două legate în fiecare colţ al mesei.

— Unde este jeleul? întrebă copilul când Leo veni să li se alăture.

— Nu putem aduce mâncarea până nu vin toţi invitaţii.

— Dar când vin? Când?

Louisa îl privi pe Leo. Se aranjase – îşi răsese barba şi purta o cămaşă albă care-i evidenţia bronzul frumos. Simţi un fior de plăcere.

Auziră motorul unei maşini care urca pe

cărare.

— Au venit! Au venit! exclamă Conor fericit.

Maşina se opri şi Jonathan, Margo şi Irene coborâră dinăuntru. Louisa şi Leo schimbară între ei o privire, amândoi fiind evident surprinşi de prezenţa Irenei.

Margo se întoarse la maşină, deschise portbagajul şi de acolo scoase o grămadă de cadouri.

— Întâi cadourile şi apoi tortul, spuse Leo.

— Da! Da!

Conor aplaudă din nou entuziasmat.

— La mulţi ani! îi ură Jonathan şi-i dădu o cutie mare, pătrată.

Conor rupse ambalajul.

— E un tren, strigă el. Un tren adevărat!

— Este un tren din colecţia Lionel Blue Cornet, spuse Jonathan. E o imitaţie după un tren american adevărat, denumit Cometa Albastră, care circula prin New Jersey. A fost pictat în albastru pentru a se asorta cu ţărmul din Jersey. Scoate-i acoperişul şi uită-te înăuntru în vagoane!

Conor ridică acoperişul şi toţi priviră înăuntru, admirând detaliile complexe. Totul de la banchete până la luminile electrice părea atât de real.

— Tată, trebuie să te fi costat o avere! îi şopti Louisa.

— Da, dar expresia lui face toţi bani! Şi, la urma urmei, am recuperat toată suma!

Apoi urmară şi mai multe cadouri, puzzle-uri,

cărţi şi o trusă de pictură. În cele din urmă, Irene scoase un pachet mic şi-l dezveli – era un caiet de schiţe frumos, legat în piele.

— Pentru tine, ca să-ţi desenezi aici toate insectele, îi spuse ea nepoţelului, toată numai zâmbete. Şi mai târziu, mai am multe cadouri pentru tine!

Louisa era îngrijorată de venirea lui Irene, dar după aceea mâncară pe săturate jeleu şi tort. În timp ce Margo şi Jonathan îl ajutau pe Conor să monteze trenul, Irene ceru să discute în linişte cu Leo şi Louisa. Urcară în salon şi, când se aşezară pe canapea, Irene începu.

— Drept să vă spun, m-am mai gândit la adopţie.

Louisa îl privi îngrijorată pe Leo, întrebându-se ce ar putea însemna asta.

— După o lungă discuţie cu Harold… Apropo, el vă cere scuze pentru că nu este aici, ştiţi, stresul de la muncă. Urmează să se pensioneze de la o zi pe alta, dar o ţine tot aşa. Oricum, am discutat şi cu Margo şi am ajuns la o înţelegere.

— Deci?! exclamă Louisa.

— Acum înţeleg că, încercând să obţin custodia lui Conor, voiam de fapt să-l aduc pe Elliot înapoi. Margo m-a convins să-mi dau seama că ar fi nedrept faţă de copil să mă aştept să-l înlocuiască pe Elliot.

Louisa încuviinţă.

— De asemenea, Margo mi-a explicat foarte

clar că, din cauza ilegitimităţii lui Conor, niciunul dintre prietenii mei nu l-ar fi putut accepta şi asta ar fi fost destul de greu de suportat.

— Continuă, o îndemnă Louisa.

— Nu-mi pot aduce înapoi fiul mort şi nici nu mă pot folosi de nepotul meu încercând să fac asta, ar fi o povară îngrozitoare pentru el. Nu-mi voi putea aduce nicicând înapoi fiii morţi, aşa cum nici tu, Louisa, nu-ţi vei putea aduce înapoi fetiţa moartă.

— Nu, spuse Louisa.

— Nu a fost o decizie uşoară. Inima mă îndemna să-mi cresc nepotul. Era greu să-l las să plece. M-am simţit ca şi cum l-aş lăsa pe Elliot să plece din nou şi m-a durut. Dar Conor nu este Elliot – şi locul lui e cu tine, Leo. Acum sunt prea bătrână ca să mai am grijă de copil.

— Este o decizie curajoasă, îi răspunse Leo. Şi îţi sunt cu adevărat recunoscător.

— Ei bine, din moment ce mi-am retras cererea de obţinere a custodiei, bănuiesc că ţie ţi se va acorda legal custodia deplină şi, după aceea, în curând îl vei putea adopta.

Louisa se simţi în culmea fericirii. Nimic nu-i pregătise pentru această răsturnare de situaţie.

— Singura condiţie este să mi-l aduci în vizită din când în când.

— Se înţelege, răspunse Leo cu vocea încărcată de emoţie. Ne vom asigura că-şi va întâlni bunica în mod regulat. Ai cuvântul meu: vei

fi o prezenţă importantă în viaţa lui Conor. Îţi mulţumesc, Irene!

Irene îşi tamponă cu batista ochii înlăcrimaţi.

— Am făcut multe greşeli cu Elliot. Acum îmi dau seama. Şi, deşi acum le regret, există un singur fel de a merge mai departe. Trebuie să facem ceea ce este bine pentru copil, nu-i aşa?

Louisa îl privi pe Leo, care zâmbea larg. Se ridică şi se apropie de Irene. Apoi îi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult!

Puţin mai târziu, Louisa şi Margo discutau despre ceea ce tocmai se întâmplase.

— Mă bucur că a funcţionat, spuse Margo. A fost extrem de greu pentru mama să renunţe. Ştii cum e. Dar, în cele din urmă, a înţeles adevărul.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru că ai convins-o.

— Acum, spune-mi ce se întâmplă cu De Vos şi cu bărbatul ăla îngrozitor, Cooper.

— Amândoi se află încă în arestul poliţiei şi în curând va avea loc şi procesul. Nu există nicio îndoială că vor fi condamnaţi la închisoare pentru mult timp. Răpirea unui copil este o infracţiune foarte gravă.

— Slavă Domnului! Sunt atât de bucuroasă pentru tine şi Leo, după câte încercări aţi avut amândoi. Chiar îmi place de el.

— Ce s-a întâmplat ne-a apropiat. Agonia pe care am simţit-o crezând că nu-l vom mai revedea

niciodată pe Conor ne-a convins că nu aveam timp de pierdut.

— Am şi eu veşti. Divorţul nu se va finaliza prea curând, dar luna viitoare, William va veni aici.

— I-ai spus Irenei?

— Nu. În timp ce încercam să o conving să-şi schimbe mentalitatea în privinţa lui Conor, n-am vrut să mai las să intervină altceva.

— Presupun că asta înseamnă că te vei întoarce în Anglia?

Margo încuviinţă.

— Acolo lucrează el şi mie îmi va fi uşor să-mi recapăt vechiul post de asistentă medicală.

— Dar te vei căsători aici?

Margo zâmbi.

— Doar dacă divorţul se va finaliza la timp.

În seara aceea, după ce toţi plecară şi Conor fusese băgat în pat, la culcare, Louisa şi Leo stăteau alături pe verandă, acoperiţi cu spray antiţânţari.

— Fericită?

— Mai mult decât credeam vreodată c-ar fi posibil.

Amândoi contemplau bolta indigo. Noaptea era senină şi caldă, cerul era plin de stele şi aerul mirosea a pământ ud şi a lemne arse.

— Ascultă oceanul! spuse Louisa, dorindu-şi să-i vadă strălucirea argintie în întuneric. Este

nesfârşit, nu-i aşa?

— Da, spre deosebire de noi.

— Spre deosebire de noi…

Leo se aplecă şi, deşi o sărută foarte uşor, Louisa simţi în tot corpul legătura profundă dintre ei.

— Trebuie să profităm din plin de orice moment, şopti ea în timp ce Leo îi mângâia scobitura gâtului.

— Nu mai privi înapoi! spuse el. Dar nici nu va trebui să te prefaci vreodată cu mine. Şi voi înţelege dacă nu va fi întotdeauna uşor.

Louisa privi stelele. Îşi aminti de Elliot, dar apoi clătină din cap şi imaginea lui dispăru. De acum încolo nu mai trebuia să se teamă că amintirea lui mută o va mai bântui.

— Fără Elliot! spuse ea. Fără suferinţe. Fără vise. Doar acum. Doar aici. Doar tu şi eu.

— Şi Conor.

— Şi Conor.

Apoi se ţinură de mână şi priviră spre plantaţia de scorţişoară sufocată de zăpuşeala din timpul nopţii, cu licuricii care străluceau în tufişuri şi cântecul insistent al greierilor.

— E aşa de frumos! recunoscu ea.

— Ca şi tine.

Louisa ştiu că pe viitor era posibil să se mai abată nenorociri peste ei, în timp ce încercau să se adapteze la noua lor viaţă, ca familie, dar era fericită, mai fericită decât crezuse că va fi

vreodată, împreună îşi vor găsi calea. Magazinul îi ocupa o mare parte din timp, dar acum era puternică, mai puternică decât fusese vreodată.

Două zile mai târziu, Louisa supraveghea magazinul şi soarele strălucea. În zona centrală a centrului comercial scânteiau vitrine care expuneau bijuterii cu safire şi până şi tejghelele de abanos luceau: în contrast minunat cu sclipirea pereţilor albi, aşa cum îşi imaginase ea. În galeria de la etaj, tablourile lui Savi Ravasinghe erau etalate la loc de cinste şi în primul salon de la parter licăreau mătăsuri minunate, reflectând lumina candelabrelor. Vânzătorii erau pregătiţi să-şi întâmpine clienţii, mai aveau de adăugat doar ultimele retuşuri la vitrinele lor luxoase şi o masă mare, elegantă, era plină de sticle de şampanie şi platouri cu apetitive.

Atunci când sosiră primii invitaţi, Louisa îi salută călduros. Se hotărâse să poarte o rochie de seară aurie, peste care drapase un şal de mătase argintie. La urma urmei, deschiderea oficială a magazinului *The Sapphire* reprezenta punctul culminant al multor luni de muncă asiduă şi ea voia să facă senzaţie. Încă de la început, îşi imaginase cum va arăta magazinul şi acum că acesta dădea roade, Louisa strălucea de încântare. Leo îi zâmbi din celălalt colţ al salonului principal, în timp ce Conor oferea platouri rotunde, cu apetitive oaspeţilor impresionaţi şi Jonathan dădea

mâna cu toţi prietenii lui.

Toţi prietenii şi cunoscuţii ei veniseră la marea lansare a magazinului şi Louisa era mulţumită să vadă câţiva proprietari ai plantaţiilor de cauciuc, însoţiţi de soţiile lor. Toate spaţiile erau arhipline şi, când Louisa sună clopoţelul, se aşternu liniştea.

— Vă mulţumesc tuturor că aţi venit, spuse ea. Am plăcerea să declar magazinul *The Sapphire* deschis oficial. Distracţie plăcută!

Mulţimea adunată o aplaudă cu entuziasm şi după acest scurt discurs, ea se retrase să savureze spectacolul.

Gwen se îndreptă spre ea, cu Alice în braţe.

— Nu-mi vine să cred ce mare s-a făcut acum! zise Louisa.

— Are peste un an.

— Merge de-a buşilea?

— O, Doamne, da! Ba chiar mult mai mult. Acum încearcă să meargă şi chiar stă în funduleţ şi se împinge cu ambele picioruşe în acelaşi timp, deplasându-se foarte repede. N-o mai pot scăpa din ochi!

Gwen o gâdilă pe Alice, care o răsplăti gângurind încântată.

— E plină de veselie.

— Şi Hugh?

Gwen se uită după soţul ei prin mulţimea de invitaţi.

— Cred că îl ajută pe Conor cu apetitivele.

Louisa zâmbi.

— N-ar fi minunat dacă s-ar împrieteni?

Gwen încuviinţă, apoi o sărută pe Louisa pe obraz înainte de a pleca în căutarea lui Laurence.

După ce Louisa auzi zumzetul sertarelor de la casele de marcat, se simţi uşurată că, în ciuda tuturor încercărilor din primele câteva luni, luase decizia corectă de a continua proiectul. *The Sapphire* va fi un succes. De asemenea, fu extrem de recunoscătoare pentru tot sprijinul primit de la Jonathan, Margo, Gwen şi Leo. Fără ei, ar fi fost o cu totul altă poveste; prietenii buni erau totul pentru ea, erau sensul vieţii ei. Leo continuă să-i zâmbească din punctul său de observaţie strategic, apoi veni lângă ea şi, în timp ce-l ţinea de mână, inima ei era plină de fericire.

Ce an trăise! Oare îl iertase pe Elliot? Ca să fie sinceră, nu prea. Ochii i se umeziră de lacrimi numai la acest gând. Vremurile de altă dată, petrecute în compania lui, erau de mult apuse şi, având în vedere ce urmase, îi era imposibil să preţuiască ce au avuseseră împreună cândva. Louisa voia să-şi amintească de trecut cu drag, fără a fi orbită de furie şi ştia că a-l ierta pe Eliot era singura cale de a fi complet împăcată. Aşa va face. Era sigură de asta şi, deşi îşi amintea cât de mult îl iubise odată, acum el nu o mai putea răni ca înainte, pentru că alesese să-l uite. Avea putere şi avea curaj, dar, mai presus de toate, acum avea toate motivele pentru care merita să trăiască. Prăbuşirea ei dăduse naştere unei Louise mai

mature, mai înţelepte şi, după ce experimentase cea mai întunecată durere, acum soarele vieţii ei era din ce în ce mai strălucitor. Şi în final, în ciuda tuturor tragediilor, în ciuda pierderii Juliei, a lui Elliot şi a Zinniei, viaţa îi oferise un copil drag de care să aibă grijă. Louisa îşi înclină capul contemplând cupola de sticlă a magazinului şi-şi promise că, orice le va rezerva viaţa, nu-l va dezamăgi niciodată pe Conor.

Mulţumiri

Îi sunt recunoscătoare agentei mele literare, Caroline Hardman de la Hardman & Swainson, pentru sprijinul acordat, efortul depus şi inteligenţa ei sclipitoare. Ea a fost ajutorul meu de nădejde încă din prima zi şi sunt extrem de norocoasă să o am alături de mine. Aş dori să mulţumesc, de asemenea, în special redactorului şi directorului editorial al Editurii Viking/Penguin, Veneţia Butterfield, care a avut inspiraţia de a-mi citi primele schiţe şi de a înţelege în ce direcţie ar trebui să mă îndrept cu manuscrisul. Primul *feedback* este atât de valoros şi atât Caroline, cât şi Veneţia sunt colaboratori minunaţi, cu o gândire clară, în care am toată încrederea.

Îi mulţumesc întregii echipe a Editurii Penguin: Isabel Wall, care mi-a citit prima încercare literară, agentei mele de presă Anna Ridley, care este cea mai minunată persoană şi,

bineînţeles, trioului de la marketing – Rose Poole, Elke Desanghere şi Josie Murdoch. De asemenea, trebuie să-i mulţumesc redactorul meu Elizabeth Merriman, responsabila cu departamentul de artă, drepturi de autor, producţie, vânzare şi distribuţie de carte. Sunt foarte conştientă că toată lumea a jucat un rol important în publicarea acestei cărţi, dar şi a celorlalte patru pe care le-am scris.

Le sunt extrem de recunoscătoare inclusiv bloggerilor care mi-au citit şi mi-au comentat cu amabilitate cartea. Ei sunt eroii anonimi. În plus, Janine Vanigasooriya din Sri Lanka m-a ajutat foarte mult trimiţându-mi informaţii despre păsările din sud. Şi, în cele din urmă, vreau să-i mulţumesc lui Richard Jefferies pentru studiul său impecabil, în timp ce continua să mă inspire.

Această odisee literară n-a fost ceva ce-aş fi crezut că se va întâmpla vreodată, dar sunt atât de recunoscătoare şi sper că voi continua să scriu atâta timp cât oamenii vor dori să-mi citească cărţile. Aşadar, probabil cele mai calde mulţumiri ar trebui să vi le adresez vouă, cititorilor mei. Vă mulţumesc din suflet!

Dinah Jefferies

FIICA NEGUSTORULUI DE MĂTASE

traducere din limba engleză de Adriana Buciu Cimponeriu, Radu Cimponeriu

Indochina, 1952. Nicole, o tânără pe jumătate franțuzoaică și pe jumătate vietnameză, primește un magazin de mătase din Hanoi și trebuie să se ocupe de el. Dar sora ei mai mare, frumoasa Sylvie, este cea care pune mâna pe afacerea cu mătase a tatălui lor.

Pas cu pas, Nicole descoperă cruzimea francezilor aflați la putere în țara ei și, odată cu ea, amestecul propriei familii. Sfâșiată între frica de sora ei și teama de un război de care se simt amenințați cu toții, își caută liniștea în brațele lui Mark, un american fermecător, și apoi alături de vietnamezul Tran. Desigur, în curând va trebuie să aleagă.

Roman de atmosferă, *Fiica negustorului de mătase* spune povestea spectaculoasă a unei supraviețuiri, a unei moșteniri și a unei iubiri.

Dinah Jefferies

ÎNAINTE DE PLOI

traducere din limba engleză de Monica Şerban

1930. Rajputana, India. De la moartea soţului ei, tânăra ziaristă Eliza s-a refugiat în pasiunea pentru fotografie. Când guvernul britanic o trimite să fotografieze familia regală la palatul de pe marginea unui lac, îl cunoaşte pe Jay, fratele extrem de atrăgător al prinţului.

Deşi ea îi reproşează sărăcia în care trăieşte poporul indian, iar el îi aminteşte de nedreptăţile comise de britanici, cei doi descoperă că au surprinzător de multe în comun. Dar familiile şi societatea dezaprobă relaţia care se înfiripă. Aşa că trebuie să ia o hotărâre: îşi ascultă inima sau fac ce aşteaptă ceilalţi de la ei?

Un roman fascinant, care îi poartă pe cititori în vremea când Imperiul Britanic încă influenţa puternic India, cu amestecul ei de tradiţii, obiceiuri, locuri seducătoare şi festivaluri pline de culoare.

„Jefferies descrie emoţii complexe cu o sensibilitate deosebită, combinată cu peisaje fierbinţi şi o eroină de forţă."

Culturefly.co.uk

Dinah Jefferies s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult, însă a rămas foarte atașată de Asia de Sud.
Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation. Soția plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat, urmat de *Fiica negustorului de mătase* (Nemira, 2018). Cel mai recent roman al autoarei se numește *The Missing Sister* (2019).
În prezent locuiește în Gloucestershire împreună

Dinah Jefferies

Văduva de safir

Ceylon, 1935. Louisa Reeve, fiica unui negustor de bijuterii britanic, și soțul ei, Elliot, un afacerist șarmant și aventuros, par să fie cuplul perfect. Doar că le lipsește ceea ce își doresc, de fapt, cel mai mult: un copil.

Louisa e din ce în ce mai deprimată, Elliot devine tot mai absent, petrecând tot mai mult timp pe plantația de scorțișoară din apropiere. Apoi el moare în mod misterios, iar ea e singura preocupată de aflarea adevărului. Așa că merge la plantație și este fermecată peste puterea ei de înțelegere de dealurile nesfârșite și parfumate.

Însă nimic nu e ceea ce pare, iar pe Louisa o așteaptă vești care-i vor schimba viața.

„Totul, de la peisaje la mirosuri și atmosferă, este minunat redat. Dinah Jefferies este desăvârșită aici."
LUCINDA RILEY

Ilustrația copertei:
© Ilina Simeonova / Trevillion Images

VADUVA DE SAFIR
Pret 44.99 Lei
9 786064 305473

ISBN 978-606-43-0547-3